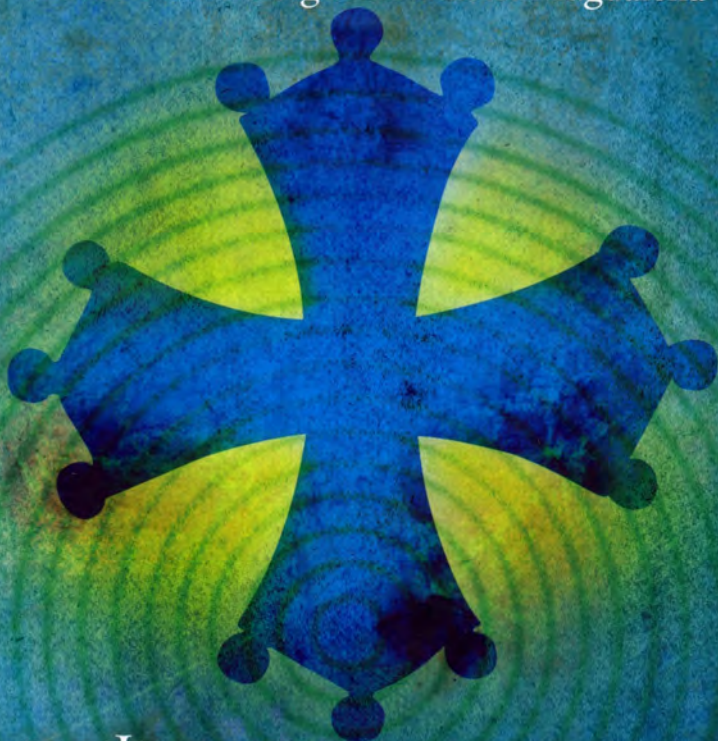

CARTEA IUBIRII

Cartea a doua a legendei Mariei Magdalena

KATHLEEN MCGOWAN

O singură persoană poate descifra secretul
O singură persoană poate împlini profetia

KATHLEEN MCGOWAN

CARTEA IUBIRII

Cartea a doua a legendei
Mariei Magdalena

Traducere din limba engleză
ANCA BRANOVICI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

McGOWAN, KATHLEEN

Cartea iubirii/ Kathleen McGowan; trad. Anca Branovici. –
București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-40-8

I. Branovici, Anca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KATHLEEN McGOWAN
The Book of Love
© 2009 McGowan Media, Inc.
Publicată pentru prima dată de Touchstone din cadrul
Simon & Schuster
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8255-40-8

Lumea toată nu prețuiește
cât ziua în care *Cântarea Cântărilor*
i-a fost dată Israelului.
Toate Scripturile sunt sfinte,
dar *Cântarea Cântărilor* este
Sfânta Sfintelor.

Rabinul Akiva, secolul I d.Hr.

Dedic această carte lui Easa

Marea
Baltică

GERMANIA

Speyer
Reședința principală a lui Henric IV

Worms
Unde în 1076 a avut loc un Conciliu
care l-a demis pe papa Grigore VII
și a acuzat-o pe Matilda de adulter

Locul copilăriei Matildei de Toscana

Mantova

Canossa
Inexpugnabilul castel al familiei Matildei,
unde Henric IV a fost silit să se pocăiască

Lucca • Florența

Locul nașterii Matildei și principalul
sediu al Ordinului Sfântului Mormânt,
preț de peste o mie de ani

Roma ITALIA

Salerno
Papa Grigore VII
a murit aici în exil

Calabria

Primul sediu al Ordinului Sfântului Mormânt,
unde s-a început și a dăinuit tradiția
coborâtore de la Sfântul Luca

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.

Dar Dumnezeu nu era o singură ființă, el nu domnea singur peste univers. El conducea alături de tovarășa lui, cea pe care el o iubea.

Și astfel, în prima carte a lui Moise, numită Facerea, Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră“, vorbind jumătății sale, soția sa. Deoarece creația este un miracol care se realizează perfect atunci când se atinge uniunea principiului masculin cu cel feminin. Și Domnul Dumnezeu a spus: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi“.

Iar cartea lui Moise spune: „Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut“.

Cum ar fi fost posibil ca Dumnezeu să creeze parte femeiască după chipul său dacă nu ar avea o imagine femeiască? Dar El avea și ea a fost numită Athiret, iar acest nume însemna Cea Care Merge pe Mare. Dar acest nume nu se referă doar la mările pământului nostru. Se referă și la mările stelelor, fâșia de lumină pe care o numim Calea Lactee.

Ea calcă pe stele pentru că aceasta este împărăția ei, iar ea este Regina Cerurilor.

Și Ea a devenit cunoscută sub multe nume, iar unul dintre acestea este Stella Maris, Steaua Mării. Ea este Nimfa Mării¹, pentru că mer înseamnă atât iubire, cât și mare, iar din acest motiv apa este adesea văzută ca un simbol al înțelepciunii sale plină de compasiune.

---

¹ În engleză – mer maid (n.tr.)

Un alt simbol folosit pentru a O reprezenta este un cerc de stele care dansează în jurul unui soare central, esența feminină care învăluie masculinul cu iubirea ei. Acolo unde vei vedea acest simbol, vei ști că este prezentă esența a tot ceea ce este divin în feminitate.

Mai târziu, Athiret a Mării și a Stelelor a devenit cunoscută evreilor cu numele de Asherah, Maica noastră Sfântă, iar Dumnezeu a devenit cunoscut ca El, Tatăl nostru Ceresc.

Și așa s-a întâmplat că El și Asherah au vrut să trăiască iubirea lor măreață și desăvârșită într-o formă fizică mai expresivă și să împărtășească o asemenea fericire cu copiii pe care i-ar crea. Fiecărui suflet i-a fost creată o jumătate, i-a fost dat un suflet geamăn, făcut din aceeași esență. În cartea numită Facerea acest lucru este spus în alegoria jumătății lui Adam, creată din coasta lui, adică din propria sa esență, deoarece ea este carne din carnea lui, os din oasele lui, suflet din sufletul lui.

Apoi Dumnezeu a rostit, precum a fost spus prin Moise, „și se vor face un singur trup“.

Astfel a fost creată hierogamia, căsătoria sacră bazată pe încredere și conștiință care îi unește pe cei ce se iubesc într-Unul. Acesta este darul cel mai sfânt dat nouă de Mama noastră și de Tatăl nostru din ceruri. Iar atunci când suntem împreună în camera nupțială, găsim uniunea divină pe care El și Asherah au dorit ca toți copiii lor de pe pământ să o trăiască în lumina bucuriei pure și în esența iubirii adevărate.

Cei ce au urechi de auzit să audă!

**El și Asherah, și Originile Divine ale Hierogamiei,
din Cartea Iubirii
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso***

PROLOG

*La Beauce, Franța –
390 d.Hr.*

Lumânări masive din ceară de albine se topeau de-a lungul pereților unei peșteri mici, luminând locul de adunare. Un grup restrâns de credincioși se rugau cu multă evlavie, ascultând spusele femeii care stătea în fața lor, la altarul de piatră. Ea termină rugăciunea și luă în mâini comoara poporului ei, un manuscris vechi, legat în piele.

– *Cartea iubirii*. Singurele cuvinte adevărate ale Domnului.

Lumina lumânărilor scânteie în părul blond-arămiu al preotesei Modesta când sărută cartea. Credincioșii care asistau la ritual răspunseră în cor.

– Pentru cei ce au urechi de auzit.

Urmă apoi o tăcere plină de respect, ca și când cuvintele din carte n-ar fi putut fi urmate de vorbe fără rost. Un tânăr, un adept cucernic și înfocat, pe nume Severin, întrerupse tăcerea care pusese stăpânire pe locul sacru.

– Cum se simte fratele nostru Potențiu?

Modesta îi răspunse, cu aceeași voce calmă și caldă ca în timpul slujbei.

– Am reușit să-l văd astăzi în închisoare și i-am dus pâine. Se simte bine. Credința lui este de neclintit, cum ar trebui să fie și a noastră.

Severin nu își putea stăpâni agitația crescândă, în ciuda faptului că făcea mari eforturi de a depăși teama care începea să-l domine.

– Spuneți că este bine, dar pentru cât timp? Romanul ucide în fiecare zi tot mai mulți oameni, considerându-i eretici. Noi vom fi următorii.

Toți îl aproară pe Severin, protestând șovăielnic. Dar Modesta, înțeleaptă și răbdătoare, nu pierdea nici o ocazie să-i învețe pe ceilalți adevărurile dragi inimii ei.

– Este într-adevăr foarte trist când cei persecutați devin persecutori. Creștinii au îndurat chinuri atâta amar de ani și, cu toate acestea, acum sunt foarte violenți unii cu alții. Trebuie să-i iertăm pentru că nu știu ce fac.

Vorbele ei fuseră întrerupte de un fluierat ascuțit la intrarea în peșteră. Era însă prea târziu. Modesta și ceilalți credincioși își dădură seama că fuseseră descoperiți chiar de cei de care se ascundeau.

În câteva clipe, liniștea adunării religioase fu distrusă de un grup de bărbați înarmați ce pătrunseră brusc prin singura cale de acces în peșteră, făcându-i pe toți să înțeleagă că nu era posibilă nici o scăpare. Soldații erau îmbrăcați toți la fel, cu rase negre și cagule care le acopereau complet fețele, iar orificiile din dreptul ochilor le dădeau un aer macabru. Șeful lor făcu un pas înainte și-și dădu jos cagula, descoperindu-și tunsoarea monahală și o cruce mare de lemn la gât. Uitându-se la Modesta, își arătă disprețul față de o femeie-conducător citând dintr-o epistolă a lui Pavel.

– Femeii nu-i dați voie să învețe pe alții, ci să păstreze tăcerea. Doamnă Modesta de La Beauce, sunteți arestată pentru erezie.

Modesta îl privi calmă, recunoscându-l.

– Frate Timotei, ai venit după mine, iar eu te voi urma. Dar lasă-i în pace pe acești oameni nevinovați.

Tânărul Severin, abătut, disperat la gândul că își vor pierde preoteasa, sări în fața lui Timotei, ca să-l oprească:

– De ea nu vă atingeți!

Tot mai mulți bărbați cu cagule își făceau apariția. Modesta profită de agitația creată ca să ascundă cartea sfântă la spate, în așa fel încât Timotei să n-o poată vedea. Încă nu își dădea seama în ce pericol se aflau adeptii ei. Dar cum poate pătrunde gândurile unor bărbați violenți o femeie care crede în milă și iubire?

Oștenii scoaseră armele și începură să-i măcelărească pe credincioși. O sabie cu două tăișuri a fost înfiptă mai întâi în inima lui Severin; viața lui a țâșnit din rană, botezându-i pe ceilalți cu sângele său.

Haosul se instalează în acel loc restrâns atunci când credincioșii încercară să fugă, înțelegând groaznică situație în care se aflau. Dar ieșirea le fusese oprită de violența nemiloasă a unui grup de atacatori care nu le mai dădu nici o șansă credincioșilor rămași.

– Magdalena!

Modesta își căuta fiica în învâlmășeala creată, dar micuța fugea deja spre ea, către altar. Neobișnuit de scundă pentru cei opt ani ai ei, Magdalena părea așadar mult mai mică, iar Modesta spera ca lucrul acesta să o ajute.

Trebuia să-și salveze copila. Trebuia să salveze *Cartea*.

Îmbrățișând-o strâns pe fetiță, Modesta ascunse comoara între pliurile rochiei Magdalenei, trăgând pelerina peste rochie pentru a o acoperi mai bine. Din mijlocul măcelului, strigă la fratele Timotei:

– Oprește-te! Oprește-te! Voi merge cu tine. Te rog, oprește vărsarea de sânge!

Dar nu mai rămăsese nimic de oprit. Soldații cu cagule îi măcelăriseră pe toți cei din încăpere, lăsând peștera îmbibată de sângele credincioșilor nevinovați. Fratele Timotei adușmănit disprețuitor aerul și trecu nepăsător peste un cadavru plin de sânge, îndreptându-se spre prada lui.

– Cruță viața acestei fetițe, îl rugă Modesta. Ești un om al lui Dumnezeu. Nu poți pune păcatele părinților pe seama copiilor.

– Este copila ta?

– Nu. Este a unor țărani și este cam prostuță.

Fratele Timotei s-a apropiat pentru a-și trece degetele prin părul castaniu-închis al copilei.

– Nu are culoarea aceea diavolească pe care o aveți voi, tu și adepții tăi. Dacă ar fi avut-o, aș fi omorât-o cu mâna mea. Dar o copilă de țărani merită prea puțin efortul. Las-o să plece.

I-a făcut semn fetei să plece și s-a întors cu spatele la ele pentru a privi mai bine măcelul.

Modesta o îmbrățișă pe Magdalena în timp ce fetița avea mâinile strâns lipite de corp, ținând cartea ascunsă pentru a-și salva viața. Dându-și seama că acest moment cu fiica ei va fi ultimul, Modesta îi șopti la ureche:

– Nu-ți fie teamă, Magdalena. Te voi iubi din nou. Timpul se întoarce.

O sărută în grabă și o puse să iasă repede din peșteră. În timp ce o privea cum pleacă, Modesta se simți mândră de fiica ea, dar sentimentul se amesteca în mod tragic cu o cumplită durere sufletească.

– Draga mea. Aș da orice să nu fii în acea celulă.

Potențiu apucă gratiile care îl despărțeau de soția lui. Timpul petrecut în închisoare își spunea cuvântul, căci din omul acesta nu rămăseseră decât pielea și oasele. Fața și părul îi erau murdare. Dar pentru Modesta el era cel mai frumos bărbat din lume. Tot ce își dorea era să-l poată atinge, dar erau amândoi legați, iar distanța dintre ei în închisoarea umedă și rece era prea mare.

– Și totuși suntem împreună, ceea ce este oricum o binecuvântare. Nu te teme de moarte, iubitul meu. Nu trebuie, doar știm că acesta nu este sfârșitul.

Potențiu era însă disperat.

– Nu te da bătută. Ești rudă cu episcopul Martin din Tours. Îi putem cere să intervină. El poate opri acest lucru!

Modesta oftă resemnată.

– Binecuvântatul meu văr nu a avut succes în salvarea ereticilor, oricât a încercat. Biserica este hotărâtă să scape de noi și încă

repede. Fratele Timotei va da ordin să fim omorâți mâine înainte de apusul soarelui.

– Și ce se va întâmpla cu Magdalena?

– A fost cruțată în timpul masacrului. A trebuit să o reneg, să spun că nu este fata noastră. Slavă Domnului că seamănă la culoarea părului cu tine, altfel durerea noastră ar fi fost insuportabilă. Va merge la fratele meu. Știi bine că el va avea grijă de ea.

– Și *Cartea*? Este în siguranță?

– Magdalena a ascuns-o în haina ei. A fost foarte curajoasă.

În lumina slabă a lumânării, pe fața lui se putea citi o mare admirație.

– Seamănă cu mama ei. Salvând *Cartea*, ea ne va izbăvi pe toți. Învățăturile Iubirii vor merge mai departe.

Modesta dădu din cap aprobator, înainte de a gândi cu voce tare:

– Adevărul este încă o dată salvat de o copilă. Așa a fost întotdeauna, așa va fi mereu.

O mulțime posomorâtă se adunase în vârful dealului pentru execuție. Un butuc de lemn trona amenințător pe eșafod. Două securi erau sprijinite de butuc, una peste alta, în formă de X.

Unul lângă celălalt, cu mâinile legate la spate, Modesta și Potențiu urcau dealul cu greu. Erau înconjurați de bărbați cu cagule, înarmați până-n dinți, care îi mâneau de la spate, ca pe vite. Părul superb al Modestei fusese tăiat, inegal și fără milă, pentru a-i descoperi gâtul delicat lamei care avea să-l despartă de trup.

Potențiu o privea cu inima plină de iubire și tristețe.

– Vom muri așa cum i-am învățat pe ceilalți și așa cum am trăit. Împreună.

Modesta îi răspunse:

– Și ne vom întoarce să-i învățăm pe ceilalți din nou. Cum vrea Dumnezeu și cum a fost hotărât de mult.

Potențiu încetini pasul pentru a prelungi puținul timp ce le rămăsese. Ea își potrivea pasul cu al lui pentru a sta cât mai aproape de el în aceste ultime minute. El îi șopti ultima lui dorință.

– Îl cânti pentru mine? Pentru ultima dată?

Modesta îi zâmbi; era ultimul dar pe care îl putea face iubitului ei pe această lume. Începu să cânte cu vocea ei caldă:

Te iubesc de mult
Nu te voi uita niciodată
Te-am iubit întotdeauna
Dumnezeu ne-a făcut unul pentru celălalt.

Când Modesta termină cântecul, un bărbat musculos, cu o strălucire roșcată în păr, ieși din mulțime și se îndreptă spre ei, ținând-o pe Magdalena cu grijă în brațele sale. Zărindu-și fiica, Modesta împietri. Potențiu, urmărind privirea soției sale, se opri și el brusc. Nu îndrăzneau să dea vreun semn că ar fi recunoscut-o, dar în acel moment un schimb profund de iubire și durere uni familia silită să se despartă.

Magdalena se uită fix la mama ei, cu o înțelepciune mult peste cea a unui copil de opt ani, și dădu din cap încrezătoare. O urmă de zâmbet apăru pe buzele ei. Mama ei, mândră și ușurată în acele clipe cumplite, reuși să zâmbească la rîndul ei, chiar înainte ca o gardă cu cagulă să o împingă din spate, spre eșafod. Modesta se aplecă spre soțul ei și îi șopti:

– Amândouă comorile noastre sunt în siguranță.

Doi soldați, câte unul de fiecare parte a butucului, se apropiară pentru a-i așeza pe condamnați. Modesta a întrebat cu glas tare, pentru ca întreaga mulțime să audă.

– Oameni milostivi, ne permiteți să ne rugăm împreună pentru un moment?

Soldații se uitară spre locul unde stătea înneguratul frate Timotei, care aștepta cu nerăbdare spectacolul ce avea să urmeze. Era însă neputincios. Ca om al Bisericii, nu putea să refuze o cerere de rugăciune.

– Biserica este îngăduitoare și va permite o scurtă rugăciune dacă ereticii doresc să se pocăiască.

Modesta se îndreptă spre soțul ei, înălțându-și privirea spre el pentru ultima dată. În acea clipă nu mai exista nici eșafodul, nici securea, nici groaznica nedreptate. Există doar iubirea în timp ce rosteau împreună, cu aceeași voce plină de speranță, rugăciunea cea mai sfântă a poporului lor.

Te-am iubit înainte
Te iubesc astăzi
Și te voi iubi din nou.
Timpul se întoarce.

Modesta încercă să-și apropie buzele de cele ale iubitului său într-un ultim sărut blând.

– Destul!

Furia fratelui Timotei distruse clipa fermecată. Gărzile, acționând la unison în acord cu iritarea călugărului, despărțiră cuplul și îi împinseră în genunchi pe amândoi, unul lângă celălalt, în fața butucului.

Senini, netulburați de nimic, ca unii ce știu că doar Dumnezeu îi așteaptă, Modesta și Potențiu își puseră capetele pe butuc. Continuau să se roage ușor împreună când prima secure căzu cu o bufnitură îngrozitoare. A doua urmă imediat.

Mulțimea părea împietrită. Atmosfera era încărcată de durere și de sentimentul că se întâmplase ceva cumplit. Nu aceasta era reacția pe care fratele Timotei o sperase de la această execuție mult-așteptată. Dar lăsa, încântat, să i se vadă întreaga urâtenie sufletească:

– Acesta să fie un avertisment pentru toți că erezia nu va fi tolerată în Sfântul Imperiu Roman!

La auzul acestor cuvinte pline de răutate, oamenii se împrăștiară, unii gravi, alții de-a dreptul îngroziți. Fratele Timotei nu băgă pe nimeni în seamă, ci se apropie de butuc și le spuse călăilor:

— Nu lăsați nici o urmă din rămășițele pământești ale martirilor să fie jelite de eretici. Aruncați-le în adâncul fântânii. Doar așa o să pot spune că i-am trimis chiar eu în iad.

Fratele Timotei se uită lung și plin de satisfacție la trupul mutilat al Modestei pe când călăii începură să ducă la îndeplinire cumplita sarcină. Ochii îi străluceau ca unui nebun când scoase pe furiș ceva din buzunarul sutanei sale: o şuviță din părul roșcat și strălucitor al Modestei.

Odată cu moartea păstoriței lor, oile vor fi ușor de ținut sub control.

Îndesă şuvița înapoi în buzunar și păși prin balta de sânge, fără să privească în urmă.

Capitolul unu

New York, în prezent

Maureen Paschal, tupilată în lenjeria de lux a camerei de hotel din Manhattan oferite de editorul ei, se zvârcolea în patul uriaș. La fel de neliniștită în somn ca în timpul zilei, Maureen nu mai dormise noaptea de aproape doi ani. De la evenimentele supranaturale care au condus-o la descoperirea Evangheliei secrete a Mariei Magdalena, Maureen era o femeie chinuită, atât în somn, cât și atunci când era trează.

Când era suficient de norocoasă să așipească pentru câteva ore, era bântuită de vise – unele supranaturale și simbolice, altele intense și foarte reale. În cele mai îngrijorătoare dintre aceste vise care se repetau, îl întâlnea pe Iisus Hristos, iar El îi vorbea într-un limbaj aproape de neînțeles de promisiunea ei de a căuta o carte secretă scrisă de mâna Lui divină, o carte numită *Cartea Iubirii*. Când era trează, Maureen era torturată de aceste experiențe din timpul somnului; *Cartea Iubirii* se dovedise a fi un obiect de negăsit. Nu existau referințe istorice despre un asemenea document, în afara câtorva legende vagi, care fuseseră răspândite în Franța Evului Mediu, înainte de a dispărea complet. Nu avea nici o idee de unde să înceapă căutările pentru a îndeplini această promisiune și pentru a găsi o asemenea fantasmă. Nu era nici măcar

foarte sigură că ea există. Și, până în prezent, Domnul Iisus nu venise cu nici un indiciu care să o ajute în această căutare.

Maureen se ruga cu fervoare în fiecare noapte să nu eșueze în misiunea care i-a fost încredințată și să primească îndrumare pentru a afla de unde să înceapă această ciudată călătorie. Evenimentele supranaturale din ultimii ani erau toate dovada de care avea nevoie că o vrajă de sorginte divină exista peste tot în jurul ei. Trebuia doar să fie răbdătoare în credința ei și să aștepte.

În această seară, rugăciunile ei urmau să primească un răspuns, căci primul indiciu ieși la iveală în lumea bizară și fantastică a visului ei.

Ceața serii se lăsa deasă și greoaie pe vechile ruine. Maureen pășea încet printre ele, îngreunată de vis și de ceață. Se afla într-o mănăstire foarte veche sau în ceea ce rămăsese din ea după secole de paragină. Un zid distrus în dreapta ei fusese odată o capodoperă maiestuoasă de arhitectură; se afla în fața a ceea ce fusese un vitraliu gotic sculptat în piatră, ca un trandafir cu șase petale. Ultimele raze de soare pătrunseră printre crengile copacilor, înainte de a ajunge la resturile ferestrei distruse și de a lumina locul în care stătea Maureen. Apoi se îndreptară spre avântatele arcade gotice, care nu mai rămăseseră legate de nimic deoarece zidurile ce le susțineau cândva erau de mult timp niște dărâmături. Rămășițe împrăștiate ale unei străluciri șterse și de mult apuse. Cândva bijuteriile unui naos splendid și măreț, arcadele arătau acum, sărăcăcioase și stinghere, ca niște porți bântuite spre trecut.

Ultimele licăriri ale apusului păreau să o urmărească prin acest pridvor în timp ce pășea spre ruinele unei vechi curți. Fascicule de lumină multicolore aureau cu strălucirea lor o sculptură din piatra poroasă a Fecioarei cu Pruncul, fixată în nișa unui perete din piatră.

Îndreptându-se spre sculptură, Maureen își plimbă degetele ușor, mirată, peste chipul rece, din piatră, al fermecătoarei

madone, care părea ea însăși o copilă. Tradiția spune că Fecioara era o adolescentă când a rămas însărcinată, așa că probabil această imagine de copil nu era atât de neobișnuită. Și totuși această madonă, cu zâmbetul său micuț și enigmatic, părea mai degrabă o fetiță de opt sau nouă ani, ținând un bebeluș în brațe. Și copilul era sculptat într-un mod neobișnuit. Lăsa impresia că se zbate să scape din brațele fetei și avea un zâmbet poznaș. Părea sculptura unei surori care încearcă să-și țină fratele mai mic, nu cea a unei mame cu copilul ei. Maureen privea cu atenție acest ansamblu ciudat când statuia îi vorbea cu vocea dulce a unei copile:

– Nu sunt cine crezi tu că sunt.

În lumea fantastică a visului nu este neobișnuit ca o statuie să vorbească sau chiar să chicotească, precum făcea aceasta acum. Maureen răspunse:

– Atunci cine ești?

Copila chicoti din nou sau fusese copilașul? Era imposibil să-și dea seama, deoarece vocile se amestecau acum cu dangătul gros al unui clopot care bătea în mănăstire.

– Mă vei cunoaște destul de curând, continuă copila. Am multe să te învăț.

Maureen se uită cu atenție la statuie, apoi la peretele din piatră al nișei, apoi la ruinele arcadelor, încercând să rețină detaliile mănăstirii.

– Unde suntem?

Fetița nu răspunse. Maureen continuă să se plimbe printre ruine, pășind cu grijă printre buruienile care crescuseră și pe lângă blocurile de piatră. Luna se ridica acum, rotundă și strălucitoare, pe cerul întunecat. Observă că razele lunii se oglindeau în ceva ce părea o baltă, chiar în fața ei. Se strecură prin spațiul dintre un zid distrus și pridvorul din piatră dărâmat, atrasă de locul în care se afla apa. Era de fapt o fântână, destul de largă pentru ca mai mulți oameni să se scalde în ea în același timp. Aplecându-se să-și privească în apă reflexia sclipitoare, Maureen

avu senzația clară și de neînțeles că această fântână era sacră și foarte adâncă.

Copila vorbe din nou.

– În imaginea ta din apă vei găsi ceea ce cauți.

Chipul reflectat al lui Maureen se schimbă și pentru o clipă ea văzu o altă imagine. Se întinse ca să atingă apa, dar, când își cufundă mâna dreaptă în ea, inelul de aramă îi alunecă și căzu în fântână.

Maureen scoase un strigăt.

Inelul era obiectul său cel mai de preț. Era o amintire veche de la Ierusalim, care îi fusese dăruită în timpul cercetărilor ei despre viața Mariei Magdalena. Având mărimea și forma unei monede, inelul era gravat cu un vechi model astral, format din nouă stele așezate în cerc în jurul unui soare. Imaginea aceasta era purtată de cei mai vechi creștini, pentru a le aminti că nu sunt despărțiți de Dumnezeu și pentru a face legătura între ei și versul din rugăciunea Domnului care spune „Precum în Cer, așa și pe Pământ“. Inelul era simbolul material al credinței în Dumnezeu, pe care Maureen o redescoperise. Faptul că inelul căzuse pentru totdeauna în profunzimea întunecată a apei era pe cât de sfâșietor, pe atât de șocant.

Îngenunchind pe marginea fântânii, ea căuta disperată, doar – doar va vedea inelul undeva înăuntru. Era însă imposibil. Avea dreptate despre adâncime – era absolut fără fund. Resemnată, dădea să se ridice, când, deodată zări, ceva sclipitor în apă. Pleosc! Un pește uriaș, un fel de păstrăv cu solzi aurii, sărise din apă și înapoi în adâncuri. Maureen aștepta să vadă dacă ciudatul pește se va întoarce. O altă săritură din apă și păstrăvul ajunsese în aer din nou, acum părând că se mișcă în relanti. Din gura peștelui se vedea ieșind inelul său de aramă.

Maureen rămase cu gura căscată văzând că peștele se îndreaptă spre ea. Apoi, el dădu drumul inelului din gură și îl lăsă să cadă spre ea. Își ridică mâna și inelul îi căzu în palma deschisă. Închise palma strâns și o duse la piept, recunoscătoare că

peștele fermecat i-a găsit inelul, retrăgându-se din nou în adâncul bazinului. Apa se liniștise și, încă o dată, magia dispăruse.

Punându-și inelul înapoi pe degetul de la mâna dreaptă, Maureen privi pentru ultima dată apa, să vadă dacă mai era ceva de observat în acea mănăstire neobișnuită. Apa era destul de liniștită; apoi un clipocit ușor începu să se audă. Un val de lumină aurie începu să umple fântâna și pământul din jurul ei. În apă începu să se formeze o imagine. Scena reprezenta o vale superbă, vegetație luxuriantă și verde, cu copaci și flori. O ploaie de picuri aurii cădea din cer, poleind totul în jur. Curând, valea plutea pe râuri de aur, iar copacii erau acoperiți de ele. Totul strălucea împrejurul ei, cu lumina bogată și caldă a unui mine-reu lichid.

În depărtare, auzi iar vocea copilărească, aceeași cu care se exprimase micuța madonă neastâmpărată.

– Cauți Cartea Iubirii? Atunci bine ai venit în Valea de Aur. Aici vei găsi ce cauți.

Dulcele chicot s-a mai făcut auzit încă o dată, pe măsură ce viziunea dispărea, aducând-o pe Maureen la ruinele întunecate ale misterioasei mănăstiri în lumina lunii. Era ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca alarma să pornească în secolul XXI, întorcând-o în New York-ul de dinaintea zorilor.

Emisiunile televizate matinale nu sunt pentru cei slabi de inimă.

Bătaia din ușa camerei de hotel a lui Maureen la ora 4 dimineața era făcută de specialistă în machiaj și coafură, care fusese angajată pentru a o pregăti pentru un interviu la una dintre cele mai populare emisiuni matinale naționale. Din fericire, femeia știa despre insomniile lui Maureen și avusese inspirația de a anunța la recepție să îi fie adusă o cafea înainte de a urca.

Maureen se afla în New York datorită noului său bestseller internațional, *Adevărul împotriva lumii: Evanghelia secretă a Mariei Magdalena*. Bazată pe experiențele din viața ei, cartea îmbina călătoria și descoperirea sa cu șocantele revelații despre

viața Mariei Magdalena, ca fiind cea mai iubită discipolă a lui Iisus. Deși era o jurnalistă apreciată și o scriitoare de non-ficțiune de succes, Maureen hotărâse să scrie această carte sub formă de ficțiune, lucru care era el însuși subiect de controversă. Presa era sceptică în mod necruțător, chiar batjocoritoare. De ce, dacă această poveste era bazată pe evenimente reale, hotărâse să o scrie sub formă de ficțiune?

Răspunsul lui Maureen la această întrebare neîncetată, deși sincer, nu era de ajuns pentru lacoma presă internațională. A răspuns la aceleași întrebări la emisiuni în întreaga lume, a explicat cu toată răbdarea pe care i-o mai permiteau nervii, din ce în ce mai uzați, că trebuia să-și protejeze sursele pentru siguranța lor și a sa. Când relata cum propria viață fusese pusă în pericol în timpul căutării acestei vechi comori, era luată în râs și acuzată că exagerează sau chiar că minte de dragul publicității.

În scandalul de presă care urmasese publicării *Adevărului împotriva lumii*, orice urmă a păcii și a intimității din viața ei dispăru-se. Maureen era expusă tuturor felurilor de analiză publică – bine, rău și de-a dreptul groaznic. Primise atât laude pentru curajul său, cât și amenințări cu moartea pentru blasfemie și aproape orice alt fel de reacție dintre aceste două extreme.

Cu toate acestea, *Adevărul împotriva lumii* captase imaginația publicului. În timp ce criticilor și presei li se părea interesant s-o atace pe Maureen, cititorii din întreaga lume, al căror număr creștea, reacționau la povestea umană cu o adiere proaspătă a vieții lui Iisus, spusă din perspectiva Mariei Magdalena. Maureen nu căuta scuze pentru că susținea că Iisus și Maria Magdalena erau soț și soție din punct de vedere legal, că au avut copii și că au propovăduit împreună – și pentru că nici unul dintre aceste lucruri nu diminuă în nici un fel caracterul divin al lui Iisus. În timpul cercetării ei, Maureen fusese cât pe ce să fie ucisă de cei ce doreau ca mesajul acestei evanghelii să rămână secret, astfel că nu a fost nevoie să o asigure cineva de autenticitatea ei. Valori precum iubirea, credința, iertarea și comuniunea erau pietrele de temelie ale învățăturilor lui Iisus, totuși atacurile împotriva cărții

ei în numele religiei respingeau sau omiteau mesajul său real, pentru a se concentra asupra controversatului mesager. Totuși, Maureen era fericită că romanul ei dovedea că mesajul a avut succes în rândul oamenilor din întreaga lume care se simțiseră dezamăgiți de instituțiile religioase tradiționale, mai concentrate asupra politicii, puterii, economiei și chiar a războiului decât asupra spiritualității.

Maureen era mulțumită de carte și de cum relatase povestea și era cu siguranță încântată de fluxul de scrisori de susținere pe care le primise din întreaga lume. Fiecare scrisoare primită de la un cititor care simțea că „Maria Magdalena m-a adus înapoi la Iisus“ îi dădea încredere și îi întărea propria credință. Totuși, se lupta zilnic cu responsabilitatea de a spune adevărata poveste a Mariei Magdalena așa cum o descoperise, într-un mod care ar face dreptate lumii, pentru a atrage și mai mulți oameni care rămăseseră sceptici. Acesta era motivul apariției sale televizate din această dimineață.

Deși agitația presei în jurul romanului său fusese mai degrabă un circ, Maureen avea speranțe mai mari pentru interviul din această dimineață. Producătorii se pregătiseră intens, intervievând-o mult înainte, punând întrebări de-a dreptul inteligente și trimițând chiar o cameră de filmat la ea acasă, în Los Angeles, pentru informații suplimentare. De aceea, ea credea că măcar de această dată exista o șansă ca întrebările să fie corecte și documentate.

Nu a fost dezamăgită. Interviul a fost condus de una dintre prezentatoarele emisiunii, o personalitate națională cunoscută pentru inteligența și echilibrul său. Putea să fie dură, dar a fost corectă. Și își făcuse temele, ceea ce a impresionat-o pe Maureen.

Decorul emisiunii arăta imaginii cu Maureen în jurul lumii, făcând cercetări asupra vieții Mariei Magdalena. Într-una era pe Drumul Crucii, la Ierusalim, în alta urca pe vârful Montségur, în sudul Franței. Acest lucru a dus la prima întrebare.

— Maureen, scrii despre o așa-zisă Evanghelie pierdută a Mariei Magdalena care a fost descoperită în sudul Franței și despre cultele din Franța care cred că Maria Magdalena a ajuns acolo după

Răstignire. Totuși, ai fost atacată de specialiștii în Biblie foarte respectați aici, în SUA, care afirmă că nu există dovada acestui lucru, că nu există de fapt nici o dovadă că Maria Magdalena ar fi fost vreodată măcar în Franța. Ce le răspunzi?

Maureen era recunoscătoare pentru întrebare. Ziarele și revistele dădeau ultimul cuvânt întotdeauna savanților. De fapt, fiecare articol scris despre ea se încheia cu o idee academică, discreditați-o într-un fel, cu obișnuitul dispreț erudit, spunând că nu exista nici o dovadă și că toate aceste legende despre Maria Magdalena erau mai puțin credibile decât majoritatea basmelor. Acum, ea se decisese să pună cărțile pe față, dacă tot i se ivise șansa de a răspunde în sfârșit criticilor ei la televiziunea națională.

– Dacă savanții caută dovada în turnurile lor de fildeș, scrisă în mod convenabil în limba engleză și accesibilă în bibliotecile lor cu aer condiționat, atunci cu siguranță nu o vor găsi. Tipul de dovadă pe care l-am căutat este unul mai organic, mai uman și mai real. Vine de la oameni și de la cultele care trăiesc aceste povești, care fac parte din viața lor. A spune că aceste tradiții nu există sau nu contează este un lucru periculos – probabil chiar xenofob și rasist.

– Oh! tresări prezentatoarea. Nu crezi că acestea sunt niște cuvinte destul de dure?

– Nu, cred că ele sunt necesare. Au existat culte întregi în sudul Franței și în anumite regiuni ale Italiei care au fost eradicate pentru că au crezut exact ceea ce e scris în cartea mea. Ei credeau că sunt descendenți ai lui Iisus și ai Mariei și practicaau o formă foarte pură a creștinismului, despre care spuneau că provine direct de la Iisus și că le-a fost adusă de Maria Magdalena după Răstignire.

– E vorba despre catari.

– Da. Termenul „catar“ vine din cuvântul grec care înseamnă puritate, deoarece ei se considerau cei mai puri creștini care locuiau în Occident. Iar în singura cruciadă împotriva creștinilor declarată vreodată, Biserica Catolică din secolul al XIII-lea a masacrat în masă poporul catar. Inchiziția a fost fondată pentru a-i distruge pe catari. Acest popor trebuia să fie eliminat

pentru că ei nu numai că știau adevărul pur și simplu, ci *erau* adevărul. Și, să nu înțelegeți greșit, era o purificare etnică. Genocid. Cuvinte dure? *Desigur*. Dar masacrarea unui întreg popor este dură și nu ne mai putem ascunde dincolo de cuvintele care încearcă să o justifice. Cuvântul „cruciadă“ era acceptabil într-un anumit fel, pentru că oștenii omorau în numele lui Dumnezeu. Așa că n-ar trebui să o mai numim așa, ci să spunem lucrurilor pe adevăratul nume. Ucidere în masă. Holocaust.

– Deci, atunci când îi auzi pe cărturarii moderni spunând că acești oameni nu există sau că tradițiile culturii lor nu contează...

– Mă doare sufletul să mă gândesc că o asemenea răutate are ultimul cuvânt. Bineînțeles că au rămas foarte puține dovezi fizice despre prezența Mariei Magdalena. Peste opt sute de mii de oameni au fost măcelăriți pentru ca nimeni să nu mai găsească nici o dovadă fizică. Niciodată. Iar cel mai mare dintre masacre a avut loc pe 22 iulie 1209 și un an mai târziu, în 1210. Acea este ziua în care Biserica o sărbătorește pe Maria Magdalena și nu este o coincidență. Documentele Inchiziției din acea vreme arătau că măcelul era „doar o condamnare a celor care credeau că acea desfrânată era căsătorită cu Iisus“.

– Ceea ce mă duce la întrebarea de pe buzele tuturor. Susții că povestea pe care o spui, despre faptul că Iisus s-a căsătorit cu Maria Magdalena, provine dintr-o Evangheliie pierdută pe care ai descoperit-o recent în sudul Franței. Totuși, refuzi să-ți divulgi sursele ori să dai mai multe informații despre misteriosul document. Ce să înțelegem din asta? Criticii tăi cei mai duri spun că ai inventat întreaga poveste. De ce ar trebui să te credem, când tu nu vii cu mai multe dovezi că această Evangheliie există măcar?

Această întrebare era grea, dar importantă, iar Maureen trebuia să răspundă cu mare grijă. Ceea ce nu putea încă să dezvăluie lumii era restul poveștii: Evangheliia fusese dusă la Roma chiar de vărul ei, părintele Peter Healy. Părintele Peter și o comisie a Vaticanului lucrau acum la autentificarea documentului. Până când Biserica se pronunța oficial în legătură cu neprețuitul manuscris, lucru care ar fi putut necesita ani de zile, luând în considerare conținutul

controversat și consecințele pentru creștinism, Maureen fusese de acord să nu divulge nici unul dintre faptele legate de descoperirea lui. În schimb, i s-a permis să spună versiunea ei despre povestea Mariei Magdalena fără teamă de represalii – dacă și doar dacă o formula ca ficțiune pentru un timp. Era un compromis pe care trebuia să-l facă, dar unul care o costase scump. Se simțea înrudită cu Cassandra, profeta din mitul grec: condamnată să cunoască și să spună adevărul, dar, în același timp, să nu fie crezută niciodată.

Maureen luă o gură de aer și răspunse la întrebare în cel mai bun mod cu putință.

– Trebuie să-i protejez pe oamenii care m-au ajutat să fac această descoperire. Și mai sunt multe informații de dezvăluit, iar eu nu pot pune în primejdie acele surse dacă vreau să continui să am acces la ele. Pentru că nu pot dezvălui sursele informațiilor mele, a trebuit să scriu această carte ca o ficțiune. Sper că povestea va vorbi de la sine. Slujba mea ca scriitoare este de a trezi cititorilor ideea unor posibilități alternative ale celor mai mărețe istorisiri ale umanității. De aceea eu o numesc *Cea mai măreață poveste nespusă niciodată*. Și, cu siguranță, cred din toată inima că este adevărată. Dar să-i lăsăm pe oameni să o citească și să o judece după meritele ei. Să-l lăsăm pe cititor să decidă dacă simte că este adevărată pentru el.

– Așa vom lăsa – să decidă cititorul. Superba prezentatoare blondă ținea în mână un exemplar al cărții. *Adevărul împotriva lumii*, într-adevăr. Îți mulțumim, Maureen Paschal, pentru că ai fost alături de noi. Un subiect fascinant, cu siguranță, dar mă tem că timpul nostru s-a încheiat.

Aceasta este marea dihotomie a televiziunii: e nevoie de multe ore de pregătire pentru o emisiune care durează trei sau patru minute. Cu toate acestea, Maureen era mulțumită că își atinsese punctele succint și cu hotărâre și era recunoscătoare atât producătorilor, cât și prezentatoarei pentru tratarea corectă și inteligentă a subiectului.

Era abia 7.15 dimineața și Maureen era îmbrăcată, machiată și coafată la perfecție – și nu voia decât să se întoarcă în pat.

*Marie de Nègre va alege
când va fi timpul pentru Cea Așteptată.
Cea care s-a născut din jertfa mielului pascal
când noaptea și ziua sunt egale,
cea care este fiica renașterii.
Cea care poartă Sangre va primi cheia
la vederea celor din Vinerea Neagră.
Ea va deveni noua Păstoriță și ne va arăta Calea.*

Prima profecie despre *L'Attendue*, *Cea Așteptată*,
din profețiile lui Sarah-Tamar din *Libro Rosso*

*Castelul Pommes Bleues¹
Arques, Franța – în prezent*

Bérenger Sinclair stătea în fața obiectului închis într-o cutie care domina întreaga lui bibliotecă uriașă. Cutia era ridicată deasupra șemineului masiv, în care acum nu mai ardea focul, datorită căldurii primăverii târzii care poposise pe colinele din regiunea Languedoc. Lordul Sinclair era un colecționar de mare clasă. Era un bărbat înzestrat cu putere politică și resurse financiare pentru a obține aproape tot ceea ce își dorea. Obiectul pe care îl contempla avea o imensă valoare pentru el, nu doar ca un colecționar serios de obiecte istorice, ci și ca un simbol a credințelor sale spirituale profunde.

Pentru ochiul unui necunoscător, putea fi orice drapel medieval, rupt și șters, aproape fără a putea fi identificat. Petele de sânge de pe margini deveniseră o urmă maronie, căci trecuseră mai bine de cinci secole și jumătate de când soldatul care purta acest drapel fusese executat. Ea fusese executată.

¹ Mere albastre (în lb. franceză în orig.) (n.tr.)

O inspecție mai detaliată a materialului arăta ceea ce fusese cândva o deviză brodată somptuos și blazonat peste un fundal cu flori de crin aurii. Erau două nume, simple, dar puternice: Jhesus-Maria. Femeia-războinic, curajoasă și vizionară, care purtase acest drapel fusese executată pentru erezie, arzând pe rug în piața centrală a orașului Rouen în 1431. Deși documentele oficiale ale judecării ei indică o serie de acuzații convenabile create de conducătorii Bisericii din Franța din acea vreme, acest drapel reprezenta motivul adevărat al uciderii sale: credința că Iisus fusese căsătorit cu Maria Magdalena, credința că urmașii lor aparțineau tronului Franței cu orice preț și convingerea ulterioară că practicile originale și pure ale creștinismului ar putea fi reînstaurate sub un rege potrivit. Acesta era motivul pentru care numele erau legate – erau numele soțului și al soției, unite în iubire și lege.

Ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă. Jhesus-Maria.

Acesta era drapelul purtat de Sfânta Ioana în timpul asediului orașului Orléans, drapelul Fecioarei din Lorena, emblema luptătoarei vizionare cunoscute lumii drept Ioana d'Arc. Sub cutie, scris cu litere de aur, era unul dintre citatele cele mai cunoscute ale sfinteii. Pentru o fată de nouăsprezece ani, ea fusese surprinzător de elocventă. Și incredibil de curajoasă.

Nu mă tem... M-am născut să fac acest lucru. Aș prefera să mor decât să fac ceva ce știu că este împotriva voinței lui Dumnezeu.

Bérenger Sinclair își trecea degetele prin părul des și negru în timp ce stătea îngândurat în fața drapelului. În zile ca aceasta, când era obosit și încordat, intra în biblioteca lui pentru a se pleca în fața curajoasei adolescente care fusese înzestrată cu o credință atât de mare, încât nu se temuse de nimic și sacrificase totul. Ea îl inspira și îi dădea putere.

Simțea o apropiere ciudată față de ea, din motive complicate în familia și tradiția lui. Istoria afirma că Ioana se născuse în a șasea zi a lunii ianuarie, deși inițiații în erezii știau că acest lucru nu era adevărat. Nașterea reală a Ioanei la echinocțiul de primăvară

trebuia să fie ascunsă, pentru a o proteja de ochii periculoși și vigilenți ai Bisericii medievale. Mai precis, ea trebuia să fie protejată de ochii celor care țineau evidența fetițelor din familiile franceze alese care se născuseră în timpul sau în apropierea echinocțiului de primăvară. Șase ianuarie fusese aleasă ca o dată „sigură“ pentru data nașterii Ioanei; era sărbătorită în calendarul liturgic ca Ziua Bobotezei, ziua în care lumea se luminează. Bérenger știa bine acest lucru, ca și cum ar fi fost ziua sa de naștere.

Din păcate, faptul că data nașterii sale fusese ascunsă nu a salvat-o pe Fecioara din Lorena de la soarta ei. Unii cred că nu poți fugi de destin. Ioana acceptase în mod prea deschis moștenirea de a fi fiica unei profeții foarte puternice.

Profeția, numită *L'Attendue* în limba franceză, tradusă prin *Cea Așteptată*, se referea la o serie de femei din istorie care vor ieși și vor apăra adevărul – adevărul despre Iisus și Maria Magdalena și despre evangheliile scrise de fiecare dintre ei. Profeția spune că aceste Așteptate s-ar naște o dată la un timp anume în jurul perioadei echinocțiului de primăvară, ar avea o anumită linie directă de descendență și ar fi binecuvântate cu viziuni divine care le vor ghida pe fiecare spre adevăr și spre destinul lor.

Fiind Cea Așteptată din vremea ei, Sfânta Ioana a plătit prețul suprem, precum au făcut-o multe altele înaintea ei și după ea.

Din acest motiv era el astăzi aici, în bibliotecă și contempla stindardul neprețuit al Ioanei. Pentru că știa, în sufletul lui, că venise timpul ca el să-și îndeplinească propriul destin. Era încă un lucru pe care îl avea în comun cu neînfricată Ioana: avea propria profeție cu care să se lupte. Și știa că Dumnezeu îi dăruise resurse extraordinare pentru a face acest lucru, știa că toate binecuvântările pe care le primise în viață îi fuseseră oferite pentru ca el să-și poată respecta propria promisiune, în acest loc și în acest timp al istoriei. Făcuse acest lucru ajutând-o pe Maureen în căutarea ei, jucând un rol esențial în descoperirea nespusei și magnificei legende a Mariei Magdalena. Dar acea Evanghelie atât de valoroasă nu mai era acum la îndemâna lui, ci în mâinile Bisericii. Mai mult, părea că nici Maureen nu mai este atât de apropiată

de el. Deși știa că poate s-o ajute în cea mai recentă căutare a ei, a iluzoriei *Cărți a Iubirii*, ea nu împărtășea același sentiment.

Era vina lui că Maureen nu dorise să îl includă în această căutare. Bérenger se comportase cu ea ca un neghiob insensibil după ce Biserica luase Evanghelia cu forța, lucru pentru care plătise scump.

Neputând să-și dea seama exact care era rolul său acum, se simțea singur și fără cârmă. Lucrul numit destin era un conducător complicat și adesea misterios.

– Bérenger, pot să vorbesc cu tine?

Întorcându-se spre ușă, Bérenger zâmbi siluetei masive și masculine a lui Roland Gélis, confidentul și prietenul său cel mai apropiat. Roland locuia la castel de când era copil, căci tatăl său fusese majordom pe când trăia Alistair Sinclair, bunicul lui Bérenger și patriarhul de temut al familiei care făcuse o avere de un miliard de dolari cu compania North Sea Oil. Băieții fuseseră crescuți împreună după tradiția din *Pommes Bleues*, denumirea franceză a castelului, care se traduce Merele Albastre și care făcea referire la boabele mari și rotunde din soiul de struguri cultivați în acea regiune a Franței, struguri care, timp de secole, simbolizaseră linia directă de descendență a lui Iisus și a Mariei Magdalena. Expresia venea din versetul 5, capitolul 15, din Evanghelia după Ioan: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele“. Toți descendenții lui Iisus și ai Mariei Magdalena, fie genetic, fie spiritual, erau mlădițe ale viței. Languedocul era o regiune eretică.

Deși familia Gélis lucra pentru familia Sinclair de multe generații, ei nu le erau inferiori. Erau nobili cu statut care li se cuvenea de drept, dar într-un mod foarte discret, așa cum erau numeroase familii din regiunile Languedoc și Midi-Pyrenees, urmând tradițiile secrete ale poporului lor cu bună-cuviință și demnitate extraordinare, chiar și atunci când erau subiectul celor mai mari persecuții. Familia Gélis era de tradiție catară și era pură.

– Bineînțeles, Roland. Intră!

Roland simți de îndată că scoțianul nu era în apele lui.

– Ce te supără, frate?

Bérenger a dat din cap.

– Nimic. Totul. Trase aer în piept, părând rușinat. Simt că sunt ca o oaie rătăcită, fără păstorița mea.

– Ah!

Roland înțelesese pe dată. Bérenger suferise mult din cauza lui Maureen de la cearta care pusese capăt relației lor abia înfiripate, înainte de a avea măcar timp să crească. Înaintea acelei izbucniri, presupuneau cu toții că, datorită grozavei aventuri pe care o împărtășiseră în timpul căutării Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena, vor fi inseparabili: Bérenger Sinclair și Maureen Paschal, Roland Gélis și Tamara Wisdom, prietena cea mai bună a lui Maureen și logodnica lui Roland. Ei erau cei patru muschetari, legați prin onoare și o misiune comună să apere adevărul împotriva lumii. Pusese ră chiar o placă de lemn inscripționată cu celebrul citat al lui d'Artagnan deasupra ușii bibliotecii:

TOȚI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOȚI,
ACESTA ESTE MOTTOUL NOSTRU, NU-I AȘA?

Dar când Maureen s-a întors în California să lucreze la cartea ei, o parte din acea intimitate a început să dispară. Maureen era chinată de dorința de a spune povestea Mariei Magdalena și de a consemna aventurile prin care trecuseră ca s-o găsească atâta timp cât încă erau proaspete în mintea ei. Aceasta era misiunea ei, iar Bérenger i-o respecta. I-au oferit toți libertate, în speranța că se va întoarce la castel când va fi pregătită. Dar de la apariția cărții, Maureen fusese mai ocupată ca oricând. Nu mai avea timp decât pentru sarcina pe care i-o dăduse Maria.

Și mai era și problema Peter.

Părintele Peter Healy era vărul lui Maureen și cel mai apropiat confident al ei. Din cauza lui se rupsese relația dintre Bérenger și Maureen. Peter era cel ce furase Evanghelia Mariei Magdalena și o dusesse la Vatican. Această trădare îi șocase pe toți, dar Maureen l-a iertat imediat pe vărul ei. Ba chiar l-a apărat în fața celorlalți, spunând că el făcuse doar ceea ce crezuse că era mai bine pentru mesajul Mariei Magdalena. Cu toate acestea, Bérenger

simțea că loialitatea preotului era mai puternică față de Vatican decât față de Maureen și de adevărul pe care ea îl descoperise.

Evenimentele care au urmat l-au înfuriat pe Béranger Sinclair. Biserica a înăsprit restricțiile asupra a ceea ce Maureen avea voie sau nu să dezvăluie în legătură cu descoperirea ei, ceea ce ei numeau Evanghelia din Arques. Béranger îl învinovătea pe Peter că a predat neprețuitul document Vaticanului și că a pus-o pe Maureen în situația în care era forțată să facă un compromis. În plus, era tot mai întristat de distanța care îl despărțea de Maureen și îl enerva loialitatea ei oarbă față de Peter. În cearta cea mai aprinsă din relația lor, Béranger, plin de supărare, o acuzase pe Maureen de slăbiciune spirituală pentru că îi permisesese lui Peter și Bisericii lui să o calce în picioare și să ascundă adevărul. Maureen fusese distrusă de acuzația lui. Ruptura din relația lor devenise un abis.

Când Béranger Sinclair o cunoscuse pe Maureen Paschal, crezuse că a descoperit ceva ce căutase dintotdeauna, fără să spere să găsească vreodată: femeia care era egalul lui. Maureen era sufletul său pereche, partenera care nu numai că putea să împărtășească împreună cu el viziunile unei lumi mai bune, dar care avea pasiunea și curajul de a face acele schimbări împreună cu el. Exista o putere enormă în acel trup micuț și, la fel ca el, avea spiritul unui luptător celt, care era o forță neobișnuită a naturii. De aceea acuzația de slăbiciune o jignise profund, un sentiment pe care el era foarte capabil să-l înțeleagă. Avea adesea motive să regrete părțile celtice ale propriei sale naturi, cu precădere atunci când pasiunea lui se manifesta sub forma abordării războinice preferate de strămoșii săi scoțieni. ADN-ul său era o sabie cu două tăișuri, la fel ca al lui Maureen. Faptul că semănau atât de mult când era vorba de moștenirea lor genetică și de spirit era atât o binecuvântare, cât și un blestem atunci când încercau să clădească o relație. Dacă ar fi putut învăța să lucreze împreună în armonie și să-și folosească pasiunea comună pentru muncă și pentru celălalt, ar fi putut crea o energie de neoprit pentru schimbări pozitive în lume. Dar aceleași pasiuni aveau puterea de a fi, în mod ciudat, distructive.

Faptul că Maureen îi inclusera numele cu tandrețe în dedicația din cartea sa, alături de Tamara și Roland, era singurul lucru care îl făcuse pe Béranger Sinclair a zâmbi cu adevărat de la cearta care îi despărțise.

– Sper că o vom vedea pe Maureen curând, îl asigură Roland în maniera lui amabilă. Și tocmai s-a petrecut ceva care mă face să cred că asta s-ar putea întâmpla mai devreme decât credem.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

Roland îi zâmbea.

– Tamara tocmai a primit un colet ciudat, adresat ție. Rămâi aici! Ți-l vom aduce. Dar, dacă tot ești aici – Roland arată spre peretele îndepărtat al bibliotecii, pe care arborele genealogic al ilustrei sale familii era pictat din podea și până în tavan și care prezenta o mie de ani de istorie aruncă o privire atentă la tabloul genealogic al familiei tale!

Și astfel Regina Sudului devenise cunoscută ca Regina din Saba, adică înțeleapta regină a poporului din Saba. Numele ei era Makeda, care în limba ei însemna „cea pătimasă”. Era o regină-preoteasă a unei zeițe a soarelui, despre care se spunea că emana frumusețe și abundență asupra poporului fericit din Sebei. Zeița lor era cunoscută ca fiind „cea care trimite raze puternice de mărinimie”. Soțul său era zeul lunii, iar stelele erau copiii lor.

Poporul din Saba era mai înțelept decât multe alte nații ale lumii, înțelegând influența stelelor și caracterul sacru al numerelor care proveneau de la zeitățile lor cerești. Era numit Poporul Arhitecturii, iar construcțiile lor rivalizau cu cele ale celor mai mari egipteni, atât era de uimitoare cunoașterea lor despre monumentele din piatră. Regina era fondatoarea unor școli foarte bune în care se predau astfel de arte și arhitectura, iar sculptorii ei puteau crea în piatră imagini ale zeilor și ale oamenilor de o frumusețe excepțională. Poporul ei era învățat și respecta cuvântul scris. Poezia și cântecul au înflorit în timpul domniei sale.

Cei din Saba erau un popor virtuos. Zeița pătimașă a soarelui domnea în împărăția ei cu căldură, lumină și iubire, iar poporului i s-a dăruit toată bogăția: iubire, bucurie, fertilitate, înțelepciune, precum și tot aurul și bijuteriile pe care și le doreau. Pentru că nu s-au îndoit niciodată de existența belșugului, nu au cunoscut nici o zi de sărăcie. Era împărăția cea mai îmbelșugată.

S-a întâmplat ca marele rege Solomon să afle despre minunata regină Makeda de la un profet, care l-a sfătuit:

– O femeie care este egală cu tine și jumătatea ta domnește într-un tărâm îndepărtat din sudului. Ai de învățat multe de la ea și ea de la tine. Destinul tău este să o întâlnești.

El nu a crezut la început că o asemenea femeie poate exista, dar curiozitatea l-a făcut să-i trimită o invitație, o rugămintă ca ea să-i viziteze regatul pe Sfântul Munte al Sionului. Mesagerii care au venit în Saba să o anunțe pe marea și pătimașă regină Makeda de invitația lui Solomon au descoperit că înțelepciunea lui era deja legendară în împărăția ei, precum era și frumusețea Curții sale, iar ea îl cunoștea. Profetele sale au văzut că ea va călători într-o zi departe pentru a-l găsi pe regele cu care va înfăptui hierogamia, căsătoria sacră care combina trupul cu mintea și sufletul în acțiunea uniunii divine. El avea să fie sufletul geamăn al sufletului ei, iar ea avea să devină mireasa lui, jumătăți ale aceluiasi întreg, complet doar prin unirea lor.

Dar regina din Saba nu era o femeie ușor de cucerit și n-avea să se dăruiască într-o uniune atât de sacră decât bărbatului pe care avea să-l recunoască drept parte a sufletului său. În timpul mării sale călătorii spre Muntele Sion cu alaiul său de cămile, Makeda s-a gândit la o serie de teste și întrebări pe care să i le adreseze regelui. Răspunsurile lui aveau s-o ajute să-și dea seama dacă el este egalul ei, sufletul ei pereche, concepute ca unul singur la începutul eternității.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

**Pilda lui Solomon și a reginei din Saba,
Partea întâi, așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso***

*Castelul Pommes Bleues
Arques, Franța – în prezent*

Bérenger, Roland și Tammy stăteau în jurul mesei din lemn de mahon, într-un colț al bibliotecii. Obiectul privirilor lor atente era un document vechi, un sul dintr-un fel de pergament, foarte deteriorat din cauza vechimii. Sulul era prins între două panouri de sticlă, care îl conservau ținând împreună segmentele desprinse ca într-un mozaic medieval, așa cum părea să fie.

Cutia care conținea fragilul document fusese livrată în acea dimineață la castel, era adresată lui Bérenger Sinclair, reprezentantul Societății Merelor Albastre, și fusese adusă de un curier anonim care nu așteptase să fie identificat. Menajera care a primit pachetul a spus că cel care îl livrase ar fi putut fi italian, datorită hainelor, mașinii și accentului, dar nu era sigură. Cu siguranță nu era localnic.

– Este un arbore genealogic, a început Tammy, trecând cu mâna peste nume, începând cu primul din listă. Este ceva în latină aici, la început, iar apoi lista începe cu acest bărbat. Guido și încă ceva. Născut în 1077 la Mantova, în Italia.

Bérenger, înzestrat cu o educație clasică de aristocrat, și-a mijit ochii să citească scrisul aproape șters, în latină, de la începutul listei.

– Pare să scrie: „Eu, Matilda...” Cel puțin cred că scrie Matilda. Da, așa scrie. Spune: „Eu, Matilda, prin bunăvoința lui Dumnezeu care există.” E o exprimare ciudată, dar asta spune. Următoarea propoziție spune: „Sunt una și inseparabilă de contele Guidone și de fiul său, Guido Guerra, și le ofer protecția Toscanei pentru eternitate”. Și spune că acest fiu Guido Guerra s-a născut în Florența, la o mănăstire numită Sfânta Treime. De ce s-ar naște fiul unui conte într-o mănăstire? Este... ciudat.

– Nu este acesta singurul lucru ciudat, interveni Roland, arătând un nume din arborele genealogic. Privește aceste nume, Bérenger.

Bérenger se opri brusc, în timp ce urmărea degetul lui Roland pe sticlă. Pe un rând din secolul al XIII-lea erau nume pe care le recunoștea. Un cavaler francez pe nume Luc Saint Clair se căsătorise cu o nobilă din Toscana. Aceleași nume apăreau în propriul său arbore genealogic ca fiind strămoșii lui. Dar acest fapt nu era o informație cunoscută, în afara cercului lor de apropiați și era protejat. Oricine ar fi trimis acest pachet știa măcar că acest lucru avea relevanță pentru Bérenger Sinclair și că într-un anume fel, acești arbori genealogici se intersectau.

Atenția lui Tammy fu apoi atrasă de o felicitare anexată documentului și legată de o oglindă mică și aurie. Hârtia felicitării era elegantă, un pergament greoi, stampat cu o monogramă ciudată în partea centrală de jos. Un A mare era legat de un E mare printr-un șnur elegant cu ciucuri, care forma o buclă în centru. Dar nu aceasta era atât de neobișnuit; ceea ce făcea ca monograma să fie ciudată era faptul că litera E era întoarsă, aproape ca o imagine în oglindă a literei A. Pe felicitare se afla un fel de poezie:

Arta va salva lumea,
Pentru cei ce au ochi de văzut.
În reflexia ta vei găsi ceea ce cauți...
Slavă lui Ichthys!

– Arta va salva lumea, repetă Tammy. Am mai întâlnit acest concept de câteva ori.

În căutarea Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena, cei patru descifraseră o serie de hărți și indicii găsite în picturile europene din Evul Mediu, din Renaștere și din perioada barocului. O hartă pictată în frescă de Sandro Botticelli o dusesese pe Maureen spre descoperirea documentelor inestimabile scrise chiar de mâna Mariei Magdalena. În lumea complexă a ezoterismului

creștin, căutarea simbolurilor în artă era punctul de pornire pentru multe călătorii mărețe. Când adevărul nu putea fi dezvăluit prin scris de teama persecuției până la moarte, era adesea codificat în picturi simbolice.

Bérenger a luat oglinda și s-a uitat în ea o clipă înainte de a repeta al treilea vers al poeziei.

– În reflexia ta vei găsi ceea ce cauți. Hmm!

N-a avut însă timp să se gândească mai mult la asta, deoarece Roland îl întrerupse, într-un mod care nu-i era specific, mirat de ceva ce-i atrăsese privirea.

– Privește aici! Roland arăta spre capătul documentului. Ultimul nume din arborele genealogic. Văd bine?

Tammy puse mâna pe el, în timp ce se apleca să vadă ce anume îl tulburase pe timidul gigant. Bérenger verifică pentru toți, examinând cu grijă ultimul nume de la sfârșitul arborelui genealogic, după părerea unora, cel mai mare nume din istoria artei.

– Michelangelo Buonarroti.

Capitolul doi

NEW YORK – *în prezent*

– *M*aureen ! Domnișoară Paschal...

Maureen intrase pe ușa turnantă din strada 47 în holul hotelului ei, iar Nate, recepționarul-șef, o recunoscuse. Editorul și publicistul său lăsau adesea colete pentru ea și viceversa, astfel încât ea și Nate se împrieteniseră rapid, ajungând chiar să se tutuiască. Maureen dădea bacșișuri grase, iar Nate avusese întotdeauna o admirație specială pentru roșcate; era o bună combinație pentru o relație profesională în New York.

– A venit un colet pentru tine în această seară. Tocmai am ajuns și l-am observat în camera din spate.

Nate se întoarse din camera din spate, ținând în mâini o cutie elegantă pentru cadouri. Avea, cu siguranță, o jumătate de metru lungime, era îngustă și de un roșu-închis. Un buchet uriaș de flori albe, crini Casablanca înmiresmați, asortați cu trandafiri albi cu tulpină lungă, era prins de cutie cu o panglică lată din satin roșu.

Maureen cercetă cutia cu atenție înainte să o ia.

– Avea o felicitare?

Nate dădu din cap.

– Nu, nimic. Îmi pare rău.

Maureen îi zâmbi și-i mulțumi, nerăbdătoare să ajungă sus ca să vadă ce conținea cutia roșie.

Încă zâmbea când intră în cameră, îmbătată de mireasma divină a crinilor. Exista doar un bărbat în întreaga lume care știa că acestea erau florile ei preferate și că trandafirii și crinii erau simbolul Mariei Magdalena. Un singur bărbat ar fi trimis un cadou atât de sofisticat.

Bérenger Sinclair.

Împotriva voinței ei, Maureen se simțea cuprinsă de acea emoție electrizantă, de nedescris care urcă pe șira spinării și face pielea de găină. Dumnezeu să o ajute, era încă înnebunită după el, și nimeni n-ar fi putut-o învinovăți. El era arătos, în felul charismatic și misterios al celților, fermecător, foarte inteligent și extrem de bogat și puternic. Dar era, de asemenea, enervant prin aroganța sa și cam prea înclinat să fie crud și critic. Bérenger o rănisese profund și ea nu mai nu voia să i se întâmple din nou asta.

Însă, după toate prin câte trecuseră împreună, el o înțelegea mai bine decât orice alt bărbat din lume.

Pe parcursul cercetării lui Maureen, Bérenger o apăraseră, îi oferise adăpost și chiar o învățase câte ceva despre folclorul și tradițiile care înconjurau tainele Magdalenei în Franța. Nu avea nici o îndoială că el o influențase și îi schimbaseră dramatic viața, nici o îndoială că destinele lor erau legate în mod inextricabil. Totuși, orice era legat de el putea fi o potențială primejdie. Bereger era un playboy european notoriu și un burlac convins. Până la vârsta de cincizeci de ani nu fusese niciodată căsătorit și nu avusese înclinație spre vreun angajament serios de orice fel, din câte știa ea. El îi explicase că rămăsese burlac pentru că nu voia să se mulțumească deloc cu o femeie care nu fusese creată special pentru el. Când a întâlnit-o pe ea, i-a mărturisit, a fost sigur. Ea era acea femeie, motivul pentru care nici o alta nu-i reținuse interesul.

Era o explicație convenabilă. Poate prea convenabilă. Existau multe semne de avertisment cu un om ca Bérenger, chiar și înaintea de teribila lor ceartă. El își ceruse iertare, dar Maureen rămăsese în gardă.

Și totuși stomacul îi era agitat la gândul că florile veniseră din partea lui.

Desfăcând cu grijă panglica, Maureen luă florile și scoase capacul cutiei. Era o felicitare într-un plic închis, pe care scria: DOMNIȘOAREI PASCHAL. Ciudat, Bérenger nu i s-ar adresa astfel. Probabil era doar formalitatea florarului. Se uită apoi în cutie, dând la o parte hârtia care acoperea conținutul. Nu știa ce va găsi, dar cu siguranță nu asta. Înăuntru era ceva ce părea un document vechi. Era imposibil de spus la prima vedere dacă era originalul sau o copie. Cu toate acestea, era pus cu grijă între panouri de sticlă. Cu grijă, Maureen l-a scos din cutie. Avea o lungime de aproape o jumătate de metru, era foarte îngălbenit de trecerea timpului – sau era o foarte bună copie – și uzat la margini.

Textul documentului umplea trei sferturi de pagină, fiind scris într-o latină înflorită și pretențioasă. Maureen îl analiză atent, dar nu credea că îl va putea descifra, din cauza formei vechi și a scrișului sofisticat. Cunoștea latina, dar documentul din fața ei era o provocare și pentru un om instruit, cu cunoștințe mult mai solide decât vocabularul ei rudimentar.

Semnătura de la sfârșit era cea mai captivantă. Îngroșată și sofisticată, era cu siguranță desenată de mână cu cerneală și totuși semăna cu un fel de sigiliu, cu o cruce latină desenată între litere.

Își scoase carnetelul Moleskine și scrise pe un singur rând literele din semnătura medievală. Scria:

MATILDA DEI GRA SI QUO EST

Părea să însemne: „Matilda, prin bunăvoința lui Dumnezeu care există.“

Sub litere mai erau două simboluri – unul arăta ca o versiune stilizată a literei H, dacă liniile verticale ar fi fost șerpuite; celălalt i se păru imediat cunoscut. Mâna ei se îndreptă spre colierul pe care îl purta, un cadou primit de la Bérenger cu ocazia ultimei ei aniversări. Era un simbol incrustat delicat într-un diamant, o spirală de coarne de berbec – hieroglifa astrologică pentru zodia Berbec. Maureen se născuse în ziua de 22 a lunii martie, în primul grad al primului semn zodiacal, la echinocțiu de primăvară, când soarele ieșea din Pești și intra în Berbec. Coarnele berbecului erau simbol al echinocțiului de primăvară încă din Antichitate. Dar ce ar putea să însemne în acest document? Și, întrebare și mai apăsătoare, cine îi trimisese acest document și de ce?

Deschise felicitarea cu grijă. Hârtia elegantă era timbrată în partea de jos cu o monogramă ciudată. Un A mare era legat de un E mare, litera E apărând invers, ca o imagine în oglindă. Felicitarea era scrisă de mână:

În călătoria ta prin Tărâmul Florilor
Vei ajunge în Valea de Aur.
Cauți *Cartea Iubirii*?
Atunci aici vei găsi ceea ce cauți...
Slavă lui Ichthys!

Maureen oftă, pe jumătate ușurată pe jumătate agitată. Așa începuse și căutarea Evangheliei scrise de Maria Magdalena – cu un cadou ciudat și cu un mister de rezolvat. S-a rugat să găsească indicii, și acum ele apăreau. Cu siguranță, oricine ar fi trimis acest cadou știa ceva despre trecutul ei, ceea ce era puțin cam tulburător. Era, categoric, ciudat faptul că vorbele din felicitare erau identice cu ceea ce mica madonă rostise în visul ei. Se cutremură în fața caracterului intim și straniu al unui asemenea bilet. Deși avea credința că va fi îndrumată de Dumnezeu pe calea ei, cum

fusesse întotdeauna, exista ceva cu siguranță amenințător la un corespondent necunoscut care îi ghicea visele. Era oare posibil ca vreun om să-i influențeze cu adevărat visele? Nu era sigură care dintre acele scenarii erau mai amenințătoare, dar ambele o îngrijorau.

Prin urmare, făcu singurul lucru care îi veni în minte: îngenunche și începu să se roage pentru a fi apărută și îndrumată în călătoria pe care urma s-o înceapă.

Maureen făcu un inventar mental rapid. Erau doar trei oameni în lume cu care se putea consulta cu privire la acest mister, și toți în Europa. Primul era vărul ei, Peter Healy, călugărul catolic aflat în prezent la Vatican. Peter ar putea să traducă documentul și probabil chiar să-l identifice. Putea să parieze că, oricine i-ar fi trimis pachetul misterios, cunoștea relația ei cu o asemenea sursă. Altfel, probabil nu ar fi lăsat-o să traducă singură ceva atât de sofisticat. Îl va suna pe Peter, bineînțeles, deși știa că prima lui reacție va fi de îngrijorare. Mai bine totuși să mai facă puțină investigație înainte să lase totul orbește în seama lui.

Mai rămâneau Bérenger Sinclair și Tamara Wisdom, ambii locuind la castelul Pommes Bleues din Languedoc, în Franța. Ca și Peter, Bérenger se va îngrijora imediat și îi va spune să vină în Franța cât timp el cercetează. Nu aceasta era reacția pe care o dorea sau de care avea nevoie acum.

Mai rămânea Tammy.

Tamara era prietena ei cea mai apropiată, confidentă și parteneră în erezie. Cineastă independentă din Los Angeles, strălucită și acerbă, Tammy își pierduse inima în timp ce realiza un documentar despre legendele Mariei Magdalena în Franța; fusese cucerită atât de minunatele peisaje, cât și de uriașul tandru al Languedocului, Roland Gélis, cu care se logodise. Tamara, Roland și Bérenger locuiau cu toții în magnificul castel Pommes Bleues,

moșia franceză a familiei scoțiene Sinclair, care servea drept reședință a iubitei lor societăți cu același nume. Cum un telefon pentru unul era un telefon pentru toți, poate că Maureen reușea să o prindă pe Tammy singură dacă o suna mai întâi pe telefonul mobil.

Era miezul nopții în New York. Asta înseamnă că e ora șase dimineța în Franța. Era devreme, dar era important. Formă numărul de mobil al lui Tammy și imediat auzi sunetul dublu pentru apeluri internaționale. Apoi un clic când Tammy răspunse, fără să pară deloc somnoroasă, salutând-o în glumă:

– Slavă lui Ichthys!

– Ai primit și tu unul?

– Adresat lui Bérenger. A ajuns aseară.

– Un document vechi despre cineva pe nume Matilda?

– Contesa Matilda din Toscana.

– O cunoști pe această Matilda?

– Da, și o cunoști și tu. Apare în legende ezoterice pe tot teritoriul Europei. Un fel de regină războinică ce a condus jumătate din Italia. Și, lucrul cel mai important pentru scopurile noastre, a fondat abația Orval.

Maureen își pierde răsuflarea. În ultima propoziție a lui Tammy erau două mari dezvăluiri. Se va ocupa mai întâi de cea care avea legătură cu indiciul din felicitarea ei.

– Orval. Or-Val. Înseamnă Valea de Aur, nu? Ca în: „Vei ajunge la Valea de Aur.“

– Da. Ți dai seama că asta înseamnă că noi avem jumătate din puzzle, iar tu ai cealaltă jumătate. E limpede că e cineva care dorește ca noi să lucrăm împreună. Sau poate ar trebui să spun că e cineva care dorește ca tu și Bérenger să lucrați împreună, având în vedere că pachetele vă erau adresate vouă. Înseamnă ceva?

Maureen ignoră pentru moment aluzia lui Tammy și își îndreaptă atenția asupra unei probleme mai importante.

– Orval. Adică... Profeția Orval?

Tammy râse.

– Desigur, micuța mea Cea Așteptată. Se pare că e cineva care vrea ca noi să mergem în Belgia și să analizăm mai profund propria ta profeție. Cât de repede poți ajunge aici?

Maureen oftă, înțelegând că trebuie să țină seama de chemarea la aventură. Nu mai avea cale de întoarcere. Mai întâi îl va suna pe Peter la Roma și îl va informa cu privire la evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, înainte de a face aranjamentele pentru a-i trimite documentul peste noapte. Apoi va suna la Air France și va rezerva un loc pentru zborul spre Toulouse.

Franța. Bérenger.

În noaptea aceea Maureen avu un somn agitat. Visa iar ceva. Era o scenă care se tot repeta și o bântuia de ceva timp. Dar acum visul era mai lung și mai complet decât oricând.

O siluetă în umbră așternea, la o masă veche, zgârieturile unei penițe. Cuvinte și imagini curgeau din mâna unui autor. Privind peste umărul scriitorului, văzu că din aceste pagini părea să emane o strălucire azurie. Concentrată asupra luminii ce radia din paginile scrise, Maureen nu l-a văzut pe cel care scria atunci când s-a mișcat prima dată. Când silueta s-a întors și a pășit în lumina lămpii, ei i s-a tăiat brusc răsufarea.

Mai zărise de câteva ori aceste imagini în visele anterioare, momente trecătoare de recunoaștere, care se sfârșeau într-o clipă. El își concentra acum întreaga putere a atenției sale asupra lui Maureen. Paralizată în starea de vis, ea se uita mirată la bărbatul din fața ei. Cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Easa.

Acesta era numele pe care I-l dădea Maria Magdalena în Evanghelia ei, deci era numele care suna cel mai bine pentru Maureen. Găsindu-l pe Easa prin ochii Mariei Magdalena, ea își descoperise propria credință. Pentru restul lumii moderne, el era Iisus.

El i-a zâmbit, o expresie a unei asemenea dumnezeiri și călduri, încât Maureen a fost învăluită de ea, ca și când soarele însuși radia din acea simplă expresie. A rămas nemișcată, incapabilă să facă altceva decât să se holbeze la frumusețea și harul său.

– Tu ești fiica mea, de care sunt foarte mulțumit.

Vocea lui era o melodie, un cântec al armoniei și al iubirii care umplea aerul din jurul ei. A plutit pe acea muzică o clipă cât o veșnicie, înainte de a se prăbuși, la sunetul următoarelor lui cuvinte.

– Dar munca ta nu s-a sfârșit încă.

Cu încă un zâmbet, Easa Nazarineanul, Fiul Omului, s-a întors la masă, unde s-a oprit din scris. Lumina din pagini era și mai strălucitoare, literele sclipeau cu o lumină indigo, cu desene albastre și violet pe suportul greu, care părea o pânză.

Maureen a încercat să-i vorbească, dar cuvintele nu-i ieșeau de pe buze. Putea doar să privească ființa divină dinaintea ei care se apleca spre paginile sale și vorbea cu o precizie blândă.

– Iată Cartea Iubirii. Urmează calea care ți s-a arătat și vei găsi ceea ce cauți. Odată ce ai găsit-o, va trebui să o împărtășești lumii și să îndeplinești promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp. Încearcă să îți minte că „destin“ și „destinație“ provin de la aceeași rădăcină.

Deși discursul său era hotărât, cuvintele sale rămâneau o taină pentru ea.

Easa i-a captat privirea uimită un moment etern, înainte de a se ridica să alunece fără efort prin spațiul care îi separa. A ajuns chiar în fața lui Maureen, paralizând-o cu ochii săi negri intenși.

– *Timpul se întoarce. Dacă nu îți vei aminti nimic altceva atunci când te trezești, ține minte aceste trei cuvinte.*

Maureen se lupta în visul ei, încercând disperată să-și amintească tot ceea ce el îi spunea. A încercat să repete cele trei cuvinte. De această dată, a putut să le rostească. A reușit să șoptească, drept răspuns:

– *Timpul se întoarce.*

Easa a răsplătit-o, aplecându-se și sărutând-o părintește pe frunte.

– *Trezește-te acum, copila mea. Trebuie să te trezești cât timp te afli în acest trup, pentru că totul există în acest trup. Și să nu-ți fie teamă, pentru că eu sunt întotdeauna cu tine. Acum du-te fără frică și fă toate lucrurile cu dragoste. Fii, dar, desăvârșită.*

Maureen s-a trezit cu o tresărire, trăgând aer în piept și întinzându-se spre veioza de la marginea patului pentru a lumina camera cât de repede posibil. Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce încerca să ajungă la carnetelul așezat pe noptieră. A scrijelit cuvintele Lui cum i-au venit în minte, începând cu referirea la *Cartea Iubirii* și rugându-se să nu uite nimic. A subliniat propoziția „destin și destinație provin de la aceeași rădăcină“. Ce ar putea oare să însemne acest lucru? A dat din cap gândindu-se la absurditatea situației – Iisus îi dădea o lecție de etimologie.

Apoi, fusese vorba și de o promisiune. Să respecte promisiunea pe care o făcuse? Când? În această viață? În alta? Era aproape sigură că nu credea în reîncarnare și mult mai sigură că acest concept era contrar învățăturilor creștine. Ce altceva ar putea să însemne? O promisiune făcută înainte ca ea să se nască?

Maureen s-a gândit o clipă la lumina albastră. Strălucea din pagini, ca și când cuvintele lui Easa aveau o viață proprie, care făcea parte din această superbă culoare strălucitoare indigo-violet. Ceva îi reținea atenția – această lumină, această culoare era

importantă într-un anumit fel. Era ceva ce trebuia să înțeleagă, dar semnificația era un mister pentru ea atunci și acolo.

A scris: *Fii, așadar, desăvârșită*. Semăna cu ceva din Scriptură. Îi va spune asta lui Peter; el va ști imediat dacă era așa sau nu. Dar rândul dinainte nu făcea, cu siguranță, parte din scriptură: *Trebuie să te trezești cât timp te afli în acest trup, pentru că totul există în acest trup*.

A dat pagina și a scris cu litere mari:

TIMPUL SE ÎNTOARCE

S-a uitat din nou la notițele ei, dându-și seama că a uitat o propoziție. Dacă vorbele celelalte ale lui Easa o frământau, acestea – pe care el i le spusese și într-un vis anterior – erau de-a dreptul tulburătoare. Prevestitoare. Inevitabile.

„*Dar munca ta nu s-a sfârșit încă.*“

Munca sa părea abia să înceapă.

Makeda, regina din Saba, a ajuns în Sion cu un alai foarte mare, un șir de cămile având o lungime ce nu mai fusese văzută vreodată, care cărau mirodenii și foarte mult aur și pietre prețioase, toate fiind daruri pentru marele rege Solomon. A venit la el fără intenții rele, pentru că era o femeie pură și sinceră, incapabilă de înșelăciune și viclenie. Lucruri precum minciunile și falsitatea îi erau necunoscute. Astfel, Makeba i-a spus lui Solomon tot ce avea în minte și în suflet și l-a întrebat dacă îi va răspunde întrebărilor pe care le are pentru el. Ele nu erau, cum spusese unii ghicitori, pentru a-i pune la încercare înțelepciune

nea. Erau mai degrabă întrebări ale inimii și ale sufletului. Răspunsurile lui aveau s-o ajute să hotărască dacă s-au născut într-adevăr din același spirit și sunt predestinați să sărbătorească împreună hierogamia. Și totuși până la urmă nu a mai fost nevoie de aceste întrebări. De îndată ce a ajuns în fața lui și l-a privit în ochi, a știut că el era parte din ea, de la începutul și până la sfârșitul eternității.

Solomon a fost foarte impresionat de frumusețea și prezența Makedei și dezarmat total de sinceritatea ei. Înțelepciunea pe care a văzut-o în ochii ei o reflecta pe a sa și a știut imediat că profeții aveau dreptate. Acea femeie era egala sa. Cum ar putea fi altfel, din moment ce era cealaltă jumătate a sufletului său?

Și așa s-a întâmplat că atunci când Makeda, regina din Saba, a văzut toată măreția lui Solomon, tot ceea ce el a creat în împărăția lui și, mai ales, fericirea supușilor lui, i-a spus:

– Vestea pe care am auzit-o pe pământul meu despre faptele tale și despre înțelepciunea ta este adevărată, dar nu am crezut până când am ajuns și am văzut asta cu ochii mei; și, iată, înțelepciunea și bogăția ta depășesc vestea pe care am auzit-o. Fericiți sunt oamenii tăi! Fericiți sunt supușii tăi, care stau mereu înaintea ta și îți ascultă înțelepciunea! Binecuvântat fie Domnul Dumnezeuul tău, care a fost încântat de tine și care te-a pus pe tronul Israelului! El te-a făcut rege pentru a face lege și dreptate.

– Și fie binecuvântat Domnul Dumnezeuul tău care te-a făcut pentru mine și care m-a făcut pentru tine.

Și atunci regina din Saba și regele Solomon s-au împreunat în hierogamie, căsătoria care unește mireasa și mirele într-o ceremonie spirituală ce face parte doar din legea divină. Zeița din Makeda s-a unit cu zeul din Solomon într-o căsătorie sacră, unirea masculinului și a femininului într-o ființă completă. Prin

Solomon și regina din Saba, El și Asherah s-au unit din nou prin trupuri.

Ei au rămas în camera nupțială un întreg ciclu lunar, într-un loc al încrederii și al conștiinței, nepermițând nici unei tulburări să intervină între ei în uniunea lor și se spune că în acest timp secretele universului au fost dezvăluite prin ei. Împreună, au găsit misterele pe care Dumnezeu le va împărtăși cu lumea, cu cei ce au urechi de auzit.

Și totuși nici Solomon, nici regina din Saba nu au devenit tovarăși unul pentru celălalt, pentru că ei erau egali, fiecare domnind peste teritoriul și destinul său. Fiecare știa că va veni momentul în care vor fi nevoiți să se despartă și să se întoarcă fiecare la îndatoririle regatelor și stăpânirilor lor; să fie din nou singuri, cu înțelepciunea și puterea aflate acum. Triumful și sărbătoarea lor constau în ceea ce a adus, fiecare pentru celălalt, spre folosință bună și înțeleaptă în destinele individuale.

Solomon a scris peste o mie de cântece inspirate de Makeda, dar nici unul la fel de valoros precum Cântarea Cântărilor, care păstrează în ea tainele hierogamiei și ale modului în care ei l-au găsit pe Dumnezeu prin această uniune. Se spune că Solomon a avut multe soții, dar numai una era parte din sufletul său. Deși Makeda nu a fost niciodată soția sa după legile oamenilor, ea a fost singura lui soție după legile lui Dumnezeu și ale naturii, care formează legea Iubirii.

Când Makeda a plecat de la Muntele Sfânt al Sionului, inima îi era grea din cauza nevoii de a-l părăsi pe singurul om pe care îl iubea. Aceasta a fost soarta multor suflete gemene de-a lungul istoriei, să se întâlnească în anumite momente și să descopere cele mai adânci taine ale iubirii, dar să fie despărțite în final de destinele lor. Poate acesta este cel mai mare chin și cea mai mare taină a iubirii înțelegerea că nu există despărțire între cei ce se

iubesc cu adevărat, indiferent de împrejurări, de timp sau de depărtare, distanță, de viață sau de moarte.

Odată ce hierogamia este consumată între suflete predestinate, sufletele celor ce se iubesc nu sunt niciodată despărțite.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Pilda lui Solomon și a reginei din Saba,
Partea a doua, așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Vatican, Italia – în prezent

– Mulțumesc, Maggie.

Margaret Cusack pusese cu grijă tava cu ceai pe biroul părintelui Peter Healy. Cloncănea în jurul lui și a tăvii ca o bătrână irlandeză bârfitoare ce era, în timp ce-i turna ceaiul, îi măsura cantitatea de zahăr, adăugând doza potrivită de lapte. Maggie era ceea ce mama lui Peter numea fată bătrână, o femeie de o anumită vârstă fără „pui sau copii ai ei“. Însă își organizase o viață și o carieră de menajeră de preot, începând din anii adolescenței în regiunea Mayo. Când preotul pentru care lucra fusese transferat la Roma, ea venise cu el și nu mai plecase. Era aici de cincizeci de ani.

Când părintele Bernard decedase, cu un an în urmă, Maggie se dovedise un accesoriu atât de loial și de indispensabil, încât ar fi rămas la locul de muncă până când s-ar fi găsit o nouă slujbă pentru ea. Devotamentul ei absolut față de Biserică nu cunoștea nici o limită.

Le scrisese alor ei pentru a le spune că Dumnezeu a binecuvântat-o prin venirea la Roma a unui om deosebit, părintele Peter, la momentul potrivit. Că era tânăr și fermecător – și irlandez –, acest lucru fiind o bucurie și mai mare pentru ea. Lui Maggie îi lipsea enorm Irlanda și adesea fredona baladele populare ale țării

în care se născuse, în timp ce făcea ordine după o zi plină a părintelui Peter.

Astăzi, fredona un cântec pe care Peter îl recunoscuse surprins. Nu îl mai auzise de ani de zile. Era un imn scris în limba irlandeză, pe care îl învățase când era copil la școala Fraților Creștini. O luă prin surprindere pe Maggie, începând să cante cu ea.

„*Céad mile fáilte romhat a Iosa, a Iosa...*“

Fii binevenit de o sută de mii de ori, Iisuse. Era un cântec despre primirea lui Iisus în inimile și viețile noastre. Era tradițional, iar Peter credea că își amintește că vine de la un imn vechi de la începutul creștinismului și de pe vremea Sfântului Patrick. Pronunția irlandeză a numelui său, Iosa, semăna cu *Easa*.

– Ce cântec frumos, nu-i așa, părinte?

– Este într-adevăr, Maggie. Și doar acum mi-am dat seama că „Iisus“ în irlandeză se pronunță „Easa“. Știai că i se spune Easa sau Issa, în mai multe limbi?

– Nu pot să spun că știam asta, părinte, cu excepția cuvântului în irlandeză. Și doar datorită cântecului. Nu mai știu foarte mult din limba irlandeză, dar cântecele și poeziile rămân.

– Da, rămân.

A lăsat baltă discuția. Maggie nu era o persoană cu care să ai discuții ce depășeau limitele catolicismului. Era neclintită în credința ei, ca multe femei irlandeze de la țară de vârsta și din perioada ei și, în principiu, ca toți cei de care Peter era înconjurat aici la Roma. Ea probabil nu voia să audă de ce Maria Magdalena îl numea Easa în Evanghelia ei – pentru că era o formă familiară a numelui său grecesc, familiară pentru că ea era căsătorită cu el. De fapt, Maggie și-ar impune probabil o pedeapsă de zece mii de Ave Maria¹ doar dacă ar auzi o asemenea blasfemie din gura lui. Angajatorul său dinainte, părintele Bernard, era un tradiționalist de școală veche, la fel ca ea.

¹ Rugăciune catolică întru slăvirea Fecioarei Maria (n. red.)

Maggie era foarte fericită atunci când îl îngrijea ca o mamă, aducându-i mâncarea și ceaiul și făcând ordine în locul unde stătea, care îi servea și drept birou. Cât timp limita conversațiile la traiul zilnic și la amintirile despre casă, ea era bucuroasă ca o zi de primăvară.

În plus față de îndatoririle de menajeră la Vatican, Maggie era, de asemenea, o membră credincioasă a Confreriei Aparițiilor Sfinte, un grup dedicat înțelegerii și promovării în întreaga lume a aparițiilor Fecioarei Maria. Avea mereu la ea tot felul de cărțuții sau broșuri, iar în pauze studia descrierile acestor apariții. În acest moment, în timp ce pregătea ceaiul lui Peter, avea o broșură cu colțul îndoit care ieșea din buzunarul larg al șorțului.

– Ce citești? Peter era mereu curios.

– Viața Sfintei Surori Lucia, a răspuns Maggie în timp ce scoatea cartea din șorț pentru a i-o arăta lui Peter. *Lucia Santos: Viața și viziunile ei.*

– Ah, Fatima! Vă pregătiți pentru aniversare anul acesta?

– Ne pregătim, părinte. Sunt nouăzeci de ani de când Sfânta Fecioară le-a apărut copilașilor din Fatima. Organizăm un eveniment special pentru asta.

Telefonul sună în holul alăturat și Maggie fugi să răspundă în timp ce Peter își sorbea ceaiul. Avea nevoie de puțină liniște acum, să se gândească la telefonul pe care îl primise de la Maureen. El nu era doar cea mai apropiată rudă a ei în viață, ci era și fusese întotdeauna îndrumătorul ei spiritual. Trecuseră împreună prin momente de încercare și amândoi înduraseră teste extraordinare ale credinței în timpul căutării Evangheliei după Maria Magdalena. Nu trecea nici o oră din zi fără ca Peter să se întrebe dacă trecuse ori picase acele teste.

După ce Maureen își riscase viața pentru a obține documentele vechi din ascunzătoarea unde erau ținute, într-o peșteră din Franța, Peter își asumase responsabilitatea de a scoate Evanghelia

din Franța și de a o preda Bisericii. Pentru aceasta, fusese nevoit să o dezamăgească pe Maureen și pe toți prietenii ei de la castelul Pommes Bleues, care o ajutaseră și o apăsaseră în timpul aventurii ei. Pe scurt, furase documentele ca un hoț în mijlocul nopții. Deși acum se simțea plin de dezgust față de propria persoană pentru acea decizie, motivele pe care le avusese atunci pentru a lua decizia erau numeroase. În primul rând, se convinsese singur că astfel o proteja pe Maureen. Din nefericire, ea și asociații ei nu vedeau lucrurile așa. Fusese nevoie ca ei să-ți amintească toate lucrurile bune care li se întâmplaseră în ultimii doi ani pentru a repara complet relația, iar acesta fusese în mare parte chiar meritul Mariei Magdalena. Pentru că Evanghelia ei propovăduia puterea și importanța iertării, Maureen hotărâse că era cea mai mare ipocrită dacă nu îl ierta pe Peter.

Dar mai trebuia ca și Peter să își ierte asta. În momentul descoperirii Evangheliei și pe măsură ce o traducea, fusese profund impresionat de revelațiile ei. Pur și simplu nu putea accepta ca o legătură atât de esențială cu istoria creștinismului să nu fie în mâinile Bisericii, unde fiecare expert ar putea fi folosit pentru a analiza materialul și pentru a-l autentifica. De aceea, făcuse ceea ce credea că era cel mai bine, predând originalul autorităților Romei. Drept răsplată, i s-a permis să participe la cercetarea controversatei evanghelii.

Era însă o existență cumplită. Peter se afunda zilnic în birocrația și ierarhia unei structuri a Vaticanului care îl considera un străin. El nu era un erou pentru că predase acest document atât de valoros. De fapt, era chiar invers. Era mereu bănuț că ia parte la o posibilă erezie. Deoarece Peter tradusese documentul pentru prima dată, înainte de a-l preda autorităților Vaticanului, era considerat o persoană problematică. El știa exact ce scrie în Evanghelie și, mai mult decât atât, îi împărtășise aceste informații verișoarei lui, care era o scriitoare foarte bine vândută datorită

acestui fapt. Iar în sufletul său, el era convins de autenticitatea acestui material, fără nici măcar o cercetare. Mulți se opuneau acestei idei, iar Peter era adesea împiedicat să se exprime și redus la tăcere în încercările lui de a se face auzit. În unele momente, se simțea mai degrabă într-un arest la domiciliu decât un participant activ la procesul de autentificare. Avea un singur aliat în întreaga Romă pe care putea să se bazeze. Din fericire, era un aliat foarte puternic. Peter se ruga ore în șir, în fiecare noapte, ca membrii consiliului Vaticanului să permită luminii adevărului să le pătrundă în suflet în timpul acestui proces. Trăia pentru ca într-o zi să îi poată spune lui Maureen că Maria Magdalena va fi recunoscută și răzbunată.

Dar acum apăruse o nouă complicație. Maureen era pe punctul de a avea o nouă realizare spirituală, fie că știa deja acest lucru ea însăși sau nu. Peter mai văzuse acest lucru întâmplându-se o dată: înmulțirea viselor prevestitoare care duseseră la o serie rapidă de sincronicități și coincidențe, toate inexplicabile fără intervenția divină. Astfel de evenimente o conduseseră cu doi ani înainte pe Maureen către Evanghelia după Maria Magdalena. Și iată că avea din nou aceste vise și de această dată Iisus îi vorbea din scriptură.

Fiți, dar, desăvârșiți.

Versetul era din Matei, capitolul 5. Era o poruncă din *Predica de pe munte* care urma învățăturii de a-i iubi pe dușmani și de a-i binecuvânta pe cei care te blestemă. Cu siguranță, era una dintre pietrele de temelie ale creștinismului, dar ce semnificație avea ea în visul său?

Și mai ciudat era versetul: *Trebuie să te deștepți cât timp ești în acest trup, pentru că totul există în acest trup*. Peter recunoscuse imediat contextul acestei propoziții. Făcea parte dintr-o evanghelie gnostică descoperită în Egipt în 1945. Știa cu siguranță că provine din Evanghelia după Filip. Știa și mai bine ce cuvinte îi urmau în text. Acestea erau: *Reînvie în această viață*.

Era atât de sigur pentru că luase parte la o serie de dezbateri aprinse despre semnificația acestor rânduri pe când se afla în Ierusalim, la începutul studiilor sale în ordinul iezuiților. O parte din controversa privind gnosticismul provenea chiar de la ideea că viața pe pământ, aici și acum și punând accentul pe acest trup, era la fel de importantă, dacă nu chiar mai mult, ca viața de dincolo. Acest concept nu era îmbrățișat în general de catolicism, din motive evidente; unii afirmau chiar că este o erezie. Totuși, era cheia textelor gnostice. Peter era fascinat de mult de perspectiva gnostică și se contrazicea cu frații săi mai conservatori, susținând că faptul că aceste evanghelii nu au fost modificate, analizate, stilizate și traduse până la refuz în ultimii două mii de ani le făcea să fie pure și, în cele din urmă, vrednice de serioasă considerație. Cei ce se opuneau textelor gnostice considerau că ele au fost scrise după prea multe generații de la viața lui Iisus pentru a putea fi acceptate, având în vedere faptul că unele erau datate la mijlocul secolului al III-lea d.Hr.

Peter considera un lucru nefericit, ba chiar tragic faptul că Biserica adoptase o poziție atât de radicală cu privire la importanța codicelor gnostice. De ce era întotdeauna alb sau negru, ori, ori? De ce evangheliile gnostice trebuie să fie în opoziție cu canonul? Nu ar putea fi toate citite împreună, ca laudă una pentru cealaltă, pentru a vedea ce învățătură măreață ar putea să ne dezvăluie ele despre cine era Iisus și ce încerca el să ne învețe?

Iar acum, într-un mod foarte interesant, Maureen visa din nou despre Iisus și Domnul Însuși vorbea în versete atât din evangheliile canonice, cât și din cele gnostice. Fascinant. Și, având în vedere trecutul ei, acest lucru avea probabil o semnificație pe care el încă nu putea nici măcar să și-o închipuie.

Iar acum, aveau să fie nevoiți să ia în considerare și o serie de pergamente medievale.

Peter nu mai avea mult timp de gândire. Maggie intră în încăpere agitată, cum era de fiecare dată când un membru important al clerului îl căuta pe stăpânul ei.

– A sunat părintele Girolamo. Spune că trebuie să mergeți urgent la biroul lui, pentru ceva în legătură cu cardinalul DeCaro și cu un document vechi.

*Confreria Aparițiilor Sfinte
Vatican – în prezent*

Părintele Girolamo de Pazzi era obosit, genul acela de epuizare simțită până în oase care vine după o viață foarte lungă în slujba a ceva mai important decât propriul confort. El era în slujba Inimii Neprihănite a Binecuvântatei Fecioare Maria prin dedicarea neos-tenită în cadrul Confreriei Aparițiilor Sfinte. Munca sa publică se concentra asupra înțelegerii viziunilor și vizionarilor care au fost sfințiți de Biserică drept autentici de-a lungul a cinci sute de ani.

Dar cercetarea sa privată avea un scop diferit. Dincolo de ușile închise, era preocupat de un alt profet, mai exact, de o profetă. Era de fapt un neam de femei, legate prin sânge și drepturi din naștere, care de-a lungul timpului au trăit viziuni de o claritate și putere excepționale. De-a lungul istoriei au purtat nume diferite, unele mai eretice decât altele. Erau cunoscute ca magdalene, păstorite, madone negre, preotese și cele așteptate. Părintele Girolamo le studiase biografiile; unele dintre ele erau sărace în detalii din cauza vechimii, precum puțin cunoscutele Sarah-Tamar și Modesta, despre altele se știau foarte multe, precum despre Tereza de Ávila. Le cerceta viețile în căutarea răspunsului la întrebarea care îl mistuia:

De ce? Din ce motiv aceste femei aveau un asemenea har de la Dumnezeu?

Și ce? Ce anume știau ele ce era dincolo de cunoașterea chiar și a celor mai sfinți bărbați?

Se uită în jos, la manuscrisul vechi de pe biroul lui, care îi ocupa zilele și nopțile. Se aflase odată în colecția personală extrem de prețioasă a papei Urban al VIII-lea și conținea o serie de profeții. Scrise sub forma unui poem, unele versete erau în franceză, altele în italiană și fuseseră așternute pe hârtie de-a lungul multor generații. Deoarece versetele aveau fiecare câte patru rânduri sau catrene, unii învățați dinaintea lui le puseseră în seama faimosului vizionar francez, Nostradamus. Într-adevăr, acest manuscris fusese păstrat în arhiva Bibliotecii Apostolice la fel ca lucrările lui Nostradamus, timp de o sută de ani, până ce părintele Girolamo îl recuperase. Știa că era posibil ca acest document ca să fie extrem de valoros și cu siguranță nu era munca unui singur autor. De fapt, era o lucrare ce fusese realizată în multe sute de ani. Și, deși versetele fuseseră traduse de nenumărate ori, el încă nu găsisese cheia adevăratei lor semnificații. Catrenele erau scrise într-un fel de cod, o limbă profetică, ce nu putea fi înțeleasă de nimeni, cu excepția celor născuți pentru a o înțelege.

Și totuși el încercase. Analizase fiecare vers pe rând, ore în șir. O anumită profeție, mai ales, devenise o obsesie pentru el, cea în limba franceză care începea cu *Les temps revient*. Timpul se întoarce.

Părintele Girolamo studia pagina, rugându-se să i se arate ca semnificația frazei și profeția care îi urma. Într-o mână ținea strâns o superbă și delicată cutiuță de cristal, în forma unui medalion, care conținea moaștele unui profet. Se ruga ca relicvarul să-l ajute în traducere, dar până în acel moment cuvintele nu-i dezvăluiseră tainele lor.

Bătrânul preot oftă și lăsă la o parte paginile studiate. Părintele Girolamo locuia în Roma, unde trăise aproape toată viața, dar confreria sa își avea originile în Toscana, în Evul Mediu. Astăzi, se simțea de parcă o condusese încă din Evul Mediu și până acum. Cu toate acestea, mai era treabă de făcut, iar el mai avea un

document cu care trebuia să se lupte în acest moment. Cu grijă, a pus cartea profețiilor la loc, în sertarul cu cheie unde se odihneau.

Peter Healy era pe cale să ajungă, iar părintele Girolamo trebuia să fie pregătit să i se adreseze cu privire la acest progres nou și fascinant.

Peter stătea înaintea tapiseriei care acoperea unul dintre pereții birourilor private ale confreriei. Fusese realizată în Olanda la sfârșitul secolului al XV-lea, ca și faimoasele tapiserii cu inorogi care erau expuse acum în muzee din New York și Paris. Aceasta se numea *Moartea inorogului* și ilustra o secvență de vânatoare. Fiara mitică era înconjurată de vânători cu sulite și unii dintre ei își înfîgeau lăncile în corpul creaturii prinse în capcană. Inorogul sângera profund din acele răni și din altele făcute de câinii care îi sfâșiau carnea cu cruzime. Un trompetist anunța moartea animalului cu mare ceremonie în prim-planul tapiseriei. Dacă aceasta era o capodoperă a măiestriei flamande, subiectul ar fi putut părea neplăcut pentru cei neinițiați.

– Incredibil de frumos, nu-i așa? Vocea Părintelui Girolamo de Pazzi, răgușită după aproape șaptezeci de ani de propovăduire, îl întâmpină pe Peter, intrând în încăpere în spatele lui.

Peter dădu aprobator din cap, salutând cu un zâmbet.

– Mi-au plăcut întotdeauna tapiseriile cu inorogi. Aceasta este plină de cruzime, dar este frumoasă.

– Moartea Domnului nostru a fost plină de cruzime, iar această operă este realizată pentru a ne aminti acest lucru. El a murit pentru păcatele noastre, într-un mod groaznic. Bătrânul preot s-a oprit din lecție. Dar tu știi deja asta, deoarece ești înțelept și învățat pentru vârsta ta. Vino în biroul meu, Peter. Trebuie să îți arăt ceva.

Peter îl urmă în tăcere pe bătrânul preot. De când venise la Roma, părintele Girolamo se împrietenise cu el. Se întâlniseră prin Maggie Cusack, care era adepta cea mai credincioasă a confreriei

bătrânului preot. Deși Peter petrecuse foarte mult timp în compania lui Girolamo, nu fusese niciodată aici, în birourile retrase ale confreriei. Era un loc intim și, când bătrânul a închis ușa după el, Peter știa că un secret urma să fie dezvăluit aici. Acest lucru nu îl mai surprindea. Îi trebuise un timp până să-și dea seama că Vaticanul era construit pe secrete, cu secrete, de secrete și pentru secrete.

Pe biroul vechi de lucru al părintelui Giralmo trona documentul pe care Maureen îl primise în New York. Peter nu înțelegea ce se petrecea; el nu-i dăduse documentul acestui preot. Îl dăduse lui Tomas, cardinalul DeCaro, mentorul său.

– Ia loc! Era un ordin amabil, iar Peter s-a așezat pe scaunul din fața biroului bătrânului. I-ai dat acest document lui Tomas, iar el mi l-a adus mie. Ar fi fost și el aici, dar e plecat la Siena cu probleme ale Bisericii. Dar el are încredere în mine și poți să ai și tu. Acum, iată de ce mi l-a adus mie. Eu sunt din Toscana. Iar pasiunea mea, timp de optzeci de ani de viață, a fost studiul istoriei Toscanei și al legăturii ei cu Biserica. Și astfel, când acest document rar și important a apărut, prietenul nostru și-a dat seama că eu îi voi înțelege importanța. Și o înțeleg. Acest document are legătură cu distinsa contesă Matilda Toscana. Matilda din Toscana. Știi cine este?

Peter a clătinat din cap.

– Ei bine, vei ști. Spune-mi, de câte ori ai fost în bazilica San Pietro?

Peter a ridicat din umeri.

– Nu știu. De sute de ori.

– Atunci, ai trecut pe lângă contesa Matilda de sute de ori. Este înmormântată într-un loc de onoare, într-o criptă uriașă de marmură realizată de maestrul Bernini și care se află la cincizeci de metri de primul apostol.

– Este înmormântată în biserică? Peter era sceptic. Habar nu avea că vreo femeie era înmormântată în bazilica San Pietro, cu atât mai puțin într-un loc de o asemenea onoare. De ce?

Părintele Girolamo a râs puțin în tăcere.

– Depinde pe cine întrebi. Dacă mă întrebi pe mine, îți voi spune că motivul este că ea a fost o femeie evlavioasă și o donatoare generoasă pentru Biserică, care și-a lăsat papei toate proprietățile sale.

– De ce crezi că i-ar fi trimis cineva lui Maureen un document despre această contesă Matilda?

– Am neliniști profunde cu privire la intențiile persoanei sau ale persoanelor anonime care au trimis un asemenea document și, până când le vom determina identitatea sau intenția, este foarte important să urmărim îndeaproape acest lucru.

– Credeți că această situație este periculoasă?

Bătrânul dădu din cap aprobator.

– Da. Peter, tu ești unul dintre cei mai buni lingviști pe care i-au avut vreodată iezuiții. Nu ai predat acest document pentru a fi tradus. Tu știi deja ce scrie în el. Am dreptate?

Peter a dat din cap aprobator.

– Speram să fie autentificat, pentru a fi sigur.

– Este autentic, într-adevăr. Tocmai din acest motiv mă îngrijorează. Ai mare grijă cu asta, fiule. Știu că un asemenea cadou poate părea mărinimos, dar nu cred că este așa. Cred că e posibil ca cineva să se folosească de verișoara ta. Tomas crede același lucru, de aceea a venit la mine.

– În ce fel să se folosească de ea?

– Gândește-te, Peter! Prietenul nostru Tomas a venit la mine pentru că, pe lângă faptul că sunt din Toscana, sunt și expert în experiențe profetice. Și, dacă am învățat un lucru de-a lungul numeroșilor ani de studiu, acesta este: adevărații vizionari se nasc, nu se fac. Nu poți aspira la acest statut și nu poți studia pentru a-l obține. Ești sau nu ești, fără cale de mijloc. În consecință, un profet autentic sau o profetă este ceva rar și valoros. Iar verișoara ta este un fel de vedetă aici, după cum știi.

Peter a zâmbit. Maureen era bine-cunoscută între zidurile Vaticanului, unde era considerată o curiozitate – o eretică și o trădătoare, dar, și mai rău, o femeie –, dar și o forță care nu putea fi total desconsiderată. Ea făcuse, cu toate acestea, cea mai remarcabilă descoperire creștină a epocii, urmându-și visurile și viziunile.

– Astfel, nu contează dacă oamenii cei mai conservatori ai Bisericii sunt de acord sau nu cu implicarea verișoarei tale. Ceea ce nu putem nega este faptul că viziunile ei au dus-o spre descoperiri fără pereche. Eu cred că din acest motiv cineva o folosește – pentru a găsi cartea la care se face referire în acel document. Și, când va fi găsită, nu cred că vor mai avea nevoie ca ea să spună povestea existenței cărții. Trebuie să fie foarte precaută și la fel trebuie să fii și tu.

Bătrânul preot căzuse pe gânduri, cu ochii închiși. Rămase așa atât de mult timp, încât Peter se temea că a adormit. Când și-a deschis, în sfârșit, ochii îmbătrâniți, aceștia erau limpezi și în ei strălucea un plan.

– Peter, vreau să mă ții la curent cu acțiunile verișoarei tale în legătură cu acest document și, desigur, să mă informezi dacă va avea vreo veste de la această... sursă. Te asigur, este pentru binele ei. Și al tău.

Peter promise că va face întocmai. Dar cuvintele de avertisment ale bătrânului preot îl zbuciumaseră și abia aștepta să plece de acolo și să o sune pe Maureen, care trebuia să ajungă în Franța în orice clipă.

– Acum mergi cu Dumnezeu, fiule. Și fie ca Maica Sa cea binecuvântată să te păzească pe drumul tău!

Capitolul trei

Languedoc, Franța – în prezent

Maureen simțea cum îi crește tensiunea pe măsură ce se apropiau de destinație. Drumul de la Toulouse, care dura de mai bine de o oră, îi dăduse timp să discute cu Tammy despre toate evenimentele și căutarea lor comună din ultimele zile. Vorbiseră despre indicii și se gândeau la posibile surse de proveniență ale documentelor.

– Bérenger e foarte neliniștit de tot ceea ce se întâmplă, îi explică Tammy. Oricât ar fi de fascinant, nu-i place să simtă că nu deține controlul asupra întregii situații și îl îngrijorează faptul că nici unul dintre noi nu a reușit să vină cu o teorie substanțială despre cine conduce această vânătoare de eretici.

– Oricine ar fi această persoană, știe multe despre mine și Bérenger. Acesta e cu adevărat un lucru tulburător. Dar știe, de asemenea, ce se întâmplă în visele mele, ceea ce e total fără explicație. În consecință, fie este ceva de inspirație divină...

– Fie ceva cât se poate de sinistru.

– Da, mulțumesc pentru precizare. Nu eram destul de agitată până acum.

Chiar și fără recenta avalanșă de evenimente inexplicabile, întoarcerea la Arques o tulbura pe Maureen. Acesta era locul în care descoperise Evanghelia după Maria Magdalena, unde suferise

și se bucurase în același timp de o aventură care trecea dincolo de închipuirea multora. Dar aici era, de asemenea, casa lui Bérenger Sinclair, ceea ce aducea cu sine o serie întreagă de complicații.

Tammy o luase pe drumul spre Montségur întrucât știa că Maureen iubea această parte a Franței. Era unul dintre locurile cele mai încărcate de spiritualitate din lume, acolo unde poporul catar se împotrivise pentru ultima oară armatelor unui papă care era hotărât să le distrugă întreaga cultură. Maureen cunoștea bine povestea, deoarece petrecuse ceasuri de neuitat acolo în timpul ultimei sale vizite în Franța, învățând despre moștenirea de la Montségur.

Până la sfârșitul anului 1243, catarii trecuseră prin cincizeci de ani de persecuții cumplite din partea Bisericii Catolice. Orașe întregi fuseseră distruse, până când străzile se înroșiseră la propriu de sângele acestor oameni nevinovați. Una dintre ultimele fortărețe ale catarilor rămase în Franța era Montségur, castelul localizat la aproximativ șaizeci și cinci de kilometri de locul unde se afla acum castelul Pommes Bleues în Arques. Timp de aproape o jumătate de an, ultimii catari francezi au fost asediați în fortăreața de la Montségur.

Legenda din Languedoc spunea că patru membri ai grupului catar au reușit să scape din fortăreața Montségur cu două zile înainte ca populația rămasă să fie prinsă și arsă de fie. Se spunea că unul dintre acești oameni, o fetiță numită La Paschalina, „micul miel pascal“, avea un obiect neprețuit legat de trupul ei – *Cartea Iubirii*. Această fetiță era indispensabilă pentru protecția celei mai de preț comori a poporului ei. Era, de asemenea, strămoașa lui Maureen, cea care îi dăduse numele de familie, Paschal.

Maureen șopti o rugăciune de mulțumire curajoasei ei străbune, iar Tammy continuă cu o altă pentru cele două sute de suflete care pieriseră în flăcările din 16 martie 1244, în timp ce treceau pe lângă ruinele fortăreței din munte.

Pe când intrau în Couiza, ca s-o ia spre Arques, telefonul lui Maureen le întrerupse conversația. Ea răspunse, știind despre ce

este vorba, când văzu că apelul era de la Peter, care suna de la biroul lui din Roma.

– Trebuie să-ți comunic niște informații importante. Ești singură?

– Tammy este cu mine. Ne îndreptăm spre castel.

Peter a scos un ușor mormăit iritat, apoi și-a dres vocea și a continuat.

– Exact. Documentul. Este datat în 1071 și este semnat de Matilda, contesa din Toscana.

– Ce spune documentul?

– Este o scrisoare de cerere de la contesa Matilda, foarte furioasă și poruncitoare, prin care solicită înapoierea urgentă a „celeia mai de preț cărți roșii dintre ale sale“, în caz contrar existând riscul ca ea însăși să conducă o armată sau chiar amenințând să înceapă un „război sfânt“ împotriva propriului soț, pe care e evident că îl disprețuiește.

– O carte roșie atât de importantă pentru ea? Dumnezeu! Este vorba despre *Cartea iubirii*, nu-i așa?

– Am motive să cred că despre ea este vorba sau cel puțin despre o copie a ei. Scrisoarea cere ca exemplarul să fie înmănat imediat unei persoane pe nume Patricio, starețul mănăstirii... din Orval. Maureen, această scrisoare este importantă pentru că este probabil singura dovadă autentificată că această carte a existat vreodată.

– Și se știe despre ea că a fost văzută ultima oară în Orval. Acolo o să mergem chiar mâine.

Peter a întrerupt-o înainte să mai spună ceva.

– Maureen, trebuie să ai foarte mare grijă. Cred că acest lucru este foarte periculos. Mai este ceva, dar va trebui să mă suni mai târziu, când vei fi singură.

– Bine.

Încerca să nu pară iritată, dar refuzul lui Peter de a-i da toate informațiile din cauză că Tammy era în mașină o călca pe nervi. Va trebui să găsească o cale de a-i apropia și de a-i aduce din nou în aceeași echipă. Avea nevoie de toți, iar ei vor fi nevoiți să lucreze împreună și să învețe să aibă din nou încredere unul în celălalt.

La urma urmei, ei căutau ceva numit *Cartea Iubirii*. Nu era timpul ca toți să găsească puțină iertare în sufletele lor? Oare ea ar putea?

Tammy deschise porțile din telecomandă și mașina urcă pe serpentină până la magnificul castel. Maureen rămase cu gura căscată revăzându-l; uitase cât de măreț și de frumos era într-adevăr. În mod ciudat, deși își petrecuse doar două săptămâni din viață aici, se simțea ca și când s-ar fi întors acasă. Iubea cu adevărat acest loc și oamenii de aici.

Ușa din față se deschise când mașina se opri; Roland ieși în grabă. Zâmbetul uriaș care îi lumina chipul îl făcea să pară neobișnuit de copilăros. El o luă pe Tammy în brațe, într-o îmbrățișare lungă. Ea chicotea, într-un mod care îi plăcea enorm lui Roland, în timp ce el o săruta ușor. Apoi, lăsând-o pe Tammy, se îndreptă spre Maureen, îi luă mâinile și o sărută pe ambii obraji, într-o manieră europeană de întâmpinare.

– Este o mare bucurie pentru noi faptul că te-ai întors, doamna mea.

Pentru Roland, Maureen era mai mult decât un prieten sau un simplu vizitator. Era un oaspete de onoare, era o persoană ce reușise un lucru grandios: avea să rămână mereu femeia care găsise Evanghelia după Maria Magdalena, iar acest lucru o plasa mai presus de niște simpli muritori. De aceea o trata cu un respect vecin cu venerația.

Primirea aceasta era însă prea mult pentru oboseala și nervozitatea lui Maureen. Voia să-i răspundă, dar cuvintele refuzau să iasă. Un suspin care fusese zăgăzuit în cei doi ani care trecuseră amenința acum să-i spargă pieptul.

Lăsând formalitățile, Maureen se aruncă în brațele acestui uriaș blând care era prietenul ei. Omul acesta se comportase incredibil de frumos cu ea, așa cum ea era sigură că nu o merita. Izbucni într-un plâns de parcă i se sfâșia inima.

Era acasă.

Bérenger Sinclair privise cum mașina se apropia de casă. Deși nu știa, frica și agitația pe care le simțea – teama de respingere, neliniște cu privire la primele momente ale întâlnirii – erau identice cu ceea ce simțea Maureen. Nu a coborât imediat să o întâmpine. Hotărâse să aștepte și să observe reacția ei la întâlnirea cu Roland, sperând că acest lucru îi va da vreun indiciu despre sentimentele ei. Nu se așteptase însă la o asemenea revărsare emoțională odată cu venirea ei. Și nici ea.

Roland și Tammy o însoțiră pe Maureen în camera ei preferată din castel, camera Magdalenei, lăsând-o să se instaleze și să se pregătească pentru cină. Splendidul dormitor, foarte potrivit pentru o regină, era drapat cu catifea roșie și își luase numele de la pictura lui Ribera, *Magdalena în deșert*, care domina peretele. Încăperea era plină de mireasma amănunțită a crinilor Casablanca. Florile albe, în buchete bogate, se revărsau din vase de cristal așezate peste tot prin cameră.

Bătaia ușoară în ușa ei, o oră mai târziu, o făcu inițial pe Maureen să creadă că era una dintre menajere, care venea să o invite la cină. Era pregătită, se schimbase într-o rochie de seară și își refăcuse machiajul stricat de atâta plâns. Deschise ușa și încremeni. Bérenger Sinclair stătea sprijinit de tocul ușii, înalt și frumos și zâmbindu-i cu așa o căldură, încât nu mai putu decât să se întrebe ce defecțiune din mintea ei o făcuse să se poarte ca o idioată.

Întrebarea adăstă doar o clipă la marginea gândurilor. După care, în brațele lui, totul dispăru în jur.

Erau cât pe ce să întârzie la cină, dar Maureen a fost prima care și-a revenit, punând capăt întâlnirii lor pasionale neașteptate.

Bérenger era un cavaler desăvârșit, deși nu-și putea desprinde degetele din șuvițele arămii mătăsoase ale părului ei, îmbătat de prezența ei. Acceptă cu greu să meargă jos, unde trebuia să o împartă cu prietenii.

Dar ea era aici. Pentru moment, trebuia să fie de ajuns.

Cina a decurs într-o atmosferă prietenească, iar Maureen a răspuns tuturor întrebărilor curioase despre viața ei de la apariția cărții. Se relaxase rapid, mulțumită că se afla în prezența celor trei persoane în care avea încredere totală. Fiecare avea o poveste de spus; erau multe lucruri de dezvăluit din toate părțile. La desert, discuția ajunsese la legenda *Cărții Iubirii* și a modului în care aceasta fusese păstrată în Languedoc.

Bérenger interveni, explicând cu fermitate:

– *Cartea Iubirii* este *Evanghelia*, vestea cea bună, precum a fost scrisă de însuși Iisus. Ea reprezintă adevăratele sale învățături în forma lor cea mai pură. Pildele lui, rugăciunile lui, poruncile lui. Tot ceea ce ne trebuie nouă, ca ființe umane, ca să-l găsim pe Dumnezeu prin Calea Iubirii.

– Este tot ceea ce avem nevoie pentru a deveni perfecți, adăugă Roland. În tradiția catară, cei care atingeau un nivel foarte profund de înțelegere al acestor învățături erau numiți *perfecti* sau *parfaits*, în limba franceză, cei care au devenit perfecți. Acest cuvânt nu înseamnă perfect în sensul pe care îl dăm astăzi. Înseamnă că ei au învățat să trăiască în întregime prin exprimarea iubirii, prin iubire și fără a judeca. Acesta este scopul suprem al învățăturilor lui Iisus. Devenind ființe care iubim, ne modelăm viețile după Tatăl nostru din ceruri, care este iubire.

Maureen a rămas nemișcată o clipă, înainte de a răspunde. Nu împărtășise încă această parte a visului ei cu Roland și Bérenger, deși părea că ei o ghiciseră deja.

– Fiți, dar, desăvârșiți.

– Exact, a spus Bérenger. Din fericire, unele dintre adevăratele învățături au reușit să apară în evangheliile canonice, ca aceea din *Evanghelia după Matei* și, cu siguranță, întreaga *Predică de pe munte* și *Rugăciunea domnească* alături de ea.

– Stai puțin, îl opri Maureen. Deci știm că Iisus scrie această carte în timpul vieții lui și o dă Mariei Magdalena, care nu este

doar soția lui, ci și succesoarea lui ca învățătoare și preoteasă. Și știm că există copii ale cărții, pentru că ea se referă la una scrisă de Filip. Dar, în acest caz, originalul, cartea scrisă de mâna lui Easa, este aici.

– Corect. Magdalena ajunge pe țărmul Franței cu copiii ei, cu o mână de credincioși fideli și cu *Cartea Iubirii*. Ea le împărtășește celorlalți învățăturile ei, mai întâi în Marsilia, iar apoi aici, în Languedoc. Aici unde locuim noi, în Arques, pământul este sfânt pentru că legenda spune că ea a întemeiat aici o școală unde propovăduia, prima ei misiune, dacă vreți să-i spuneți așa. Se numește Arques de la cuvântul „arcă”, precum Arca alianței.¹ Cu alte cuvinte, noul legământ, cuvântul lui Iisus, a fost adus aici, iar acest sat a fost cel care l-a primit – Arca în care se afla legământul. Din păcate, toate monumentele vechi în cinstea Magdalenei au fost distruse, iar acest lucru a fost făcut cu intenția de a șterge urmele prezenței ei în Languedoc, după cum știți deja.

Maureen știa într-adevăr, dar intră în pielea de jurnalist pentru a juca rolul de avocat al diavolului pentru o clipă.

– Ceea ce mă duce la o întrebare crucială, pe care orice persoană sceptică și neîncredătoare din lume ar pune-o dacă i-ai spune această poveste. Și sună cam așa: Cum este posibil ca un lucru atât de important pentru istoria omenirii să fi dispărut complet? Acesta este probabil una dintre tainele cel mai bine păstrate din ultimii două mii de ani, dacă nu chiar taina cel mai bine păstrată. Cum se face că nimeni nu știe măcar că acest obiect a existat?

Roland i-a răspuns primul, plin de patos.

– Pentru că poporul nostru a murit ca Biserica să fie sigură că nimeni nu va ști că a existat.

Bérenger adăugă:

– Nimic nu ar putea fi mai periculos pentru Biserică decât o Evanghelie scrisă de mâna lui Iisus Hristos, mai ales dacă aceasta dovedește că tot ceea ce au crezut ei era exact opusul

---

¹ Sau Chivotul legii – obiect de cult din *Vechiul Testament*, unde se păstrau Tablele Legii (n.tr.)

adevăratelor Lui învățături. Este cel mai primejdios document din istoria omenirii.

– Dar ei nu îl au. Cel puțin nu de la Montségur.

– Nu. După cum știi, strămoașa ta a fost una dintre persoanele datorită cărora *Cartea Iubirii* a fost salvată. Cel puțin pentru o vreme. Ea dispare din istorie după Montségur. Multe dispar. Tot ceea ce a rămas a fost transmis mai departe pe cale orală, iar timpul a șters, din păcate, o mare parte dintre aceste învățături.

Bérenger adăugă:

– Cultura catarilor a fost distrusă de holocaustul împotriva lor. Cei rămași în viață au fost împrăștiați pe tot cuprinsul Europei, iar aici pierdem firul istoriei.

Întorcându-se la Roland, Maureen îl întreabă:

– Și totuși câțiva dintre ei au supraviețuit. Familia ta, câțiva care au scăpat din masacrul de la Montségur. Strămoașa mea. Nu ar fi făcut ei ceva să păstreze *Cartea Iubirii*?

– Sigur că da, dar nu puteau vorbi despre ea. Chiar și atunci când catarii locuiau aici în pace, înainte de masacre, ei nu vorbeau deschis despre *Cartea Iubirii*, niciodată. Înțelegeți, cu siguranță, de ce nu puteau s-o facă.

Bérenger interveni, exprimând esența problemei:

– Deci catarii au protejat-o, nevorbind niciodată despre ea. Iar Biserica fără îndoială nu dorea ca vreo persoană care știa ce era și ce conținea această carte să rămână în viață. Deci ceea ce ai este ceva care prin natura lui este un secret atât de mare, atât pentru cei care îl prețuiesc, cât și pentru cei care îl disprețuiesc, încât existența lui însuși a fost eliminată din istorie.

Maureen dădu din cap în semn de înțelegere.

– Desigur. Deci ultimul loc în care se afla...

– A fost în mod oficial Montségur. Deși legenda spune că a fost dusă în nordul Spaniei de strămoașa ta, La Paschalina, unde a fost păstrată, la mănăstirea Montserrat. Apoi... rămâne la aprecierea fiecăruia.

– Și pentru că exista doar una, adevărata Carte, scrisă chiar de mâna lui Iisus, spuse Bérenger, suntem aproape siguri că au fost

făcute copii ale acesteia în mai multe rânduri de-a lungul istoriei. Ideea că există câteva copii este interesantă, întrucât aceasta înseamnă că există posibilitatea ca acel conținut să existe undeva, chiar dacă originalul a fost pierdut.

– Și tu crezi că a fost pierdut?

Toți erau tăcuți, pierduți în gânduri. Roland rosti într-un final:

– Se află undeva în Roma. Ei erau atât de înversunați în ideea de a găsi acea carte, încât nu s-au dat în lături de la un genocid. Biserica nu s-ar fi oprit până când nu ar fi găsit-o. Aceasta este taina întunecată din spatele Inchiziției. Inchiziția a fost creată pentru a-i distruge pe catari și pe simpatizanții lor și apoi s-a extins precum o pedeapsă teribilă pentru omenire. Și totuși ceva îmi spune acum că nu s-a pierdut totul. Dacă tu ai vise din nou și cineva încearcă să te contacteze... probabil există o copie undeva, unde o putem găsi. Aceasta este o nouă speranță pentru noi toți.

După cină, Maureen se duse în imensa bibliotecă a lui Bérenger. Spera să găsească informații, oricât de puține, despre misterioasa Matilda, înainte de a pleca spre Orval în dimineața următoare. Colecția de cărți și manuscrise ale lui Bérenger era un motiv de mare mândrie pentru el; de altfel, se specializase în colecționarea de cărți rare despre arta și istoria europeană. Ceilalți o ajutau pe Maureen, căutând prin mai multe volume despre Evul Mediu, citind uneori cu voce tare pasajele interesante pe care le întâlneau. Găseau însă foarte puține informații despre contesa lor din Toscana și nimic în engleză. Câteva cărți vechi în limbile latină și italiană păreau să o menționeze, dar fără Peter, care să traducă repede, textul era dificil de înțeles pentru niște lingviști începători.

Maureen răsfoia un volum britanic din secolul al XVIII-lea despre Gianlorenzo Bernini, când strigă:

– Aici! Am găsit ceva. Fiți atenți: „În 1635, Papa Urban al VIII-lea a cerut ca rămășițele contesei Matilda de Canossa să fie luate din locul unde fuseseră depuse, în mănăstirea San Benedetto

de pe Pad, timp de cinci sute de ani, și să fie transferate la Roma. Călugării din mănăstirea din Mantova s-au opus, deoarece credeau că astfel ei ar încălca ultima dorință pământească a contesei, și anume să rămână pentru totdeauna lângă casa copilăriei sale.

Cu toate acestea, în timpul construcției noii bazilici San Pietro, papa i-a cerut lui Bernini să construiască un mormânt somptuos din marmură și un monument în cinstea contesei din Toscana. Nu accepta să nu primească osemintele contesei, așa că l-a mituit pe starețul mănăstirii San Benedetto cu o sumă uriașă de bani, care avea să ajute mănăstirea și să le permită călugărilor să continue faptele bune în numele Matildei pentru totdeauna. Starețul a acceptat mita, dar nu le putea mărturisi aceasta fraților săi călugări, de teamă că s-ar răzvrăti. De aceea, în puterea nopții, anumiți preoți aleși din rândul cercului apropiat al papei i-au dus mita starețului și, ca niște hoți, au deschis mormântul ei din alabastru“.

Maureen se opri din lectură o clipă.

– Ce se întâmplă, Maureen?

Bérenger o privea. Ceea ce citise părea că o cutremurase.

Maureen îl privi un moment, respiră adânc, apoi continuă: „Ceea ce au găsit era un schelet intact, înfășurat în bucăți de mătase aurii și argintii. Deși Matilda fusese descrisă ca o amazoană în legenda medievală, rămășițele erau cele ale unei femei foarte micuțe, cu dinți aproape perfecți. Cele mai neobișnuite erau suvițele lungi atașate încă de craniu, păr de un roșu-auriu neobișnuit. Bucuroși că aceasta era într-adevăr legendara contesă atât de râvnită de papă, călugării au luat rămășițele din sicriu în timp ce mănăstirea dormea și s-au întors la Roma înainte de răsăritul soarelui. Matilda din Toscana a devenit astfel prima femeie îngropată în bazilica San Pietro, chiar în inima ei“.

– Iată, rupse Tammy prima tăcerea, în mod evident, nu sunt singura care observă un tipar aici. Se pare că Matilda noastră era o micuță roșcată, semnul cel mai evident și vizibil din punct de vedere genetic al unei femei din linia de descendență a Magdalenei,

cu siguranță cea mai legendară. Putem fi siguri că fusese una dintre Cele Așteptate de drept?

Maureen se gândea la ceva.

– A fost îngropată cu vreun document? Vreo informație sau vreo dovadă pe care o voia papa?

Era însă clar că nu aveau să rezolve acest mister în acea seară, iar ziua următoare începea devreme. Maureen era extenuată, atât din cauza diferenței de fus orar, cât și a emoțiilor de peste zi. Le ură tuturor o noapte bună și plecă la culcare. Béranger îi observase oboseala. O sărută ușor, ținându-i chipul între palme o clipă, privind-o adânc în ochi, înainte de a o lăsa cu greu să plece. Din fericire, Béranger n-avea să le însoțească pe fete la Orval. Maureen stabilise clar înainte de a ajunge în Franța că voia să facă această călătorie doar cu Tammy. Trebuia să se concentreze la misiunea pe care o avea, iar înfruntarea aspectelor complexe ale relației ei cu Béranger nu o ajuta deloc să-și păstreze concentrarea.

Avea să se întoarcă la castel după excursia lor în Belgia și atunci va începe misiunea de reconstruire a relației lor. Totuși, în acel moment de intimitate trecătoare, își dorea ca el să meargă cu ele.

Și așa s-a întâmplat că fiica Domnului nostru și a Doamnei noastre, domnița pe nume Sarah-Tamar, începea să-și urmeze destinul. Avea cinstea ambilor ei părinți și devenise o conducătoare a poporului din Gallia. Se spune că avea frumusețea și forța feminină a mamei ei și că putea să vindece suferințele oamenilor și ale animalelor doar atingându-le cu mâinile, precum făcea tatăl ei. La nașterea sa, Dumnezeu i-a oferit atât de multă iubire, încât a așezat-o în același leagăn de lemn care îl ținuse odată pe tatăl ei.

Pe măsură ce devenea femeie, era cunoscut faptul că intra în transe și vorbea în versuri și rime. Acestea erau considerate mari profeții și erau înregistrate de scribii Sfintei Familii. De-a lungul

timpului, aceste profeții s-au dovedit a fi mărturia inspirației sale divine. Și totuși altele sunt rezervate copiilor din viitor.

Ea nu este amintită de istorie pentru că persecutarea celor ce urmau Calea Iubirii a început cu îndârjire când ea ajunsese la vârsta majoratului. A fost nevoită, de aceea, să propovăduiască în secret și așa a făcut până în ziua în care a murit.

Sarah-Tamar a avut mulți copii. Unii au rămas în Gallia, alții au mers la Roma sau în Toscana, în căutarea fraților lor și pentru a crea comunități sigure în timpul persecuțiilor, pentru ca învățăturile Căii să reziste și să se extindă. Gândiți-vă la legendele sfințelor, ale Barbarei și ale Margaretei, ale Ursulei și ale Luciei, și veți afla ceea ce s-a întâmplat cu moștenirea ei.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda lui Sarah-Tamar, Profeta,
din *Libro Rosso*

Granița belgiană – în prezent

Tammy și Maureen își începuseră călătoria trecând granița cu Belgia prin luxurianta pădure a Ardenilor, unde era situat Orval de când contesa Matilda pusese ea însăși prima piatră de temelie, în 1070. Era o zi superbă pentru o călătorie printr-o pădure considerată secole întregi ca fiind fermecată. Maureen era relaxată în așteptarea aventurii. Singurul lucru care o sâcăia puțin era că nu îl sunase încă pe Peter. El insistase să îl sune doar dacă era singură, iar ea încă nu găsisese momentul potrivit. După vizita de la Orval din după-masa acelei zile, și-a spus că va face o plimbare singură și că îl va suna de pe telefonul mobil. Tammy avea să înțeleagă.

În timp ce se îndreptau spre nord pe autostradă, au discutat despre tot ceea ce știau și nu știau despre misterioasa contesă de Toscana din Evul Mediu, despre care fusese scris atât de puțin în limba engleză.

– Avem o lacună în istorie în ceea ce o privește pe Matilda, în parte și datorită faptului că ea a trăit acum o mie de ani.

– Și în parte pentru că era femeie; de aceea faptele ei nu ar fi fost înregistrate de scribi cu dragă inimă, adăugă Maureen.

– Știm totuși că Profeția de la Orval – profeția ta despre Cea Așteptată – provine dintr-o serie de documente care au fost păstrate acolo în mănăstire, protejate timp de secole întregi. Și că ele făceau parte din ceva mai mareț – o colecție întreagă de profeții datând chiar din timpul Mariei Magdalena, care au fost toate pierdute, în afară de cele câteva care au fost păstrate în tradiția orală de către catari sau de secte eretice similare. De poporul nostru.

– Iar aceste profeții, credem, au fost scrise de fiica Mariei Magdalena, fiica ei cu Iisus, care a devenit profeta pe care o cunoaștem cu numele de Sarah-Tamar.

Maureen găsisese această legendă și o făcuse singură cu doi ani înainte, în timpul căutării Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena, pentru că profeția Celei Așteptate provenea din acea mănăstire. Prin descoperirea Evangheliei din Arques, Maureen aflase că era ea însăși una dintre Cele Așteptate, îndeplinind toate criteriile profeției. Era o identitate pe care încă nu reușea s-o accepte cu totul. A fi considerată o profetă de către semenii tăi era destul de intimidant pentru o femeie din secolul XXI.

Subiectul despre profeții îi aduse în minte lui Maureen un lucru pe care Tammy îl menționase la începutul căutării Evangheliei din Arques.

– Acestea sunt aceleași profeții care crezi că au fost furate de Nostradamus? Cele care au devenit baza faimoaselor sale lucrări?

– Aceleași. Știm că Nostradamus a studiat în Orval, precum și în alte câteva mănăstiri din Belgia, toate având rădăcini eretice. Și știm că atunci când a plecat s-a descoperit că lipsesc unele documente. Și apoi, deodată – ta dam! Se trezește într-o zi că este un profet astral și publică niște profeții remarcabile. Astfel primește puncte pentru că a recunoscut importanța acestor profeții, dar le pierde pe toate pentru că omite să spună lumii că nu erau previziunile lui. Era versiunea Renașterii pentru plagiat.

– Chiar asta să fi fost?

– Ce vrei să spui?

Maureen ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. Minteă îmi spune că mai e ceva neclar cu Nostradamus, dacă s-a amestecat în lucrurile de la Orval. Poate a fost unul dintre noi? Poate...

Maureen lăsă fraza neterminată, văzând primul indicator spre Orval. Drumul devenea din ce în ce mai idilic și frumos pe măsură ce pădurea din Ardeni se îndesea. Pini imenși îmbrățișau drumul și urmăreau curbele ca o buclă de catifea verde. Un indicator ciudat și vechi pe care scria Mănăstirea Orval arăta o curbă la stânga printr-o săgeată. Luând curba, atât Tammy, cât și Maureen, rămaseră fără răsuflare când opriră. Dacă mănăstirea din Orval fusese construită pentru a-l copeși pe pelerinul care o vede pentru întâia oară, arhitecții își atinseseră într-adevăr scopul. Restaurarea din ultimul secol crease o fațadă modernă, cu o statuie a Fecioarei cu Fiul în stil Art Deco, de proporții megalitice, amintindu-i vizitatorului că numele întreg al acestui loc a fost întotdeauna Fecioara Maria din Orval. Fecioara uriașă avea câteva etaje înălțime și semăna cu o zeiță egipteană dintr-un templu vechi din Luxor. Exteriorul era monumental și modern și nu dădea aproape nici un indiciu despre ruinele sfinte vechi de o mie de ani, care se întindeau dincolo de el.

Fata drăgălașă care le-a vândut biletele de intrare le-a oferit broșuri în engleză. Purta la gât simbolul din Orval – peștele de aur cu inelul de cununie în gură. Până la sfârșitul zilei, aveau să vadă acest simbol peste tot în mănăstire și în împrejurimi: pe sticle de bere, pe cutii de brânză, pe suvenire și pe firmele cafenelelor.

– Slavă lui Ichtys! îi șopti Tammy lui Maureen.

Discutaseră mult despre acest indiciu pe drumul de la Paris. Ichtys făcea cu siguranță referire la un pește, mai precis la peștele care, pentru primii creștini, îl simboliza pe Iisus.

– Știi, peștele Iisus, ca acela pe care îl vezi pe spatele mașinilor. Acela este un ichtys, spuse Tammy.

Maureen a dat din cap.

– Este un acronim. Peter m-a învățat asta. Ichtys reprezintă primele litere grecești ale numelui: Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu,

Mântuitorul. IXOYΣ. Iota, chi, theta, epsilon, sigma. Iar cuvântul *ichtys*, ce rezultă din acest acronim înseamnă pește. Deci cred că putem presupune că *Slavă lui ichtys* face referire la Iisus, cu un salut probabil pentru cultura sau legenda grecească. Acest pește se află în ambele indicii, deci el încearcă să ne spună ceva.

Tammy citea din broșură în timp ce se plimbau printre ruinele mănăstirii.

– Uau! Ascultă! Scrie: „Matilda a dat mănăstirii și regiunii numele Orval. În timp ce cutreiera pământurile sale din Lorena, ea s-a oprit, pentru a se odihni, la o fântână din pădure. Acolo, verigheta ei de aur i-a alunecat de pe deget și a căzut în adâncul fântânii. Înainte ca buna contesă să se neliniștească pentru pierderea ei, un păstrăv auriu a sărit din apă cu inelul ei de cununie în gură. Luându-și inelul pe care i-l redase peștele, Matilda e exclamat: «Aceasta este într-adevăr o vale de aur!» Iar locul a fost numit de atunci Or-Val, Valea de Aur“. Oprește-mă dacă ai mai auzit asta.

Maureen clătină din cap uimită. Visase despre Orval și despre Matilda înainte de a primi documentul Matildei la hotelul ei din New York.

Aici vei găsi ceea ce cauți. Doamne, Dumnezeu, spera să fie așa!

Tammy continuă:

– Se crede că Matilda a dat imediat ordin să se construiască mănăstirea aici, ca rezultat al evenimentului magic cu peștele și ca mulțumire eternă pentru că inelul de cununie i-a fost înapoiat.

Maureen se gândi la asta un moment.

– Știm totuși că scrisoarea Matildei era o amenințare că va conduce o armată împotriva soțului ei. Asta înseamnă că nu și-a prețuit chiar atât de mult inelul de cununie, nu-i așa?

– Probabil l-a aruncat în fântână intenționat, replică Tammy. Și peștele acela blestemat i-l tot aducea înapoi.

– Este o alegorie, afirmă Maureen. Trebuie să fie. Este evidentă, este ascunsă la vedere...

La o cotitură printre ruinele mănăstirii, Maureen rămase încremenită. Totul era aici, așa cum îi apăruse în vis. Splendidele arcade gotice, fereastra distrusă, sculptată în piatră sub forma unei roze cu șase petale. Avu brusc intenția că cele șase petale nu erau întâmplătoare, că numărul însemna ceva, dar n-a zăbovit asupra gândului. Chiar și lumina care era filtrată prin crengile copacilor era exact la fel cum o visase.

– Asta e. Am visat asta. Haide, trebuie să o gălesc! Maureen o luă pe Tammy de mână și fugi printre ruine.

Refăcea pașii din vis, observând pe jos bucățile de marmură distrusă în timp ce trecea printre resturile unei uși. În fața ei, în nișa zidului se afla micuța și scumpa Fecioară.

– Iat-o!

Maureen păsea mai încet acum, apropiindu-se de statuie cu un fel de plecăciune. Statuia era și mai frumoasă – și stranie – în realitate. Chipul ei era diferit și aparte – ochi depărtați și o frunte înaltă, arătând inteligență și inocență. Fata din piatră era înveșmântată simplu într-o mantie și un văl, iar cosițe lungi, sculptate în piatră, îi încadrau chipul. Era cu siguranță o copilă, o fetiță care ținea în brațe un băiețel care nu putea fi al ei. Maureen o contemplă în tăcere, până când Tammy șopti:

– Ce ți-a spus în vis?

– A zis: „Nu sunt cine crezi tu că sunt“.

– Și cine crezi că e?

Maureen zâmbi, simțind o comuniune cu fetița înfățișată în statuie. Era ca revederea unui vechi prieten.

– Știu cine e. E Sarah-Tamar, iar copilul este frățiorul ei, Ieșua. Acest loc credem că a fost construit de Matilda pentru familia ei ancestrală, nu-i așa? Și ale cui profeții erau ținute aici? Ale lui Sarah-Tamar. Ea ar fi cea reprezentată aici.

Tammy puneă totuși cap la cap.

– Să ne întoarcem la alegoria aceea.

– Bine. Gândește-te la poveste! Un pește, care îl simbolizează pe Iisus – ichtys –, sare din adâncul unei fântâni. În primul rând

să începem cu faptul că Iisus îi învăța pe oameni în același mod, nu? El, învăța prin intermediul pildelor, al povestirii cu simboluri.

– Deci tu crezi că „Slavă lui Ichtys“ este pentru a ne aminti că această poveste are și alte sensuri? Că este un fel de pildă?

– Exact! Acum, fântâna este un simbol străvechi al cunoașterii secrete. Iar peștele nostru ține un inel de cununie în gură. Privește în jurul tău, acel simbol este pretutindeni. Iisus, peștele, iese din adâncurile ascunse pentru a arăta lumii inelul său de cununie. Fiecare relatare a acestei povești scoate în evidență faptul că inelul este un inel de cununie. Și îl plasează în siguranță în mâna Matildei, pentru că Matilda este demnă de încredere și îl va proteja. Totul pare atât de evident. Iar aceasta este o vale de aur pentru că aici este păstrată toată cunoașterea familiei sale, cunoaștere care valorează mai mult decât aurul. Întreaga poveste este o alegorie a ceea ce Matilda știa și a modului în care a păstrat aceste lucruri.

Tammy dădea din cap.

– Bineînțeles. Așa au fost păstrate toate legendele acestui neam, prin coduri și simboluri, când moartea vorbea deschis despre aceste lucruri.

– Arta va salva lumea, spuse Maureen. Și cred că definiția artei acoperă multe lucruri în acest caz. Nu doar picturi, ci arhitectură, literatură, sculptură...

După o altă cotitură, întâlniră o fântână largă, acoperită cu piatră veche. Un mic indicator arăta că aceasta era *Fontaine Mathilde*. Fântâna Matildei. Maureen își acoperi mâna dreaptă cu mâna stângă pentru a-și proteja inelul din Ierusalim. Nu voia să riște să-l piardă, precum în vis, fie că exista un pește fermecat sau nu.

Fântâna se afla într-un loc senin, cu adevărat pașnic. Un izvor se prelingea în fântână, venind de undeva din adâncurile colinelor din Ardeni. Îi amintea de fântânile sfințite din Irlanda, locuri sfinte pentru zeițe timp de mii de ani, înainte de a fi transformate în situri creștine dedicate Fecioarei Maria. Pentru Maureen, totul la Orval părea feminin, plin de energia pură și veche a unei zeițe

care țâșnea din pământ. Simțea că s-a îndrăgostit de acel loc și de frumusețea lui naturală; părea cu adevărat sacru și îi hrănea, de asemenea, dorința crescândă de a afla mai multe despre misterioasa Matilda, care reprezenta forța din spatele acestei structuri și a comunității ei de acum aproape o mie de ani.

Tammy se aplecă să se uite în fântână, privindu-se în apa întunecată.

– În reflexia ta vei găsi ceea ce cauți.

Maureen i se alătură și amândouă priviră îndelung în apă. Deodată, zări o a treia imagine reflectată deasupra lor. În apă, uitându-se la ele, era un chip identic cu al Fecioarei din statuie. Dar nu era din piatră. Era chipul unui copil în carne și oase.

Maureen și Tammy se întoarseră repede. Chiar în spatele lor stătea o fetiță diafană și superbă. Ca și fetița din statuie, era îmbrăcată într-o rochie foarte simplă, iar părul îi era împletit de-o parte și de alta a feței. Femeilor nu le scăpase faptul că fetița avea cosițele de un auriu-roșcat. Ținea mâinile la spate, unde ascundea ceva, ca și când ar fi fost o surpriză.

– Bonjour! îndrăzni să spună tandru Maureen.

Copila nu răspunse. Dar scoase un chicotit vesel, identic cu acela pe care Maureen îl mai auzise în vis. Aduse mâinile în față, dând la iveală o sacoșă de pânză subțire care părea să conțină ceva – ceva care arăta ca o carte uriasă. Îi întinse sacoșa lui Maureen, cu un zâmbet drăgălaș care îi lumina ochii depărtați. Maureen luă sacoșa, iar fetița se întoarse imediat și o luă la fugă, fără să spună vreun cuvânt. La o cotitură printre ruine, dispăru aproape instantaneu.

Tammy se uită împrejur să vadă dacă observase cineva schimbul, dar erau singure la fântână, fără nici un martor.

– Ce e în sacoșă?

Maureen o deschise și se uitară amândouă înăuntru. Nici una nu voia să scoată obiectul. Dar era foarte clar că înăuntru era într-adevăr o carte – o carte care părea veche, învelită în piele roșie.

Cele două femei se grăbeau să iasă din mănăstire, nerăbdătoare să ajungă în mașina lui Tammy și să analizeze cu atenție cartea roșie.

Părăsind mănăstirea, se îndreptau spre locul de parcare. Tammy avea cheile în mână, dar se opri brusc. Ceva nu era în ordine. Mașina părea să fie înclinată spre stânga. Apropiindu-se cu grijă, observă că roata din față și cea din spate de pe partea șoferului erau dezumflate. Maureen ajunse în spatele ei, uitându-se peste umărul lui Tammy în timp ce se apleca pentru a vedea mai bine.

„X“-uri adânci erau scrijelite pe aripile mașinii. Cauciucurile fuseseră tăiate.

Tammy îngenunche să se uite mai atent, arătându-i lui Maureen forma tăiată perfect în X. Nu credea că scrijeliturile erau întâmplătoare. Litera X fusese folosită timp de secole drept simbol al ereziei atât de apărătorii, cât și de adversarii ei. Scrierile gnostice ale catarilor o foloseau ca o emblemă a iluminării. Originile literei X ca simbol gnostic și eretic proveneau de la a douăzeci și doua și ultima literă a alfabetului evreiesc. Deși reprezenta litera *tau*, în Antichitate era scrisă ca un X, arătând apoi mai mult ca o cruce, pe măsură ce forma ei evolua.

Era simbolul adevărului în ceea ce îl privea pe Dumnezeu.

În acest caz însă, părea că X-ul gnostic fusese folosit ca simbol al ostilității de către un dușman.

Femeile erau atât de absorbite de ceea ce vedeau, încât nu auziră pașii din spatele lor decât când era prea târziu.

– Ridicați-vă foarte încet! Amândouă!

Vocea era joasă, amenințătoare și totuși calmă. Maureen făcu precum i se spuse, întorcându-se ușor pentru a vedea un bărbat foarte înalt, care purta o jachetă neagră cu glugă și ochelari de soare închiși la culoare. Doar gura i se vedea, schimonosită într-un mârâit. Tammy scoase un scâncet involuntar simțind pistolul împins între omoplați.

– Vă spun o singură dată, i se adresă lui Maureen într-o engleză cu accent.

Ea se chinuia să identifice accentul. Era european, ciudat de poliglot, memorabil prin el însuși.

– Dă-mi sacoșa sau o împușc în inimă, chiar aici, chiar acum! Și tu vei fi următoarea.

Zona din jurul lor era pustie. Orval se afla în mijlocul unei păduri și nu le putea auzi nimeni. Maureen făcu singurul lucru pe care putu să-l facă: îi dădu sacoșa, rugându-se ca bărbatul să nu-i facă rău lui Tammy.

El i-o smulse din mâini și continuă să dea ordine.

– Acum urcați-vă în mașină și rămâneți acolo. Să nu vă mișcați timp de treizeci de minute. Uitați-vă sus, arătă spre dealul de lângă ele, unde pădurea se rărea. Am un om în acei copaci. Dacă vă mișcați cu o secundă mai repede, vă va împușca pe amândouă, iar el nu ratează. Ați înțeles?

Se simțea o mișcare în pădurea umbrită de deasupra lor. Atacatorul nu mințea.

Maureen și Tammy se urcară în mașină, cu inimile bătându-le puternic în piept. Când ușile s-au închis, bărbatul s-a îndepărtat rapid de ele spre pădure, fără să privească înapoi.

Au fost cea mai lungă jumătate de oră din viața lor și atât Maureen, cât și Tammy au petrecut-o rugându-se și vorbind în șoaptă despre dilema lor. Pentru siguranță, au mai lăsat câteva minute să treacă înainte de a ieși din mașină și de a se îndrepta spre mănăstire. Când fata drăgălașă le-a spus că urmează să închidă mănăstirea, Tammy i-a explicat că mașina lor fusese vandalizată. A omis părțica despre bărbatul înarmat și despre jaf. Sperau ca mănăstirea să le ofere cazare peste noapte, știind că ofereau adăpost pelerinilor de ambele sexe de obicei, dar pelerinii urmăriți de golani cu glugă s-ar putea să nu fie cei mai doriți oaspeți.

Era o decizie înțeleaptă să nu dea amănunte despre încercarea prin care trecuseră. Biata belgiancă era atât de zăpăcită de povestea

despre vandalism în frumusețea idilică a Orvalului, încât părea că îi vine să plângă. Unul dintre călugării mai tineri, fratele Marco, a fost chemat pentru a rezolva această situație de criză; el a aranjat să li se ofere camere, precum și să contacteze un atelier din Florenville, unde să li se repare mașina. Călugării și angajații de la Orval le dădeau o stare de liniște, iar ambele femei au început să se relaxeze în siguranța relativă a mănăstirii. Părea că spiritul Matildei umplea încă locul, iar cât timp Maureen și Tammy se aflau între aceste ziduri erau în siguranță. Fratele Marco le-a invitat la cină, în liniștita sală de mese a mănăstirii. Erau însă prea extenuate și tulburate de cele întâmplate pentru a accepta, iar călugărul le-a împachetat niște pâine și brânză, precum și bere din Orval cu peștele auriu pe etichetă, să ia cu ele în cameră.

Încăperea era tipică pentru o mănăstire și curată ca lacrima; avea două paturi de o persoană, o noptieră și o chiuvetă. Maureen era recunoscătoare pentru fiecare centimetru. Trebuia să-l sune pe Peter și să pună în ordine întâmplările din acea zi. Cine le atacase și le furase cartea? Ce carte era? I se făcea rău la gândul că e posibil să fi avut în mâini pentru câteva minute una dintre comorile istoriei omenirii, iar acum era pierdută din cauza... din cauza cui?

Profitând de faptul că Tammy plecase să facă un duș în baia comună de la capătul coridorului, Maureen îl sună pe Peter de pe mobil, găsindu-l acasă la el în Roma.

Din motive ușor de înțeles, el devenea din ce în ce mai agitat pe măsură ce ea îi povestea întâmplările.

– Nu ți-am spus să mă suni și că era important? Voiam să te avertizez că ai putea fi în pericol.

Maureen era obosită și puțin caustică.

– Trebuia să-mi fi spus totul, chiar dacă Tammy era cu mine. Am încredere în ea. Iar dacă Tammy ar fi fost rănită...

Lăsă baltă fraza. Era clar și implicit că și Peter ar fi fost parțial vinovat dacă li s-ar fi întâmplat ceva lui Maureen sau prietenei ei.

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Și mă bucur că sunteți amândouă tefere. Maureen, vreau să te urci în avion și să vii la

Roma mâine-dimineață. Aici se află o persoană pe care trebuie să o cunoști. Cred că ne poate ajuta să punem totul cap la cap. Putem face rost de o mașină care să te ia de la mănăstire și să te ducă la aeroport imediat. Tammy poate veni cu tine, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Mulțumesc Peter. Ah, ce ironie! Știi, uneori sunt recunoscătoare cu adevărat pentru puterea Vaticanului.

Dacă a existat vreodată un loc potrivit pentru a visa, acesta este magica mănăstire de la Orval.

Maureen trecea prin vechiul naos ruinat al mănăstirii. Lumina filtrată strălucea prin rama rotundă a ferestrei în formă de roză, în timp ce ea pășea cu grijă printre pietrele împrăștiate. De această dată, știa încotro se îndreaptă. Se îndrepta spre fântână.

Apoi auzi chicotitul.

Maureen îl urmă, fără să fie surprinsă când o văzu pe fetița cu cosițe arămii strălucitoare lângă fântână, făcându-i semn să se apropie. Încă nu vorbise, deși părea foarte mulțumită de ea și continua să râdă. Copila arăta spre apă, sugerându-i să privească în adâncurile ei.

Maureen se uită în fântână; suprafața lucea și imagini începeau să prindă formă, până când se desprinse o imagine clară, aproape cinematografică. I se tăie respirația când își dădu seama ce vedea. Omul care le atacase intra într-o încăpere, având în mâini cartea ei valoroasă. Totul se petrecea într-un fel de cameră de piatră sau o pivniță. Încăperea era plină de bărbați, îmbrăcați în robe ciudate, cu glugi care le acopereau capetele complet și păreau să aibă culoarea albastru-închis. Toate fețele erau ascunse, cu excepția unor mici crăpături în dreptul ochilor. Bărbații erau așezați la o masă lungă și dreptunghiulară; scaunul principal era mai mare și mai ornate, arătând că ocupantul său era șeful acestui grup straniu.

Atacatorul lui Maureen, purtând în continuare hainele moderne și ochelarii de soare, i-a prezentat cartea șefului care a examinat coperta legată cu o curea groasă de piele și cu un lacăt. Bărbatul părea că se așteptase la asta, căci scoase din mâneca robei un pumnal. O trecere rapidă cu lama peste curea și cartea se deschise.

Încăperea era cufundată în liniște totală; nimeni nu s-a mișcat cât timp șeful a răsfoit paginile râvnitei cărți.

Erau goale.

Pe ultima pagină, un singur cuvânt în limba latină era mângălit de-a lungul pergamentului. Scrisa doar: INLEX.

Conducătorul bărbaților cu cagule a aruncat cartea plin de dispreț către cei care au adus-o. Deși Maureen nu știa ce înseamnă INLEX, era limpede că nu asta aștepta nici unul dintre bărbați.

Chicotitul ubicuu al copilei îi atrase atenția lui Maureen către locul unde se afla. Fetița stătea în fața ei, exact cum o făcuse în acea zi, cu mâinile la spate. Cu un alt zâmbet drăgălaș, îi dădu o sacoșă cu o carte mare.

– Nu este ceea ce crezi tu că este.

Și începu să râdă, fugind după colț și lăsând-o pe Maureen să se întrebe ce era ceea ce furase atacatorul.

Primele raze ale zilei se jucau prin fereastra dormitorului monahal al lui Maureen și Tammy. Mureen se frecă la ochi și se uită spre patul în care prietena ei încă dormea adânc. După somnul din acea noapte, se trezise suficient de devreme pentru a nota detaliile visului, concentrându-se asupra cuvântului INLEX. Dacă era un termen latin, atunci se afla în locul potrivit. Orice călugăr din Orval ar trebui să știe latină și să poată traduce un singur cuvânt pentru ea.

Își aruncă niște haine pe ea și plecă în căutarea amabilului frate Marco, pe care îl găsi pregătind sala de mese pentru micul dejun.

– *Inlex?* se uită mirat pentru o clipă. Cu siguranță este latinesc, dar este un cuvânt ciudat. Urmați-mă în bibliotecă și îl vom căuta, ca să fim siguri.

Maureen îl însoți pe călugăr într-o încăpere superbă, plină cu volume vechi. Era recunoscătoare că nu i-a pus vreo întrebare despre motivul pentru care avea nevoie să afle semnificația acelui cuvânt. Era pur și simplu amabil și grijuliu cu oaspeții. Luând un dicționar latin de pe un raft, fratele îl răsfoi până când găsi ceea ce căuta.

– Iată. *Inlex*. Înseamnă: *capcană*. *Un șiretlic sau o momeală*. Vă ajută asta?

Și încă ce mult! Maureen abia se abținu să nu-i sară de gât și să-l sărute pe obraz. Îi mulțumi însă politicos și se grăbi să ajungă în cameră ca să o trezească pe Tammy.

– A fost o capcană, Tammy! Maureen dădu buzna pe ușa cămăruței lor, trezindu-și prietena cu exuberanța ei.

– Poftim? Tammy se ridică, amețită.

– Cartea. Cartea care ne-a fost furată ieri. Nu era cea adevărată, era...

Maureen se opri. În emoția ei de a-i spune lui Tammy despre însemnătatea cuvântului *inlex*, aproape că nici nu observase. Pe patul ei desfăcut se afla o sacoșă de pânză.

– Ce e aia? Tammy se trezea acum. Și... să îndrăznesc să întreb de unde a apărut?

Inima lui Maureen bătea cu putere în timp ce dădea din cap. De unde și de la cine? Cine îi citea visele și îi trimitea suvenire eretice misterioase? Cine avea acces chiar la patul în care ea își petrecuse noaptea, lângă prietena ei care dormea? Toate aceste evenimente păreau de domeniul imposibilului și totuși deveneau din ce în ce mai frecvente. Și mai era și întrebarea tulburătoare: Cine le jefuise sub amenințarea pistolului și ce căuta el?

S-a îndreptat spre pat și a luat sacoșa. Deschizând-o, a scos dinăuntru cartea, care era foarte grea. Era diferită de volumul

care le fusese furat, pielea ei roșie era mai învechită de vreme, mai roasă și mult mai grea. Părea cu adevărat veche, ca și când ar fi fost ascunsă timp de o mie de ani. Spre deosebire de cartea „capcană“, aceasta nu avea o curea sau un lacăt pe ea, iar Maureen o deschise foarte ușor. Erau sute de pagini de pergament legate în ea și un scris într-o latină pretențioasă o umplea. Prima pagină era împodobită cu un blazon cu o emblemă anluminată, pe care Maureen o descoperise de curând. Era crucea latină cu semnătura ciudată: *Matilda, prin bunăvoința lui Dumnezeu care există.*

Capitolul patru

Florenville, Belgia – în prezent

– *Desfrânata* aia de Matilda mă induce din nou în eroare!

Conducătorul bărbaților cu cagule mormăi jignirea gravă aruncând cartea-momeală prin camera ascunsă de la subsol, într-o izbucnire necontrolată de furie.

Unul dintre frați răspunse, aventurându-se în ape tulburi.

– Cum puteți fi atât de sigur că era cartea Matildei cea care trebuia să i se livreze femeii Paschal?

Superiorul lui rosti printre dinți:

– Îndrăznești să pui la îndoială spusele mele? Este vreunul printre voi care contestă cunoașterea sau autoritatea mea în această privință?

Când se făcu liniște, șeful își continuă tirada.

– Datorită strădaniei și eforturilor neobosite ale fraților noștri de-a lungul istoriei, am reușit cu succes să distrugem toate referințele scrise cunoscute despre *Cartea Iubirii*. Nu există nici o dovadă că a existat, în afară de bănuielile ereticilor morți. În timpul Inchiziției, am confiscat toate documentele cunoscute care făceau aluzie la ea și le-am distrus – atât documentele, cât și peeretici. Există un singur manuscris care a scăpat de sub puterea noastră în toate aceste secole, iar acesta este... cel al Matildei.

Îi rosti numele printre dinți, din vocea lui țâșnind venin. Toate femeile din istorie care își spuneau profete îl înfuriau. Dar nici una mai mult decât nesuferita contesă de Canossa, care scăpase timp de aproape o mie de ani de încercările de a o reduce la tăcere.

Adeptul mai tânăr, care le atacase pe Maureen și pe Tammy, făcu un pas în față.

– Ce doriți să fac, Sfinția Voastră?

Conducătorul său mârâi ordinul:

– Du-te la sursă! Găsește-l pe Destino!

Dintre toți ucenicii Săi bărbați, numai prea-fericiții Nicodim și Iosif din Arimateea au fost de față pe Golgota, în Vinerea Neagră. Ei sunt cei care I-au smuls cuiele și tot ei L-au coborât de pe cruce pe Domnul nostru Iisus. Vegheați de femei, au purtat trupul lui Mesia pe o năsalie din pânză și s-au îndreptat către un mormânt din apropiere, care aparținea familiei lui Iosif din Arimateea. Iosif a pus la dispoziție acel loc de veșnică odihnă nu doar din respect, dar și ca rudă, căci Iisus nu-i era doar învățător, ci și nepot de sânge.

Când au ajuns la mormânt, Maria Magdalena s-a pus să spele rănilor iubitului ei Domn, aplecată peste trup și rugându-se cu osârdie în toată această vreme. L-a uns sânguincioasă cu uleiuri și balsamuri, îndemnându-i pe toți cei aflați în strâmta grotă a mormântului să i se alăture în rugă, să se roage cu toată silința, pentru ca Tatăl Ceresc să li-L înapoieze pe Fiul Său. Și se rugară cu toții, dar nimeni nu era mai pătimaș decât Maria Magdalena. Chiar așa cum era, cu chipul mânjit de țărână, sânge și sudoare, avea înfățișarea și ținuta unei adevărate regine. Era palidă, vlăguită de efort și de durere, însă nu se oprea din îndeletnicirea ei, nici din rugăciuni, decât atât cât să vadă de starea și de nevoile celor aflați alături de ea. Că mai avea forța

de a se îngriji de toți ceilalți, într-un astfel de moment, aceasta era ilustrarea extraordinarei sale puteri de compasiune.

Maria Magdalena a vegheat întreaga noapte, în vreme ce restul ucenicilor se odihniră, cu credința nestrămutată că Dumnezeu li-L va înapoia pe Mesia. Dar trupul Lui rămase fără viață și nici un alt semn de speranță nu se arătă în tristul mormânt. Când primele raze ale soarelui se strecurară înăuntru, în dimineața zilei de sâmbătă, Maria Magdalena a învelit trupul iubitului ei în lințoliu. Symbolismul acestui gest – caracterul lui irevocabil, capitularea – o copleși în clipa aceea. Se prăbuși la pământ, cu degetele încă încheștate pe vasul din alabastru în care se aflaseră uleiurile tămăduitoare.

Pe aceeași năsalie din pânză pe care Iisus zăcuse cu o zi în urmă, bărbații au scos-o pe madona Magdalena ducând-o cu mare blândețe și băgare de seamă până la casa lui Iosif din Arimateea. Acolo, Luca, doctorul cel iubit, a cercetat-o și s-a arătat foarte îngrijorat. Magdalena abia mai respira; peste toate cele câte îndurase, purta prunc în pântec. Era nevoie să fie ocrotită îndeaproape. Acum, rugăciunile lor trebuiau să fie pentru ea. După ce o așezară pe un pat, cu femeile în juru-i, bărbații merse-ră să se adune într-una dintre odăile lui Iosif.

Puritatea dragostei și devotamentului Mariei față de Iisus îi mișcase pe cei trei bărbați, dincolo de durerea sfâșietoare care îi încerca. Ea îi ajutase să înțeleagă că pierderea lui Mesia nu trebuia să însemne și pierderea învățăturilor Sale. Maria Magdalena stăpânea și întrupa învățăturile Căii, dovedind prin faptele ei că iubirea este mai puternică decât moartea. Trăia acest adevăr în fiecare zi a vieții ei. Împreună, Iosif din Arimateea, Nicodim și Luca se juruiră să o apere și să o sprijine, pe ea și învățăturile sfinte, prin orice mijloace cu putință, pentru tot restul zilelor - ale ei, ale copiilor ei și ale copiilor copiilor ei, în veacul vecilor. În acea Duminică Mare se făcu legământul dintre cei trei, care își amestecară sângele și credința, laolaltă, în tare și de nezdrun-cinat jurământ. Făcură astfel o frăție, care va ajunge să fie cunoscută lumii drept Ordinul Sfântului Mormânt.

În dimineța următoare, când Iisus cel ridicat din morți i se arată Magdalenei, anunțându-i reînvierea Sa, cei trei bărbați au știut că făcuseră jurământul cuvenit. Toate rămășițele pământești ale învățătorului lor dispăruseră.

Cei trei au găsit cu cale că această importantă întâmplare dovedea că Magdalena era cea aleasă pentru a continua învățăturile Căii. Poate că tocmai ungerile ei aplicate cu atâta devotament trupului Domnului, în mormânt, ajutaseră la acea minune sfântă a învierii. Era oare cu puțință ca simpla forță a iubirii să fie de ajuns pentru a da naștere unui astfel de miracol? Cine poate ști cu siguranță? Astfel de lucruri țineau de credință și omul, fiecare în felul lui și la vremea lui, trebuie să ajungă singur la a-L înțelege pe Dumnezeu.

Bărbații aceia fuseseră însă singurii martori. Tradițiile și interpretările pe care le-au transmis generațiilor următoare s-au întemeiat pe propriile lor experiențe, împletite cu învățăturile nemijlocite ale lui Iisus însuși. Ei au fost dreptii și binecuvântații întemeietori ai ordinului nostru.

*Întemeierea Ordinului Sfântului Mormânt,
conform relatărilor din Libro Rosso*

Roma – în prezent

Piața Panteonului, Piazza della Rotonda, este una dintre destinațiile turistice clasice din Roma, dominată la un capăt de splendida structură antică, în forma unei catedrale impunătoare, care i-a dat numele.

Timp de două mii de ani, Panteonul fusese un loc de închinăciune, mai întâi al romanilor păgâni, iar apoi al catolicilor. Și, deși fusese consacrat de-a lungul timpului mai multor zei, arcadele feminine ale magnificei catedrale, pentru care era faimos pe bună dreptate, erau un omagiu adus vechilor zeițe.

Energia feminină divină curge prin Piazza. Centrul pieței Panteonului găzduiește una dintre fântânile cele mai frumoase ale

Romei, dominată de un obelisc egiptean vechi de trei mii trei sute de ani, realizat din granit roșu. Monumentul a fost adus la Roma de la Heliopolis pentru a cinsti un templu al lui Isis, în onoarea zeiței care era mama a tot ceea ce înseamnă viață.

Camera de hotel a lui Maureen avea vedere la piață, iar ea se uita la fântână de la fereastra ei în timp ce aștepta ca Peter să se revină cu un verdict despre misterioasa carte roșie. Se afla aici de două zile, de când plecase de la Orval. Tammy rămăsese în Belgia, iar Roland venise să o ia, ca să nu fie nevoită să se întoarcă singură în Languedoc după spaima prin care trecuse. Ar trebui să fie cu Roland și cu Bérenger acum, oftă Maureen, gândindu-se la întâlnirea ei neterminată cu Bérenger. Fusesse nechibzuită să se teamă atât de tare și să stea departe de el atâta timp, iar acum se întreba dacă răbdarea lui față de ea și față de hoinărelile ei nu ajunsese cumva la final.

De la fereastra ei îl zări pe Peter trecând prin piață cu o servietă în mână.

– *Buona sera!* strigă ea, făcându-i cu mâna, apoi coborî să-l întâmpine la lift. Avea inima în gât. Își dădea seama din privirea lui că descoperirea lor era într-adevăr una importantă, dar, de dragul siguranței, conveniseră să nu discute despre ea la telefon sau în public.

Intrând în lift, ca să se îndrepte spre camera lui Maureen, Peter o întrebă:

– Îți amintești ce ți-a spus fetița în vis? Că nu este ceea ce crezi tu că este?

Maureen a dat din cap aprobator.

– Nu este *Cartea Iubirii*.

– Nu, nu este. Dar pare să conțină elemente din *Cartea Iubirii* și, cu siguranță, numeroase referiri la ea.

Maureen se gândea la cele auzite, încercând să nu fie dezamăgită, în timp ce deschidea ușa camerei sale. Trebuia să aibă încredere în proces.

Peter îi zâmbi, deschizând servieta și scoțând din ea o serie de fotocopii ale primului set de pergamente și traduceri ale lui preliminar.

– Maureen Paschal, fă cunoștință cu Matilda din Toscana. Ce avem aici este o versiune nedescoperită până acum a poveștii vieții ei, scrisă chiar de mâna ei.

Maureen scoase un țipăt de încântare. Pasiunea sa pentru rolul femeilor în istorie era una dintre forțele care o conduceau în viață. Descoperirea a ceva de o asemenea importanță era o comoară, mai valoroasă decât aurul.

– Pare a fi o tradiție de familie, observă Maureen, uitându-se peste copii. Se pare că ne facem un hobby din a descoperi autobiografiile strămoșilor noștri.

– Nu râde! Eu cred că este într-adevăr o tradiție de familie, ba chiar una importantă. Cred că în cele din urmă a devenit necesară pentru anumiți membri de rang înalt ai liniei de descendență, pentru a clarifica situația, deoarece știau că adevărul avea să moară dacă nu făceau acest lucru. Și cred că exact asta s-a întâmplat cu Matilda, după cum se pare. Așa cum știi, timp de secole, „ereticii“ nu au încredințat nimic hârtiei, pentru că era prea periculos. Dar Matilda nu era o eretică oarecare. Ea era neînfricată și cu siguranță o femeie cu un devotament profund pentru misiunea ei spirituală, aceea de a apăra adevărul. Există o biografie a ei în arhivele Vaticanului, scrisă de un călugăr pe nume Donizone, care îi era contemporan și care susține că este biograful ei personal. Dar el era un benedictin și a înregistrat evenimente istorice cu ajutorul unei agende, așa cum făceau toți călugării din ordinul său, iar o parte din această biografie este suspectă. Sună ca un document aranjat pentru relațiile publice direct de la Roma. Așa că, în cele din urmă, cred că ea a luat decizia importantă de a-și încredința ea însăși propria viață hârtiei, fiind, după părerea generală, foarte bine educată. Donizone face referire la ea numind-o *docta*, ceea ce înseamnă excepțional de învățată. Și nu era un termen folosit cu ușurință și niciodată pentru o femeie. Deci era foarte capabilă de a-și înregistra propria viață, din perspectiva ei

și cu sentimentele ei. Dar... este cât se poate de controversată, pentru a nu spune mai mult.

– Deci... ai citit tot documentul?

Peter a dat din cap.

– Destul cât să știu că ceea ce ne așteaptă ar putea cutremura pământul, dar nu suficient încât să-ți pot spune cu siguranță cine a fost sau ce avea în posesie.

– Dar vorbește despre *Cartea Iubirii*?

– Vorbește. Și mai vorbește despre ceva, ceva numit *Libro Rosso*, ceea ce înseamnă „Cartea roșie“. Inserează fragmente din ea pe parcursul relatării.

– În scrisoarea pe care o avem, ea își cere Cartea Roșie înapoi.

– Da. Eu mă gândesc că poate *Cartea Roșie* este o versiune italiană a *Cărții iubirii*, o copie care a ajuns în Italia în timp ce originalul a rămas în Franța.

Maureen s-a așezat și și-a permis, în sfârșit, să se lase copleșită de realitatea care i se arăta.

– Ceea ce înseamnă că știm că acum există cel puțin două copii ale acestei cărți scrise de Iisus.

Avea o mie de întrebări, pe care începuse să i le toarne lui Peter, care râdea.

– O voi lăsa pe Matilda să-ți povestească despre ea în cuvintele ei. Ești pregătită?

Și vărul ei luă traducerile, începând să citească.

Mantova, Italia – 1052

– Nu povestea aia, Isobel! Spune-mi povestea cealaltă. Acea despre labirint.

La șase ani, neobișnuit de micuță, înălțimea Matildei dezmințea complet aparența ei fizică. Bătu ceva mai tare din picior și își dădu la o parte în mod imperios părul des și roșcat, continuând să-i ordone bonei sale.

– Știi că povestea aceea îmi place cel mai mult. Nu vreau să aud nici o altă poveste. Dar oprește-te înainte de partea urâtă. Urâsc partea urâtă.

În timp ce micuța contesă de Canossa făcea mutre pentru a-și puncta disprețul față de partea urâtă, încântătoarea donna Isobel din Lucca dădea din cap răbdătoare la cererea ei. Mâinile ei delicate șterseseră sângele nașterii de pe chipul acestei copile pe când avea doar cinci secunde de viață, apoi o înfășaseră și o legănaseră ca și când ar fi fost a ei. Matilda se afla în grija lui Isobel din acea seară de primăvară timpurie de când copila zvăpăiată luase prima ei gură de aer și își anunțase printr-un țipăt sosirea în provincia Toscanei. Pentru poporul tatălui ei, provenit din războinicii lombarzi neînfricați din nordul Italiei, nașterea unui copil la echinocțiul de primăvară era o binecuvântare aparte de la Dumnezeu. Plânsul acestei copile era atât de puternic, încât tatăl ei, așteptând împreună cu oamenii lui într-o curte învecinată, fusese convins că i se născuse un fiu, binecuvântat cu o naștere naturală. Ducele Bonifaciu a fost dezamăgit doar pentru scurt timp de faptul că acel copil era fetiță. Pe măsură ce Matilda creștea și începea să arate caracteristicile nobililor ei părinți – trăsăturile alese și farmecul zveltei sale mame, combinate cu hotărârea și puterea tatălui său, ea devenea rapid fiica iubită și adorată a celui mai înspăimântător bărbat din Italia.

– De ce îți place atât de tare povestea asta, Tilda? Credeam că o să te plictisești de ea, pentru că o știi pe de rost. Și am atâtea altele pe care să ți le spun.

– Ei bine, nu mă plictisește. Așa că începe de la început! Era un ordin.

Isobel a zâmbit blând, dar nu a început povestea, făcând-o pe Matilda să pară o furtună pentru un moment, înainte de a se da bătută:

– Te rog, Isobel! Vrei, te rog, să citești povestea mea preferată? Voi juca rolul prințesei Ariadna și voi învărti bagheta magică în timp ce o spui. Și am spus *te rog*.

– Într-adevăr, ai spus, dar nu ar trebui să te rog să ai maniere, Matilda. Buna ta mamă provine din cea mai nobilă familie din

lume, este o descendentă directă chiar a binecuvântatului Carol cel Mare, și totuși ea nu se comportă așa, nici măcar cu servitorii care îi curăță oala de noapte. Ai văzut-o vreodată să dea așa ordinele? Nu, nu ai văzut-o și nu o vei vedea. Și în afară de tatăl tău, care are propriile motive, nu vei vedea nici o persoană din Lucca să se comporte așa. Nu aceasta este calea noastră, copilă. Nu aceasta este Calea.

Matilda era pentru moment pedepsită aspru. Impulsurile sale arogante proveneau din impetuoșitatea ei naturală și din influența tatălui. Deși donna Beatrice era într-adevăr o femeie foarte religioasă și de viță nobilă, Bonifaciu era un soldat pur din Toscana. Genealogia tatălui său combina descendența din orașul sfânt Lucca cu sângele de războinic neînfricat lombard care alcătuisese casa din Toscana. Dacă Beatrice era produsul grațios și cultivat al familiei regale germane, Bonifaciu era suveranul feudal adesea plin de cruzime și întotdeauna înnebunit după putere; era, de departe, mai mult un fiu al sângelui său de războinic longobard decât al spiritului orașului Lucca. Longobarzii invadaseră Italia în secolul al VI-lea d.Hr., dezlănțuind prăpădul peste ceea ce rămăsese din Imperiul Roman fărâmițat. Stăpânirea lor dăduse numele regiunii din nordul Italiei care într-o zi urma să domine complet Lombardia.

Deși Bonifaciu moștenise mari bogății și putere, el nu avea odihnă, căutând să-și sporească bunăstarea prin propriile merite. Apele dimprejurul regiunii Mantova, Pad și Mincio erau căile principale de schimb cu nord-vestul Europei, care începuseră să înflorească în timpul conducerii lui Bonifaciu. Înaintea excelenței sale conduceri, negustorii se temeau de nelegiuirile din nordul Italiei și evitau să facă negoț cu acea zonă. Căile critice din marile porturi, precum Veneția, utilizate pentru importarea bunurilor de lux din Orient și din alte părți, fuseseră complet închise.

Dar ducele din Toscana domnea în mod tiranic pe valea fluviului Pad, încolonându-i pe tâlhari după ce îi mutila cu brutalitate, pentru a le transmite piraților care se apropiau că un asemenea comportament nu va mai fi tolerat. Grupuri de bărbați curajoși și

bine plătiți se transformaseră într-o forță de elită care patrula pe fluviul în numele marelui duce.

Strategia lui Bonifaciu apăra rutele de comerț și reușise să aducă pe râuri negustori din Marea Adriatică, iar germanii erau acum dispuși să treacă Alpii cu mărfurile lor valoroase din Regatul de nord al Saxoniei. În schimb, el cerea taxe și impozite pentru folosirea rutelor de către comercianți, care erau bucuroși să plătească pentru dreptul de a face comerț în siguranță în acea regiune bogată. Bunăstarea și puterea lui ajunseseră legendare, ajutat de frumoasa lui soție de viță nobilă. Ea era bijuteria de pe coroana lui feudală, legitimitatea de care avea nevoie și pe care o râvnea.

Singura slăbiciune a lui Bonifaciu era scumpa lui fiică, pe care o lua adesea cu el pe cal în timp ce își controla teritoriile. La vârsta de șase ani, Matilda călărea mai bine decât majoritatea bărbaților adulți din acea vreme. Dar, după ce Matilda petrecea un timp în compania tatălui aflat la comandă, Isobel avea nevoie de multe ore de răbdare pentru a corecta purtările copilei.

– Îmi pare rău, Isobel. Matilda reuși să pară rușinată, dar numai pentru scurt timp. Voi face tot ce pot ca să devin o contesă bună și nobilă.

– E mult mai bine acum. Acum, amintește-mi! Cum începe această poveste?

– Creta! Matilda țipă entuziasmată.

– Ah, da. Marele și bogatul regat al Cretei. A fost odată ca niciodată un rege măreț, pe care îl chema Minos...

Minotaurul era un monstru, născut în familia regelui Cretei, marele conducător cunoscut sub numele de Minos; era fiul soției sale, regina Pasiphae. Era jumătate om, jumătate taur și avea apetitul a zece fiare sălbatice. Se spune că Minotaurul era rezultatul împerecherii interzise cu un zeu sau, și mai rău, cu un taur

mare alb. Acest lucru a fost probabil prost înțeles de oamenii cu prejudecăți, care nu puteau pricepe marile mistere ale străbunilor. Probabil că regina Pasiphae era o preoteasă a lunii și întruparea femininului sacru, iar împerecherea ei cu un preot, în chipul unui taur, pentru a reprezenta masculinul sacru, era îndeplinirea unui ritual care era considerat un mister divin încă de la nașterea omenirii; un ritual al uniunii energiilor masculine cu cele feminine, necesar pentru echilibrul vieții pe pământ.

Astfel, povestea conceperii Minotaurului este învăluită în mister, dar știm un lucru: el exista ca o combinație dintre uman și divin și era pe jumătate miraculos, pe jumătate îngrozitor. Probabil în existența misterioasă a Minotaurului se află secretul Căderii. Probabil este un simbol al mării pierderi a cunoașterii care are loc atunci când oamenii nu mai sunt în stare să-i accepte natura divină. Și mai ales, este pierderea umanității noastre, atunci când abandonăm necesitatea de a onora împreună masculinul și femininul în forma lor cea mai divină și în ceea ce poate fi creat din acea uniune sacră.

Numele Minotaurului era Asterius, ceea ce înseamnă „ființă stelară“, ca rezultat al originilor sale divine. El era slăvit ca un zeu, dar în același timp era obiect de teroare și frică printre oameni. Corpul lui era acoperit cu stele, pentru a aminti că toate creaturile vin din ceruri, chiar și cele care par să aibă doar un caracter teluric. Din ceruri venim și în ceruri ne vom întoarce. Pentru că precum este în cer, așa și pe pământ.

Asterius s-a născut un monstru, o creatură înspăimântătoare, care să ceară sacrificii umane și care să distrugă pacea din Creta? Sau a fost transformat într-un monstru pentru că nu i s-a oferit iubire și a fost supus ridicolului, cruzimii și judecății? Era cu siguranță un motiv de rușine pentru regele Minos, care nu putea suporta faptul că soția lui l-a conceput cu altcineva, chiar dacă a făcut-o cu o ființă divină. Minos era în pragul nebuniei din cauza geloziei și nu-și dorea nimic mai mult decât să-l distrugă pe Asterius, dar nu a îndrăznit să omoare monstrul, din cauza originii sale divine. Așa că regele a conceput o închisoare subterană

în care să țină această creatură nedorită și să o ascundă de privirea lui.

Trăia în Creta un refugiat din Atena, pe numele său Dedal inventatorul, care a fost chemat de Minos pentru a crea o închisoare care să-l găzduiască pe Minotaur. Inventând această structură teribilă, Dedal a devenit un adevărat arhitect. Ceea ce a conceput el a fost labirintul, un fel de structură enormă și încâlcită care ducea la un punct central; în punctul central era un templu în care avea să stea creatura. Labirintul era conceput în așa fel încât, odată intrat acolo, era imposibil să găsești calea de ieșire. Aceasta avea să-l țină înăuntru pe Minotaur, dar și să le prindă pe ghinionistele sale victime – deoarece construcția era făcută în așa fel încât, odată intrate, ele nu puteau scăpa. Ca un lucru care i se cuvenea unui monstru, Minotaurul a cerut un sacrificiu de șapte fete și șapte băieți care îi erau trimiși în centrul labirintului o dată la nouă ani, iar el îi devora fără a lăsa vreo urmă din ei.

Astfel Asterius-Minotaurul a trăit viața unui zeu-monstru, departe de văzul locuitorilor Cretei și captiv în labirintul lui subteran, lăsând câte o umbră deasupra regatului o dată la fiecare nouă ani. Regele Minos și regina Pasiphae au avut apoi copii umani, printre care pe încântătoarea și blânda prințesă numită Ariadna. Prințesa era renumită pentru frumusețea ei și se vorbea despre ea ca despre „Cea pură și strălucită”; era, de asemenea, cunoscută ca fiind „foarte pură în suflet și în inimă”.

S-a întâmplat ca insula Creta să fie în război cu Atena. Fratele Ariadnei și singurul fiu adevărat al lui Minos, un erou pe nume Androgeos, a fost ucis de atenieni în luptă. Regele Minos urlând de durerea pierderii fiului său a declarat cruzime absolută în răzbunarea împotriva atenienilor. Cucerind Atena, Minos a cerut ca locuitorii orașului să dea Minotaurului tribut dintre copiii lor; astfel, cei paisprezece copii nevinovați destinați sacrificării au fost luați din rândul atenienilor.

Și așa s-a făcut că fiul cel mic al regelui Atenei era un tânăr frumos și curajos, pe nume Tezeu. Și când a venit timpul pentru

atenieni să trimită teribilul sacrificiu pentru Minotaur, Tezeu s-a oferit să meargă primul dintre cei paisprezece, fiind hotărât să înfrunte Minotaurul și să-l omoare, salvând astfel viețile celor nevinovați și eliberând poporul Atenei de această teroare. Deși era tânăr, acest erou era foarte înțelept. El înțelesese că a oferi sacrificii Minotaurului era o alegere. Era o tradiție care nu trebuia să fie păstrată, dar era nevoie de cineva curajos să o oprească.

Prințesa Ariadna se plimba pe plaja de lângă portul din Creta, când vasul din Atena a ajuns la mal, cu victimele sacrificiului. Se spune că l-a zărit pe Tezeu și s-a îndrăgostit imediat de el, considerând că el este eroul care ar putea înfrânge întunericul ce se furișa pe sub Creta sub forma fratelui ei vitreg, îngrozitorul Minotaur-Asterius. Ea fusese chinuită toată viața de moartea victimelor nevinovate pentru a-i satisface foamea inumană, dar compasiunea din inima ei o făcea să simtă o mare milă pentru suferința lui monstruoasă.

Ariadna a aranjat o întâlnire secretă cu Tezeu cu o seară înainte de sacrificiu. Ea s-a oferit să-l ajute, în schimbul promisiunii lui de a se căsători cu ea și de a o lua cu el.

Dar Ariadna fusese promisă de tatăl său ca mireasă zeului desfrânat, Dionysos. Se spunea că zeul era înnebunit de pasiune după frumusețea pură a Ariadnei și o ceruse de la Minos în schimbul victoriilor militare împotriva Atenei. Minos s-a înduplecat fără trageri de inimă, dar înțelegerea era făcută. Pura Ariadna era o discipolă credincioasă a Afroditei, zeița iubirii. De aceea, ea nu putea să suporte gândul de a se căsători cu oricine altcineva decât cu cel pe care l-ar fi iubit cu adevărat și, cu siguranță, nici gândul de a deveni o concubină oarecare a zeului plăcerilor.

De cum îl zărise pe Tezeu, Ariadna se îndrăgostise de el, știind că el îi putea schimba destinul. Tezeu urma să salveze poporul de Minotaur și pe Ariadna de zeul întunecat, iar ambele aveau să se întâmple prin forța iubirii. Se spune că Ariadna și Tezeu s-au unit în acea noapte în pasiune și intenție, trup

și suflet, încredere și conștiință. Făcând acest lucru, ea i-a oferit protecție prin puterea pură a iubirii ei.

Cum Ariadna era sora vitregă a groazniciei bestiei, ea cunoștea secretul de a-l omorî pe Minotaur și cel de a ieși din labirint. Toate acestea le-a împărtășit cu noua ei iubire. Apoi Ariadna a pus niște șuvițe din părul ei mătăsos într-un ghem de ață aurie, pentru a crea un fir magic, numit cheie, prin care să îl ajute pe iubitul ei să scape din labirint. Pe urmă, i-a dăruit o sabie miraculoasă, o armă creată pentru zeul mării însuși, Poseidon; era făcută din argint și aur și reprezenta lumina soarelui și a lunii care se reflectă în apă. Ariadna știa că această armă îl va ucide pe fratele ei vitreg fără să-i provoace vreo suferință. Tezeu va reuși să-l ucidă pe Minotaur dintr-o singură lovitură puternică și nemiloasă și să iasă ca un erou al luminii dacă va urma întocmai instrucțiunile ei.

Dimineața următoare, când a fost dus în labirint ca primul sacrificat, Tezeu a prins unul dintre capetele ghemului Ariadnei de un inel de fier de la intrarea în labirint, legându-l într-un nod simbolic nupțial, exact cum îi arătase ea. A luat ghemul cu firul magic înăuntru cu el, desfăcându-l ușor în timp ce mergea pe căile încurcate ale labirintului spre bestia hidoasă.

În centrul labirintului, Tezeu l-a întâlnit pe Minotaur și l-a răpus într-o luptă cinstită corp la corp, el fiind apărat de iubirea Ariadnei și dându-i lovitura finală cu arma fermecată pe care ea i-o oferise. Îndeplinindu-și sarcina, și-a reluat drumul spre ieșirea din labirint, urmând firul Ariadnei, ajungând astfel în siguranță la intrarea în labirint și în brațele iubitei sale. Luându-și prințesa, Tezeu i-a eliberat pe cei treisprezece copii atenieni și s-a întors la vasul lor ca salvator al poporului său și marele uci-gaș al bestiei-zeu.

Au mers pe mare până când au ajuns pe insula Dia, unde s-au oprit pentru o noapte de sărbătoare și ca să facă provizii pentru întoarcerea la Atena. Din nefericire, bucuria le-a fost curmată când zeul beției vinului, Dionysos, a venit pe insulă cerșindu-mi mireasa. Ariadna era a lui după legea oamenilor și a zeilor, a

spus el, logodită de tatăl său, regele, și fără vreun drept de a se opune. Tezeu s-a împotrivit la început zeului, spunând că Ariadna era a lui prin alegerea lui și că el voia s-o facă regina Atenei. Dionysos i-a amintit însă lui Tezeu că el o putea face pe Ariadna nemuritoare prin căsătoria cu un zeu și că, dacă ateniamul o iubea cu adevărat, ar elibera-o pentru a-i oferi un destin divin. Argumentul a răsunat în mintea tânărului, iar zeul Dionysos era implacabil în atacul său împotriva lui Tezeu.

Era o alegere foarte dificilă pentru tânărul prinț atenian, care nu se putea compara cu zeul viclean și hotărât. În final, Tezeu s-a gândit că, dacă i se opune lui Dionysos, zeul o va lua probabil pe Ariadna cu forța și îi va face rău lui și celor care au mai rămas dintre atenieni. Și astfel, cu inima frântă, Tezeu a lăsat-o pe Ariadna în mâinile lui Dionysos și a plecat pe mare de pe insula Dia fără iubita lui.

Ariadna era distrusă de pierderea lui Tezeu și disperată că avea să devină soția zeului desfrânat care o luase cu forța și prin viclenie. Dar, prin forța divină a iubirii, o schimbare miraculoasă a avut loc în sufletul zeului Dionysos. Atât de îndrăgostit era de frumoasa și pura Ariadna, încât nu suporta să o vadă într-o asemenea suferință. Nu a luat-o cu forța, ci a decis să o primească doar atunci când ea va hotărî să fie soția lui. Dionysos a început a o copleși cu daruri și a-i lăuda frumusețea și chiar a-i promite că își va schimba comportamentul dezmățat pentru a-i arăta iubirea adevărată. Când Ariadna a văzut imensitatea iubirii zeului și felul în care aceasta l-a transformat, inima i s-a împlânzit. Prin rugăciunile ei către Afrodita, întruchiparea iubirii, Ariadna a înțeles că Tezeu ar fi trebuit să lupte pentru ea dacă ar fi simțit cu adevărat că ea era singura lui iubire. Faptul că nu a făcut-o arăta că ea trebuie să-l uite.

Pentru că iubirea care nu este împărtășită în egală măsură nu este iubire, nu este sfântă. Și faptul că ne ghidăm după un asemenea ideal de iubire ne poate conduce spre găsirea celei adevărate.

Și a venit și ziua când Ariadna a acceptat să fie soția lui Dionysos și au trăit într-o stare de extaz în eternitate, ca parteneri

adevărați și egali în hierogamie. Astfel, Ariadna a găsit iubirea adevărată – pentru cel care a luptat cu adevărat pentru ea.

Tezeu a plâns pierderea Ariadnei și a regretat până la sfârșitul zilelor sale slăbiciunea care a dus la nepotrivita lui decizie de a o abandona. În onoarea celei care devenise acum o zeiță, el a construit un templu pe insula Amathos. Luând statuia Afroditei pe care Ariadna o adusese cu ea când părăsise Creta, a ridicat un templu pe care l-a numit Templul Iubirii și l-a dedicat Ariadnei-Afrodita. În interiorul templului, el a construit un labirint care a devenit simbolul iubirii și al eliberării, iar un dans ritmic care reprezenta celebrarea uniunii divine a fost stabilit pentru sărbătoarea anuală în onoarea Ariadnei, sărbătoarea Doamnei Labirintului, care a înfrânt întunericul prin iubirea ei. Noul labirint a fost creat ca un loc de bucurie, cu o cărare secretă în spirală care ducea în centru și apoi din nou afară. Labirintul nu mai era un loc unde sufletele se pierdeau. Pentru totdeauna, el avea să fie un loc unde spiritul uman putea fi găsit; un loc pentru a celebra atât umanul, cât și divinul din noi toți, dacă învățăm să ucidem minotaurii care sălășluiesc în noi prin credința necesară în puterea iubirii.

Tezeu a devenit cel mai mare dintre eroi, stabilind democrația și justiția în Atena, unde este recunoscut ca fiind fondatorul înțelept și plin de compasiune al orașului care a oferit atâtea învățături lumii. Fără îndoială, înțelegerea lui profundă a naturii iubirii și a pierderii a fost elementul care l-a făcut un conducător excepțional.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

*Legenda Ariadnei, Doamna Labirintului,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso**

Isobel a povestit legenda labirintului precum o făcuse de multe ori înainte, spunând-o așa cum fusese păstrată în scrierile lor cele mai sacre, ca piatră de temelie a *Libro Rosso*, a Cărții

Roșii. A spus povestea pe înțelesul copilei, omițând referirile sexuale deschise și, desigur, oprindu-se înaintea „părții urâte” amintite de Matilda, în care totul se prăbușește pentru tinerii îndrăgostiți și Ariadna este abandonată în brațele lui Dionysos. Pentru Matilda, legenda labirintului avea un final fericit, în care Tezeu omora bestia, salvându-i pe cei treisprezece copii din Atena și ducând-o pe frumoasa lui prințesă spre apus.

Va avea suficient timp să învețe că majoritatea poveștilor de dragoste nu erau atât de simple și nu se terminau atât de frumos. Aceasta era într-adevăr una dintre cele mai importante lecții ale legendei labirintului, că adesea, de-a lungul istoriei omenirii, nu se ținea seama de nevoile femeilor și de puterea iubirii. Dorința Ariadnei nu a fost niciodată luată în considerare în disputa dintre Tezeu și Dionysos, deși ambii bărbați și-au mărturisit dragostea pentru ea și o doreau. Destinul nu i-a oferit ei nici o posibilitate de a alege, dimpotrivă, îi fusese hotărât înainte de tatăl ei, când și-a vândut propriul copil pentru a câștiga bunăvoința și înțelege-re-a lui Dionysos. Iar acesta era un semn care prevestea momentul în care istoria omenirii urma să decadă – când femeile au devenit o garanție în afacerile bărbaților, fără vreun drept de a-și alege propriul destin. Ele au devenit o proprietate, piese de joc pe o tablă de șah a politicii, pe care rudele lor bărbați să le folosească; devalorizate și minimalizate, chiar dezumanizate. Când căsătoriile au devenit afaceri politice aranjate, în care femeile erau schimbate ca bovinele de familiile lor și nu aveau nici un drept, ceea ce fusese odată punctul cel mai sacru al uniunii a devenit locul în care violul a fost legalizat de stat. Decăderea bărbatului era completă.

Isobel știa că și pe Matilda o aștepta un destin asemănător; Matilda va trebui până la urmă să stăpânească toate lecțiile complexe despre iubire și putere din povestea Ariadnei. Dar Isobel trebuia, de asemenea, să o învețe pe Matilda că uniunea dintre un bărbat și o femeie era important să fie mai mult decât ceea ce devenise: o tranzacție dezumanizantă și adesea brutală.

Îndatoririle lui Isobel ca bonă a Matildei cuprindeau bunăstarea spirituală și intelectuală a copilei, precum și protecția ei fizică.

Matilda era un copil excepțional, iar ocrotitoarea ei fusese aleasă într-un mod aparte. Sarcina ei era de a o educa pe fată în tradițiile foarte vechi și tainice care se practicau în Lucca încă din secolul I d.Hr.. Deși Bonifaciu era prea preocupat de cuceriri și de expansiunea teritorială ca să-și bată capul cu religia sau cu spiritualitatea, el le ocrotea în semn de respect față de bunicul său, legendarul conducător toscan Siegfried din Lucca. Se cuvenea, de aceea, ca fiica lui să fie educată și îndoctrinată de aceste tradiții sacre. Astfel, Bonifaciu și Beatrice au ales-o pe încântătoarea Isobel, care făcea parte din una dintre casele mari ale Toscanei. Într-adevăr, Isobel era o verișoară și o nobilă, rudă cu Bonifaciu prin Siegfried însuși.

Deși mama Matildei, donna Beatrice, provenea tot din neamul familiei din Lorena, tradițiile lor spirituale erau cu secole întregi mai îndepărtate și nu erau atât de înfloritoare precum cele din Toscana. Beatrice era conștientă de moștenirea ei eretică sfântă, dar păstra practicile tradiționale în intimitatea casei. Acest lucru era necesar deoarece ea era membră a familiei regale germane care datora supunere Bisericii Catolice și structurii politice complicate aferente ce hotăra puterea în Europa. Beatrice era pioasă și supusă, o femeie grațioasă și puternică în felul ei, dar care se supunea bucuroasă legendarului ei soț. Fusese de fapt neobișnuit de norocoasă pentru o femeie din timpul ei, deoarece găsisese iubirea adevărată și mulțumire în căsătoria ei aranjată. Faptul că Beatrice era de o frumusețe incredibilă, cu părul negru și ochii negri migdalați, era premiul cel mare pentru orgoliul lui Bonifaciu.

Matilda nu era primul lor copil. Din nefericire, ei își pierduseră în același an primii doi născuți din cauza gripei care măturase Europa. Unul era fiul și moștenitorul lui Bonifaciu, mort la vârsta adolescenței, lăsând o mare rană în inima tatălui său. Al doilea era o altă fiică, pierdută la vârsta copilăriei timpurii. Tragedia de a pierde doi copii atât de repede lăsase urme asupra Beatricei, care se simțea adesea slăbită și bolnavă de tristețe și abia dacă îi rămânea energie pentru fiica în viață. Astfel, deși Beatrice era

mama Matildei, din naștere și după descendență, Isobel era singura forță maternă pe care ea o cunoștea.

– Când vei crește mai mare, îți voi spune o altă poveste a labirintului, zise Isobel. Una în care personajele sunt înțeleptul rege Solomon și glorioasa regină din Saba.

– Spune-mi acum!

– Nu, nu pot. Încă nu ai vârsta la care să poți înțelege tot ceea ce implică această poveste. Ți-o voi povesti după ce vei împlini șaisprezece ani, așa cum se cuvine.

Tonul Matildei deveni conspirativ, șoptind:

– Este din... *Libro Rosso*?

Era uimire în vocea ei când vorbi despre cartea magică.

Isobel i-a făcut cu ochiul în timp ce dădea din cap aprobator.

– Este, într-adevăr. Și sunt multe lucruri în acea carte pe care va trebui să le știi. Acum, în pat! Hai, lasă-mă să te pieptăn!

Cu degete grațioase, Isobel a început procesul din fiecare seară de descâlcire a părului roșcat-auriu al Matildei, care îi cădea în valuri grele până la jumătatea spatelui.

Somnoroasă, Matilda a cedat la ideea de a se băga în pat, frecându-și ochii albaștri ca marea și căscând ca un pui de leu.

– Vrei să-mi cânti, te rog, cântecul? o rugă ea. Cel din țara mamei tale?

Isobel a băgat cuvertura de lână sub bărbia copilei și s-a așezat pe marginea patului. Vocea ei blândă și limpede cânta ușor în franceză:

*Il est a longtemps que je t'aime,
Jamais je ne t'oublierai*

Matilda, care vorbea fluent limba ei maternă, dialectul toscan, și limba germană a mamei, abia începuse să învețe limba franceză. Când repetă versul într-o melodie de răspuns, o făcu în limba ei maternă.

Te iubesc de mult timp
Niciodată nu te voi uita

Iar apoi Isobel termină cu vechea poezie care era considerată sacră în regiunea La Beauce din Franța, de unde venise mama ei înainte de a intra prin căsătorie în neamul din Lucca. Provenea dintr-o poezie creată cu o mie de ani înainte, de către un om foarte important, despre iubirea lui pentru o femeie binecuvântată și copiii ei.

*Je t'ai aimé dans le passé
Je t'aime aujourd'hui
T'aimerais encore dans l'avenir
Le temps revient.*

O sărută pe Matilda pe frunte, în timp ce copila se întindea spre măsuta de rugăciune de la marginea patului ei. O statuie mică a Sfintei Modesta, sculptată cu meticulozitate în lemn, împodobește altarul. Era un cadou din partea franceză a familiei lui Isobel, oferită în semn de celebrare a binecuvântatei nașteri din urmă cu șase ani a micuței contese. În această întruchipare, sfânta ținea o mână sus, în semn de binecuvântare, iar în cealaltă ținea strâns o carte, colorată cu roșu și împodobită. Matildei îi plăcea mult statuia, în care părul Modestei era pictat în aceeași culoare extraordinară pe care o avea părul ei.

Fetița a mângâiat statuia Modestei înainte de a șopti traducerea, lucru ce făcea parte din ritualul lor din fiecare seară și era piatră de temelie a tradiției lor:

Te-am iubit în trecut
Și azi te mai iubesc
Te voi iubi și-n viitor
Căci timpul se întoarce.

— Într-adevăr.

Isobel oftă în timp ce se uita la această mică ființă atât de strălucită și complicată, pe care o iubea ca pe propriul copil. Părea că Dumnezeu alesese să nu-i dăruiască lui Isobel copii din pântecul

ei. Desigur, din cauza loialității sale față de Matilda, ea nu ar avea timp sau ocazia să se căsătorească și să aibă copii, în ciuda faptului că avea doar douăzeci și ceva de ani. Înțelesese că destinul ei era acela de a o educa pe această fetiță mai bine ca pe oricare alta, iar uneori era o sarcină foarte grea, care cerea toată concentrarea ei.

Facă-se voia Ta. Isobel repetă acest lucru de multe ori în rugăciunile ei zilnice din *Cartea Iubirii*. Era a doua dintre cele șase învățături sfinte ale rugăciunii *Tatăl Nostru*, rugăciunea Domnului, fundamentul practicilor lor. Supunere față de Dumnezeu. Abandonarea în fața voinței Lui. Și era, fără îndoială, voința Lui ca ea să-și dedice viața creșterii acestui copil.

Matilda va dovedi odată că „timpul se întoarce“, precum cea mai mare profetă din linia lor de descendență, binecuvântata Sarah-Tamar, o făcuse cu atâta timp înainte. Era destinul ei. Această copilă își va lăsa urma în istorie. Dar nu în această seară.

– Noapte bună, *ma petite*¹. Visele să-ți fie dulci.

– Noapte bună, Issy a mea, șopti ea adormită, cuibărindu-se sub cuvertură, căscând din nou. Te iubesc.

Matilda era înnebunită, fugind prin castel și țipând de entuziasm, cu părul desfăcut zburând în spatele ei ca o perdea roșie-aurie.

– Luuuuuucca! Luuuucca! Chiar mergem mâine la Lucca, Isobel? Chiar? Cu papa?

– Da, micuțo. Mergem în sfârșit la Lucca.

Matilda repetă încă o dată numele locului nașterii ei, de această dată oprindu-se și șoptind, imitând-o pe Isobel, care ofta adesea după țara ei și despre care vorbea pe un ton șoptit, ca și când ar fi sălașul tuturor îngerilor pe pământ. Copila deveni deodată foarte serioasă, concentrându-și toată atenția asupra bonei.

– Nu-mi amintesc deloc cum arată Lucca, Issy.

¹ Micuța mea (în lb. franceză în original) (n.red.)

– Nici nu mă gândeam, Tilda. Erai micuță când am venit aici, în Mantova. Și totuși prima gură de aer din corpul tău a fost din aerul sfințit al aceluia loc, iar el îți va aduce binecuvântarea lui cât timp vei trăi.

– E chiar atât de frumos? Și plin de sfinți și îngeri?

– Lucca este magnific într-un mod special, mai presus de toate celelalte locuri de pe pământul lui Dumnezeu. Vino, îți voi spune o nouă poveste în seara aceasta, una care face parte din moștenirea noastră specială, și...

Isobel nu termină fraza. Matilda, cu toată inteligența ei precoce, era încă mult prea mică pentru a înțelege tot ceea ce presupunea complicata moștenire a poporului lor. Cel mai bine era să o învețe în metoda încercată și adevărată de a-i spune povești până va mai crește.

– Acum, vreau să te gândești la toate poveștile pe care ți le-am spus despre Dumnezeu. Isobel începu pe un ton mai formal, care indica faptul că urmează atât o lecție, cât și o poveste.

Matilda a dat din cap solemn, punându-și picioarele sub ea și așezându-se în așteptarea poveștii.

– Domnul nostru avea un prieten minunat, pe nume Nicodim. Ni-co-dim. Poți repeta numele lui?

Copila repetă ascultătoare numele, pentru a o bucura pe bună.

– Nicodim era unul dintre cei doar doi bărbați care erau cu El când a murit. Îți amintești cine mai era cu el?

Matilda era o elevă foarte bună, cu un extraordinar talent în a-și aminti totul cu exactitate. Iubea povestea Patimilor și o memorase. Nu tresărea niciodată la vederea întruchipării grafice a sacrificării lui Iisus pe cruce, cum o învățase duhovnicul mamei ei, un cleric sever din Lorena, numit fra Gilbert. Fra Gilbert părea să se bucure de amănuntele violente ale ultimelor ore pe pământ ale lui Iisus și relata în detaliu descrierea grafică atunci când încerca să sublinieze o idee legată de pedeapsă, lucru care se întâmpla adesea. Această abordare o îngrozea pe Isobel, care îl cinstea pe Domnul ei pentru cuvintele lui și pentru ceea ce înfăptuise mai degrabă decât pentru modul în care murise. Această

filosofie era în concordanță cu Calea Iubirii, cum fusese practica-tă de poporul ei timp de o mie de ani. Ea dispărea discret când fra Gilbert era prezent. Dar Matilda era fermecată de toate versiunile celei mai mari povești spuse vreodată, chiar și de cele mai înspăi-mântătoare. În această privință, ea dovedise că este copilul lui Bonifaciu încă dintr-un moment foarte timpuriu – neînfricată și neclintită în fața aspectelor mai crude ale realității.

Dar versiunea lui Isobel era cea care îi captase Matildei cu adevărat atenția. Pentru că, deși copila simțea o dragoste profun-dă pentru Domnul ei și era impresionată de povestea sacrificiului său, un alt aspect al acestei povești o fermeca: legenda femeilor din viața lui Iisus și o femeie în mod special.

Matilda s-a ridicat respectuos și a dat răspunsul.

– Celălalt bărbat era Iosif din Ara...

– Arimateea, o ajută Isobel, iar Matilda continuă cu entuziasm.

– Mama lui era cu el, Sfânta Maria, și cea pe care o iubea, Maria Magdalena. Și toate celelalte Marii care îl urmau ca disci-pole și care au învățat cuvântul lui pentru totdeauna. Coborî vocea în versiunea de copil a șoptitului ei conspirativ. Dar nu avem voie să o numim pe Maria Magdalena „iubita lui“ de față cu fra Gilbert, nu-i așa?

– Nu, cu siguranță nu.

– Dar de ce, Issy? Dacă Iisus a iubit-o, de ce nu putem să vor-bim despre asta și să o iubim pentru asta? De ce trebuie să avem atât de multe secrete?

Isobel oftă, în timp ce mângâia cu o mână părul dezordonat al Matildei, a cărui culoare arămie era unul dintre semnele că aceas-tă contesă micuță se născuse din cea mai imaculată familie din Europa, născută din neamul *Ei*. Se spunea că Maria Magdalena avea părul de aceeași culoare, chiar și atunci când a murit, la bătrânețe. Ambii părinți ai Matildei erau descendenți ai uniunii dintre Iisus și mult-iubita lui Maria – mama ei prin linia lui Carol cel Mare, tatăl ei prin sectele italiene secrete care se stabiliseră în Toscana în timpul persecuțiilor primilor creștini.

Era o întrebare la care nu puteau răspunde cei mai mulți învățați adulți. Matilda nu era pregătită să înțeleagă. Isobel depăși întrebarea cu abilitatea unui bun povestitor.

– Acest prieten al lui Iisus, Nicodim, era un om foarte special, cu un mare talent, care este important pentru noi astăzi. Vrei să știi care a fost acela? Era un artist. Un sculptor. Putea vedea viziunile pe care Dumnezeu i le trimitea și putea să le redea sculptând în lemn.

– Ca Frederic?

Frederic era servitorul cel mai în vârstă al tatălui ei, un alt membru de încredere al cercului din Lucca, din jurul nobilei familii. Frederic o bucura adesea pe Matilda sculptând pentru ea tot felul de ornamente din lemn. Păpușa ei preferată, o sculptură excepțională a legendarei Ariadna, era o capodoperă pe care bătrânul o făcuse pentru ea la Crăciun. Sculptase chiar și o replică a labirintului pe spatele păpușii, al cărui tipar complex Matilda ar putea începe să-l înțeleagă, fiind o parte atât de importantă a tradiției lor.

– Da, exact ca Frederic al nostru. Dar pentru că Nicodim era prezent când Domnul nostru a murit pe cruce, el nu a putut să-și scoată din minte o imagine atât de sfântă. Și a decis să o sculpteze în lemn, pentru ca lumea să aibă o amintire a acestui mare sacrificiu în secolele care urmau. I-a trebuit un an de zile să termine sarcina, dar când a fost gata, Nicodim crease prima operă de artă care ne arată cum era Domnul nostru. Se numește Volto Santo, Chipul Sfânt, pentru că este una dintre cele două opere de artă din lume create de oameni care l-au privit pe Iisus atât în timpul vieții, cât și la moartea lui. Una se află în Roma, este o pictură făcută de Sfântul Evanghelist Luca și se află în posesia papei. Dar Volto Santo este singura operă de artă pe care eu am văzut-o și este într-adevăr excepțională.

Ochii Matildei se deschiseră larg.

– Ai văzut această sculptură?

– Da, și o vei vedea și tu.

Matilda și-a început din nou agitația obișnuită.

– Dar când? Cum?

Isobel a întrerupt-o:

– Ai răbdare, drăguța mea. Lasă-mă să-ți spun mai mult din poveste. Când Nicodim a murit, sculptura a dispărut. Primii creștini au luat-o pentru a o ascunde de romani, ca să nu o piardă ori să o distrugă. A fost ascunsă pe Pământul Sfânt timp de opt sute de ani. Iar apoi, când profeții au hotărât că era timpul, Volto Santo, care deținea odată comoara secretă a poporului nostru, a fost scoasă din ascunzătoare și pregătită pentru o călătorie.

– Comoară secretă? Ochii Matildei se făcuseră mari la ideea unui mare secret.

– Da, iubire. Pentru că, vezi tu, atunci când Nicodim a sculptat Volto Santo, a lăsat o deschizătură în spatele sculpturii, o deschizătură secretă în care să fie puse obiectele cele mai sfinte.

– *Libro Rosso*?

– Da, *Libro Rosso*. Și aceasta era cea mai secretă comoară, pentru că ea conținea învățăturile Căii, așa cum au fost scrise de însuși Domnul Nostru, și mai apoi profețiile sfintei sale fiice. Dar vei afla mai multe despre asta când vom ajunge la Lucca. Pentru că acolo vei vedea *Libro Rosso*. Este timpul, îngerașul meu, să începi în mod serios învățătura cuvenită.

Matilda rămase fără cuvinte, lucru total neobișnuit, făcând-o pe Isobel să râdă în hohote. Era un sunet clar și frumos.

– Ce s-a întâmplat, micuț? Ești atât de surprinsă că a sosit vremea? Abia ai împlinit șase ani, iar acesta este un număr magic. Este numărul lui Venus, numărul iubirii. Anul în care începe pregătirea, în mod special pentru una dintre Cele Așteptate. Și nu te îngrijora, eu voi fi cu tine în tot acest timp. Acum trebuie să te pregătesc pentru întâlnirea cu marele învățător. Îl vei numi Învățătorul, și nimic mai mult.

– Nu are un nume?

– Sunt sigură că are, dar nu îl folosim. Îl numim Învățătorul în semn de respect, pentru că el face parte dintr-o lungă linie de conducători aleși ai ordinului, iar toți au fost numiți la fel. Este un om foarte sfânt. Și trebuie să te avertizez, Matilda. Are o

cicatrice pe față. O cicatrice foarte urâtă. Dar nu trebuie să-ți fie frică de el. Va fi o primă lecție pentru tine, de a nu judeca un om după aparențele fizice, ci să aștepti să vezi ce îți spune caracterul lui despre adevăratul om din el. Învățătorul este un om mareț, un om blând, care te va învăța așa cum m-a învățat pe mine și pe mulți alții.

Matildei îi venea să plângă la auzirea acestor vești, deși se abținea. Dar acest Învățător teribil cu cicatrice pe față, pregătirea pe care va trebui să o înceapă în misteriosul oraș Lucca... erau prea mult! Probabil faptul că mergeau la Lucca nu era un cadou chiar atât de minunat. Poate era mai bine să rămână în Mantova, unde nu cunoscuse decât siguranță. Își mușcă buza de jos ca să nu tremure.

– Nu te teme, *ma petite*. Isobel o îmbrățișă cu putere pe Matilda. Copila avea inima unei leoaice, dar era încă doar o fetiță. Este destinul tău, și este unul frumos. Trebuie să-ți aduci mereu aminte cine ești, prin bunăvoința lui Dumnezeu.

Matilda a dat din cap solemn. Era contesa de Canossa și moștenitoarea marelui Bonifaciu. Era una dintre fiicele orașului Lucca și copilul profeției. Ea era Cea Așteptată.

Era Matilda, prin bunăvoința lui Dumnezeu care există.

*Adevărul va prinde rădăcină prin mlaștini,
trăind acolo tăinuit
prin cei cu puterea de a-l ține ascuns.
Mareț altar pentru Sfânta Scriptură și Chipul cel sfânt
făcut și refăcut va fi atunci când Timpul se întoarce.
Mulți se vor îndoi, dar adevărul dăinui-va acolo
pentru pruncii cei ce va să vie,
cei cu ochi de văzut și urechi de auzit.*

*Păstrat fie adevărul în piatră,
zidit într-o Vale de Aur.*

*Noua Păstoriță, Cea Așteptată,
Veghea-va la a lui perfecțiune
închizând Cuvântul Tatălui și al Mamei
și moștenirea copiilor lor în locuri neștiute.
Iată, aceasta este moștenirea ei,
precum și a cunoaște Marea Iubire.*

Cei ce au urechi de auzit să audă.

A doua profeție despre *L'Attendue, Cea Așteptată*,
din scrierile lui Sarah-Tamar
așa cum au fost păstrate în *Libro Rosso*

Capitolul cinci

Lucca, 1052

Orașul Lucca era sacru prin propria-i natură, unul dintre locurile puternice și binecuvântate de pe pământ, a cărui aură de sfințenie fusese recunoscută de când a apărut în istoria omenirii. Acolo existau urme de așezări din Paleolitic prin care se putea întrezări natura cu adevărat antică a acestui loc, dar care își datoră totuși longevitatea vechilor etrusci și celților ligurici. Se credea în general că numele îi venea de la cuvântul celtic *luks*, care însemna „loc mlăștinos“. Prin secolul al III-lea î.Hr., romanii au recunoscut orașul ca fiind un loc special.

Dar pentru creștini, primul și al doilea secol după nașterea lui Hristos au fost cele care au format inima și sufletul orașului pe care îl considerau acum sacru. Deși romanii au continuat să construiască la cel mai înalt grad, înconjurând Lucca cu drumuri importante, închizându-l între primele ziduri și creând un amfiteatru spectaculos, așezările subterane tăcute ale creștinilor au fost cele care au format temelia culturii care va dăinui aici în inimile locuitorilor.

Catolicismul tradițional înflorea, dar Lucca avea un alt cult creștin la bază, care exista în armonie cu catolicii mai tradiționali, deoarece era știut faptul că fiii apostolilor și urmașii lor se stabiliseră aici, unde legenda spune că li s-au alăturat membri ai Sfintei

Familiei. Acești creștini susțineau că învățăturile lor proveneau direct de la însuși Iisus Hristos prin moștenirea copiilor lui și că ei aveau o carte sfântă din care îi învățau pe urmașii lor.

În momentul în care Matilda a ajuns în Lucca, puterea ortodoxismului din Biserică prin ascetism creștea într-un mod care i-a făcut pe cei care îl practicau în „tradiția veche“ a creștinismului să fie foarte discreți. Desigur, noile reforme le dădeau bătăi de cap celor care erau devotați Căii Iubirii. Aluziile despre erezie începeau să curgă în Italia și se împrăștiaseră deja în alte zone ale Europei. Poporul lui Isobel era ca mulți alții din Lucca, participa și susținea public Biserica Catolică, dar își păstra tradițiile secrete dincolo de ușile închise ale caselor. Dar Isobel, ca urmașă a familiei lui Siegfried din Lucca, fusese crescută cu cele mai profunde învățături ale tradițiilor vechi. Era membră a Ordinului Sfântului Mormânt, societatea secretă creată după Patimi de Evanghelistul Luca împreună cu Sfântul Nicodim și cu Iosif din Arimateea. Ordinul avea filiale în Ierusalim, în regiunea sudică a Italiei, în Calabria, la Roma și aici, în Lucca. Era un ordin care nu numai că accepta membri femei, dar le recunoștea chiar drept conducători, în cinstea Mariei Magdalena, pentru protejarea căreia fusese creat ordinul, și a fiicei ei, profeta Sarah-Tamar. Ele erau succesoare recunoscute ale lui Iisus în tradiția lor, femeile sfinte datorită cărora creștinismul dănuise și înflorise în Europa.

Numele prin care copiii din Lucca au ales să fie cunoscuți, Lucchesi, era un joc inteligent de cuvinte. Îi definea ca locuitori ai orașului Lucca, dar și ca fii ai evanghelistului Luca, cel ce adusese Ordinul Sfântului Mormânt în Italia.

Au intrat prin poarta San Frediano din nord, iar Matilda era încântată să vadă că urmau să fie primiți cu mare fast. Purta o rochiță aurie, din cel mai fin brocart, și stătea alături de tatăl ei pe un armăsar mare și negru. Bonifaciu era și el bogat înveșmântat; capa de călărie era din blană de hermină și ornată cu pietre prețioase, avea manșete groase și întărite la încheieturi, care sclipeau în lumina soarelui toscan. Locuitorii din Lucca ieșiseră cu toții să o vadă pe micuța contesă legendară, cu cosițele ei sclipi-

toare și cu ochii albaștri-verzui. Isobel îi împletise părul și îi pusese flori printre șuvițe în acea dimineață. Refuzul ei de a acoperi părul fetei cu un văl l-a consternat pe Bonifaciu, care considera indecent ca fiica lui să fie văzută astfel în public. Dar Isobel știa cum să vorbească cu tatăl Matildei; știa cum să exploateze dragostea lui pentru familie și să îl înduplece. Faptul că Isobel era atât de încântătoare și grațioasă era de mare ajutor atunci când voia să îl înduplece pe prințul războinic toscan, atât de impunător, chiar dacă niciodată nu-și folosisese farmecul într-un mod neadecvat.

Micuța contesă de Canossa va avea nevoie în timpul maturizării ei de susținerea oamenilor din Toscana. Era acum singura moștenitoare în viață a unei mari averi, o avere despre care legea spunea că nu putea fi moștenită de o femeie. Pentru ca Matilda să rămână în poziția de moștenitoare a lui Bonifaciu, ea va avea nevoie, printre alte binecuvântări, să fie iubită de poporul toscan. Isobel i-a explicat acest lucru cu răbdare lui Bonifaciu. Intrarea Matildei în Lucca trebuie să fie memorabilă. Ea trebuie să devină copilul prețuit al poporului toscan, pentru a se asigura că poate spera la moștenire când va fi momentul.

Dar Isobel era, de asemenea, foarte conștientă de puterea crescândă a legendei vii a Matildei, chiar de la această vârstă fragedă. Cei îndoctrinați din Lucca cunoșteau bine profețiile lui Sarah-Tamar și știau că Matilda ar putea fi Cea Așteptată încă din ziua prietnică a nașterii sale la echinocțiu, în orașul Lucca. Dacă se adeverea acest lucru, ea urma să fie slăvită ca noua Păstorită, femeia care îi va conduce spiritual prin învățăturile ei și prin păstrarea Căii Iubirii. Matilda ajungea într-un moment în care locuitorii mai în vârstă ai orașului Lucca aveau nevoie de simbolul speranței pe care ea îl reprezenta pentru ei. Toți acești factori trebuiau luați în considerație în timp ce Matilda se întorcea triumfătoare în locul nașterii ei.

Bonifaciu acceptase, iar înțeleapta Isobel o pregătise pe prințesa profetă pentru a-și face intrarea în public. Matilda se comporta exemplar, râzând și făcând cu mâna, arătând exact ca acea creatură mitică pe care și-o imaginau mulți. Acest lucru îi stătea

în fire, iar astăzi entuziasmul ei era extraordinar. Era alături de tatăl ei curajos, purtând o rochiță nouă superbă, iar oamenii îi strigau numele în stradă! Își va aminti această clipă ca una dintre cele mai strălucitoare din viața ei.

– A avut deja visele, Isobel?

Misteriosul și înțeleptul om, numit de elevii săi Învățătorul, stătea deasupra chipului adormit al micuței contese, care era extenuată. Fusesse o zi plină cu parade și ospete, în care a fost adorată de tatăl ei și de poporul lui. Întâlnirea oficială a Matildei cu Învățătorul urmă să aibă loc a doua zi, după ce se va odihni. Dar înțeleptul voia să o vadă puțin și să vorbească înainte cu protecătoarea ei. Era o prezență impozantă, înalt și îmbătrânit, iar chipul îi era amăgitor și aspru din cauza cicatricii crestate care îi brăzda partea stângă a feței.

– Da, dar nu înțelege ce sunt sau ce înseamnă.

– A visat despre Golgota?

– Nu neapărat, dar a visat despre Vinerea Mare, de asta sunt sigură.

Învățătorul a dat din cap, fiind adâncit în gânduri. Era mulțumit. Era de-ajuns pentru a îndeplini profeția, chiar și la această vârstă fragedă. Deoarece profeta a spus că Cea Așteptată va avea viziuni despre „Vinerea cea neagră“. Deși acest lucru era interpretat ca făcând referire la viziunile despre Răstignire, pentru un copil atât de mic și având o naștere atât de promițătoare, care visează despre Vinerea Mare, era o prevestire puternică.

– Cred că este ceea ce se spune că este, zise Învățătorul. Adu-o la mine imediat după ce se trezește. Avem multă treabă. Și, Isobel...

– Da, Învățătorule?

– Ai făcut un lucru bun cu ea. Este o cinstire a iubirii tale.

Isobel îi zâmbi iubitului ei Învățător cu ochii plini de lacrimi.

– Nu, Învățătorule. Ea este o cinstire a lui Dumnezeu.

Domnul i-a cerut lui Solomon să construiască un lăcaș de închinăciune, un loc unde credincioșii puteau găsi voința lui Dumnezeu. În înțelepciunea lui și în supunerea lui față de Dumnezeu, Solomon a construit Templul și este mai sfânt ca oricare altul.

Și, în divinitatea camerei nuptiale, Solomon și Regina din Saba au creat labirintul cu cele unsprezece cărări ale sale care intrau și ieșeau ca un nou loc de închinăciune, unde bărbații și femeile împliniți pe deplin pot afla că nu există separare între ei și Dumnezeu. Este un loc în care Eonul, adică Spațiul Templului, poate fi simulat și experimentat de cei care nu pot ajunge la Templu.

În centrul labirintului, copiii lui Dumnezeu își vor deschide ochii. Pentru că majoritatea sufletelor trăiesc în această lume într-o stare de somnolență. Ei trebuie să se trezească în această viață, în aceste corpuri, unde există tot ceea ce sunt ei pe pământ. Corpurile lor sunt spațiile lor personale din templu, dar ei încă nu văd asta. Ei cred că împărăția îi așteaptă doar în viața de apoi și astfel pierd învățătura cea mai importantă: că trebuie să trăim pe pământ ca în ceruri și să creăm raiul acolo unde el nu există pe pământ. Împărăția lui Dumnezeu este pentru noi, aici și acum, pe pământ și în corpurile noastre pământene din carne, trebuie doar să o cerem. Acest lucru se face prin dragoste și numai prin dragoste.

În labirint, o persoană ajunge în Spațiul Templului când vorbește direct cu Dumnezeu. Este un dar pentru copii, de a putea deveni o ființă, oameni împliniți și complet treji. De a-și putea găsi identitatea reală, ființa lor unică și să devină pur și simplu cine trebuie să fie pe pământ.

Rugați-vă așa cum v-am arătat, în inima labirintului și în inima vieții voastre. Folosiți rugăciunea ca pe o roză și minunați-vă de frumusețea celor șase petale, pentru că ea conține tot ceea ce aveți nevoie pentru a găsi împărăția cerurilor pe pământ. Cercul central este iubirea perfectă.

Copiii lumii trebuie să-și deschidă ochii pentru a-l vedea pe Dumnezeu peste tot în jurul lor. Apoi pot trăi exprimându-și iubirea. Făcând acest lucru ei își îndeplinesc destinele și promisiunile dintotdeauna și pentru eternitate. Trebuie să se trezească. Și trebuie să se trezească Acum.

Dragostea învinge totul.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din *Cartea Iubirii*,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Lucca, 1052

Cicatricea lui era groaznică. Nu-și putea lua ochii de la ea.

– Vino, micuț! Să înlăturăm lucrul acesta din calea noastră. Vreau să pui mâna pe fața mea și să atingi singură cicatricea. Vei vedea că este numai piele veche și nimic de temut. Haide!

Matilda se uită la Isobel, care o încuraja cu un zâmbet. I-a dat voie Învățătorului să ia mâna ei micuță în mâna lui și să o îndrepte spre chipul lui schimonosit. Matilda atinge cu degetul arătător și cu cel mijlociu marginea crestată. Acum curiozitatea câștiga în fața fricii. Își adună curaj să întrebe:

– Cum ai căpătat cicatricea asta, Învățătorule?

Isobel oftă ușurată. Matilda își amintise manierele. Slavă Domnului!

– Ah, o întrebare acceptabilă și care cere o poveste. Vino și așază-te lângă foc și îți voi povesti.

Așa cum fusese stabilit, Isobel și Matilda veniseră devreme în această dimineață la clădirea veche de piatră cunoscute simplu sub numele de Ordin. Aici, Învățătorul trăia și muncea, instruind elevi din cele mai vechi familii localnice în învățăturile Căii. Încăperea în care se aflau era una dintre camerele de studiu, mobilată cu o masă mare cu cerneală și pergamente și cu o cutie mare de lemn, care conținea suluri de pergament pentru pregătire.

Avea și un șemineu masiv din piatră, pentru dimineți ca aceasta, în care primăvara toscană era încă destul de timpurie și rece. Învățătorul se văita adesea de oasele lui îmbătrânite, spunând că simțea acea răceală cum intră adânc în ele.

Matilda și Isobel stăteau pe banca de lângă șemineu. Învățătorul, stând în fața lor pe un scaun de lemn, și-a început povestea.

– Cu mult timp înainte, copilă, unul dintre cei mai vechi șefi ai ordinului nostru a fost rănit într-un mare război – era o bătălie eroică între forțele luminii și forțele întunericului. Deși toți s-au temut mult timp că va pierde această luptă, el nu a pierdut-o. A câștigat cu puterea dragostei și a credinței și prin ceea ce s-a transformat apoi într-o credință de neclintit într-un Dumnezeu atotputernic și iubitor. Dar a rămas cu o cicatrice din această încercare grea, cu un semn crestat de-a lungul feței. Era ușor de recunoscut cu o asemenea cicatrice. În secolele ce au urmat, cei care l-am succedat ne-am făcut aceeași cicatrice în cinstea lui, un semn prin care arătăm că suntem dedicați doar învățăturilor lăsa-te de ordin. Este un lucru autoimpus, ca parte a jurământului nostru. Știu că este greu de înțeles motivul pentru care un om și-ar face singur o asemenea cicatrice. Dar este un semn al dedicării noastre pentru ceea ce se află în interior, și nu pentru ceea ce e în exterior.

Matilda își puse mâinile pe fața ei de porțelan, făcându-l pe Învățător să râdă în hohote.

– Nu te teme, micuța mea! Ție nu ți se va cere niciodată un asemenea lucru. Cred că frumusețea ta va fi una dintre cele mai puternice arme ca luptătoare pentru Cale. Dar adu-ți aminte mereu că Dumnezeu ți-a dăruit-o pentru a o folosi cu înțelepciune.

Matilda a dat din cap cu seriozitate, după care l-a întrebat cu o voce subțire:

– A durut?

Învățătorul ridică din umeri.

– Sincer, nu-mi amintesc. A fost cu mult timp în urmă. Dacă a durut, tot ceea ce știu este că nu a durut la fel de tare ca suferința sacrificiului final al Domnului nostru. Iar acum, dacă am vorbit

destul despre povestea chipului meu, aş vrea să începem pregătirea ta. Eşti de acord, domnişoara mea?

Matilda a dat din nou din cap şi a răspuns politicos, îndemnată de Isobel, care îşi dregea vocea în mod semnificativ:

– Da, domnule Învăţător.

El râse, apreciind dorinţa ei de a-şi arăta bunele maniere.

– Bine. Atunci voi începe prin a-ţi oferi o floare. O floare foarte specială, pentru o domnişoară foarte specială. Este un trandafir cu şase petale.

Învăţătorul deschise cu un scârţâit cutia de lemn de pe masă, scoţând unul dintre sulurile de pergament, legat cu o fundă roşie de mătase împodobită cu diamante aurii. Ochii Matildei s-au mărit când a văzut frumuseţea cadoului pe care i-l făcea Învăţătorul.

– Poţi să-l deschizi. Şi păstrează funda!

Îi făcu un semn cu ochiul şi deodată chipul său înspăimântător se transformă într-unul mai degrabă prietenos. Isobel avea dreptate, desigur. Era important să nu judece un om doar după aparenţe. Iar peste ani, Matilda avea să îşi amintească acest chip ca fiind cel mai frumos pe care l-a văzut.

Matilda a desfăcut sulul şi a văzut că pergamentul conţinea un desenul în cerneală al unei flori. Şase petale rotunde şi mari înconjurau un cerc central.

– Această roză cu şase petale este simbolul *Cărţii Iubirii*, Matilda. Şi, cu ajutorul ei, vei învăţa secretele rugăciunii *Tatăl Nostru*. Se întoarse spre Isobel. O ştie, desigur?

– Ştie versiunea noastră în dialectul toscan şi cea tradiţională în germană şi latină. Şi o învăţ limba franceză; aşa o va şti în patru versiuni, Învăţătorule.

– Și cât de bine știe să scrie și să citească?

– Este o elevă foarte silitoare la aceste lucruri. Remarcabilă, de fapt. Sunt convinsă că va scrie și va citi în toate aceste limbi cu mare îndemânare dacă tatăl ei hotărăște că va continua cu învățătura ei. Și nu am nici un motiv să cred că nu o va face.

– Trebuie să ne asigurăm că înțelege importanța educației ei, spuse Învățătorul pe un ton apăsător, după care se întoarse către Matilda. Recit-o pentru mine, te rog. În orice limbă vrei tu.

Matilda își-a dres vocea și s-a ridicat în picioare, alegând să recite rugăciunea în dialectul toscan:

Tatăl nostru care ești în ceruri!
Sfințească-se Numele Tău;
Vie împărăția Ta;
Facă-se voia Ta,
precum în cer așa și pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele
dă-ne-o nouă astăzi;
și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm greșiților noștri;
Și nu ne duce în ispită,
ci ne izbăvește de cel rău.

– Bravo, copilă! Foarte bine. Dar până când vei învăța ce înseamnă fiecare rând și felul în care îți va schimba viața și întreaga lume din jurul tău, această rugăciune este fără nici o însemnătate. Dacă sunt bine înțelese, aceste cuvinte conțin tot ceea ce trebuie să știe orice ființă pentru a găsi împărăția cerurilor pe pământ. Dacă nu sunt înțelese, conștientizate, ele sunt niște cuvinte pierdute, repetate degeaba. Nu vei mai spune niciodată această rugăciune ca pe niște cuvinte fără rost, înțelegi? Acum, trebuie să ne punem serios pe treabă. Hai să-ți arăt ce legătură are această rugăciune cu petalele trandafirului...

Și bărbatul cunoscut doar ca Învățătorul a început pregătirea Matildei cu cele mai sfinte învățături ale *Cărții Iubirii*, veștile bune date omenirii de către Prințul Păcii.

Matilda își petrecuse după-amiaza vizitând locurile sfinte din Lucca, locuri erau numeroase, însoțindu-l pe tatăl ei într-un tur al mării biserici din San Frediano. Ghidul lor era un tânăr preot amabil și învățat, pe nume Anselmo, care era originar din Lucca și care cunoștea foarte bine istoria orașului său. Unchiul său, pe nume tot Anselmo di Baggio, era episcopul din Lucca și un om cu o putere foarte mare în lumea lui Bonifaciu. Fără îndoială, tânărului său nepot îi fusese aranjată o slujbă foarte importantă în structura orașului Lucca, din moment ce provenea dintr-o familie atât de influentă. Familia di Baggio făcea parte în mod discret și cu înțelepciune din Ordinul Sfântului Mormânt și învățase cu chibzuință să se integreze în structurile catolice tradiționale ale puterii.

Anselmo cel Tânăr explică faptul că această biserică a fost denumită după un episcop din secolul al VI-lea, care a construit aici prima structură cu mâinile sale.

– Îi spunem Frediano, în dialectul toscan, dar numele lui era Finnian în țara din care provenea. Era dintr-o țară pe nume Irlanda. Știi unde se află, Matilda?

Matilda a dat din cap, ascultând curioasă. Irlanda suna ca unul dintre locurile magice din poveștile lui Isobel.

– Este o insulă verde înnegurată, foarte tainică și veche, dincolo de pământurile normanzilor și ale saxonilor. Dar, de asemenea, foarte învățată și sfântă. Finnian a ajuns aici ca pelerin, pentru că auzise de originile sfinte ale orașului Lucca din învățăturile unui om învățat pe nume Patrick și voia să trăiască într-un loc în care învățăturile lui Iisus erau cele mai pure.

Matilda încercă să nu se agite în timpul turului solemn al baptisteriului cu cristelnița sa de piatră. Dar biserica San Frediano nu mai era atât de interesantă pentru ea după ce misterul legendei străine dispăruse. Aștepta cu nerăbdare biserica pe care urmau să

o viziteze, pentru că în biserica San Martino se afla Volto Santo, Chipul Sfânt, așa cum fusese sculptat de însuși Nicodim.

Anselmo le-a istorisit Matildei și lui Bonifaciu povestea plină de culoare a sosirii acestei imagini în Lucca în timp ce se îndreptau spre San Martino pe străduțele strâmte.

– Când Volto Santo a părăsit Pământul Sfânt, a ajuns pe țărmurile Toscanei după multe luni pe mare. Aici a fost descărcat cu mare grijă, apoi a fost pus într-un car tras de doi boi albi. Boii nu erau îmblânziți și au fost lăsați să-și urmeze instinctele. Paznicii Chipului Sfânt erau convinși că însăși mâna Domnului va ghida carul și îl va duce în locul pe care voința divină îl va alege. Numeroase miracole s-au întâmplat în drumul pe care l-a făcut chipul. Boii au tras trei zile și trei nopți fără să se oprească, până când au ajuns aici, în centrul sfânt al orașului Lucca. Credem că Volto Santo a ales să vină în Lucca pentru că urma calea făcută de Cartea Iubirii.

Anselmo își schimbă atitudinea din nou pentru a o amuza pe Matilda.

– Cei inițiați, membrii ordinului, știu că Volto Santo voia să fie acolo unde erau învățăturile, iar învățăturile adevărate aveau loc în congregația de aici.

Au ajuns apoi în fața bisericii San Martino, care primise hramul Sfântului Martin din Tours la fondarea ei, tot de către episcopul irlandez Finnian, în secolul al VI-lea d.Hr. Ceea ce rămăsese din ea era într-adevăr puțin. Și distrus. Matilda credea că acest loc nu era deloc potrivit ca altar al primei opere de artă creștine, sculptată de un om care a văzut chipul Domnului nostru. Îl trase pe tatăl ei de mânecă.

– Papa?

– Da, scumpa mea?

– Noi suntem foarte bogați, nu-i așa? Nu putem da poporului din Lucca destui bani să construiască o biserică foarte mare pentru Chipul Sfânt?

Bonifaciu pufni în râs în timp ce o strângea în brațe pe fiica lui.

– Da, suntem foarte bogați. Și aș vrea să rămân așa și să nu dau toată bogăția noastră și cu siguranță nu Bisericii!

Matilda, care nu era deloc încântată de răspunsul lui, s-a smuls din brațele tatălui și a fugit spre ușa de la intrare.

Interiorul bisericii era strâmt și întunecat, iar Matilda trebuia să clipească foarte repede ca să se obișnuiască cu lumina slabă a lumânărilor dinăuntru. Fără să-l mai aștepte pe tatăl ei sau pe Anselmo, fugi spre altar și se opri când ajunsese suficient de aproape pentru a atinge cea mai sfântă imagine a întregii lumi creștine.

Stătea în fața ei, hipnotizată. Era în mărime naturală, sculptată elegant de un sculptor cu un talent extraordinar. Nicodim modelase lemnul de cedru libanez în valuri grațioase pentru a forma o robă care să cadă peste ambele brațe deschise și până la picioarele lui Iisus răstignit. Detaliile chipului său, ale părului și bărbii fuseseră pictate cu grijă pentru a le reda culoarea reală. Domnul nostru nu era un bărbat masiv, dar era brunet și frumos. Părul cădea în valuri negre pe umerii lui, potrivit cu o barbă lungă și îngrijită, care se ramifica ușor. Avea degete lungi și subțiri. Dar ochii lui o uimeau – mari și negri, și cu pleoapele căzute, erau ochi care exprimau multă bunătate și compasiune, chiar și în ultimele momente de suferință. Matilda nu văzuse nimic mai frumos decât bărbatul care se afla pe cruce în fața ei. Se uita în acei ochi mari și era sigură că el îi întorcea privirea.

– *Tu ești fiica mea, de care sunt foarte mulțumit.*

Matilda oftă. Chipul Sfânt îi vorbise. Și-a închis ochii foarte strâns și a încercat să asculte, dar nu mai era nimic de auzit. S-a întors și a văzut că tatăl ei și Anselmo erau la câțiva pași în spate. Anselmo îi vorbea în șoaptă lui Bonifaciu, cu siguranță dându-i mai multe detalii despre opera de artă și despre istoria ei. Matilda nu îi auzea. Ea a auzit doar statuia Domnului ei Iisus Hristos care îi vorbise. El era mulțumit de ea.

Nu prea știa ce făcuse ca să-l mulțumească pe Domnul, dar era hotărâtă să facă ceva acum. Gândind repede, și-a amintit de florile aurii pe care Isobel i le prinsese în păr de dimineață. Erau două, cu ornamente complicate aurii, care i-au fost dăruite de

casa de Lorena la naștere. Erau tare valoroase. A început să tragă de floricelele din păr, pe ascuns, să nu o vadă tatăl ei, până când le-a avut pe ambele în mână.

Matilda zâmbi chipului care părea mulțumit și îi șopti:

– Într-o zi, voi construi o biserică frumoasă pentru Chipul tău Sfânt. Îți promit!

Se închină chipului, ieșind cu fața spre el, pentru a nu-și întoarce spatele în semn de lipsă de respect. Când a ajuns în locul în care așteptau Anselmo și tatăl ei, le-a zâmbit drăgălaș.

– Este foarte frumoasă, spuse ea simplu.

Nu era pregătită să împărtășească experiența ei din acest loc, nu încă. Și dacă ar face-o, i-ar mărturisi mai întâi lui Isobel. Issy va ști de ce Domnul este mulțumit de ea.

Bonifaciu ieși cu pași mari din biserică. Auzise destul despre religie pentru o singură zi și era nerăbdător să ajungă la întâlnirile lui cu oamenii responsabili de siguranța acelei zone din Toscana. Apoi a pus la cale o mare vânătoare, ca răsplată pentru soldații lui cei mai loiali, lucru pe care îl aștepta cu nerăbdare. Matilda pășea încet în spatele lui, sperând să-l prindă singur pe tânărul preot Anselmo. Avea un chip frumos și un zâmbet drăgălaș. L-a plăcut imediat, datorită instinctului de a întrezări adevărata natură umană pe care îl au copiii isteți. Când tatăl ei era destul de departe, își puse mînuța în palma lui.

– Ce e asta, micuță prințesă? o întrebă blând Anselmo, privind comoara pe care i-o pusese în palmă.

– Șșș, șopti Matilda. Aceasta este promisiunea mea față de Chipul Sfânt că voi construi într-o zi pentru el o biserică așa cum merită. Ia acest aur și păstrează-l pentru acea zi în care îți voi putea aduce mai mult.

Anselmo o privea atent. Era, într-adevăr, un copil foarte neobișnuit dacă a renunțat la o comoară atât de frumoasă pentru a-l cinsti pe Dumnezeu. Puse mîna lui peste a ei.

– Matilda de Canossa, ești o donatoare foarte generoasă. Sper ca într-o zi să supraveghez construirea unei biserici mari prin bunăvoința generozității tale.

Matilda îi zâmbi, încântată că avea acum cu cine să conspire pentru marele ei plan.

– Bine. Deci o vom face împreună. Când voi fi mai mare și voi putea să cheltuiesc banii cum vreau eu.

Și, întorcându-se să se mai închine o dată în fața altarului, contesa de șase ani fugi pe ușă afară în soarele după-amiezii, strigându-i tatălui ei să o ducă imediat la Isobel. Iar teribilul Bonifaciu, bărbatul al cărui nume îi făcea pe războinici puternici să tremure de frica lui, se opri din drum înainte de a se întoarce să râdă în hohote către singura ființă de la care primea ordine.

Încăperea subterană de piatră care servea drept capelă a Ordinului Sfântului Mormânt avea aproape o mie de ani. Fusesse construită de primii creștini care și-au practicat credința aici, în secret, departe de ochii curioși ai romanilor. Matilda cobora cu atenție scările înalte, ținându-se strâns de Isobel, care mergea în fața ei. Învățătorul le lumina drumul cu o lampă cu ulei, dar camera fusese pregătită pentru sosirea lor de câțiva novici care puseseră lumânări de ceară în sfeșnicele de fier de pe ziduri. Umbrele tremurau peste tot în jurul lor. Zidurile de piatră ale capelei erau înnegrite de fumul lumânărilor, iar mireasma amestecată de tămâie umplea aerul greu de sfințenie.

Ceea ce i se întâmplase Matidei la Volvo Santo în acea zi îl tulburase tare pe Învățător, lucru care nu se întâmpla prea ușor. Deși știa că această fetiță era specială, nu se aștepta ca ea să aibă viziuni autentice, de la o vârstă atât de fragedă. Și era convins că această viziune era autentică. Exista o lumină anume în ochii ei când spunea ce auzise, prima dată lui Isobel și apoi lui. Avea un har, o convingere. Nu era o fantezie creată de o fetiță prostuță în căutare de atenție. Era experiența mistică a unui copil ales de Dumnezeu pentru un destin special. El învățase să vadă diferența în numeroșii ani de când era profesor și mentor.

De aceea, Învățătorul hotărâse ca Matilda să vadă imediat *Libro Rosso*.

Micuța capelă avea un altar simplu de piatră, ce făcea corp comun cu structura sacră care îl conținea. În ciuda faptului că era o capelă sfințită, nu se vedeau niciunde în încăpere crucifixe sau cruci. Pe acoperământul de catifea al altarului se afla o arcă de lemn, o cutie extraordinară ale cărei sculpturi cu scene din viața Domnului și a Doamnei noastre fuseseră sugerate de sfântul Luca. Cutia era aproape la fel de valoroasă precum ceea ce conținea și era cunoscută ordinului ca Arca Noii Alianțe. Marginea arcei era ornată cu un tipar de forme de diamant, reprezentând uniunea sacră, iar simbolul „X” al gnosticismului era sculptat adânc în fiecare colț și evidențiat cu vopsea aurie. Învățătorul le conduse pe Isobel și pe Matilda la arcă, cerându-le să îngenuncheze în fața ei. Ele s-au supus, rămânând în genunchi cât timp el a spus o rugăciune prin care mulțimea Domnului pentru darul acestei sacre mărturii. Se apropie apoi de altar și se chinui puțin să ridice arca și apoi să o pună pe podea. A băgat mâna în arcă și a ridicat volumul complicat care aștepta înăuntru.

Matilda și-a înălțat capul când Învățătorul a scos *Libro Rosso*. Era un volum imens, învelit într-o piele de un roșu-aprins, după cum se putea vedea pe cotorul gros. Prima copertă era împodobită cu auriu și ornată cu cinci nestemate mari care formau mai degrabă un „X” decât o cruce. Învățătorul duse cartea la buze și sărută piatra din mijloc, un rubin care strălucea în lumina lumânării.

– Cuvântul Domnului. Pentru cei ce au urechi de auzit.

Îi întinse cartea lui Isobel, care o sărută și ea, repetând „Cuvântul Domnului” înainte de a i-o întinde Matildei, care căpătase un aer solemn și uimit. Ea imită perfect gesturile lui Isobel.

L-au urmat apoi pe Învățător, în timp ce el ținea în mână *Libro Rosso*, până ce a pus-o pe masa din fața altarului. Îi zâmbi Matildei.

– Poți să o atingi, copilă.

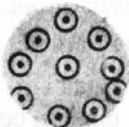
Ezitând, Matilda și-a întins degetele, mângâind ușor coperta aurită a cărții. Dar a sărit ca arsă, scoțând un țipăt micuț, care i-a făcut pe Învățător și pe Isobel să se uite unul la celălalt. Când a atins a doua oară cartea, nu a mai tresărit însă.

– Iată *Libro Rosso*! Aceasta este cea mai sfântă carte a poporului nostru, pentru că, printre altele, conține cuvintele scrise de salvatorul lumii. În aceste pagini, Matilda, este *Evanghelia* completă, așa cum a fost scrisă de Iisus, învățăturile cunoscute nouă sub numele de *Cartea Iubirii*. Aceasta este copia sfântă, făcută de apostolul Filip direct după original și care i-a fost dăruită lui Nicodim pentru a fi păstrată în Volto Santo. Ea conține pecetea Mariei Magdalena, care arată consimțământul ei. Ai mai văzut cu siguranță această pecete. Apare pe cele mai sacre documente ale ordinului și a fost purtată de către cei mai mari inițiați ai noștri.

Învățătorul deschise cartea cu mare grijă și întoarse ușor cu degetele o pagină îngălbenită de vreme. În partea de jos a celei de-a doua pagini era o semnătură în limba greacă: *μαρδαλεν*.

Magdalena.

Sub semnătură era o emblemă pe care Matilda chiar o mai văzuse. Era modelul de pe inelul de cupru al lui Isobel, cel în formă ovală, care i se agăța în păr uneori, când Isobel o pieptăna. Era format din nouă cercuri care dansau în jurul unei sfere centrale. Era o imagine a raiului, adoptată de ordin ca aducere aminte că nu au fost niciodată despărțiți de Dumnezeu. Precum în cer, așa și pe pământ. Matilda nu știuse că acest simbol era pecetea Mariei Magdalena. Acesta era unul dintre secretele ordinului.

– Vei avea și tu un inel cu pecetea Magdalenei, când vei cunoaște bine misterele, îi șopti Isobel.

Matilda se agită încântată, oprindu-se când Învățătorul continuă:

– Pe măsură ce crești, vei fi învățată direct din *Cartea Iubirii*. Vei fi învățată, de asemenea, profețiile lui Sarah-Tamar. Le vei memora și vei învăța să le interpretezi. Unele sunt despre nașterea ta și trebuie să le înțelegi pe deplin. În final, vei studia istoriile

relatate în *Libro Rosso*. Acestea sunt *Faptele Apostolilor*; povești-le discipolilor care au sacrificat totul pentru adevăratele învățături ale Căii Iubirii. Facem acest lucru din respect pentru cartea scrisă de unul dintre fondatorii noștri, preasfințitul Luca. Îl cinstim pe Dumnezeu cinstind memoria și sacrificiul martirilor noștri și rugându-ne să vină o vreme în care aceste învățături să fie primite în pace de toți oamenii și în care să nu mai fie martiri. Aceasta este prima ta lecție, Matilda. Înțelegerea acestor trei segmente ale cărții *Libro Rosso*: primul este *Cartea Iubirii*, care reprezintă cuvântul adevărat; al doilea conține profețiile lui Sarah-Tamar, care sunt sfinte pentru viitor; iar al treilea reprezintă *Faptele Apostolilor*, care au fost consemnate de poporul nostru încă din primele zile ale creștinismului. Asta e tot ce trebuie să știi pentru seara aceasta.

Matilda înflorea sub educația Învățătorului. Dar, oricât de mult i-ar fi plăcut lecțiile, cel mai mult și mai mult îi plăcea misteriosul labirint săpat în piatră în marea grădină a ordinului. A țipat de încântare când l-a văzut pentru prima oară. Deși mai văzuse desene ale labirintului și o versiune mică sculptată în păpușa ei, Ariadna, era un lucru de-a dreptul uimitor să vadă unul construit în pământ, care era atât de mare, încât douăzeci de adulți puteau merge deodată pe cărările lui.

Învățătorul a condus-o prin el pentru prima oară, ținând-o de mână în timp ce o ghida pe cărările șerpuite care duceau către centrul lui.

– Există un singur drum până în centru, Matilda. Deși cărările fac multe ocolișuri, dacă rămâi pe calea ta, nu te vei pierde niciodată. Aceasta este prima lecție a labirintului. Pășește hotărâtă spre centru, pentru că știi că Dumnezeu te așteaptă acolo. Și chiar și atunci când cărările șerpuite par să te ducă departe de centru, trebuie să ai întotdeauna încredere că drumul te va aduce înapoi. Este ca în viață. Credința te va duce la locul în care îl vei găsi pe Dumnezeu, de fiecare dată și fără greș. Majoritatea lucrurilor

pe care ți le voi spune despre labirint sunt foarte simple. Pentru că Adevărul este întotdeauna simplu, Matilda.

A mers alături de ea în tăcere pentru câteva clipe, apoi și-a continuat lecția.

– Copila mea, uneori Domnul vorbește sufletelor noastre adormite în diferite moduri. Prin vise, de exemplu. Aceasta este o cale. Știu că uneori ai vise pe care încă nu le înțelegi. Acesta este modul lui Dumnezeu de a vorbi cu noi, pentru că mințile noastre sunt deschise atunci când dormim și dăm voie mesajelor Lui să ajungă la noi fără piedici. Un alt mod prin care Dumnezeu vorbește cu noi este prin numere. Numerele reprezintă un limbaj prin ele însele, cu diferite niveluri de însemnătate pe care majoritatea oamenilor nu le pot înțelege. Dar construcția acestui labirint este bazată pe anumite numere. Există unsprezece cicluri care duc în centru și 11 cicluri care duc afară. În limbajul secret al numerelor, care provine din Țara Sfântă, din timpul înțeleptului rege Solomon, numărul 11 reprezenta calea inițierii. Când pui împreună aceste cicluri, obții numărul 22. Numărul 22 este numărul principal, numărul desăvârșirii inițierii, numărul literelor din alfabetul ebraic. Acest labirint prin care pășim a fost creat chiar de Solomon, împreună cu cea pe care o iubea, regina din Saba. Știu că încă nu ești destul de mare ca să înțelegi și nu mă aștept să păstrezi totul în minte sau în inimă acum. Ascultă doar, în timp ce piciorușele tale urmează calea labirintului.

Matilda asculta și încerca să înțeleagă, dar în picioarele ei exista un ritm în timp ce urma această cale, pe care nu îl înțelegea. Se stăpânea și încerca să pășească foarte solemn, dar, de fapt, tot ce voia era să danseze și să alerge prin acest labirint magic unde nimeni nu se pierduse niciodată și în care toți îl găseau pe Dumnezeu în centru. Era bucurie în labirint și un fel de libertate. Chiar și la frageda vârstă de șase ani, Matilda era foarte conștientă că labirintul era un loc spiritual special. O umplea de lumină și dragoste și de bucuria de a învăța într-un mediu atât de deosebit. Până la urmă, nu s-a mai putut abține și a terminat

drumul în fugă. Ajungând în centru, a început să danseze sub lumina aurie a soarelui Toscanei mult-iubite.

*Sărută-mă cu sărutările gurii tale,
că sărutările tale sunt mai bune ca vinul.
Miresmele tale sunt balsam mirositor;
mir vărsat este numele tău;
de aceea fecioarele te iubesc.
Răpește-mă, ia-mă cu tine! Hai să fugim!
Regele m-a dus în cămărilor sale:
ne vom veseli și ne vom bucura de tine.
Îți vom preamări dragostea mai mult decât vinul.
Cine te iubește după dreptate te iubește!*

Cântarea Cântărilor, 1:2-4

Această primă strofă din cea mai sfântă cântare a iubirii a fost inspirată de uniunea divină a marelui rege Solomon și a reginei din Saba. Pentru că atunci când au fost închiși în uniunea sacră a iubirii, în lumina încrederii și a conștiinței, ei au descoperit că iubirile lor cele mai mari, a unuia prin celălalt, erau pentru Dumnezeu și pentru Lumea pe care Dumnezeu o iubește atât de mult.

*Ne vom înveseli și ne vom bucura de tine.
Îți vom preamări dragostea mai mult decât vinul!
Cine te iubește după dreptate te iubește!*

Aceste cuvinte reprezintă slava iubiților pentru Domnul, pe care l-au găsit în camera nupțială. Prin uniunea sacră a iubirii lor, ei au ajuns la o înțelegere deplină a binecuvântărilor vieții pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru a ne exprima în trupurile de carne.

*Toată dragostea este în Dumnezeu
și Dumnezeu este în toată dragostea.*

Când ne unim cu cel pe care îl iubim, trăim acea iubire exprimată, iar Dumnezeu este cu adevărat prezent în camera nupțială.

Cântarea începe cu un sărut, pentru că aceasta este forma de exprimare cea mai sacră între cei care se iubesc. În cea mai sfântă dintre tradițiile noastre, care vine de la Solomon și de la regina din Saba, cuvântul este nashakh și înseamnă mai mult decât un simplu sărut; înseamnă a respira în armonie într-un fel care combină două spirite într-unul singur; a împărți aceeași respirație, a îmbina forțele vieții printr-o uniune.

Prin respirația armonioasă a sărutului devenim anthropos, adică ființe împlinite. Prin sărut ne naștem încă o dată. Ne naștem unul pe altul prin împărtășirea dragostei dinlăuntrul nostru, unindu-l pe Dumnezeu cu propria persoană.

Prin caracterul sacru al sărutului, două suflete se împreună-ză pentru a deveni unul. Este preludiul uniunii sacre dintre iubiți.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

*Cântarea lui Solomon și a reginei din Saba,
din Cartea Iubirii, așa cum a fost relatată în Libro Rosso*

Lucca, 1052

– Este perfectă. Este exact cum ai spus. Sunt mai mult decât sigur că ne va conduce într-o eră nouă pe Calea Iubirii. Nu este nici o îndoială că ea este Cea Așteptată. Unchiul meu va fi de acord când va auzi tot ceea ce s-a întâmplat. Timpul se întoarce, Isobel. Așa cum am știut dintotdeauna că asta trebuie să se întâmple în timpul vieții noastre.

Anselmo o ascultase cu atenție pe Isobel în timp ce povestea evenimentele miraculoase cele mai recente din viața fragedă a Matildei. Acum înțelegea mult mai bine motivul pentru care fetița îi dăduse aurul. Volto Santo îi vorbise în biserica San Martino. Era un semn bun.

Isobel îi zâmbi, arătându-și gropițele în modul cel mai fermecător. Îi zâmbi și el, adăugând:

– Suntem atât de mândri de munca pe care ai făcut-o cu ea! Dar nimeni mai mult decât mine, iubita mea.

Anselmo s-a apropiat de ea, anulând distanța care îi separa. Ușa era închisă și nu prea aveau cum să fie tulburați la această oră a nopții. De altfel, erau pe teritoriul ordinului, un loc care considera sfânta uniune a iubiților cel mai solemn jurământ. Era cea mai importantă parte a învățăturilor lor, era pusă în valoare în *Cartea Iubirii* și astfel avea întâietate în fața oricăror legi create de om. Între aceste ziduri, jurămintele pe care le făcuse de dragul publicului, la porunca unchiului său episcop, pentru a putea obține într-o zi o poziție de grad înalt în cadrul Bisericii, puteau fi lăsate deoparte. Aici, putea să fie el însuși și să sărbătorească iubirea care aducea bucurie infinită sufletului său, iubirea pe care Dumnezeu o dăruise întregii omeniri ca darul cel mai mare, pentru ca ei să-L găsească unul în celălalt.

Isobel s-a apropiat de el, alunecând în îmbrățișarea primitoare și caldă a lui Anselmo, atingere care îi lipsise atât de mult de când începuse să fie bona Matildei. Erau împreună de când erau copii în Lucca și iubirea unuia pentru celălalt era depășită doar de dragostea pentru ordin, de educația Învățătorului și de preceptele din *Libro Rosso* pe care juraseră că le vor păstra.

Ea șopti primele rânduri din cântarea sfântă, rostindu-le cu o senzualitate aproape dureros de dulce în timp ce buzele i se apropiau de ale lui.

– Sărută-mă cu sărutările gurii tale. Căci sărutările tale sunt mai bune decât vinul.

El ar fi trebuit să șoptească răspunsul, dar deja era prea pierdut în ea pentru a putea vorbi. S-au împreunat în dulcea și blânda sfînțenie a sărutului, unindu-și sufletele ca preludiu al unirii trupurilor.

Uniunea sacră a iubiților avea să-și găsească, fără îndoială, expresia cea mai pasională în acea noapte.

Așteptarea fusese mult prea lungă.

Matilda urla.

Isobel o rupse la fugă prin holul mic, unde adormise pe patul de scânduri al unui novice. Matilda rămăsese trează până târziu, lucrând în capelă cu Învățătorul, care hotărâse că ea trebuia să-și petreacă noaptea aici, în simplitatea dormitorului de la ordin. Primul gând al lui Isobel a fost că fetița s-a trezit într-o cameră pe care nu o cunoștea. S-a muștrătat că o lăsase singură pe copilă. Trebuia să stea cu Matilda, dar s-a gândit pe bună dreptate că fetița era atât de obosită, încât părea puțin probabil să se trezească înainte de răsărit.

Matilda era ridicată în patul ei micuț și plângea acum cu suspine.

– Ce s-a întâmplat, *ma petite*? Isobel o îmbrățișă și începu să o lege în timp ce ea plângea, până când suspinele începură să se rărească în căldura și siguranța îmbrățișării înlocuitoarei mamei sale.

– Papa, a încercat Matilda să rostească cuvintele printre sughituri, dar încă plângea prea tare.

– Ai visat?

Fetița a dat din cap.

– Papa. Ceva groaznic i s-a întâmplat lui papa în vis, Issy. Dumnezeu este furios pe el.

– Prostii. Dumnezeu este iubitor și corect, el nu este un Dumnezeu furios și răzbunător. Nu îi va face rău lui papa.

– Fra Gilbert spune că Dumnezeu îi pedepsește pe cei incorecți, iar el spune că papa nu este corect.

– Matilda, mă uimești. Tocmai ce ai petrecut o seară în prezența celei mai de preț comori ale noastre, care nu se numește degeaba *Cartea Iubirii*. Este o cinstire a iubirii lui Dumnezeu pentru copiii lui.

Isobel era de obicei destul de grijulie să respecte credințele catolicilor, dar uneori acestea chiar îi puneau răbdarea la încercare – mai ales când trebuia să refacă tot ceea ce predicile distrugau

în scumpa copilă. De altfel, era târziu, ea era obosită și nu pretindea că este vreo sfântă. Izbucni:

– Fra Gilbert este un om rău, care nu știe multe lucruri despre Dumnezeu sau despre tatăl tău.

Matilda chicoti, în ciuda a ceea ce simțea. Isobel întruchipa foarte bine Calea Iubirii aproape tot timpul. Astfel, se înfură foarte rar – și era interesant să vezi când făcea acest lucru.

– Dar Issy, tatăl meu nu vrea să dea bani pentru construirea unei biserici închinată Chipului Sfânt.

– Tatăl tău este un om generos de felul lui, Matilda. Știu că este greu să înțelegi, dar există o mulțime de motive de om mare pentru care el nu poate să dea bani pentru construirea unei biserici în acest moment.

Isobel nu voia să-i explice unei copile de șase ani că Bonifaciu știa prea bine că orice bani oferiți pentru refacerea bisericii San Martino ar intra în primul rând în sertarele câtorva clerici, pe care nu-i putea alege el și care nu ar mișca un deget pentru ridicarea unei noi biserici. Dar, în inocența ei copilărească, tot ceea ce Matilda putea vedea era refuzul tatălui ei de a-l ajuta pe Dumnezeu.

– În visul meu, Dumnezeu era furios că papa nu vrea să construiască o nouă biserică și... s-a întâmplat ceva groaznic. Trebuie să-l văd pe papa. Trebuie să-i spun că vom construi o nouă biserică și că atunci Dumnezeu nu va mai fi furios.

Isobel oftă. Nu o putea face să înțeleagă acum, când încă era sub influența coșmarului. Iar Isobel era totuși îngrijorată. Visele Matildei se dovediseră profetice de mai multe ori, ceea ce nu era de mirare, date fiind circumstanțele nașterii ei. O sărută pe Matilda pe frunte pentru a o liniști și se rugă în tăcere ca acest vis să fie doar spaima unei fete și nu o profeție.

– Tatăl tău plecat în această seară la vânătoare. Dar îți promit că, de îndată ce se întoarce, vom discuta cu el despre reconstrucția bisericii San Martino. E bine așa?

Matilda a dat din cap, apoi s-a cuibărit din nou în patul ei, extenuată acum de întreaga suferință.

– Rămâi cu mine, Issy, îi ceru ea.

– Sigur că rămân, scumpa mea. Isobel o liniști și îi cântă până adormi cântecul care o calma întotdeauna, acela în franceză, despre iubirea veșnică.

Vestea ajunse mai întâi la Mantova, unde mama Matildei, Beatrice de Lorena, rămăsese pentru a se ocupa de gospodărie. Castelul s-a transformat imediat într-un haos, iar donna Beatrice a fost înconjurată de o armată de doctori, căci se prăbușise într-o criză de isterie. Era prea mult. Dumnezeu luase mai mult de la ea decât ar fi putut îndura orice femeie într-o viață întreagă, cu atât mai puțin într-un singur an. De ce voia să o pedepsească atât de tare? Fra Gilbert avea cu siguranță dreptate. Dumnezeu îi pedepsea pe cei care nu erau corecți.

– Unde e Matilda? țipă printre lacrimi. Aduceți-mi fiica!

I s-a spus că Matilda era încă în Lucca, dar că va fi trimis imediat un alai, precum și o gardă dublă pe cai, care să o aducă la casa ei din Mantova. Trebuia să se întoarcă pentru înmormântare.

Oricât de imposibil părea, marele Bonifaciu, conte de Canossa, marchiz de Mantova și mare duce de Toscana, murise. Fusese ucis în mod straniu de o săgeată izolată care îl nimerise chiar în gât, în timpul vânătorii, în dimineața ce a urmat visului profetic al Matildei.

Timpul se întoarce.

Mulți sunt cei chemați.

Cei aleși își fac juruințele

Îi promit lui Dumnezeu

Își promit unul altuia

că Iubirea nu va muri niciodată.

Profeții vin din nou.

Așa trebuie, căci etern este adevărul,

Precum Iubirea este eternă.

Toți cei cu inima bună, bărbați și femei,

*Vor cunoaște și vor trăi adevărul
Vor deveni ființe împlinite
Cât timp sunt încă în trupurile lor
Aici, pe pământ, precum în cer.
Și de aceea
Timpul se întoarce.*

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din profețiile lui Sarah-Tamar,
așa cum au fost păstrate în *Libro Rosso*

Capitolul șase

Roma – în prezent

– **U**au!

Maureen stătea ghemuită în pat, cu picioarele strânse sub ea, privind pe fereastră la clădirea Panteonului. Era întuneric beznă acum și reflectoarele erau aprinse, luminând magnificul monument. Exclamația ei se referea atât la vechiul document din fața ei, cât și la povestea pe care i-o spusese Peter.

– Îți dai seama, a început ea, îngândurată, că atunci când Matilda a venit la Roma, Panteonul trebuia să arate exact cum arată astăzi? Că e posibil ca ea să fi stat undeva în această piață și să-l admire exact cum o fac eu acum?

– De aceea este numit Orașul Etern. Este o mare cinste pentru italieni, de fapt, pentru felul în care păstrează ceea ce au.

Peter văzuse fiecare centimetru al Romei de când era aici și avea câteva trasee pe care le iubea pentru că îl purtau pe lângă ruinele copleșitoare ale vechilor civilizații. Roma era o minunăție când o cutreierai pe jos. După fiecare colț era o bucată de istorie la marginea drumului care aștepta să fie observată.

Maureen își îndreptă atenția spre Peter.

– Ești obosit?

– Înfometat. Mergem la Alfredo să cinăm? Este chiar de partea cealaltă a pieței.

– Nu pot, oftă Maureen pe un ton dramatic. Vai, mi-a spus Lara de la recepție că acolo prepară cea mai bună saltimbocca din toată Roma.

– Și de ce ar fi asta o problemă...?

– Pentru că o să mă urăsc dacă mănânc vițel. Așa că nu mă duce în ispită. Dar aş putea fi convinsă să aleg bucătăria florentină de la Il Foro. Ciuperci Porcini? Un Brunello bun? O recompensă bună pentru toată munca asta. Și ar fi corect să mâncăm mâncare toscană în cinstea Matildei.

– Forțază-mă! Știi că iubesc locul ăla.

Maureen avea o mulțime de întrebări despre ceea ce auzise. Știa că Peter ar fi mai dispus să răspundă dacă ar mânca ceva bun și s-ar mai relaxa pentru o clipă. Era un maestru al limbajului, dar acest fel de traducere era cu siguranță dificil. De altfel, plimbarea până la restaurant avea să le facă bine amândurora. S-au oprit la recepție ca să verifice dacă nu au nevoie de rezervare, apoi au mers pe jos pe lângă biserica lui Peter, Ignățiu de Loyola, și au coborât pe aleea pitorească plină cu magazine de antichități până la tavernă.

Chelnerii îl cunoșteau pe Peter și l-au întâmpinat adresându-i-se pe nume, apoi i-au condus la una dintre mesele mici și liniștite ale localului, lângă fereastră. După ce vinul bogat și roșu din Toscana a început să curgă, Maureen și-a început întrebările.

– Deci, ajută-mă să înțeleg. *Cartea Iubirii* și *Libro Rosso* nu sunt același lucru?

– Corect. Aproximativ. *Libro Rosso* cuprinde *Cartea Iubirii* sau cel puțin o copie a ei. Mi se pare că a fost structurată așa cum este structurat Noul Testament în canonul nostru tradițional. De exemplu, avem cele patru evanghelii: Matei, Marcu, Luca și Ioan. Dar mai avem apoi Faptele Apostolilor după Luca și mai avem epistolele lui Pavel și alte scrisori, apoi, în final, Apocalipsa Sfântului Ioan. Acestea formează împreună ceea ce noi numim Noul Testament. Ai înțeles, nu?

Maureen a dat din cap. Până acum totul era clar.

– Și acum să comparăm. În legătură cu cartea pe care Învățătorul Matildei o avea, asta am înțeles eu până acum. Aici există o copie a *Evangheliei* lui Iisus care se numește *Cartea Iubirii*...

Maureen lua notițe. L-a întrerupt pentru o lămurire.

– O copie. Este vorba de copia făcută de apostolul Filip. Pentru că originalul, scris despre mâna lui Iisus, este încă în Franța acum, din câte știm.

– Corect, de asemenea. Apoi *Cartea Iubirii* este urmată de profețiile adunate de fiica lui, Sarah-Tamar. Desigur, confirmarea profeției Celei Așteptate este fascinantă. Ce crezi despre asta?

Maureen a luat o înghițitură de vin și s-a gândit un moment înainte de a răspunde.

– Hmm. Mă simt ciudat de apropiată de Matilda. Semănăm fizic sau cel puțin la nuanțe și statură, ne-am născut pe aceeași dată, la o zi sau două după echinocțiu, și am trăit amândouă studiind atent și sub presiunea acestei profeții nebunești. Iar moartea lui Bonifaciu m-a făcut să plâng. Analogiile sunt cel puțin interesante.

– Având în vedere prin ce ai trecut, voi spune că sunt mai mult decât interesante.

– Și ce crezi că sunt?

– Încă nu știu. Dar cred cu tărie că toate acestea fac parte dintr-un fel de plan divin, Maureen. Chiar cred asta.

– Timpul se întoarce? Și ce crezi că înseamnă asta, mai exact? Peter a clătinat din cap.

– Lasă-mă să mai lucrez la asta puțin înainte de a face supoziții. Ea simțea însă că Peter îi ascunde ceva.

– Nu e bine, Peter. Vreau să aud care e prima ta impresie. Gândește o clipă cu voce tare. Fă-mi pe plac!

Peter ridică din umeri.

– Bine. Știi, primul meu gând, dacă aș gândi cu voce tare... ei bine, este despre profeți. Ți amintești că în vremea lui Iisus se credea că Ioan Botezătorul era a doua venire a profetului Ilie? Iisus spunea, vorbind despre Ioan Botezătorul: „Și dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină“, făcând referire la o

profeție care spunea că Ilie profetul se va întoarce pentru a anunța venirea Domnului. Și mai târziu, după ce Ioan a fost omorât, Iisus spune: „Dar vă spun că Ilie a și venit și ei nu l-au cunoscut“. Deci vedem că există o tradiție biblică despre anumiți profeți care se întorc pentru a îndeplini profeția.

– Deci este un fel de reîncarnare? Ioan Botezătorul este reîncarnarea profetului Ilie? Este Iisus, de fapt, Adam reîntors pe pământ? Au același suflet sau pur și simplu același destin?

Aspectele mai conservatoare ale pregătirii religioase a lui Peter s-au răzvrătit la auzul ideii de reîncarnare.

– M-aș feri cu siguranță să o numesc reîncarnare ori să o etichetez ca est-europeană sau New Age. Dar există cu siguranță o tradiție biblică ce susține ideea că profeții se întorc atunci când e nevoie de ei pentru a îndeplini sarcinile date de Dumnezeu. În Evanghelia după Luca, când venirea lui Ioan este prevestită tatălui său, Zaharia, este scris: „Și va merge înaintea lui Dumnezeu cu duhul și puterea lui Ilie“. Deci eu cred că acolo trebuie să căutăm, probabil. În duhul și puterea unui profet vine altul pentru a termina îndatorirea. Acum întorcându-ne la ideea ta, interpretarea cuvântului *duh* ne poate duce în mai multe direcții. Poate avea sens literal – adică ei sunt același spirit. Ceea ce ne forțează să ne gândim la problema reîncarnării. Dar, personal, sunt înclinat să interpretez cuvântul *duh* într-o manieră mai largă.

Maureen înțelese că încă nu puteau să-și dea seama.

– În visul meu, Easa mi-a spus că acesta era singurul lucru pe care trebuia să mi-l amintesc. Și că se află în *Libro Rosso* și face parte din ritualul rugăciunii de seară a Matildei. Acest concept avea o însemnătate extraordinară pentru acești oameni în fiecare zi. Nu contest ceea ce spui, sugerez doar că ar fi mai mult de atât.

– În următoarele douăzeci și patru de ore voi mai termina din traducere. Va trebui să continuăm să citim și să sperăm că roșcata contesă ne va da informații mai valoroase.

Maureen ridică paharul.

– Pentru Matilda!

Paharul lui Peter îl întâlnește pe al ei.

– Timpul se întoarce.

Întors în biroul lui, Peter nu-și putea lua gândul de la propriile motive de îngrijorare și de la ceea ce-l fascina în legătură cu cele aflate din manuscrisul Matildei. Implicațiile teologice din *Libro Rosso* erau uimitoare.

Ideea că apostolul Filip făcuse o copie a *Cărții Iubirii* era foarte importantă. Filip avea să-și scrie propria *Evanghelie*, găsită abia odată cu descoperirea evangheliilor gnostice în orașul egiptean Nag Hammadi în 1945. Și din Evanghelia lui Filip Iisus vorbea în cel mai recent vis al lui Maureen: *trebuie să te deștepți cât încă ești în acest trup*. Sau nu? Era posibil ca Iisus să citeze din propria evanghelie, din *Cartea Iubirii*, cuvinte atribuite apoi lui Filip?

Să-l fi influențat oare pe Filip lucrul la traducerea *Cărții Iubirii*, în majoritatea învățăturilor din Evanghelia lui? Era posibil ca această evanghelie să fie într-adevăr o încercare de a evoca învățăturile din *Cartea Iubirii*? Era o întrebare importantă, deoarece ar putea însemna că, din 1945, omenirea a beneficiat de o moștenire cât se poate de fidelă a adevăratelor învățături ale lui Iisus prin Evanghelia lui Filip. Dar ar putea, de asemenea, să însemne că, dacă e găsită, *Cartea Iubirii* va avea consecințe explozive despre sexualitatea lui Iisus?

Evanghelia lui Filip se axa profund pe aspectele fizice ale uniunii sacre și pe caracterul sacru al camerei nuptiale – și asupra importanței Mariei Magdalena ca soție a lui Iisus. După afirmațiile lui Filip, relația dintre cei doi nu era câtuși de puțin doar una între discipol și maestru: era loială, sexuală și sfântă.

Acest lucru era mai mult decât problematic. Cu toate că scrierile gnostice au fost autentificate și traduse de mulți mari cărturari, existau încă mari controverse despre orice pasaj care ar fi putut fi interpretat ca indiciu că Iisus era un bărbat dotat cu nevoi sexuale sănătoase. Pur și simplu era un concept pe care mulți

creștini nu erau pregătiți să-l accepte. Peter era înconjurat în fiecare zi de bărbați care preferau să moară decât să accepte această posibilitate. Știa sigur acest lucru, pentru că mulți membri ai comitetului de autentificare a Evangheliei după Maria Magdalena din Arques își exprimaseră categoric părerile lor.

În orele de nesomn care au urmat, Peter a decis să limiteze căutarea informațiilor, concentrându-se asupra istoriei labirintului. Era limpede că acesta era un instrument de o foarte mare importanță pentru cultele „eretice“, iar el era fascinat de numeroasele referiri la el în povestea Matildei. Scotocind prin toată biblioteca, în căutare de referințe, Peter a început să lucreze intens la o serie de planuri care să-l ajute să pună totul cap la cap.

Cunoștea, bineînțeles, numeroasele labirinturi din biserici care puteau fi găsite în structurile gotice. Știa de câteva în Franța și de câteva din Italia. Însă nu găsisese până acum nici o explicație plauzibilă pentru prezența acestui simbol păgân în locașurile de cult catolice. Acum, datorită manuscrisului Matildei, își dădea seama că acest simbol vechi însemna mai mult decât și-ar fi imaginat el vreodată.

Peter știa că există un labirint foarte mare încrustat în piatră ce alcătuia podeaua catedralei de la Chartres, din Franța, o capodoperă gotică, aflată la aproximativ optzeci de kilometri de Paris. Labirintul se întindea în aproape tot naosul, dar încă nu îl văzuse în timpul vizitelor lui acolo. Din motive pe care nu reușise încă să le înțeleagă, cei ce administrau biserica decisese, acum aproape două sute de ani, să ascundă labirintul, acoperindu-l cu rânduri de scaune pliante.

Mai era vreun motiv pentru care Biserica Catolică voia ca labirintul să fie ferit de ochii oamenilor? Era, cu siguranță, o capodoperă de arhitectură și numai faptul că era vechi de opt sute de ani și construit cu o perfectă precizie matematică în punctul culminant al perioadei gotice ar fi fost de-ajuns pentru a-l face demn de a fi expus, dacă nu protejat. Și totuși scaunele pliante au zgâriat, ciobit și distrus vechea piatră a labirintului de-a lungul

anilor și nimănui din biserică nu părea să-i pese de lucrul acesta. În cel mai bun caz, era vorba despre neglijență. În cel mai rău caz, părea un act de vandalism intenționat din partea preoților care așezaseră acolo scaunele și despre distrugere pe care acestea o cauzaseră labirintului. Să fi fost această distrugere intenționată?

Mai mult, catedrala din Chartres era enormă și putea cuprinde cu ușurință câteva mii de oameni. Se spunea că avea lungimea unui stadion întreg de fotbal și că avea înălțimea unei clădiri cu douăsprezece etaje. În plus, acele scaune pliante nu erau necesare pentru a oferi locuri de așezat, cu excepția, probabil a ocaziilor speciale sau a zilelor sfinte, precum Paștele sau Crăciunul. Începea să sune din ce în ce mai mult a acțiune intenționată de a ascunde labirintul, o mușamalizare care a început în prima parte a secolului al XIX-lea și care continuă până astăzi.

Lui Peter începea să i se întoarcă stomacul pe dos la acest gând. Ca preot, era dureros pentru el să afle de acțiuni ale Bisericii care erau total împotriva a ceea ce Iisus ar fi putut însemna cu adevărat. Dar, în ultimii doi ani, văzuse din ce în ce mai multe acțiuni de acest fel. Deveneau, de fapt, provocarea lui zilnică. Și, deși nu era încă pregătit să afirme că labirinturile erau sacre pentru învățăturile lui Hristos, simțea că ele meritau cel puțin să fie respectate ca opere de artă, amplasate cu grijă în locuri de venerație de către arhitecți și sculptori din era de aur a arhitecturii.

Peter se uita peste notițele pe care le făcuse, împărțindu-le pe categorii pentru cercetări ulterioare: labirinturi din biserici, Franța, Italia, legături biblice. Dar legătura cu regele Solomon, menționată de Învățător? Aceasta merita într-adevăr să fie analizată. Existau numeroase motive pentru care Solomon putea fi asociat cu construcția labirintului, cel mai evident, desigur, fiind acela că îi era atribuită ridicarea Templului din Ierusalim. Deci aptitudinile sale de arhitect erau evidente. Și, cu siguranță, din moment ce Iisus făcea parte din linia de descendență a lui David, tatăl lui Solomon, era posibil ca planurile pentru construirea Templului, precum și alte scheme de arhitectură să fi fost lăsate

moștenire lui Iisus. De fapt, era într-adevăr posibil să fi existat învățături înțelepte secrete într-o familie legendară și plină de înțelepciune. Avea Iisus planuri de construcție ale Templului și ale altor structuri păstrate de această familie? Era labirintul cu cele unsprezece cercuri una dintre învățăturile lui Solomon? Ce altceva îi mai lăsase moștenire Solomon celui mai sfânt dintre urmașii săi? Iar Iisus a folosit vreunul dintre aceste lucruri în *Cartea Iubirii*, sau pe toate?

Deodată, lui Peter au început să-i tremure mâinile. Găsise informații despre un labirint perfect, săpat în zidul exterior al porticului vestic al bisericii San Martino din Lucca în anul 1200, aceeași biserică în care era păstrat Chipul Sfânt din povestea Matildei. Aflat la nivelul ochilor, era un „labirint-deget“, o versiune mică, de doar șaiszeci de centimetri lățime – spre deosebire de cel din Chartres, care acoperea o suprafață uriașă de podea, cu diametrul de 12,8 metri. Labirintul din Lucca era unic prin faptul că le permitea credincioșilor să atingă cu degetele pereții înainte de a intra în altarul bisericii. Aceste labirinturi mici erau avantajoase din două motive, după cum le vedea Peter. Primul și cel mai evident: simbolul era desenat pe perete acolo unde nu ar fi avut loc pe podea. Al doilea era că labirinturile săpate în ziduri nu puteau fi acoperite cu scaune.

La San Martino din Lucca era foarte interesantă legenda inscripționată într-o coloană verticală de-a lungul labirintului, cu o referire păgână care nu și-ar fi avut locul pe exteriorul unei catedrale catolice și căreia nu i se găsea nici o explicație. Pe cei trei hexametri stătea scris în latină:

IATĂ LABIRINTUL CONSTRUIT DE CRETANUL DEDAL
ȘI DIN CARE NIMENI NU POATE IEȘI ODATĂ CE A INTRAT.
DOAR TEZEU A REUȘIT
DATORITĂ FIRULUI ARIADNEI.

Continuând să citească, Peter descoperi într-o altă sursă încă o afirmație foarte interesantă despre Lucca, pe care nu o mai putea verifica. O misterioasă referință italiană spunea că în centrul labirintului, distrus odată cu ieșirea din el a lui Tezeu, se afla cândva continuarea legendei și morala fabulei:

ȘI TOTUL DIN IUBIRE.

Faptul că exista un labirint perfect cu unsprezece circuite în Lucca nu era o coincidență. Iar faptul că semăna atât de mult ca desen și formă a culoarelor rotunde cu cel din Chartres nu putea fi nici el o coincidență. Cu siguranță, Chartres și Lucca erau legate unul de celălalt într-un mod mai profund decât celelalte labirinturi, ca și cum ar fi fost construite de aceeași persoană.

Labirintul avea legături cu uniunea sacră ca rezultat al mitului Ariadnei, care supraviețuise timp de secole întregi; manuscrisul Matildei arăta faptul că această legendă era posibil să fi fost cunoscută de Iisus. Cu toate acestea, dovezi din Evul Mediu arătau că monahii care au transcris pentru posteritate mitul labirintului grecesc luaseră intenționat decizia de a-i modifica ideile. În loc să păstreze sensurile puternice și elaborate ale iubirii și pierderii, călugării ce făceau transcrierile le-au prezentat – în mod inexplicabil – ca tratate de arhitectură. Ariadna a fost în întregime eliminată. Acest fapt nu putea fi o coincidență. Ariadna fusese scoasă din propria istorie. Din diferite motive, susținute și de dovezile arheologice, mitul dorea să evidențieze importanța Ariadnei ca Doamnă a Labirintului, care l-a protejat pe bărbatul ei și pe cei nevinovați prin iubirea ei. Și totuși prezența ei a fost complet și foarte posibil intenționat ștearsă din versiunile ulterioare.

În același fel, prezența Mariei Magdalena a fost diminuată, iar uneori ștearsă din scrierile acceptate ale vieții lui Iisus, realizate tot de oameni ai Bisericii. Lui Peter începuse să i se contureze în minte o teorie radicală: Ariadna devenise un simbol alegoric al Mariei Magdalena pentru „ereticii“ care nu voiau să-i uite importanța.

Supraviețuirea lui Tezeu – ieșirea lui din labirint după ce a văzut moartea cu ochii – era o metaforă a învierii. Ariadna, care l-a protejat cu iubirea ei, a fost prima care i-a văzut gloria ca salvator al poporului său, tot așa cum Magdalena, care l-a uns cu mir pe Iisus pentru a fi înmormântat, a fost prima care i-a văzut gloria învierii ca Mântuitor al poporului Său. Uniunea lui Tezeu cu Ariadna ar putea reprezenta iubirea lui Iisus și a Mariei Magdalena; povestea lor le-ar fi permis astfel ereticilor să preia învățăturile lor la vedere. Firul Ariadnei simboliza loialitatea Mariei Magdalena, modul în care ea adusese *Cartea Iubirii* în Europa și-și dedicase viața protejării ei. Urmând acest fir, precum Tezeu, putem ieși din întunericul adăpostului Minotaurului și găsi lumina libertății.

În dimineața următoare, după un somn scurt și neliniștit, Peter își reluă căutarea, găsind o referire la o altă biserică din Italia care l-a șocat. Biserica San Michele Maggiore din orașul Pavia, în nordul Italiei, fusese construită în timpul vieții Matildei și se afla pe pământurile ei. Un labirint fusese construit în altar în secolul al XII-lea sau al XIII-lea, dar acum era distrus în mare parte. Existau însă desene ale structurii originale de când era intactă, iar Peter a reușit să le procure de la Biblioteca Apostolică din Vatican. Era un labirint cu unsprezece circuite perfecte, la fel cu acelea din Chartres și Lucca. În centru era legenda: „Tezeu a intrat și a ucis monstrul“. Acolo, monstrul nu era denumit Minotaur, ci centaur – o creatură jumătate cal, jumătate om. Părea să existe o orientare a desenelor labirinturilor din Evul Mediu în care Minotaurul era înlocuit cu un centaur, care a rezistat în timpul Renașterii. Era acest lucru intenționat? Făcea oare referire la uciderea altei bestii?

Era posibil ca „monstrul hibrid“ să reprezinte Biserica, aceea care începea să-i persecute pe creștinii „puri“? Peter s-a gândit o clipă la această idee. De-a lungul ultimilor doi ani, exact acest lucru devenise Biserica pentru el. Era un hibrid între frumusețe și durere, adevăr și minciună. Era o instituție în care încă mai

credea cu mare pasiune, pe de o parte, și din cauza căreia era complet disperat, pe de altă parte.

Mantova, 1052

– Nu a fost un accident, Isobel. Mi-e rușine să spun că sunt rudă cu acel om mizerabil și crud care poartă coroana Germaniei.

Beatrice era înfuriată și pășea agitată prin camera ei.

Moartea suspectă a lui Bonifaciu în ziua de 6 mai 1052 provocase mare groază în Toscana. Mulți spuneau că împăratul german Henric al III-lea era în spatele tragediei. „Accidentul de vânătoare“ părea mai degrabă un asasinat comandat de către un monarh avar care era ros de ani de zile de invidia față de marele Bonifaciu. Dar, deși obstacolul Bonifaciu fusese înlăturat, Henric, vărul lui Beatrice, nu-și făcuse probabil planul atât de grijuliu pe cât trebuia.

– Dar am și eu un cuvânt de spus. Sunt rudă și cu Papa, iar el a luat măsuri pentru a ne apăra pe Matilda și pe mine. Henric nu va îndrăzni să-i confişte averea lui Bonifaciu acum, când riscurile unor urmări grave sunt atât de mari. Supușii din Toscana se vor ridica împotriva lui. Și – Beatrice vorbi mai încet pentru a se asigura că nu aude nimeni în afară de Isobel – am făcut un plan care nu va da greș.

– Mă rog să fîe așa, doamna mea.

Isobel se temea pentru Matilda și trebuia să aibă încredere că Beatrice va face ceea ce trebuie pentru a o proteja.

Beatrice continuă, cu un zâmbet plin de satisfacție în colțul gurii în timp ce-și explică strategia.

– Papa Leon a aranjat să mă logodesc imediat cu Godefroi de Lorena.

Isobel rămase încremenită. Nu se așteptase la așa ceva. Ideea era ciudată din mai multe motive, unul dintre ele fiind ura față de

lui Godefroi față de împărat. Se împotrivise public coruptului monarh; prin urmare, era o insultă profundă la adresa lui Henric faptul că Papa va pune averea lui Bonifaciu în mâinile lui Godefroi de Lorena pentru a le proteja pe Beatrice și pe copila ei. Dar exista o problemă și mai mare de care trebuia să se țină seama.

– Dar, doamna mea, Godefroi de Lorena este vărul tău primar. Aceasta este o încălcare a legilor Bisericii.

Beatrice se gândise deja la asta, dovedind că este mult mai perspicace decât crezuse Isobel vreodată.

– Am convenit să facem jurământ de castitate înainte de a ne sfinți căsătoria în vreo biserică. Asta îmi convine pentru că astfel nici un bărbat nu mă va mai atinge, când Bonifaciu al meu a pierit, continuă ea, întristându-se pentru un moment, ca o văduvă care suferea sincer. Tu ar trebui să mă poți înțelege cel mai bine, Isobel.

Isobel o înțelegea. Deși Beatrice nu respecta legile sfinte ale hierogamiei precum se făcea în ordin, le cunoștea foarte bine. Bonifaciu fusese cel pe care îl iubise în modul cel mai divin și avea să-l plângă tot restul vieții.

– Este strict o chestiune de conveniență, adăugă donna Beatrice, reluându-și masca nobilă a puterii. Matilda are nevoie de un protector puternic, care să-i apere teritoriile. Ca femeie, ea nu poate moșteni ducatul singură. Dar te-am chemat aici pentru a te mai anunța încă un lucru, Isobel.

Isobel și Beatrice nu fuseseră niciodată prea apropiate. Într-adevăr, mama Matildei era profund invidioasă din cauza afecțiunii pe care fiica ei i-o purta doicii. Astfel, deși Isobel bănuia că Beatrice avea un motiv pentru care îi mărturisea planul ei, cu siguranță nu se aștepta la ceea ce a urmat.

– Pentru a asigura protecția fiicei mele, Papa a hotărât ca Matilda să se logodească cu fiul lui Godefroi, viitorul duce de Lorena, iar eu am fost de acord.

Isobel știa că nu avea nici o putere să schimbe această decizie, dar a simțit o durere în suflet și trebuia să-și ascundă lacrimile. Învățăturile ordinului considerau o blasfemie forțarea unei copile să intre într-o căsnicie aranjată. Pentru ei, puterea iubirii adevărate era cel mai înalt jurământ. Oare Beatrice nu-și dădea seama că tocmai o condamnase pe fiica ei specială și plină de farmec la o viață întreagă de nefericire?

Totul a fost aranjat în mod irevocabil. Splendida copilă, contesă de Canossa, a fost logodită cu tânărul care devenea deja cunoscut sub nefericita poreclă Godefroi cel Cocoșat.

Papa Leon al IX-lea a murit pe neașteptate în primăvara anului 1054, iar averile Matildei și ale mamei ei au început să fie din nou disputate, de această dată cu repercusiuni grave. Henric al III-lea a intervenit imediat ca un vultur pentru a-„și“ revendica numeroasele feude din Italia. Noul soț al lui Beatrice, ducele Godefroi, a abandonat-o pentru a-și proteja propriile posesiuni din Lorena, care erau amenințate în același timp, printr-o mișcare strategică isteată pusă la cale de Henric. Rămase fără apărare, ea și fiica ei au fost arestate de regele german care se încoronase împărat al Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană.

Henric al III-lea le ținea pe Beatrice și pe Matilda în condiții foarte stricte; Matilda nu mai era moștenitoare. Printr-o declarație a împăratului, ea pierduse tot ceea ce familia tatălui ei construisese timp de patru generații. Împăratul a anunțat că Beatrice și Matilda vor trăi din mila și la ordinele lui la reședința germană din Bodsfield, până când va decide el altfel. Erau prizoniere, răpite de un monarh avar și narcisist care împlinise toate avantajele.

Deși era încă o fetiță, nedreptatea unei tiranii atât de despotice n-avea să fie uitată de Matilda, care avea acum nouă ani.

Era prea mult. Nu-și pierduse numai tatăl iubit, moștenirea și căminul, ci era acum îndepărtată de iubirea și grija celei mai mari

pe care le cunoscuse vreodată. Isobel, căreia nu-i fusese permis să o mai vadă pe copilă după ce fusese luată prizonieră, s-a întors la Lucca să se roage pentru eliberarea în siguranță a scumpei sale copile.

Bodsfeld, Germania – 1054 d.Hr.

Matilda se trezi brusc, deschizând ochii la primele semne ale dimineții cenușii ce răzbăteau prin ferestre. Germania era rece și întunecată la sfârșit de octombrie. Nu existau nici soarele auriu, nici căldura Toscanei care să ușureze durerea pierderii pe care o suferise. Ura Germania și îl ura pe bărbatul care o adusese aici, îl ura pentru că îi omorâse tatăl și îi furase moștenirea, ura faptul că a umilit-o pe mama ei și că pe ea a transformat-o într-o cerșetoare. Dar cel mai mult îl ura pe fiul lui, țâncul răutăcios care era vărul ei, în vârstă de șase ani, care urma să moștenească tronul Germaniei. Era de neînțeles cum un băiețel putea să provoace atâta teroare și nenorocire, dar acest *infant terribilis*¹, pe nume tot Henric, era capabil de orice și scăpa de orice pedeapsă. Iar mama sa, o franțuzoaică rigidă și fățarnică, îl iubea cu o adorație soră cu prostia.

Ridicându-și capul, Matilda și-a amintit cât de crud putea să fie verișorul ei mai mic. A simțit ceva lipicios, mai întâi pe gât. Nu din nou. Punându-și mâinile în păr, a simțit plină de dezgust că buclele sale arămii, cândva foarte frumoase, erau pline cu o substanță groasă și cleioasă. Și-a adus degetele la nas să miroasă substanța dezgustătoare care îi fusese turnată în păr. Miere. Amestecată cu ceva negru și uleios, care fără îndoială că îi va distruge buclele.

– Mama!

Singurul lucru bun care se întâmplase în timpul captivității Matildei era apropierea forțată de mama ei, de Beatrice. Acum nu

¹ Copil îngrozitor (în limba latină, în text) (n.tr.)

mai aveau nimic, dar se aveau una pe cealaltă. Matilda a aflat că mama ei era mult mai puternică și mai învățată decât crezuse ea vreodată și și-a dat seama că supunerea lui Beatrice față de tatăl ei era o chestiune de respect și de alegere, nu una de slăbiciune. În timpul captivității lor, Beatrice discutase despre posibile opțiuni politice cu fiica ei, spunându-i că încă mai aveau aliați în Europa. În ciuda faptului că, aparent, fuseseră abandonate de către Godefroi de Lorena, el era un bărbat puternic și inteligent și știa că, dacă Beatrice și Matilda ar fi fost eliberate, lui i-ar fi fost redade teritoriile din nordul Italiei. Avea, într-adevăr, spioni din Lorena în castel și îi trimitea pe furiș bilete de încurajare lui Beatrice. Plănuia o strategie pentru eliberarea lor. Lucrurile mergeau încet, dar urmau să fie eliberate; erau doborâte, dar nu înfrânte.

În schimb, Beatrice și-a dat seama cât de înzestrată și puternică era singura ei copilă în viață, iar asta îi dădea și mai mari speranțe. Matilda era prin toată ființa ei moștenitoarea vrednică a lui Bonifaciu. Probabil timpul petrecut în captivitate a fost chiar bun pentru ea, înăsprind-o pentru a deveni o luptătoare pentru dreptate și dându-i o educație politică dură, dar necesară.

Auzind-o pe fiica ei strigând, Beatrice veni repede din camera alăturată, unde broda. Erau captive, într-adevăr, dar erau ținute într-un palat unde nu sufereau de sărăcie. Mama Matildei începuse să se ocupe de lucrul de mână, pentru că acesta o ajuta să-și liniștească zbuciumul și nu îi permitea să-și facă prea multe gânduri. Încercase să o învețe pe Matilda să lucreze cu acele, dar fiica ei nu părea deloc interesată de ocupațiile domestice ale femeilor. Simțea că asta ar fi însemnat să cedeze, iar ea nu voia niciodată să facă asta, nu în acest loc. Niciodată.

– Odiosul acela de Henric mi-a turnat din nou miere în păr!

Matilda nu plângea. Nu voia să-i dea vărului ei satisfacția de a o vedea plângând din cauza farselor lui nemiloase. În plus, mai făcuse asta și altă dată. De data aceasta însă era mai îngrijorată.

Data trecută, mierea ieșise la spălat, iar părul ei frumos rămăsese neatins și nevătămat. Și-a dat seama că Henric a îngroșat gluma și că de această dată a amestecat mierea cu altceva pentru a face născocirea mai distrugătoare, ceva ce nu putea să-și dea seama ce este. Dar începea să simtă că se întărește în părul ei și se panică.

– Grăbește-te, mamă! Trebuie să încercăm să-l spălăm înainte să se întărească mai tare. Nu vreau să-i dau satisfacția de a-mi tăia părul.

Beatrice putea încă să obțină ascultare de la servitori, chiar și în captivitate. A cerut o cadă cu apă caldă și cu săpun făcut din rădăcini de plante culese de localnici din pădurea din Ardeni. Cu săpunul acesta se curățau de obicei hainele, dar avea nevoie de el pentru a încerca să scoată substanța care se întărea în părul minuat al fiicei ei, dacă voia să-l salveze.

– Nu i-am făcut niciodată nimic, se agită Matilda. De ce mă urăște atât de mult?

– Pentru că este gelos pe tine și pentru că este odrasla crudă a unui tată nemilos și a unei mame nătânge, răspunse Beatrice tăios. Dumnezeu să ferească Germania când și dacă va deveni rege. Nu e destul de isteț nici măcar să ducă porcii la albie, darămite să conducă Europa. Iar dacă e atât de răuvoitor la șase ani, numai Dumnezeu știe cum va fi când va avea vârsta să-și exercite pe deplin puterea și să aprecieze corupția. Sau mai rău.

Din ziua sosirii lor în Germania, moștenitorul tronului, arogantul tânăr Henric, o teroriza pe Matilda cu o pasiune necruțătoare. Își petrecea zilele născocind noi moduri de a o face să se simtă groaznic și își petrecea nopțile punându-și planurile în acțiune. Multe dintre activitățile lui se concentrău pe distrugerea părului ei, de care era de-a dreptul obsedat. Uneori, o urmărea peste tot și o tachina cu un arc cu săgeată de jucărie, strigând: „Uite, sunt Bonifaciu, ducele mort din Toscana“. Apoi se prefăcea că

este împuns în gât și cădea la pământ în chinurile dramatice ale morții.

Matilda, care fusese educată să creadă în puterea iubirii, se ruga cu disperare în fiecare noapte: „Doamne Dumnezeule, iartă-mă, te rog, pentru cât de mult îl disprețuiesc. Știu că tu îmi spui să-mi iubesc dușmanii, dar e prea mult.“ Încerca să-și calmeze furia spunând *Tatăl nostru* în fiecare seară înainte de a adormi, așa cum o învățase Învățătorul. Lecția petalei a cincea, „iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“, avea să fie mereu cea mai grea pentru ea. Henric cel Groaznic îi dădea destule ocazii să învețe acea lecție.

Abuzurile lui verbale erau fără oprire și constau din fraze care de obicei erau variații pe tema: „Tata spune că ești pe jumătate barbară și că nu meriți să fii ținută într-un asemenea lux, dar că nu îndrăznește să te arunce pe ușă afară pentru că vei încerca să-ți aduni păgânii împotriva persoanei lui sfinte și supreme“.

Henric spunea, de asemenea, lucruri oribile despre Beatrice, lucruri pe care nu avea cum să le înțeleagă la șase ani, despre căsătoria ei anormală și împotriva legilor Bisericii cu vărul ei primar, Godefroi de Lorena, și că acest lucru o făcea să pară monstruoasă în fața lui Dumnezeu. Matilda fusese închisă singură într-o cameră mai bine de o săptămână după ce îl pocnise pe Henri în față, rănindu-i serios nasul delicat. Era singurul lucru din corpul său dezgustător, fără bărbie și durduliu care era delicat și Matilda făcuse greșeala să-i spună asta reginei când aceasta sărise în ajutorul băiețelului său iubit. Agnès de Aquitaine aproape că leșinase din cauza îndrăzelii Matildei și ceruse ca fata barbară cu părul urât colorat ca flăcările să fie închisă până la noi ordine. Cu siguranță un păr cu o asemenea culoare nu era natural, așa cum era totul la această creatură sălbatică și crudă care îi chinuia iubitul mielut.

Beatrice spăla cu grijă substanța din părul Matildei, curățându-i și suvițele cu detergentul puternic din săpun. A oftat în semn de ușurare – mierea se curăța fără să se întărească și să fie nevoie să-i taie părul. Părul era puțin decolorat din cauza substanței puse de Henric în amestec, dar timpul va reface curând culoarea roșie-aurie a părului.

Odată dezastrul din păr rezolvat, Beatrice a cerut să li se aducă ceva de citit și să fie chemat duhovnicul ei, fra Gilbert, căruia i se permisesese să le însoțească în exil pentru că era considerat un supus german loial. A cerut scrierile sfântului Augustin și i-a spus Matildei să citească. Cel puțin va avea grijă ca învățătura fiicei ei să continue. Voia ca ea să se bucure de fiecare avantaj posibil în politică atunci când acest coșmar se va termina, lucru de care Beatrice era sigură că se va întâmpla până la urmă.

Matilda s-a așezat să studieze în fața micuței statui a sfintei Modesta, cea dăruită de familia lui Isobel la botez. Modesta era recunoscută ca sfântă doar în cadrul ordinului și de către localnicii din La Beauce în Franța, pentru că-și dedicase viața fără teamă învățăturilor *Cărții Iubirii*. Statueta era singurul obiect pe care fusese lăsată să-l ia cu ea din Toscana și, în cele mai multe situații, era singura ei alinare.

În acea seară, Matilda și Beatrice au fost lăsate să cineze singure într-o anticameră mică și goală a palatului, care era destul de răcoroasă. Ceva nu era în regulă, dar nu știau despre ce era vorba. Nu au văzut familia imperială toată ziua, iar Henric nu venise să se bucure de misiunea lui secretă de a distruge părul Matildei. Era un lucru absolut neobișnuit, deoarece micul nenorocit nu voia nimic altceva decât să i se dea atenție pentru ticăloșiile lui.

Veștile din dimineața următoare i-au adus Matildei prima bucurie din cele optsprezece luni de prizonierat. Împăratul german, hoț și criminal, Henric al III-lea, murise pe neașteptate de febră în

timpul nopții. Averile familiei lui era foarte nesigure, deoarece Germania și teritoriile înconjurătoare se aflau dintr-odată în haos. Regina Agnès nu a avut timp să-l jelească pe soțul ei, deoarece era nevoie de acțiune imediată. A fost declarată regentă și unic tutore al fiului ei, care avea să fie de acum înainte cunoscut ca Henric al IV-lea.

Matilda și Beatrice au rămas izolate câteva zile, fără să li se aducă vreo veste despre Agnès sau despre fiul ei. În a patra zi, Godefroi de Lorena, care abia așteptase o asemenea șansă în timpul captivității lui Beatrice și a Matildei, a ajuns la porțile castelului din Bodsfield, cerând să se prezinte în fața regentei. A acceptat să le jure fidelitate ei și fiului ei, împreună cu cei mai bogați vasali din Lorena, unificând astfel acea regiunile și creând o oarecare stabilitate în împărăție, care acum era cuprinsă de haos. În schimb, Agnès va recunoaște căsătoria lui cu Beatrice ca fiind legitimă și le va reda avuțiile lui Bonifaciu.

Încolțită și confuză, regina Agnès a fost de acord. Era depășită de termenii de strategie politică și nu avea destul timp pentru a cere un sfat în situația de criză care amenința viitorul fiului ei. Voia cu disperare ca să asigure cel puțin regiunea Lorena și Saxonia pentru copilul ei în haosul care urmase morții soțului ei, un monarh antipatizat și nedrept care guvernase imperiul prin teroare. Prima ei grijă trebuia să fie protecția Germaniei și a teritoriilor învecinate. Italia aproape că n-o interesa în acest moment, iar Godefroi fusese destul de înțelept să profite de această ocazie. În lumea aprinsă a politicii europene, sincronizarea era totul.

Matilda și Beatrice au pornit din Germania spre Florența în 1057 pentru a-și începe viețile ca familia ducelui Godefroi de Lorena. Matilda nu a aruncat nici o privire în urmă, lăsând Germania în spate, hotărâtă să nu mai pună piciorul în acel teritoriu rece și uitat de Dumnezeu decât dacă era absolut necesar pentru îndeplinirea voinței lui Dumnezeu.

Toscana era sfâșiată.

Ceea ce patru generații de strămoși ai Matildei se străduiseră să construiască – un pământ prosper unde oamenii se îmbogățeau și fructele pământului erau folosite cu cea mai mare grijă – fusese complet distrus de regele german în mai puțin de doi ani. Henric a siluit acel pământ și l-a deposedat de avuții, lăsându-i pe oamenii săi mândri să trăiască aproape ca niște cerșetori. Tâlharii, cu crimele și furturile lor, s-au întors pe râuri, dar de această dată susținuți de împărat.

Ajungând în Toscana, tânăra Matilda era dezgustată și îngrozită de ceea ce vedea. Distruse erau orașele și satele pline de viață și înfloritoare din copilăria ei, locuri pe care le vizitase împreună cu tatăl ei, care fusese iubit ca prinț. În locul lor erau doar ruine prăfuite, ai căror locuitori păseau cu teamă, ca niște umbre, înfri-coșați de sunetul copitelor de pe drum. Caii aduceau cuceritori și hoți, de care nu se puteau apăra și care nu aveau milă.

Într-unul dintre aceste sate de la periferia cetății familiei Canossa s-au oprit într-o seară pentru a mânca și a se odihni. Matilda era epuizată fizic de călătoria prin Alpi, dar și mai mult de starea emoțională pe care o avea din cauza a ceea ce văzuse pe drum. La început n-a înțeles ce se întâmplă, când au intrat în sat. Ca o ființă care știa ce înseamnă captivitatea și abuzul, prima ei reacție a fost frica, apoi mulțimea adunată i s-a părut că devine o primejdie pentru ea. Dar, pe măsură ce alaiul se apropia, a reușit să înțeleagă ce strigau sătenii.

– Ma-til-da! Ma-til-da!

Câțiva copii cu flori în mână au fugit spre ea și i-au aruncat florile la picioare. Părinții lor au urmat-o, strigându-și bucuria pentru întoarcerea contesei lor iubite. În acea seară răcoroasă, în ceea ce fusese odată marele salon de banchete al unui suveran local, familia a fost găzduită de locuitorii satului. Mulți veniseră

să-și spună poveștile șocante ale pierderii și tragediei pe care le-au trăit sub jugul unui monarh străin, lacom și nemilos. La unsprezece ani, Matilda a ascultat fiecare poveste, stând lângă mama și tatăl ei vitreg. Faptele nedrepte împotriva acestui popor frumos, poporul ei, au lovit-o în cele mai adânci lăcașuri ale inimii și sufletului ei. Nu a trecut nimic cu vederea și a păstrat totul în memorie. A jurat în tăcere că, atunci când vor avea să-și înceapă noua viață, va găsi o cale să-i despăgubească pe toți acești oameni pentru pierderile lor.

Sătenii au venit să-i ceară ducelui Godefroi, care era acum suveranul lor, să le înapoieze averile și să-i ajute la reconstrucție, asigurându-le trupe care să-i protejeze. Dar majoritatea veniseră, de fapt, să o vadă pe legendara contesă, pentru că se născuse în Toscana și era fiica unei mari profeții. Matilda reprezenta raza de speranță pentru poporul din nordul Italiei. Matilda avea să readucă Toscana la starea ei dinainte, la pace și prosperitate.

Poporul era convins de asta și Matilda era la fel.

*Există uniuni mai presus decât orice s-ar putea rosti,
mai tari decât orice altceva, prin forța destinului lor.
Cei ce le trăiesc nu pot fi despărțiți.
Căci sunt unul, în trup și ființă.*

*Cei ce se recunosc unii pe alții cunosc bucuria fără pereche
de a trăi împreună în această plenitudine.*

Timpul se întoarce.

*Când Familiile Spiritului se împreunează pe pământ, este
mare bucurie în casa lui El și Asherah. Cei care se recunosc unii*

pe alții în această viață trăiesc într-o plenitudine care nu este cunoscută celor ce nu primesc această binecuvântare.

Singura bucurie mai mare decât uniunea... este re-uniunea. Este o deșteptare care trebuie să aibă loc aici. Trebuie să te trezești cât timp ești în acest trup, deoarece totul există în el și doar prin această trezire vei avea ochi de văzut și urechi de auzit. Doar prin această deșteptare vei recunoaște și ți-i vei aminti pe aceia cu care destinul a hotărât să te reunești.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Cartea Iubirii așa cum a fost păstrată în Libro Rosso

Capitolul șapte

Florența, 1057

Ducele Godefroi a ales Florența ca oraș de reședință pentru că îi plăcea mai mult decât Mantova, unde era dificil să lupte cu amintirea oamenilor despre Bonifaciu. Florența era un mediu mai cosmopolit și politizat. Mantova, Modena și Canossa erau mai provinciale. Ducele a extins și renovat un palat vechi, ridicat în centrul orașului, lângă uimitorul baptisteriu octogonal.

Matilda s-a instalat la Florența, emoționată de reîntâlnirea cu scumpa ei Isobel. Beatrice, care avea acum în grijă conducerea teritoriilor toscane în numele fiicei ei, era din nou prea ocupată pentru a-și bate capul cu chestiuni materne. Deși timpul petrecut în Germania le apropiase pe mamă și fiică mai mult decât fusese-ră vreodată, Matilda va avea mereu nevoie de doica ei și își va dori grija purtată de Issy.

Isobel era îngrijorată de felul în care se transformase Matilda în timpul captivității din Germania. Își pierduse o parte din inocență și cu greu ar fi avut încredere în cineva necunoscut care apărea în viața ei. În plus, devenise neliniștită și combativă în noua ei pasiune pentru dreptate. Isobel și Învățătorul și-au dat seama că trebuiau să lucreze din greu ca să o facă să înțeleagă faptul că dorința de dreptate nu trebuie însoțită de răzbunare.

Pentru că, în timp ce una venea din lumină, cealaltă venea din întuneric. Ca un conducător, Matilda trebuie să învețe să acționeze din iubire cât de mult posibil. Iubirea învinge totul.

Mai mult, Matilda nu avusese parte de o adevărată educație spirituală timp de aproape doi ani, perioadă critică pentru dezvoltarea unui copil. În timpul captivității ei, singura pregătire religioasă constase în interpretările rudimentare ale scrierilor catolice oficiale, care reprezentau pâinea zilnică a familiei regale germane. Strădania de a îndrepta acest rău urma să fie o adevărată provocare. Astfel, consiliul suprem al Ordinului Sfântului Mormânt din Lucca a ajuns la concluzia că trebuie luate măsuri de urgență. Învățătorul avea să se mute la Florența unde ordinul avea o filială, o mănăstire pe malul râului Arno, numită Sfânta Treime și închinată Sfântului Duh. O comunitate tainică de călugări, cu legături în ordin, constituise acolo o mănăstire în secolul al X-lea, sub oblăduirea lui Siegfried de Lucca, legendarul stră-străbunic al Matildei. Călugării nu erau doar cunoscători ale originilor ordinului, unii erau chiar descendenți ai celor mai puternice familii membre ale ordinului.

Acolo, la Sfânta Treime, Isobel și Învățătorul vor continua serios educația Matildei. Aveau s-o readucă la suprafață pe copila lor, pe scumpa lor Așteptată și să o îndrume din nou pe Calea Iubirii. Se vor asigura că i se vor da toate cele necesare pentru a-și îndeplini destinul. O vor învăța că Dumnezeu i-a dat această încercare nedreaptă a captivității cu un motiv, pentru a cunoaște și înțelege durerea unei asemenea suferințe. Ea va folosi această învățătură pentru a-și modela propriile decizii atunci când va ajunge la cârma ținutului ei, pentru a-și aminti umanitatea fiecăruia dintre vasalii ei, pentru a-și aminti că învățăturile *Cărții Iubirii* spun că toate sufletele sunt egale, fără ca un bărbat sau o femeie să aibă mai multă valoare unul decât celălalt. S-ar putea ca unii să aibă destine care par mai nobile, dar aceasta e doar din perspectiva umană. În ochii lui Dumnezeu, toate sufletele sunt la fel de valoroase.

Deși lecțiile Matildei erau dure pentru cineva atât de tânăr, Învățătorul îi spunea că făceau cu siguranță parte din planul lui Dumnezeu pentru destinul ei. Ele o vor modela pentru a deveni cel mai mare și binevoitor conducător.

Un alt motiv de îngrijorare era că experiența Matildei cu micul Henric îi afectase relațiile cu alți copii de vârsta ei, în special cu băieții. Viitorul depindea de capacitățile ei diplomatice, de obicei cu bărbații, deci aceasta era o problemă care trebuia rezolvată. Învățătorul a decis să înceapă pregătirea Matildei în prezența celorlalți copii, primul fiind un băiat orfan care fusese trimis din Calabria pentru a primi educație datorită gândirii sale excepțional de rapide și calităților de conducător de care dădea dovadă. Avea o vârstă apropiată de a ei, iar Învățătorul credea că băiatul putea fi un tovarăș important pentru micuța contesă. Se numea Patricio și la nouă ani dădea deja semne de mare înzestrare intelectuală și spirituală. Patricio era un copil extraordinar, binecuvântat cu o stare de spirit vie, dar și cu o voință puternică. El va reuși să țină pasul cu Matilda și chiar să o provoace; semănau suficient de mult pentru a se înțelege bine, dar și pentru a se stimula unul pe celălalt. Era o soluție perfectă, cât se poate de benefică pentru Matilda.

Florența, 1059

– Mamă, vreau să învăț să lupt ca un războinic.

Beatrice lăsa deoparte catastrofele de socoteli de care se ocupa când fiica ei, care avea acum treisprezece ani și se făcuse de o frumusețe incredibilă, îi vorbea din ușa.

– Intră și vobește-mi cum se cuvine, Matilda. Nu se poate să strigi asemenea lucruri din hol, de unde întreaga casă poate să ne audă.

Beatrice îi zâmbi pentru a-i arăta că de fapt nu era deranjată de comportamentul de obicei impetuos al fiicei ei. Nu doar că se aștepta la el, dar îl găsea chiar fermecător.

– Așază-te, scumpa mea! Acum spune-mi, ce e cu fantezia asta a ta și de unde vine?

– Am studiat legea moștenirii.

Matilda stătea în fața mamei ei la masa de lemn, pe o băncuță făcută din scânduri cioplite. Era o masă în sufragerie, dar Beatrice prefera să lucreze aici, pentru că avea suficient loc să vadă toate actele contabile la un loc. Devenise, de nevoie, o administratoare aprigă și eficientă a afacerilor, atât pentru interesele soțului, cât și pentru ale fiicei.

Beatrice i-a oferit Matildei întreaga atenție. Era clar că voia să spună mai multe despre acest subiect, iar când era serioasă nu i se putea refuza nimic. De către nimeni.

Matilda a continuat, cu pasiunea obișnuită:

– Legea spune că o femeie nu poate moșteni asemenea proprietăți precum cele pe care le avem și spune și de ce. Spune că o femeie nu poate urma cariera militară și că suveranii care administrează proprietățile trebuie să poată apăra cu arma în mână acele teritorii. Așa că... voi lua sabia și voi dovedi că pot conduce o armată. Dacă sunt capabilă de serviciul militar – și vreau să fiu la fel de capabilă sau chiar mai mult decât orice războinic bărbat –, atunci nu mai văd nici un obstacol în lege care să mă împiedice să fiu moștenitoare. Călăresc, oricum, mult mai bine decât orice bărbat din Toscana, iar Godefroi spune că înțeleg strategia mai bine decât mulți dintre consilierii lui. Am nevoie doar să știu să mânuiesc armele pentru a deveni războinică pe deplin și să-mi apăr teritoriile.

Beatrice a dat din cap îngândurată. Dacă Matilda s-ar fi născut băiat, ar fi fost deja, fără îndoială, pe cale de a deveni cel mai mare războinic al vremii. Era un geniu la strategie și îl încânta pe tatăl ei vitreg Godefroi cu talentul ei la jocul de șah și la alte jocuri militare pe care el i le descria pe hârtie. Îi permitea chiar să

asiste la întâlnirile lui când conducătorii din Toscana veneau la Florența pentru a prezenta rapoartele. Deși ducele de Lorena era considerat adesea un om dur, ajunsese să le iubească pe amândouă aceste femei extraordinare din viața lui și le considera familia lui. În Beatrice a găsit un partener sigur și vrednic în conducerea dificilă a unui teritoriu vast. Deși căsătoria lor nu se consumase, ei au început să aibă sentimente de afecțiune unul pentru celălalt, bazate la început pe respect, iar mai târziu pe căldură și emoție. În mai multe documente legale din viața ei, Beatrice se referea la Godefroi numindu-l „bărbatul meu“.

Ducele avea o slăbiciune aparte pentru tăria și inteligența Matildei și începuse să o trateze ca pe propriul copil, oferindu-i mult respect. Beatrice s-a gândit la asta și i-a răspuns:

– Tatăl tău vitreg e bun cu tine, dar e posibil să nu-ți permită asta. Lorena este un loc mult mai conservator decât Toscana. Trebuie să se gândească la reputația lui în ambele regiuni.

– Îmi va da voie. Trebuie. Și, dacă vom insista amândouă, nu va avea de ales, va trebui să cedeze. Noi suntem cele mai convingătoare femei din Europa, nu spune chiar el asta?

– Îndrăznesc să spun că da. Te-ai gândit la toate, din câte văd, și nu e de mirare. Spune-mi, Isobel știe că vrei urmezi cariera militară?

Matilda a dat din cap. Discutase strategia ei atât cu Issy, cât și cu Învățătorul.

– Ei nu se împotrivesc nici unui lucru care îmi va asigura moștenirea și va proteja învățăturile noastre. Tăria mea este tăria lor. Ei știu că o voi folosi pentru a păstra tradițiile și drepturile mele și simt că Dumnezeu îmi va oferi o protecție specială în bătălie.

Beatrice a dat din cap. Nimic la acest copil al celor mai mari două familii din Europa n-avea să o mai surprindă vreodată. Deși ea nu credea cu adevărat în profețiile dezvăluite în Lucca, era convinsă că fiica ei s-a născut pentru un destin aparte. Probabil chiar era fiica profețiilor despre care locuitorii Toscanei șopteau încă de la nașterea ei. Era cu siguranță unică în tărie, frumusețe și

înțelepciune. Beatrice era mândră de ea și era sigură că Godefroi va fi impresionat de felul abil în care fiica sa vitregă abordase legile. Fără îndoială, chiar el îi dăduse documentele legii și nu va fi prea surprins de interpretarea ei inteligentă.

– Fie. Voi crește o fiică războinică, dacă asta îți dorești. Și voi vorbi cu Godefroi în seara aceasta, când se va întoarce. Va trebui să găsească o persoană potrivită care să te instruiască și parteneri cu care să te antrenezi, care...

Matilda a întrerupt-o:

– Care să ce? Care să mă ia ușor? În nici un caz, mamă. La ce bun să mă antrenez cu armele, dacă mă voi lupta doar cu băieți slabi, cărora li s-a spus să fie blânzi cu mine? Vreau cei mai buni războinici din Toscana, pe cei mai îndârjiți. Nimic mai puțin.

– Desigur.

Mama ei era agitată, și pe bună dreptate, la gândul că bravada Matildei i-ar putea aduce necazuri. Dar era sigură, în același timp, că fiica ei va face ceea ce va dori în această situație, la fel ca în oricare alta.

– Iar asta vei avea, dacă Godefroi este de acord.

– Mulțumesc, se ridică Matilda politicoasă. Și, mamă, să știi că și pentru tine fac acest lucru. Niciodată nu va mai lua cineva ceva ce ne aparține. Și niciodată vreun rege german nu va mai distruge Toscana, nu va mai fura și nu va mai teroriza poporul nostru. Niciodată.

Beatrice se uita la minunata ființă care stătea în fața ei. Avea maxilarul ei era al unui războinic toscan și îi amintea atât de mult de Bonifaciu, încât ochii i s-au umplut de lacrimi.

– El ar fi atât de mândru de tine, Matilda!

Și ochii Matildei s-au umezit imediat. În fiecare zi îi era dor de tatăl ei. Într-adevăr, îi vorbea în fiecare seară când își spunea rugăciunile.

– El mă privește, mamă. Știu asta. Și îl voi face să fi mândru de mine.

Ar fi fost o greșeală ca vreun bărbat din Europa să presupună că această femeie micuță și delicată nu ar putea și nu va reuși să apere ceea ce este al ei de drept. Godefroi de Lorena n-avea să facă acea greșeală. A fost de acord cu cerința Matildei surprinzător de repede și s-a ocupat personal de alegerea primului ei instructor militar. Cunoștea omul perfect.

Cuțitul a lovit ținta exact în centru și cu o asemenea forță, încât a mișcat copacul. Războinicul de temut care a aruncat arma s-a întors către Godefroi de Lorena cu o expresie de profundă mânie pe chip.

– Ți se pare că arăt ca o bonă sclifosită?

În acel moment, Conn al celor o sută de Bătălii arăta exact ca o bonă, sclifosindu-se. S-a apropiat de țintă pentru a-și lua cuțitul, mișcându-se extrem de delicat pentru un om atât de impunător. Era amiază și pieptul său lat era gol și plin de sudoare. Părul lung, de un brun-roșcat superb care se potrivea cu barba, era legat la spate cu o curelușă de piele, dându-i înfățișarea unui zeu celt dintr-o veche legendă. Acest uriaș chiar era din teritoriile pline de farmec și taine ale celților și venise în Florența înainte cu câțiva ani, din motive pe care nu le dezvăluise nimănui, în căutarea unui comandament de mercenari.

– Chiar deloc, Conn, replică Godefroi fără să pară deloc amuzat.

Era un om pe care îl considera unul dintre cei mai loiali războinici și un prieten de încredere. La prima lor întâlnire, Conn nu-i mărturisise nimic despre trecutul său. Dar Godefroi avea o profundă înțelegere a caracterului unui războinic și a putut vedea că, dincolo de forța pură a brutei care lupta pentru el, exista inteligență și încă ceva. De-a lungul celor trei ani de când erau aliați, ducele descoperise trăsături extraordinare în omul care lupta alături de el cu atâta forță și loialitate. Știa, de asemenea, că la suprafață Conn era prea mândru, prea arogant și dur ca să accepte imediat să o instruiască pe Matilda și, cu siguranță, nu în

prezența oamenilor lui, ca acum. Avea să fie nevoit să dea o mică luptă, dar era sigur că o va câștiga. Pentru că mai știa ceva despre Conn. Uriașul celt avea o slăbiciune pentru fată și vorbea adesea despre talentul ei extraordinar la călărie și de felul mitic în care arăta, urcată pe cal și galopând ca vântul.

Nu părea nimic blând la privirea dură pe care Conn i-o aruncă lui Godefroi în timp ce-și lua arma din țință. Îi spuse ducelui cu o voce șoptită:

– Mă vei transforma în țința batjocurii celorlalți bărbați. Nu accept!

– Cred că o să te descurci cu ceilalți. Apoi Godefroi a dat din cap, având o privire serioasă. Îți înțeleg grijile, Conn. Dar am nevoie de tine. Ești cel mai bun războinic și strateg din Toscana. Asta nu e o fantezie pentru Matilda. Este foarte serioasă în legătură cu instruirea ei. Este foarte important ca ea să fie cât se poate de pregătită în cazul unui război adevărat. Nu o pot pierde pe câmpul de luptă din cauză că nu e destul de bună pentru a supraviețui. Asta ar distruge-o pe mama ei, va pune în pericol viitorul Toscanei... și mă va omorî și pe mine.

Conn mormăi, în timp ce-și băga cuțitul în teacă. Godefroi își puse mâna prietenește pe umărul lui.

– Întâmplător, va fi o muncă foarte bine plătită. Și, dacă asta nu e de ajuns să te conving, gândește-te și la altceva.

Godefroi era pregătit să-și folosească istețimea pentru a-l convinge pe Conn, așa că apelă la dragostea lui pentru legendele celtice. Când Matilda va fi cea mai mare regină războinică a tuturor timpurilor, tu vei fi cunoscut ca marele om care a instruit-o.

Îl avea la mână. Promisiunea banilor și a cinstei legendare era prea mult pentru un om cu o asemenea moștenire. Godefroi vedea în ochii mari ai celtului că de fapt îl încânta ideea. Încheia-se afacerea.

– De altfel, nu trebuie decât ca o creatură sălbatică și roșcovănă să o înțeleagă pe cealaltă. Și când Matilda va crește, voi doi veți arăta ca doi frați feroși mergând la luptă împreună. Dușmanii

se vor înspăimânda de cum vă vor vedea, iar cronicarii vor scrie despre aventurile voastre, care vor rămâne pentru totdeauna în mintea oamenilor.

Cu un ultim mormăit, Conn își continuă spectacolul de dispreț trecând pe lângă duce, hotărât să nu arate nimănui că era încântat în sufletul lui de această sarcină. Își strigă replica pentru ceilalți bărbați, care poate că trăseseră cu urechea.

– Bine, dar ceea ce crezi tu că înseamnă bine plătit și ceea ce cred eu ar fi bine să fie același lucru.

– Intră, micuță Boudicca¹.

Deși Conn stătea pe un scaun cu spatele la ușă, avea auzul ascuțit și simțurile foarte bine dezvoltate ale celui mai experimentat războinic. A ști cine vine în spatele lui era o calitate care hotăra viața sau moartea pe câmpul de luptă.

Matilda își stăpâni cu greu emoția, în camera soldatului, o încăpere plină de arme, aflată lângă grajduri. Săbii și târnăcoape atârnav pe pereți, iar topoare și cuțite mai mici erau etalate pe o masă mai mică. Le aruncă o privire, apropiindu-se de bărbatul care urma să fie instructorul ei în ale armelor. Deși era încântată în sufletul ei că Godefroi o luase în serios îndeajuns încât să o lase pe mâinile celui mai bun dintre războinicii lui, reputația acestui uriaș de a fi un om necruțător în bătălie era descurajatoare. Matilda nu știa la ce să se aștepte din partea lui, dar era hotărâtă să nu se lase intimidată.

Conn făcu un semn către masa la care stătea, uitându-se la o tablă de șah. Încă nu se uitase spre ea.

– Ce mișcare ai face aici, dacă ai fi în locul meu? Asta? Arată spre calul negru. Sau asta? Arătând spre nebunul negru.

Matilda a privit tabla pentru o clipă înainte de a răspunde.

– Nici una.

---

¹ Legendară regină celtă din Britannia, care i-a înfruntat pe romani, sfârșind însă învinsă de aceștia. (n.red.)

Conn o privi pentru prima oară, ajungând față în față cu adolescența care urma să fie protejată lui, și își pierdu răsuflarea. O zărise de la distanță când călărea cu Godefroi, dar când a văzut-o atât de aproape a rămas înmărmurit. Chiar și în costumul de pregătire, era la fel de frumoasă, ca și cum ar fi fost muiată numai în mătase și bijuterii. Probabil că acest lucru va fi în avantajul ei în bătălie, deoarece bărbații vor fi dezarmați de frumusețea ei. El va trebui să găsească multe unghiuri care să-i ofere avantaje în război, deoarece statura ei mică îi va pune probleme.

– Cum adică, nici una? Ambele sunt mutări bune.

Matilda a dat din cap, apropiindu-se de tablă.

– Da, dar ambele sunt evidente și oferă o soluție temporară. Dacă privești înainte cu trei sau patru mutări, vei vedea că nici una nu este bună pentru tine pe termen lung. Eu aș muta tura aici. Va dura mai mult, dar te va aduce mai aproape de a lua regele alb. Șah în șase mutări. Dacă adversarul tău nu e priceput, șah mat.

Chipul celtului se luminează într-un zâmbet.

– Nu mă dezamăgești, fetițo. Și tocmai ai trecut primul test. Acum stai jos și vom juca un joc cum se cuvine.

Matilda ezită.

– Cum adică, stai jos?

Conn ridică din umeri.

– „Stai jos“ mai are vreun sens pe care eu nu îl știu?

Matilda răspunse sarcasmului său.

– Nu, dar nu am venit pentru a juca șah. Pot să fac asta cu bătrânii din castel. Sunt aici să învăț să mânuiesc armele.

Conn o luă prin surprindere, ridicându-se rapid și pe neașteptate, ca un fulger, aruncând scaunul în cealaltă parte a încăperii. O apucă brusc de încheietură și o întoarse tare la spate până când fata urlă de durere. O ținea acolo pentru a-și demonstra ideea. Matilda își ținea respirația, dar nu se luptă în timp ce războinicul îi dădea prima lecție tinerei eleve.

– Fetițo! Aș fi putut să-ți rup încheietura. Ești micuță și firavă, iar adversarul mediu pe care îl vei avea în luptă va avea mai

degrabă statura mea decât a ta. Va fi un soldat îndârjit și un bărbat căruia nu-i va păsa că ești femeie și nu se va purta cu tine altfel decât cu bărbații pe care este hotărât să-i omoare. Sau, mai rău, îi va păsa că ești femeie, ceea ce înseamnă că te va ține în viață până când îți vei dori să fi murit. Ideea, surioară, este că din cauza staturii și sexului tău nu poți lupta cu bărbați la același nivel pe câmpul de luptă dacă ești, din greșeală, fără cal. Asta înseamnă că va trebui să fii mai isteată și mai rapidă decât oricine într-o luptă corp la corp.

Conn i-a dat drumul, ușor.

– Deci, înainte de a începe cu pregătirea în mânuirea armelor, vreau să văd cum funcționează mintea ta. Arată spre tabla de șah, înclinându-se teatral. După tine, domnișoara mea.

Matilda a câștigat jocul. Dar trebuia să admită că nu erau mișcările obișnuite pe care le făcea cu ceilalți adversari pe tabla de șah. Conn avea mintea potrivită pentru ea; era începutul promițător al unei relații care trebuia neapărat să se bazeze pe respect. Matilda va învăța în timpul pregătirii că instructorul ei putea fi la fel de mult admirat pentru intelectul lui ca și pentru îndemânarea în mânuirea armelor. Deși era mut când i se puneau întrebări despre trecutul lui, se vedea că este un om liber, care îl învăța pe altul.

După terminarea jocului, Conn a ales una dintre săbiile mici și ușoare și a aruncat-o spre ea fără să o avertizeze pentru a-i observa reacția. Viteza și reflexul ei l-au impresionat. Prima lecție consta în mânuirea de bază a armei, iar aceste calități îi vor hotărî succesul. Matilda afirmase că voia ca într-o zi să lupte cu sabia lui Bonifaciu, dar în acel moment sabia avea aceeași lungime ca înălțimea ei. Era o armă cu care trebuia să se obișnuiască. În timp ce se îndreptau spre terenul de antrenament în căldura după-amiezii toscane, Matilda îl întreabă:

– Cine este Boudicca?

– Boudicca?

– Da. Când am intrat în camera cu arme ai spus „intră, Boudica!“

– Ah! Nu știi cine e Boudicca? Ei bine, mă gândesc că nu ai avea cum. Dar ar trebui. Vino și ascultă atunci, pentru că istoria marilor conducători militari va fi foarte importantă pentru educația ta.

Conn arată spre o bancă de la marginea terenului de antrenament care fusese tăiată dintr-un copac căzut. Începu să dezvăluie legenda Boudiccai, iar povestitorul din el ieși la suprafață.

– În primul rând, trebuie să afli despre mărețul popor care au fost și sunt celții. A fost o vreme, surioară, când triburile celtice ocupau majoritatea teritoriilor Europei. Atunci erau numiți keltoi și uneori gali, de unde a provenit numele Galiei. Iar aici, în Italia, sper că știi că celții ligurici s-au stabilit în Toscana, întemeind, printre altele, orașul sfânt Lucca. Celții iubeau cu pasiune darurile naturii și puteau să simtă prezența lui Dumnezeu în pământ. În acest fel ei au ales locul în care să se stabilească și în care să construiască locașuri pentru închinăciune. Lucca este unul dintre acele locuri. Mai este unul în Franța, un loc numit Chartres, care este atât de sacru, încât a devenit centrul tuturor ceremoniilor de inițiere spirituală pentru triburile celtice din Europa. Chartres. Este un loc de o frumusețe și o forță inegalabile, continuă el după o mică pauză, cu ochii strălucind.

Matilda tresări la auzirea cuvântului Chartres.

– Isobel mi-a povestit despre Chartres. Mama ei era de acolo, dintr-un loc numit La Beauce.

– La Beauce este regiunea, Chartres este orașul din centrul regiunii.

– Acolo există o școală bună.

Matilda ezită. Nu-l cunoștea pe acest om uriaș suficient de bine încât să vorbească deschis despre credințele ei spirituale personale, mai ales că acum erau considerate eretice de către Biserică.

Dar Isobel îi spusese că școala din Chartres preda învățături din *Cartea Iubirii*. Așteptă să vadă dacă uriașul știa ceva despre frații ei eretici din Franța.

Fu însă dezamăgită. Conn nu se deschidea ușor și a dat simplu, neutru din cap:

– Da, există.

A încercat încă un lucru.

– Ai fost acolo?

Numai că războinicul se concentra acum total la eleva sa și preluă controlul conversației.

– Am fost. Iar asta e o altă poveste, pentru o altă zi. Prima lecție pentru orice războinic este să nu-și piardă concentrarea asupra chestiunii prezente. Iar chestiunea noastră este istoria celților și legenda Boudiccai, așa că ne întoarcem la ele.

Matilda a dat din cap fără să spună vreun cuvânt și i-a permis să continue fără alte întrebări. Dar el îi dezvăluise ceva în această scurtă discuție despre Chartres, un lucru despre care se va interesa în viitor.

– Triburile celților au fost nevoite să lupte cu mulți adversari, dar nici unul la fel de periculos pentru supraviețuirea lor precum au fost romanii. Și, deși același lucru s-a întâmplat în întreaga Europă, rezistența lor cea mai îndârjită s-a dus pe ambele maluri ale Mării Mânecii. Iar acolo Boudicca era regina războinică din secolul I, o femeie din tribul celtic al icenilor. Când romani i-au invadat teritoriul, a răspuns atacului și a condus chiar ea o armată împotriva legiunilor romane. Deși a câștigat prima bătălie, romanii au hotărât să o pedepsească pentru îndrăzneala ei, răpindu-i fetele din trib, inclusiv pe cele două fiice ale ei, pe care le-au oferit celor mai îndârjiți legionari, să-și facă poftele cu ele.

Conn a făcut o pauză pentru o clipă, aducându-și aminte că se afla în prezența unei adolescente care încă era virgină. Nu era nevoie să-i prezinte în amănunt violul în masă la care fuseseră supuse fiicele Boudiccei și celelalte fete din tribul ei.

– E de-ajuns să spun că au fost chinuite îndelung și multe dintre ele au fost ucise. Ca mamă și regină, Boudicca era înnebunită să-și facă dreptate, așa că a adunat o armată de celți, de o natură și mărime cum nu mai fuseseră văzute până atunci, și i-a atacat pe romani. Au distrus legiunile care invadaseră estul Angliei, dar nu s-au oprit acolo. Era atât de înverșunată de durerea și de nedreptatea care se abătuseră asupra poporului ei, încât a invadat chiar marele oraș Londinium¹. Asediul acestei cetăți romane a fost cel mai brutal din istorie, dar a fost și un exemplu de strategie superioară, pe care îl vom analiza în lecțiile următoare. Dar iată ce trebuie să știi cel mai bine despre Boudicca, altceva decât faptul că artiștii o înfățișaseră cu părul de aceeași culoare ca al tău.

Și îi făcu un semn cu ochiul, trăgând-o ușor de o șuviță pentru a scoate în evidență anomalia fizică, marcă a înrudirii lor spirituale.

Matilda asculta cu o atenție de necrezut. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o poveste fascinantă, spusă cu pasiune.

– În încercarea ei de a căuta sprijin, Boudicca a aflat că tribul icenilor era considerat barbar de romani. În consecință, unele triburi cărora le ceruse ajutorul ezitau să se alieze cu ea. Vezi tu, celții nu erau de acord să-și scrie învățăturile sacre sau poveștile ori să le împărtășească necunoscuților, lucru care i-a transformat într-un mister pentru mulți. Romanii, pe de altă parte, foloseau scrierile pentru a-și mări puterea și obțineau avantaje în război prin arta propagandei. Și au făcut exact acest lucru în războiul lor împotriva Boudiccai, numindu-i pe iceni și pe celelalte triburi celtice monștri necivilizați, care sacrificau copii pentru zeii lor păgâni. Desigur, acest lucru nu era adevărat, întrucât celții slăveau viața în învățăturile lor sacre. Dar, făcând poporul să creadă că înfruntau o rasă de animale monstruoase, romanii au reușit în cele din urmă să facă acceptabilă masacrarea cât mai multor celți. De aceea, Boudicca, în furia ei, a decis că va declara război

---

¹ Londra (n.red.)

romanilor pe propriul lor câmp de luptă. Pe lângă forța militară, ea a chemat și scribi care să spună povestea a ceea ce legionarii le-au făcut fetelor tribului ei, pentru a le arăta cine erau adevărații barbari în acest război. Adoptase și un strigăt de luptă pe care îl va folosi tot restul vieții.

Se opri pentru a vedea cât era Matilda de atentă. Nu era dezamăgit. Îi sorbise fiecare cuvânt și aștepta cu nerăbdare să audă care era strigătul de luptă curajos și răzbunător al Boudiccei. Văzând că instructorul ei s-a oprit, l-a îndemnat:

– Deci? Care era?

El îi zâmbi.

– Un lucru care cred că îți va plăcea. Boudicca avea un drapel de luptă pe care scria: ADEVĂRUL ÎMPOTRIVA LUMII.

Lăsa totul așa, în aer. Adevărul împotriva lumii. Matilda rămase fără cuvinte. Era cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată. O regină războinică luptând pentru dreptate împotriva unui adversar uriaș și purtând un drapel pentru adevăr. Când vorbe, în sfârșit, din fiecare silabă rostită de ea răzbătea o hotărâre de nestrămutat:

– Conn, trebuie să mă înveți toate strategiile Boudiccăi.

Uriașul brun-roșcat a sărit în picioare cu o grație de panteră.

– Ei bine, vino atunci, surioară. Boudicca nu i-a învins pe romani stând pe un buștean.

Așa a început pregătirea Matildei în mânăuirea armelor cu un maestru care va deveni cel mai îndârjit apărător și protector al ei, dar și unul dintre cei mai mari profesori ai ei pe câmpul de luptă sau în afara lui. Și, ca în orice își propunea, Matilda a devenit foarte rapid incredibil de îndemânică în mânăuirea armelor. Ceea ce îi lipsea din statură și forță era compensat de corpul athletic și îndemânarea superioară pe câmpul de luptă, datorită, în mare parte, instruirii extraordinare a lui Conn și înțelegerii atente a caracterului protejatei sale.

Când a ajuns la șaisprezece ani, contesa de Canossa era pe deplin capabilă să conducă o armată. De fapt, abia aștepta asta.

Toată viața ei Matilda a fost considerată de cei din jurul ei ca fiind curajoasă și neînfricată, dar adevărul era că îi era o spaimă teribilă de întuneric și de a rămâne singură în întuneric. Era consecința viselor și coșmarurilor pe care le avea de când se știa. Visele ei păreau întotdeauna reale și erau adesea ciudate și tulburătoare. Acum, când se mărise, înțelegea și ea că visele ei erau din vremea lui Iisus. Acest lucru făcea parte din profeție: Cea Așteptată trebuia să aibă vise și viziuni cu ultimele zile din viața Mântuitorului, dar mai ales cu răstignirea Lui. Până în noaptea dinaintea aniversării celor șaisprezece ani, fusese totuși încă ferită de viziunea Domnului nostru pe cruce. Dar când s-a trezit, în dimineața următoare, la începutul echinocțiului de primăvară, lucrurile se schimbaseră.

Matilda se afla în mijlocul unei mulțimi și totul în jurul ei era haos. Oamenii urlau, se îmbrânceau. Soarele necruțător al după-amiezii strălucea deasupra lor, amestecând sudoarea cu praful pe fețele furioase și chinute din jurul ei. Se afla la marginea unui drum îngust, iar mulțimea din fața ei a început să se înghesuie și mai tare. Se forma un loc liber; iar un grup mic trecea încet prin acel loc. Mulțimea părea că urmează această grămadă de oameni, care a început să se îndrepte spre ea. Atunci, Matilda a văzut bine femeia pentru prima dată.

Era o insulă solitară și liniștită în centrul nebuniei, una dintre puținele femei din mulțime. Dar nu asta o făcea diferită, ci înfățișarea ei, un chip nobil care îi arăta calitatea de regină, în ciuda stratului de praf care îi acoperea mâinile și picioarele. Era ușor neîngrijită, cu o parte din părul roșcat-cafeniu lucios prinsă sub

un vâl roșu care îi acoperea jumătatea de jos a feței. Matilda știa că trebuie să ajungă la această femeie, să o atingă, să-i vorbească. Știa mult prea bine cine era. Dar mulțimea agitată o împiedica și nu putea să ajungă la ea.

– Doamna mea!

Matilda striga în vis, întinzându-se spre femeia care încerca și ea s-o atingă, privindu-i chipul de o frumusețe chinuitoare. Era delicată, cu trăsături splendide și fine. Dar ochii ei o vor bântui pe Matilda mult timp după acel vis. Uriași și strălucitori, scăldați în lacrimi, aveau o culoare undeva între culoarea ambrei și cea a salviei, un căprui-deschis nemaipomenit ce reflecta o înțelepciune infinită și o tristețe insuportabilă. Extraordinarii ochi exprimaу o rugămintе de o disperare cumplită adresată Matildei.

„Trebuie să mă ajuți.“

Apoi privirile li s-au dezlegat, când femeia s-a uitat deodată în jos la o fetiță care o trăgea insistent de mână. Matildei i s-a tăiat respirația – mai trăise această parte a visului, cu câțiva ani înainte, când era foarte mică. A văzut-o pe fetița care o trăgea pe mama ei de mână și știa ce urmează. În spatele fetiței era un băiat mai mare, fratele ei. Mulțimea se înghesuia din nou, iar băiatul o prinsese pe sora lui, ca să nu fie târâtă de mulțime. Fetița striga îngrozită, după care Matilda nu i-a mai putut vedea pe copii.

Începea acum să plouă, iar în firul ciudat, neliniar al visului Matilda nu se mai afla acum în mulțime, dar o putea vedea pe doamna ei, Maria Magdalena, în fața ei, cu vâlul ei roșu. Fulgerul a brăzdat cerul neobișnuit de întunecat în timp ce ea se împiedica urcând dealul. Matilda o urma. Era o senzație ciudată, atât din perspectiva celui care participa, cât și din a celui care observa. Matilda nu putea să-și dea seama dacă erau sentimentele ei sau ale Mariei Magdalena, deoarece toate se amestecaseră în timpul acelei experiențe.

Uitase de tăieturi și zgârieturi – ale ei, ale Magdalenei, nu mai conta. Avea un singur scop, iar acela era de a ajunge la El.

Zgomotul unui ciocan care lovește un cui, metal lovind metal, a răsunat cu un ecou teribil prin aer. Când ea sau ele au ajuns la piciorul crucii, ploaia s-a întesit brusc. Ea îl privea, iar picuri din sângele lui se loveau de fața ei înnebunită, amestecându-se cu ploaia care curgea fără încetare.

Matilda se uita împrejur, departe de Magdalena acum și din nou observator. O vedea pe doamna ei la piciorul crucii, sprijinind-o pe Maica Domnului, care părea aproape inconștientă de durere. Erau și alte femei care purtau văluri roșii în jurul lor; strânse laolaltă, ținându-se una de cealaltă. O femeie mai tânără, cu un văl alb, în mijlocul lor; îi atrase atenția Matildei. În mod ciudat, un centurion roman stătea lângă femei, dar părea mai degrabă că le apără decât că le terorizează. Avea ceva blând pe chip și părea că este la fel de chinuit precum era familia în suferință. Pentru o clipă, a văzut că acel centurion avea niște ochi albaștri superbi. Fără îndoială, lacrimile care îi umpleau îi făceau să pară mai deschiși la culoare.

Copiii nu se vedeau niciunde, observă Matilda cu ușurare. Undeva în mintea ei și-a adus aminte că Isobel i-a spus că ei fuseseră duși într-un loc sigur înainte de groaznică întâmplare care urma să schimbe lumea.

Un alt roman stătea lângă cruce, cu spatele la familia îndurerată. Matilda nu putea să-i vadă chipul, dar ceva din statura acestui bărbat o umplea de groază. El dădea ordine celorlalți soldați romani din apropierea crucii. Matilda nu putea auzi ce spune, dar vocea lui avea o aroganță rece și primejdioasă.

În dorința ei de a reține cât mai mult posibil din scenă, a observat că doar doi bărbați se aflau împreună cu femeile. Unul era mai în vârstă, demn în durerea lui. Îl susținea cu brațul pe un alt bărbat, mai tânăr, care părea pe punctul de a se prăbuși.

Matilda o putea auzi pe Isobel în timpul lecțiilor lor, în urmă cu zece ani.

„Domnul nostru avea un prieten minunat pe nume Nicodim. Ni-co-dim. Nicodim este unul dintre cei doi bărbați care erau cu El când a murit.“

Matilda a rămas încremenită. Bărbatul mai tânăr trebuia să fie Nicodim, marele sculptor al Chipului Sfânt. Atunci și-a dat seama că încă nu îndrăznise să se uite la fața Domnului. Ridicându-și ușor capul, a văzut imaginea sfântă și groaznică din fața ei. Ploaia curgea pe trăsăturile celui mai frumos chip pe care îl văzuse vreodată. Chiar și în acea agonie, radia o lumină și o bunătate indescriptibile. Părul lui era într-adevăr negru, așa cum îl sculptase Nicodim, lung până la umeri și cu o barbă despărțită în şuvițe. Dar ochii lui erau adevăratul omagiu al artistului care va sculpta înfățișarea lui în lemn mai târziu. Erau mari și negri, cu pleoapele căzute și plini de compasiune, precum îi înfățișase Nicodim. Iisus o privi atunci, pentru o clipă care dură cât o eternitate. Îi văzu privirea și îl auzi spunând, deși buzele lui nu se mișcau:

Tu ești fiica mea, de care sunt foarte mulțumit.

Matilda plângea acum cu suspine, lacrimile și durerea ei confundându-se cu cele ale familiei strânse la piciorul crucii. Făcea parte din ea. Era separată de ea. Dar, nu știa cum, era una cu ei.

Un strigăt a năruit scena, un bocet de o disperare umană absolută, care ieșise din gura Mariei Magdalena. Uitându-se la Domnul ei, Matilda a văzut imediat ce se întâmplase. Centurionul negru, cel arogant și primejdios care era mai aproape de Iisus, își înfipsese lancea în coasta Domnului ei, din care începuse să picure sânge amestecat cu apă.

Sunetul suspinelor Mariei Magdalena și rânjetul crud al romanului se amestecară, când Matilda se trezi la prima rază a

răsăritului toscan, o mie de ani mai târziu, în celălalt capăt al lumii.

– Volto Santo este o înfățișare minunată a Domnului nostru.

Învățătorul, Isobel și Patricio au rămas încremeniți când Matilda a intrat în încăpere cu acest anunț neașteptat. Arăta răvășită și evident nedormită, dar afirmația ei era puternică și mințile nu păreau să-i fie afectate.

– Ce s-a întâmplat, Matilda? întrebă Isobel.

Matilda le-a spus totul despre vis, descriind în cele mai mici amănunte ce și pe cine văzuse și cum păreau toți. A descris-o pe Maria Magdalena în detaliu, cât era de frumoasă și de sfâșiată de durere, apoi pe Nicodim și chiar și pe soldații romani.

Aici Învățătorul o opri.

– Ai văzut fața vreunuia dintre centurioni?

Matilda a dat din cap că da, iar Învățătorul rămase nemișcat în așteptarea răspunsului.

– Unul dintre ei avea ochi absolut superbi, de un albastru-deschis.

– Acela trebuie să fie Praetorus. *Libro Rosso* îl descrie anume ca fiind un roman cu ochii albaștri.

Învățătorul era satisfăcut de acest lucru. Matilda nu învățase încă despre Praetorus și Veronica, deoarece povestea lor făcea parte dintre lecțiile care urmau la vârsta potrivită, care oficial începea în acea zi. Lecțiile despre uniunea secretă a celor ce se iubesc nu erau predate decât după aniversarea vârstei de șaisprezece ani a celei inițiate. Faptul că Matilda îl văzuse pe Praetorus și putuse vedea culoarea neobișnuită a ochilor lui, în situația în care ea nu avea de unde să știe despre aceasta, era un semn important că viziunea era autentică. Învățătorul nu avea nici o îndoială că era autentică, dar aceasta era o confirmare foarte binevenită.

– Ai văzut fețele celorlalți centurioni?

– Pe cel rău, cel care l-a împuns pe Domnul nostru.

– Longinus Gaius, răspunse Învățătorul. Într-o zi, îți voi spune mai multe despre el. Dar nu astăzi.

– Nu, i-am văzut fața. Dar..., fata se opri pentru o clipă începând să se înece.

Învățătorul dădea din cap intenționat în așteptarea răspunsului ei. Știa că îi fusese greu unei fete atât de tinere și emotive să fie martoră la o asemenea situație. Dar răspunsul ei era important.

– Am văzut ce a făcut. Și cred că nu voi uita niciodată acest lucru și nu voi uita cât voi trăi sunetul rânjelului său când a făcut acel lucru.

Învățătorul părea foarte trist. Se scurse astfel mult timp înainte ca el să-i răspundă.

– Nu, Matilda. Și nu ar trebui să-l uiți, pentru că ai fost binecuvântată cu o viziune divină. Și fiecare parte a ei este sacră și ar trebui să o prețuiești, chiar și acele momente greu de îndurat. Continuă, copila mea. Ce ai mai văzut?

Vocea i s-a blocat în încercarea de a povesti momentul în care îl văzuse pe Iisus pe cruce.

– El era... atât de frumos. Și de blând. Și tot ce aveam în minte era cât de mult semănau părul lui negru frumos și ochii cu cele sculptate în Volto Santo. Este într-adevăr un Chip Sfânt pentru că este chipul Lui.

Cei patru au mai vorbit un timp despre vis. Patricio avea multe întrebări despre toate personajele prezente. Pentru el, aceasta era o mare aventură, o privire în trecut care făcea totul să pară real într-un mod extraordinar. Și, ca membru al ordinului care ajungea la acea vârstă, era foarte interesat de informații despre fondatorii lui, Iosif din Arimateea și Nicodim. Matilda i-a povestit tot ceea ce și-a amintit – despre demnitatea bărbatului mai în vârstă și despre sprijinul pe care i-l dădea celui mai tânăr în durerea lui, precum și despre faptul de care era foarte sigură, că nu mai erau alți bărbați prezenți.

Isobel voia să audă o descriere detaliată a Mariei Magdalena. Cele două femei plângeau în timp ce Matilda povestea curajul și durerea extraordinară pe care le văzuse într-o situație atât de terifiantă.

– Matilda, avem un cadou pentru tine.

Învățătorul a părăsit încăperea pentru o clipă. Când s-a întors, ținea în mână o cutie de lemn pe capacul căreia era sculptat simbolul sacru al diamantului alungit.

– Plănuisem să-ți dăm acest cadou astăzi ca dar de aniversare, iar acum pare să fie momentul cel mai potrivit. Așa că, în numele Doamnei noastre Maria Magdalena și în numele Ordinului Sfântului Mormânt, care a fost creat de Nicodim și de Iosif din Arimateea și de binecuvântatul Luca, pentru a-I cinsti numele și amintirea, îți oferim acest dar cu multă dragoste!

Matilda nu mai plânsese atât de mult de la moartea lui Bonifaciu. Dar vorbele Învățătorului valorau mai mult pentru ea decât orice cadou, iar inima ei era profund impresionată. A deschis cutia și a luat inelul. Avea aceeași formă cu cel al lui Isobel – modelul circular de stele care dansau în jurul unui singur cerc din mijloc. Era pecetea oficială a Mariei Magdalena, precum a fost păstrată în *Libro Rosso*. Dar dacă al lui Isobel era din bronz, al Matildei era din aur masiv. Era un cadou minunat, demn de o contesă de Toscana.

L-a pus pe al patrulea deget al mâinii drepte, degetul despre care se spune că este în legătură directă cu inima și pe care se potrivea perfect.

– Nu îl voi scoate niciodată. Niciodată.

Le-a mulțumit tuturor din suflet și a petrecut restul zilei plângând. Era, cu siguranță, cea mai binecuvântată ființă din Toscana deoarece avea asemenea prieteni. Ea vru să-și încheie după-amiaza împreună cu ei, plimbându-se prin labirint și ajungând în centru pentru a spune *Tatăl nostru* în felul special și sacru pentru

ordin, conform celor șase petale. Ajunși în centru, și-a reîntărit promisiunea de a construi o biserică mare pentru Chipul Sfânt, de această dată în semn de mulțumire pentru viziunea divină care i-a fost dăruită.

Era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase zile ale unei vieți memorabile.

Și așa s-a întâmplat că în cea mai neagră zi, cea a răstignirii Domnului nostru pe cruce, el a fost chinuit pe cruce de un centurion roman pe nume Longinus Gaius. Acest om îl ajutase pe Pilat din Pont să-l osândească pe Domnul nostru Iisus Hristos și îi făcea plăcere să-i provoace durere fiului Domnului. Și, de parcă aceasta nu era destul de grav pentru un om, acest centurion a fost același care l-a împuns pe Iisus cu sabia lui înainte de a muri.

Cerul s-a întunecat în momentul trecerii lui din lumea noastră în cealaltă și se spune că în acel moment Tatăl din Ceruri i-a vorbit direct centurionului astfel:

„Longinus Gaius, m-ai jignit foarte tare pe mine și pe toți cei cu inimă bună cu faptele tale ticăloase din această zi. Pedepsa ta va fi una de a duce o viață eternă în chinurile iadului, dar va fi o viață pământească. Vei cutreiera pământul fără să mori și în fiecare noapte, când vei închide ochii, visele o să-ți fie bânuite de groaza acțiunilor tale și a durerii pe care acestea au provocat-o. Să știi că vei trăi acest chin până la sfârșitul timpului sau până când vei îndeplini o pedeapsă potrivită pentru a-ți răscumpăra sufletul murdar în numele fiului meu, Iisus Hristos“.

Longinus nu putea vedea adevărul în acea perioadă a vieții lui, era un om de o cruzime nespusă, de neiertat sau cel puțin așa părea. Dar s-a întâmplat să fie înnebunit la gândul pronunțării pedepsei lui eterne de a hoinări într-un iad pământesc. Astfel, a

căutat-o pe Doamna noastră Maria Magdalena în Galla pentru a implora iertare pentru faptele lui. În bunătatea și compasiunea ei fără margini ea l-a iertat și l-a instruit în învățăturile Căii, așa cum ar fi făcut cu orice credincios și fără a-l judeca.

Nu se știe sigur ce s-a întâmplat cu Longinus Gaius. A dispărut din scrierile romane și din acelea ale credincioșilor din acea vreme. Nu se știe dacă într-adevăr s-a căit cu adevărat și dacă a fost iertat de pedeapsă de către un Dumnezeu drept sau dacă mai cutreieră pământul, pierdut în osânda lui eternă.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda lui Longinus, centurionul,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul opt

Vatican – în prezent

*M*aureen se prinse de brațul lui Peter în timp ce intrau prin una dintre ușile uriașe ale basilicii San Pietro. Fusese o perioadă în viața ei în care nu ar fi putut cu nici un chip să intre într-un asemenea loc, atât de adânci erau resentimentele ei față de aspectele dogmatice ale catolicismului, despre care simțea că i-au rănit familia și poate chiar au cauzat moartea tatălui său. Dar descoperirea Evangheliei Mariei Magdalena schimbase acest lucru, o schimbase pe ea. Deși Maureen avea mari rețineri atât cu privire la politica Bisericii istorice, cât și la cea a Bisericii moderne, ea încerca să trăiască în doctrina iertării, așa cum era ea spusă de această femeie, ce reprezenta un model de abținere de la orice judecată și de compasiune.

Și totuși bazilica San Pietro, sediul episcopului Romei era, prin definiție și concepție, monumentală și impozantă. Maureen a luat o gură de aer și a intrat, permițându-i lui Peter să o conducă în dreapta bisericii, imediat ce au intrat.

Maureen venise la Vatican să-l întâlnească pe părintele Girolamo di Pazzi, deoarece el ceruse o întâlnire cu ea. Peter era hotărât să fie de față pentru a i-l prezenta și pentru a o ajuta pe verișoara lui să înțeleagă măsurile de securitate uneori intimidante din

cadrul celei mai mici și dogmatice națiuni – Vatican. Înaintea întâlnirii, ei au decis să meargă în căutarea contesei Toscana.

– Mai întâi trebuie să vezi geniul.

Peter o duse spre prima nișă pe dreapta, unde blițurile și tu-riștii erau semnul sigur al prezenței unei capodopere artistice afișate spre văzul publicului. Pe măsură ce se apropiau, Maureen s-a trezit privind mirată și pe neașteptate frumusețea diafană care se afla dinaintea ei. Capodopera sculpturală a lui Michelangelo, *Pietà*, părea că strălucește. Măreția senină a chipului Fecioarei Maria în timp ce ținea în brațe corpul Fiului ei era sublimă și copleșitoare în același timp. Maureen a așteptat ca oamenii să se mai rărească pentru a se apropia să studieze sculptura, protejată de un geam de sticlă, din jurul anului 1980, când un nebun încercase să o distrugă cu un baros.

Maureen făcu o observație.

– Pare foarte tânără, nu-i așa? Este ciudat că această Maria pare mai tânără decât bărbatul din brațele ei, care ar trebui să fie fiul ei. Crezi că este posibil ca ea să fie o altă Maria? Maria noastră?

Peter i-a zâmbit și a clătinat din cap.

– Nu. Aici nu este nici o conspirație, Maureen. Michelangelo a explicat chiar el totul, spunând că puritatea Fecioarei era atât de mare, încât ea ar fi trebuit să arate mereu tânără.

Maureen acceptă printr-un semn din cap, deși nu era prea convinsă de această explicație. Oricare dintre Marii ar fi fost întrupată aici era năucitor de frumoasă.

– Dar ce spui de pergamentul pe care l-a primit Bérenger, cel cu arborele genealogic care se încheie cu Michelangelo? Textul care îl însoțea spunea: *Arta va salva lumea*. I-a fost trimis lui Bérenger de aceeași persoană care mi-a trimis și mie pergamentul. Cele două au legătură una cu cealaltă.

– Și cel ce ți-ar fi trimis pergamentul te-a jefuit sub amenințarea pistolului.

– Asta nu știm sigur.

– Atunci cine altcineva? Haide!

Peter o întoarse pe Maureen, înaintând câțiva metri prin nava laterală.

– Ți-o voi prezenta pe misterioasa contesă de Canossa.

Maureen s-a apropiat repede, uimită de monumentul masiv de marmură dinaintea ei.

– Aici? Într-un loc atât de evident? Și, iartă-mă că am observat, dar atât de aproape de Michelangelo? Ar putea fi asta o coincidență?

Mormântul Matildei era în a doua nișă din naos, chiar după capodopera lui Michelangelo. Măreța sculptură a lui Bernini care cinstea locul de odihnă al Matildei era o imagine uriașă a unei femei extraordinare. Era înfățișată ca o zeiță războinică în stil clasic, cu togă, purtând un baston de general în mâna dreaptă, simbol al victoriilor ei ca soldat și strateg. Pe brațul stâng ținea mitra papală și, în mod șocant, în palma stângă ținea strâns cheia Sfântului Petru.

– Ce întruchipare ciudată a unei femei în Vatican, ținând chiar cheia Bisericii, gândi Maureen cu voce tare. Ce crezi despre asta?

Drept răspuns, Peter traduse inscripția de pe mormântul Matildei:

– Sfântul Pontif Urban al VIII-lea a adus de la mănăstirea Sfântul Benedict din Mantova osemintele contesei Matilda, o femeie cu un suflet curajos și apărătoare a arhiepiscopiei, cunoscută pentru evlavie ei, cinstită pentru generozitatea ei. Cu recunoștință eternă și slavă meritată în anul 1635.

– E fascinant, dar tot nu ne spune de ce ține însemnele papale în mâini.

– Nu, cu siguranță nu ne spune. Peter îi zâmbi ironic.

– Dar tu știi ceva ce nu-mi spui, nu-i așa?

– Șșt! Peter se uită în jur pe-ascuns. În locul acesta pereții într-adevăr aveau urechi. Da, am terminat aseară de tradus o parte importantă. După-amiaza aceasta le vom parcurge.

– Mă omori.

– Știu, dar nu mă pot abține. Între timp, vino să-ți arăt celelalte sculpturi ale lui Bernini. Sunt magnifice, iar iubitoarea de artă din tine le va aprecia.

A dus-o pe Maureen în punctul central de atracție al bisericii, la baldachinul neobișnuit al lui Bernini, o piesă centrală sub cupolă care reprezenta încercarea lui de a combina arta, arhitectura, sculptura și spiritualitatea. Sculptorul crease un baldachin enorm, acoperit cu bronz, susținut de coloane răsucite, sculptate elaborat, despre care afirma că provin dintr-un desen făcut chiar de Solomon pentru primul Templu. Baldachinul fusese creat pentru a indica locul mormântului Sfântului Petru din centrul bisericii, inaugurat tot de enigmaticul papă Urban al VIII-lea.

În nișele care înconjurau baldachinul erau statui uriașe ale unor personaje din secolul I. Maureen a recunoscut-o imediat pe Sfânta Veronica, datorită vălului ei, dar atenția i-a fost atrasă de un personaj enormă care părea să fie un centurion roman purtând o sabie.

– Cine este acesta?

– Longinus Gaius. Centurionul care l-a împuns în coastă pe Iisus când era răstignit.

Maureen s-a cutremurat. Longinus fusese descris clar în Evanghelia Mariei Magdalena despre Vinerea Mare. Era un om îndârjit și crud, mârșav, pentru că a mărit suferința lui Iisus pe cruce. Nu era ciudat faptul că Bernini îi crease o imagine atât de frumoasă și măreață în centrul Vaticanului?

Peter răspunse întrebării nerostite a lui Maureen:

– Se crede că Bernini a creat statui pentru moaștele sfinte care urmau să fie păstrate aici. Urban al VIII-lea, din cât se pare, era un fel de vânător de relicve. De exemplu, vălul Veronicăi trebuia să fie păstrat sub sculptura ei. Spada Destinului, cum era numită arma lui Longinus, trebuia să fie păstrată aici, cu el. Vaticanul spune că deține doar o bucată din spadă, totuși. Un muzeu din Austria susține că ar avea o altă bucată, iar restul a dispărut cu multe secole în urmă. Se spunea, la fel ca despre Arca Alianței, că avea puteri magice și era una dintre cele mai râvnite relicve din istorie.

Peter s-a uitat la ceas și apoi a pus capăt turului bisericii. Era timpul pentru întâlnirea ei cu oficialii confreriei.

Maureen nu prea știuse la ce să se aștepte, dar în nici un caz la așa ceva. Părintele Girolamo era foarte ager și vioi pentru vârsta lui înaintată, dar nu aceasta era surpriza. Surpriza era faptul că el era fermecător, cald și părea sincer doritor să o facă să se simtă confortabil. Părintele ceruse să se servească ceaiul în biroul lui, iar Maureen îl acceptă, bucuroasă că era ceaiul ei irlandez preferat și curioasă de a afla cum de un preot toscan avea ceai din regiunea Cork în cămară.

Peter i-a lăsat singuri, ca să poată discuta în largul lor. O pregătise mai devreme pe Maureen pentru întâlnire, vorbindu-i despre cunoștințele de specialitate ale bătrânului preot, dar și despre avertismentele lui. Părintele Girolamo di Pazzi rostise adevărul. Cineva o folosea pe Matilda, iar ei aveau datoria să încerce să înțeleagă cine ar putea fi acea persoană.

– Dumneavoastră credeți că persoana care ne-a trimis, mie și prietenilor mei, pergamentele și bărbatul cu pistolul care ne-a jefuit sunt aceeași persoană? îl întreabă Maureen.

– Da. Dacă nu te deranjează, te rog să descrii exact ceea ce au luat.

Maureen i-a explicat cum o fetiță i-a dat cartea roșie și apoi i-a fost luată de bărbatul cu pistolul. Nu a intrat în alte amănunte. Maureen și Peter nu vorbiseră cu nimeni de la Vatican până în acest moment despre autobiografia Matildei. Învățaseră lecția privind predarea documentelor oficiale și păstrau secret acest lucru.

Bătrânul preot continuă cu întrebările.

– Nu ai văzut ce conținea cartea?

– Nu. Era încuiată, iar bărbatul cu pistolul a luat-o înainte să mă pot uita bine la ea.

– Și ce crezi că era?

– Chiar nu știu. Îmi pare rău. Totul s-a întâmplat atât de repede!

Părintele Girolamo schimbă subiectul.

– Ai dori să discuți cu mine despre visele și viziunile tale? Întreb din pasiune pentru subiect mai mult decât din orice alt motiv. Dar, desigur, dacă îți pot oferi vreun sfat, mă bucur să o fac. Este important să știi că poți să ai încredere în mine. Dar, cel mai mult, vreau să te protejiez de oricine ar fi cel care încearcă să te folosească pentru scopul lui.

Mureen simțea că ar trebui să-i spună ceva, având în vedere faptul că fusese atât de rezervată în legătură cu cartea roșie.

– Desigur. Ce ați vrea să știți?

– Ai viziuni cu Maria. Viziuni și vise.

– Da. Dar nu e vorba despre Maria care credeți dumneavoastră.

– Nu ai văzut-o niciodată pe Mama Domnului? Nu ți s-a arătat niciodată?

– Nu.

Nu era rezervată în mod intenționat, dar nu se simțea în largul ei în prezența oamenilor Bisericii în general și nu era dornică să le dezvăluie prea mult. Obiceiurile vechi mor greu și el încă nu îi oferise destule motive ca să aibă încredere în el. Girolamo continuă să întrebe cu blândețe.

– Vărul tău mi-a spus că ai vise în care Domnul nostru îți vorbește.

Încercând să fie diplomată, Maureen i-a descris pe scurt visele cele mai recente, care se repetau, despre Iisus și *Cartea Iubirii*.

– Iar această carte care pare să fi fost scrisă de El, a întrerupt-o preotul. Paginile erau, cumva, cuprinse de o lumină albastră?

Maureen aproape vărsă ceaiul.

– Da. De unde ați știut?

– Pentru că am mai auzit lucrul acesta.

– De la cine?

– Era o întrevedere confidențială, draga mea, așa că nu pot dezvălui sursa. La fel cum nu voi spune nimănui ceea ce îmi spui tu mie aici. Știi de ce cuvintele de pe pagină erau cuprinse de o lumină albastră?

Când Maureen își mărturisi ignoranța, el îi explică.

– Pentru că toate evangheliile sunt scrise pentru cei ce au ochi de văzut și urechi de auzit. Chiar și cele canonice, așa cum le cunoaștem astăzi, au rânduri pe care nu toată lumea le poate citi sau interpreta imediat. Dacă Dumnezeu a scris într-adevăr cu mâna lui o evanghelie, este posibil să o fi scris în așa fel, încât nu toate învățăturile să fie ușor de priceput de către orice persoană care ar citi-o.

– Dar de ce ar scrie Iisus o carte pe care nu ar putea toată lumea să o citească?

– Pentru că a scris-o într-un moment în care nu existau tipografii și distribuție în masă și în care oamenii nu puteau cu toții să citească aceste cuvinte. Nu aceasta ar fi fost intenția lui – să o citească toți. A scris-o într-un moment în care ar fi fost un instrument de învățătură în mâinile unui apostol instruit, cineva care ar fi știut cum să interpreteze ceea ce el voia ca noi să știm într-un anumit fel.

– Deci ar fi o măsură de siguranță? Pentru ca, în cazul în care cartea ar fi ajuns în mâini greșite, să nu poată fi folosită împotriva lui sau a credincioșilor lui ca fiind blasfematoare?

– E foarte posibil. Nu putem ști cu siguranță. Dar vezi? Am reușit să luminez puțin visele tale, chiar dacă ai fost reticentă să vii aici. Nu vei găsi pe nimeni în lume cu mai multă experiență în înțelegerea viziunilor. Sper că vei dori să vii la mine oricând ai vrea să discuți mai mult despre asta. Și te rog, pentru siguranța ta, informează-ne imediat dacă mai ești contactată de vreo sursă exterioară.

Maureen îi mulțumi politicos pentru ceai și conversație și acceptă invitația lui de a participa la prezentările următoare ale confreriei despre apariția Doamnei Noastre în Knock. Știa că ar fi însemnat mult pentru Peter ca ea să încerce să nu poarte pică tuturor oamenilor Bisericii. Nu demonstrase Tomas DeCaro că era un adevărat ajutor în timpul căutării Evangheliei Mariei Magdalena? Iar părintele Girolamo fusese de-a dreptul încântător. Probabil exista o șansă reală ca acești oameni ai Bisericii să se

îndrepte într-o zi și să ia în considerare faptul de a permite adevărului să pătrundă în sfârșit în inimile lor. Era o dorință secretă la care se gândea în timp ce se întorcea la hotel.

Mireasma crinilor a lovit-o înainte de a deschide ușa. Camera era plină. Zâmbea, convinsă acum că știa cine făcuse acest gest. Deși Bérenger Sinclair o asaltase cu telefoane de la incidentul din Orval, Maureen nu avusese ocazia de a vorbi cu el. Au făcut schimb de mesaje de câteva ori, dar încă nu vorbiseră. Știa că el este îngrijorat pentru ea și își dorea să aibă parte de confortul și siguranța pe care le simțea în prezența lui. Nu-i surâdea ideea unui armistițiu între Bérenger și Peter, dar cu siguranță nu mai putea ignora mult timp cearta lor.

Bérenger nu era un bărbat pe care îl puteai ignora sau refuza. Felicitarea trimisă cu florile spunea:

„Sunt în apartamentul de sus, de la etajul al patrulea. Cina la 8.00?”

Maureen râdea. Ei bine, măcar a anunțat-o dinainte. Avea trei ore la dispoziție ca să facă un duș și să se îmbrace.

Se îndreptă spre fereastra apartamentului ei și o deschise, umplându-se de farmecul pieței. Fântâna clipoceă în jurul obeliscului de granit, iar turiștii stăteau pe scările de marmură, făcând poze și mâncând panini. Unul dintre turiști i-a atras atenția lui Maureen, tăindu-i respirația. Pe scările de lângă fântână, uitându-se direct spre camera ei, era un bărbat pe care îl mai văzuse – un bărbat care purta un hanorac cu glugă, închis la culoare, și ochelari de soare mari.

Roma, în prezent

ZADARNIC.

Întâlnirea lor sterilă se terminase și șeful bărbaților cu cagule rămăsese singur, pentru a lucra în liniște la strategie. Și-a scos de

pe cap cagula de un albastru-închis și a aruncat-o plin de dispreț. Recruții tineri erau plini de pasiune, dar erau lipsiți de bun-simț. Le plăcea să aibă arme și să joace jocuri cu mantia și cu pumnalul, dar Doamne ferește dacă era nevoie ca vreunul să gândească. Iar el îmbătrânise prea mult ca să mai ducă toată povara fără un ajutor competent. Chiar și scurta călătorie în Belgia îl epuizase.

Idiotul acela chiar se lăsase văzut în piață astăzi. Acum vor fi nevoiți să dea altcuiva sarcina de a o urmări pe Paschal. Era obositor.

Nu îl surprindea nici faptul că nu reușiseră să-l găsească pe Destino. Era evaziv, cum fusese întotdeauna. Întotdeauna.

Destino avea multe locuri în care se ascundea pe întregul continent și putea fi oriunde. Probabil era în Italia sau în Franța, dar se știa că se ascunde și în Elveția, Belgia și Olanda. Și avea atâtea nume false, fusese cunoscut sub atâtea nume de-a lungul anilor, încât era imposibil să-l prindă atunci când nu voia să fie găsit.

Și pe moment părea că Destino nu voia să fie găsit.

Există trei promisiuni făcute la începutul timpului. Fiecare este sacră.

Prima Promisiune este către Dumnezeu, Mama ta și Tatăl tău în Ceruri. Ea reprezintă misiunea ta cea mai divină, ceea ce ai venit să realizezi în imaginea Creatorilor tăi. Este motivul încarnării, intenția cea mai pură a sufletului tău.

A Doua Promisiune este către Familia Spiritului din care ai fost creat și căreia îi vei aparține pentru eternitate. Ea reprezintă relațiile tale cu fiecare dintre sufletele familiei tale și felul în care ai fost de acord să fii alături de ei în misiunile lor, iar ei în a ta.

A Treia Promisiune este către tine. Reprezintă felul în care dorești să înveți și să crești și să iubești în contextul încarnării.

Ține-te de aceste promisiuni pe care le-ai făcut, pentru că ele sunt sacre, mai presus de toate celelalte. Amintește-ți-le și

prețuiește-le și vei cunoaște cea mai mare bucurie pe care omenirea o poate cunoaște. Să nu faci nimic care știi că este împotriva promisiunilor tale sfinte, pentru că aceasta este definiția păcatului.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din *Cartea Iubirii*,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Florența, primăvara anului 1062

Matilda era fericită din tot sufletul, dar și extenuată. Emoțiile visului profetic din noaptea dinainte și ziua de sărbătoare în cadrul ordinului o ajungeau din urmă. Totuși, ziua ei de naștere nu trecuse încă, pentru că Beatrice și Godefroi organizaseră un banchet generos în cinstea ei. Privind în sala de banchet, a spus o rugăciune scurtă de mulțumire Domnului ei. Se simțea binecuvântată să fie înconjurată din nou de atâția oameni care o iubeau. *Cartea Iubirii* punea accentul pe recunoștință ca exercițiu zilnic, iar ea era cu siguranță recunoscătoare în această seară.

După desertul cu tort de castane, tatăl său vitreg s-a ridicat de la locul lui pentru a face un anunț.

– Draga mea Matilda, în cinstea împlinirii importanteii vârste de șaisprezece ani, ți-am pregătit un cadou special.

Conn a înaintat cu o ladă mare de lemn în brațe. Era dichisit pentru ocazia specială, iar Matilda și-a dat seama că nu îl mai văzuse niciodată așa. Cu părul lui brun-roșcat aranjat și curat și purtând costumul elegant, era un bărbat foarte arătos. Mai târziu, a observat că multe dintre femeile din încăpere îi dădeau o atenție specială virilului celt. Fără îndoială că avea de unde alege femei nemăritate în acea seară – și probabil chiar și dintre cele măritate dacă era discret, deoarece îl priveau ca niște lupoaice înfometate – dacă voia să nu-și petreacă noaptea singur. Dar, pentru moment, se concentra doar asupra Matildei.

– Pentru tine, surioară!

Conn a ridicat capacul brusc. Matilda s-a uitat în ladă și a rămas încremenită. Strălucind în lumina slabă a lumânărilor de ceară, înăuntru se afla o armură de cupru și bronz. S-a aplecat să o scoată, fiind trasă în jos de greutatea lanțurilor întortocheate. Conn a ajutat-o să țină armura, făcută de mână cu fiecare za în parte. Dar nu era armura dură a unui războinic de rând. Această armură fusese înmuiată în cupru și lustruită până la strălucire, astfel încât să se potrivească perfect cu culoarea părului Matildei. Gulerul ei masiv de bronz avea scopul de a-i proteja gâtul firav, dar fusese meșterit astfel încât să rivalizeze chiar cu cel al Cleopatrei, decorat cum era cu bijuterii de acvamarin, pentru a se asorta cu culoarea ochilor celei ce va purta armura.

Matilda era copleșită de frumusețea cadoului și de atenția cu care fusese gândit. Mai târziu va afla că, deși Godefroi și Beatrice au comandat armura și au plătit cadoul atât de costisitor, Conn a fost cel care a supravegheat lucrarea ei. El a controlat fiecare detaliu de concepție și formă. S-a asigurat că era creată pentru a-i oferi protecție maximă, dar a insistat că trebuie să fie un costum care să inspire poporul toscan să se alieze și să o susțină atunci când iese la luptă. Povestitorul celt din el ceruse nimic mai mult decât o armură potrivită pentru o regină războinică legendară, care pășea pe urmele Boudiccăi.

Ceea ce va mai descoperi, mulți ani mai târziu, este că, în timpul când fusese creată armura, Conn se ruga deasupra ei în fiecare zi. O stropea cu apă sfințită, o apă specială și binecuvântată, care fusese adusă dintr-o fântână veche din Chartres. Îl invoca pe Dumnezeu și pe toți îngerii pentru a o proteja pe surioara lui spirituală, contesa războinică fermecată pe care jurase că o va proteja. Era o promisiune pe care o făcuse cu mult timp înainte, o promisiune înaintea lui Dumnezeu, pe care intenționa să o ducă la îndeplinire cu orice preț.

Comorile papale continuau să se înmulțească și apoi să scadă și marile case din Europa au purtat o bătaie lungă și sângeroasă pentru sufletul Romei, orașul care a văzut aproape douăzeci de papi perindându-se în timpul vieții Matildei. În acest climat, un tânăr arhidiacon dintr-o familie romană cu influență, Ildebrando Pierleoni, a venit în Florența ca să aibă o întrevedere cu ducele de Lorena și cu consilierii lui.

Numit Brando de către prieteni, acest politician roman din cea mai înstărită familie din acea regiune era împlinit din punct de vedere politic și foarte înțelept pentru vârsta lui. Era un bărbat atrăgător și dinamic, cu trăsături cizelate și ochi inteligenți în care ardea o lumină cenușie, lucru foarte neobișnuit pentru un roman. Dar nu doar ochii lui îl făceau să fie deosebit. Brando Pierleoni avea un farmec rar, care radia când a intrat în sala de întrunire în palatul ducelui din Florența.

Godefroi de Lorena l-a primit cu căldură.

– Suntem onorați de prezența dumneavoastră și vă oferim condoleanțele noastre pentru pierderea prietenului dumneavoastră și a iubitului nostru Sfânt Părinte.

Brando acceptă condoleanțele cu aceeași căldură. Era o sinceră tristețe în expresia lui când vorbește despre moartea recentă a papei Nicolae.

– A fost un mare om și îi voi duce lipsa tot restul vieții. A fost unul dintre cei mai buni profesori ai mei.

– Și ai avut câțiva mentori buni, punctă Godefroi, care voia ca Brando să știe că el era bine informat despre trecutul lui ilustru în politica papală. Și unchiul tău a fost un om mare.

Brando Pierleoni era nepotul răposatului papă Grigore al VI-lea, un pontif trimis în exil de Henric al III-lea, împărat hain care le răpise pe Matilda și pe Beatrice după ce le confiscase pământurile. Diplomatul Brando îl însoțise pe unchiul lui exilat în Germania, jucând rolul de om de legătură între el și familia lui în timpul dificilei perioade a exilului, și-și făcuse un renume de consilier inteligent și vrednic în politicile romane.

Își petrecuse zilele în Gremania cu folos și înțelepciune, considerându-le o misiune de a încerca să înțeleagă motivele și modurile de abordare ale regelui și un prilej de a-și continua învățătura în instituțiile renumite din Köln. Dar își dezvoltase, mai ales, un simț arzător de dreptate și justiție, dedicându-se înțelegerii faptului că amestecul unui conducător profan – în special unul atât de lacom și necruțător – în chestiunile Bisericii era pur și simplu inacceptabil. În nopțile lungi și întunecate ale iernii germane, și-a promis în taină că se va dedica reformei legilor Bisericii, astfel încât să nu mai poată fi influențată de profani și nici un rege să nu mai poată controla succesiunea la tron a vreunui papă. Brando disprețuia ipocrizia pe care o vedea peste tot în jurul lui și a jurat să lupte pentru un mediu în care toți oamenii Bisericii să fie cât se poate de integri. Va cere ca toți preoții și episcopii să susțină și altceva decât siguranța propriei poziții și bunăstarea pe care o câștigau pentru ei și pentru familiile lor. Ar fi destul de îndrăzneț să reconstituie întreaga structură de putere a Europei dacă era nevoie, pentru a se asigura că aspectele spirituale sunt administrate doar de papalitate, pentru totdeauna. Doar atunci Roma va fi suficient de puternică și vrednică de apostolul Petru pe care trebuia să-l cinstească. Aceasta era promisiunea pe care o făcuse și pe care o repeta zilnic cu pasiune absolută.

Când Nicolae al II-lea a urcat pe tronul Sfântului Petru, prima lui acțiune a fost de a-l numi pe înțeleptul Brando Pierleoni arhidiaconul lui responsabil pentru problemele fiscale, în ciuda faptului că Brando nu era preot. Rămăsese un politician laic, dar se știa că este un om de o profundă spiritualitate și era considerat extraordinar de milos de către locuitorii Romei. Totuși, nimeni nu ajunsese într-o poziție atât de înaltă în Biserică fără a depune jurămintе. Acesta era doar începutul a ceea ce urma să devină îndrăzneala lui Pierleoni.

După câteva luni, Brando a creat o lege electorală îndrăzneată, care a uimit Europa. Această lege spunea că familiile romane și regele Germaniei nu vor mai putea influența alegerile papale. Un

grup ales de cardinali, numit Colegiul Cardinalilor, îl va numi pe papă. Brando nu risca nimic. El crea un proces prin care nici familia regală germană, nici aristocrația romană nu vor putea să mai întroneze vreodată un papă pe care să-l poată manipula pentru scopurile lor.

Această lege electorală era cea care îl adusese pe Brando la Florența, să se întâlnească cu ducele de Lorena și cu consilierii lui. După moartea papei Nicolae, un nou papă urma să fie ales folosindu-se pentru prima oară sistemul lui, Colegiul Cardinalilor.

– Brando, îți voi vorbi sincer. Ne-ar plăcea să-l susținem pe episcopul din Lucca, Anselmo di Baggio, ca succesor al Sfântului Părinte. El este, după cum știi, un reformator puternic, așa cum ești și tu. Se opune, de asemenea, implicării Germaniei în chestiunile romane, care știu că este un aspect important pentru tine.

Brando a dat din cap. Godefroi se mira de siguranța pe care o afișa tânărul în timp ce se gândea la propunere. Deși arhidiaconul era foarte politicos, era limpede că are situația sub control. Iar inteligența lui era un lucru interesant de văzut; Godefroi îl urmărea calculând, analizând și gândindu-se în timpul întâlnirii lor. Când a răspuns, a făcut-o cu o înțelegere clară a circumstanțelor și a situațiilor care au dus la această situație.

– Anselmo este un om bun și o alegere înțeleaptă din multe motive, dar este și un angajament. A condus odată o răscoală deschisă împotriva lui Henric, deci faptul că va fi ales pe tronul papal va fi văzut ca un act de agresiune împotriva Germaniei.

Godefroi a venit cu un contraargument.

– Însă germanii vor vedea orice alegere a Colegiului Cardinalilor pe care l-ai instituit ca pe un act de agresiune. Mai bine să fie ales un papă care să facă față tuturor amenințărilor, atât celor legate de papalitate, cât și celor din partea italienilor.

Cei doi bărbați au discutat meritele episcopului din Lucca până către căderea serii, ajungând în final la o înțelegere care a creat o nouă și strânsă legătură între conducerea Toscanei și Brando Pierleoni, o legătură care va rămâne în istorie.

După două săptămâni, Anselmo di Baggio, episcopul din Lucca, a devenit papa Alexandru al II-lea, în urma primelor alegeri legale sub noul decret. Instituția care îl va alege pe papă timp de o mie de ani, Colegiul Cardinalilor, fusese inaugurată.

Episcopii germani și aristocrația nordică erau înfuriați de alegerea unui om cu sentimente antigermanice exprimate deschis. Ei cereau ca regina regentă, Agnès d'Aquitaine, să se opună alegerii papei în numele tânărului lor rege, Henric al IV-lea. Agnès nu fusese niciodată instruită în sportul sângeros al politicii papale și nu era în stare să respecte nici una dintre sarcinile date. Așa că a păstrat tăcerea, fără să ia vreo atitudine, iar episcopul din Köln, un om ambițios pe nume Anno, a provocat o conspirație diabolică. Anno și-a răpit propriul suveran, ținându-l pe tânărul Henric prizonier pe corabia lui. Episcopul Anno a cerut ca Agnès să renunțe la regență și să se întoarcă în Franța, lăsându-l pe băiat pe mâinile episcopilor care îl vor educa pentru a fi un rege adevărat pentru poporul german.

La unsprezece ani, Henric al IV-lea devenise și mai arogant, poruncitor și irascibil. I-a ocărât aspru pe cei care l-au răpit pentru că l-au luat din siguranța pe care o avea alături de mama lui și pentru că i-au provocat astfel o traumă imensă. De aceea, răpitorii lui, care aveau cele mai înalte funcții în cadrul Bisericii germane, îi dădeau tot ceea ce cerea pentru a-și diminua vina. L-au răsfățat cu mai multă eficacitate și corupție decât ar fi putut propria lui mamă, transformându-l într-o creatură oribilă. Au creat astfel un monstru. Când a ajuns la vârsta legală la care putea conduce un stat, la cincisprezece ani, Henric al IV-lea avea o înclinație spre extravaganta și excese sexuale care includeau prostituate, orgii și ceea ce vor deveni perversiuni legendare. Gurile rele șopteau că episcopii care îi procurau mijloacele de a se bucura de păcatele lui participau la acestea cu aceeași plăcere.

Mama lui Henric, care se întorsese în Aquitaine, era acum cel mai mare inamic al lui. Auzind de depravarea fiului ei, pioasa femeie l-a renegat și s-a aliat cu poporul ei, împotriva coroanei germane. Abandonarea de către mama lui l-a făcut pe Henric să-și piardă mințile de tot. Lipsa totală a influenței feminine după vârsta de unsprezece ani i-a distrus psihicul, iar tânărul rege a devenit un misogin mânios și sadic. Era orice altceva în afară de rege; curând, s-a descoperit că era un psihopat periculos. Umblau zvonuri groaznice despre corpuri ale unor fete tinere care trebuiau să dispară în secret după ce lui Henric îi treceau furia și poftele trupești. Fără îndoială că oamenii corupți ai Bisericii care îl înconjurau îi hrăneau iluzia că femeile existau doar pentru satisfacerea plăcerilor lui și nu pentru vreun alt motiv. Cu siguranță, trădarea și slăbiciunea mamei lui îi demonstraseră că femeile nu puteau face politică și nu le putea fi încredințată vreo putere. De fapt, lor nu le putea fi acordată încredere deloc și își meritau soarta pe care el le-o alegea pentru a face dreptate.

Aceiași episcopi din Nord care controlau puterea și averile lui Henric au luat decizia militară de a trimite o trupă armată de mercenari la Roma, pentru a-și pune cu forța propriul om pe tronul papal. Când s-a hotărât ca o trupă armată din Toscana să meargă la Roma pentru a apăra poziția papei Alexandru, Matilda, care avea acum optsprezece ani, a insistat să facă parte din ea. Pentru ea, aceasta era o poziție foarte importantă pe care trebuia să și-o afirme. Alexandru era papa ei, un cetățean mândru și puternic al orașului Lucca și un apărător secret al ordinului. Va lupta pentru el până la moarte dacă ar fi nevoie.

Matilda a intrat în Roma alături de Conn, conducând o armată impresionantă de războinici toscani și purtând armura ei lustruită, care strălucea în lumina soarelui. Locuitorii Romei erau absolut scandalizați, dar și încântați de această contesă războinică tânără și strălucitoare care venea în apărarea pontifului ei.

Conn avusese grijă să o țină pe Matilda departe de toiul bătăliei, dar la sfârșitul zilei trebuia să recunoască faptul că ea luptase atât cu vitejie, cât și cu înțelepciune. Rezultatul nefericit pentru armata toscană era totuși o bătălie sângeroasă cu mari pierderi de ambele părți și nimeni nu putea să revendice victoria. Brando Pierleoni l-a însoțit pe noul papă, Alexandru al II-lea, înapoi în siguranța orașului Lucca, sub protecția armatei toscane. Matilda a luat-o înainte cu Conn pentru a da vestea la Florența, dar, înainte de asta, Brando a zărit-o și el pe tânăra extraordinară care devenea deja subiectul unei legende. Ultima imagine a ei a fost din spate, o viziune într-o lumină arămie care reflecta soarele de pe Tibru. Apoi, brusc, o rază de soare a lovit fluviul, orbindu-l pentru o clipă cu intensitatea ei albă și fierbinte.

Într-un scurt moment premonitoriu, Brando a știut că drumurile lor se vor mai întâlni, cu un scop măreț pe care încă nu putea să-l înțeleagă.

Și Henric al IV-lea se afla la Roma când Matilda a ajuns în oraș, în spectacolul ei de glorie. Era o imagine care îi ardea ochii și care îi alimenta și mai mult nebunia care clocotea în el. Acum, verișoara lui cea nemernică îi făcea probleme cu răzvrătirea ei deschisă, etalându-și bogăția și poziția ei eretică dezgustătoare. Poporul toscan va plăti pentru că susține ceva atât de imoral ca această femeie războinică, va avea el grijă de asta, fără îndoială. Și se va ocupa de ea până la urmă, în modul cel mai personal. Henric încă o visa noaptea, visa ce simțea atunci când își băga mâinile în părul ei roșcat profan, cum făcuse cu mulți ani în urmă. Avea încă o șuviță din părul ei pe care o tăiașe în timp ce ea dormea. Va veni ziua în care el va domni peste ea și avea o mulțime de idei crude de a o chinui când va veni momentul. Captivitatea ei la Bodsfield va fi foarte diferită data viitoare. Nu stătuse el treaz nopți întregi timp de ani de zile, imaginându-și aceste lucruri în

cele mai complicate amănunte? Era una dintre cele mai profunde obsesii ale unei minți bolnave și pline de patimi întunecate.

Germanii au fost forțați în cele din urmă să renunțe la papalitate în favoarea reformatorului din Lucca, acesta fiind oficial și necontestat papa Alexandru al II-lea. Henri a acuzat-o pe Matilda pentru contribuția ei la marele lui eșec. Ura lui față de ea fierbea acum.

Pentru Ordinul Sfântului Mormânt, alegerea unui papă dintre urmașii Sfântului Luca era un vis devenit realitate. Era probabil prima oară când un eretic cu o veche descendență devenea papă, dar cu siguranță nu va fi și ultima.

Vestea confirmării alegerii lui Alexandru al II-lea era pentru Matilda motiv de mare bucurie. Acum, cu ajutorul papei Alexandru și al nepotului său Anselmo, care va deveni până la urmă noul episcop din Lucca în locul lui, Matilda putea să-și îndeplinească, în sfârșit, promisiunea din copilărie. Va avea grijă ca un altar vrednic să fie construit ca lăcaș pentru Volto Santo. Biserica veche și distrusă dedicată lui San Martino a devenit o catedrală corespunzătoare, reconstruită pe fundațiile vechi în 1069 sub citoria ei entuziastă. Matilda, în calitate de contesă de Canossa, a fost prezentă la ceremonia de consacrare alături de locuitorii din Lucca, lângă Sfântul lor Părinte, Alexandru al II-lea.

Chipul Sfânt sălășluia acum într-o biserică mare, demnă de Nicodim și de capodopera lui. Matilda făcuse în sfârșit ceva în care credea, pentru care merita ca Domnul ei să fie mulțumit de ea.

Și era doar începutul.

Florența, 1069

– Ia loc, Matilda!

Beatrice oftă exasperată. Avea impresia că își petrecuse jumătate din viață spunându-i acele cuvinte agitatei sale fiice, care foarte rar se oprea din mișcare. Acea fiică, acum în vârstă de

douăzeci și trei de ani, nemaipomenit de frumoasă și foarte încrezătoare, era o forță politică puternică în Toscana și nu numai. Stăpânirea ei cu orice fel de autoritate maternă devenea un lucru din ce în ce mai dificil pentru Beatrice.

Alături de Conn, Matilda condusesese armate de la Apenini la Alpi, apărându-l apăra pe papa Alexandru de forțele schismatice mituite pentru a-l susține pe Henric în lupte. În 1066, a participat împreună cu tatăl ei vitreg la bătălia finală care i-a distrus pe ultimii susținători ai lui Henric, iar la sfârșitul bătăliei a fost onorată ca victorioasă, înconjurată de bărbați care urlau strigătul de luptă care o va urmări de-a lungul carierei ei militare: „Pentru Matilda și Sfântul Petru!“

Matilda luptase peste tot cu aceeași cruzime și vitejie precum compatrioții ei. Mai mult, bărbații o adorați și o urmau fără întrebări sau obiecții. Conn observase cu uimire că ei nu o adulau în ciuda faptului că era femeie, ci pentru că era femeie. Era meritul lui, pe de-o parte, deoarece o admira deschis și îi lăuda calitățile de conducător de oaste. Uriașul celt, care înțelegea puterea mitului și a propagandei, făcea ca sentimentele bărbaților să crească prin faptul că o compara adesea pe Matilda cu femeile din istorie. Soldații ascultau absorbiți poveștile pe care Conn le spunea la focul de tabără, povești despre regina amazoană Penthiselea, care și-a tăiat un sân pentru că nu putea să țină bine arcul pe când lupta împotriva grecilor în apărarea Troiei; despre regina Egiptului, Cleopatra, care a sfidat autoritatea Romei, despre asirianca Zenobia, care a condus cea mai mare împărăție a lumii antice, comparându-le tot timpul cu Matilda și scoțând în evidență superioritatea ei. Le-a vorbit despre profeția Celei Așteptate când Matilda nu era de față, explicându-le că ea fusese aleasă de Dumnezeu pentru a-i conduce. Soldații considerau că luau parte la un nou mit, ca bărbații care vor forma o armată uriașă de războinici în jurul unei femei de care își vor aminti toți pe vecie pentru că și-a îndeplinit extraordinarul destin. Ei toți vor fi parte din legendă.

Și faptul de a rămâne în istorie, le-a amintit Conn, era un mod special de a deveni nemuritor.

Dar oștenii nu se lăsau duși orbește de această strategie inteligentă. Trupele recunoșteau și urmau măreția pe care o vedeau atât în puterea și strategia lui Conn, cât și în spiritul Matildei. Ei urmau, de asemenea, noblețea ei, care era o trăsătură la fel de naturală a micuței lor contese războinice precum părul său legendar. Natura ei le inspira fapte de mare curaj.

Prin această combinație de curaj, inimă, suflet și mitologie puternică, Matilda de Canossa a devenit o legendă de proporții mitice în Italia până la douăzeci și trei de ani. Era numită „Fecioara Matilda“ de poporul ei, care venea din sate să o vadă cum trece în armura ei de cupru, însoțind-o cu strigătul:

„Pentru Matilda și Sfântul Petru!“

În acest moment, legenda încarnată se fâțâia agitată prin camera mamei ei.

Îi răspunse lui Beatrice:

– Nu vreau să stau jos, mamă.

– Cum dorești. Poți primi vestea asta stând pe scaun sau în picioare, pentru mine e același lucru. Dar o vei asculta, Matilda. Ai reușit cu succes să scapi de termenii logodnei tale timp de șapte ani. Godefroi a permis această evitare, ca și mine, din mai multe motive. Godefroi, spre cinstea lui, nu simte că ai găsi multe de iubit la fiul său și te-ar apăra de această soartă dacă ar putea.

Unicul fiu al lui Godefroi din prima lui căsătorie era moștenitorul pământurilor din Lorena, iar Matilda fusese logodită cu el la moartea tatălui ei, când o asemenea legătură era necesară. Faptul că tânărul duce era poreclit Godefroi cel Cocoșat nu îl făcea soțul cel mai de dorit pentru o tânără senzuală care fusese crescută cu o viziune înflăcărată despre iubire. Un bărbat faimos mai mult pentru diformitatea lui fizică decât pentru orice altă trăsătură nu era deloc atrăgător pentru o femeie care învățase despre caracterul sacru al camerei nupțiale și care visa la uniunea sacră a iubiților în forma ei cea mai înflăcărată. Ea visa să găsească pasiunea

înflăcărată, precum cea a lui Solomon și a reginei din Saba sau a Veronicăi cu Praetorus, așa cum învățase despre ele în ordin. Acest lucru nu părea posibil dacă destinul îi era impus de mama ei. În plus, tatăl ei vitreg nu vorbea des despre fiul lui, semn că acesta nu avea un caracter tocmai demn de laudă.

– Nu mă voi întoarce niciodată în Germania și mai ales tu ar trebui să înțelegi asta. Nu poți să-mi ceri să părăsesc Toscana. Face parte din sufletul meu. Sângele meu curge prin acest loc și voi muri dacă mă forțezi să-l părăsesc. Tatăl meu nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta.

Beatrice oftă, agitându-se în scaunul ei. Se așteptase la asta și îi era teamă.

– În Lorena vei merge, iar Lorena face parte din moștenirea ta. Este moștenirea mea, Matilda, și, fiind moștenirea lui Carol cel Mare, este destul de bună și pentru tine. Este timpul să revendici această parte a ta și să găsești cinstea în ea. Și fiindcă veni vorba, palatul de la Verdun este foarte mare și elegant. Majoritatea oamenilor ar crede că sunt în rai dacă ar locui într-un asemenea loc.

– Atunci ar fi o închisoare mare și elegantă, dar o închisoare pe care nu o voi vedea. Pentru că nu voi merge acolo și nu mă voi mărita cu cocoșatul acela.

– Matilda, există un lucru pe care nu-l știi.

– Nimic din ce îmi vei spune nu-mi va schimba părerea.

– Tatăl tău vitreg e pe moarte.

Matilda se opri brusc. Se întoarse încet spre mama ei, care știa cu siguranță că săgeata își atinsese ținta. Matilda îl iubea pe Godefroi. El fusese tare bun cu ele și deveniseră o familie adevărată de-a lungul celor aproape cincisprezece ani petrecuți împreună. Fusese un tată adevărat pentru ea, ba chiar mai mult. Ducele fusese un mentor înțelept și răbdător, care o învățase cum să se lupte și să-și apere ținuturile toscane. Îi datora enorm de multe. Iar acum era pe punctul de a-l pierde, de a suferi pierderea aproape de neconceput a încă unui tată.

– De unde știi?

Matilda înghiți în sec. În inima ei știa că Godefroi se stinge. În cei doi trei ani care trecuseră de la războaiele schismatice, văzuse cum forța îl părăsea. Nu mai putea să stea pe cal și era nevoit să stea perioade lungi închis în camera lui, ca să se odihnească. În ultimii ani, ea luase parte la consiliile locale, mergea la Mantova și la Canossa pentru a se întâlni cu vasalii lor și pentru a media disputele civile. Matilda era atât de încântată de această simulare de putere, încât nu se gândise la motivele din spatele ei. Crezuse că Godefroi doar o lăsa să înceapă să-și cunoască moștenirea, nu accepta nicidecum faptul că el nu mai era în stare, din punct de vedere fizic, să conducă singur Toscana.

– Ai fost plecată mult în acest ultim an și nu l-ai văzut așa cum l-am văzut eu. Guta l-a răpus. Știe și el, știu și eu. Călătoria prin Alpi va fi grea, într-adevăr, efortul acesta i-ar putea aduce moartea mai devreme, dar vrea să moară acasă, în Lorena. Mai mult, își dorește să te vadă căsătorită în siguranță cu fiul lui, înainte să ne părăsească. Acest lucru e necesar, Matilda. Îți va asigura moștenirea prin puterea asupra Lorenei, dar și prin căile legale care trebuie acceptate de toată lumea. Nu știi că hainul tău văr va profita de ocazie pentru a încerca să-ți fure moștenirea, chiar în noaptea în care Godefroi va muri, dacă nu o vei asigura prin căsătorie?

Matilda dădu din cap plină de dispreț auzind de Henric al IV-lea. Pentru ea, el era creatura oribilă care o chinuise când era copilă și care nu merita să fie rege.

– El n-o să-mi mai fure niciodată nimic. Eu însămi voi ridica armate întregi împotriva lui. Numai să încerce să ia ceea ce e al nostru!

– Nu, Matilda. Nu îl voi lăsa să încerce să ia ceea ce e al nostru de drept, atâta timp cât sunt în viață. Mai mult decât atât, este dorința tatălui tău să te vadă căsătorită. Vom pleca imediat la Verdun, pentru că Godefroi trebuie să treacă Alpii înainte de venirea iernii, și te vom vedea căsătorită până la Crăciun. Îmi

pare rău, Matilda. Dacă ar fi fost o altă cale, aş fi susţinut-o. Dar nu este.

Matilda simţea cum i se scurge puterea din inimă şi din voinţă. În sfârşit, s-a aşezat pe unul dintre scaunele sculptate pe care era pictată cu roşu şi alb floarea de crin, însemnul Lorenei. Părea un semn simbolic de cedare.

– Trebuie să merg să o anunţ pe Isobel, ca să se poată pregăti.

Acum era rândul lui Beatrice să se ridice în picioare. Ştia că faptul care va urma va fi acceptat cu greu de fiica ei plină de pasiune şi încăpăţânată. Ceea ce urma era probabil chiar mai cumplit pentru ea decât hotărârea dinainte de a pleca în Lorena pentru a i se pregăti nunta.

– Isobel nu te poate însoţi la Verdun, fiica mea. Acum eşti o femeie matură, care va avea un soţ nobil, şi nu vei mai avea nevoie de o doică. Nu ar fi potrivit.

Atât Beatrice, cât şi Godefroi ştiau că atâta timp cât Matilda era în contact cu cei din Lucca nu-şi va accepta soarta de ducesă de Lorena şi soţie a lui Godefroi cel Cocosat. Va trebui ca ei să o îndepărteze cu forţa de influenţa lor. Şi, deşi Beatrice ura să-şi recunoască gelozia faţă de ataşamentul neclintit al lui Isobel pentru Matilda, acesta era un factor important în hotărârea ei.

Beatrice nu-şi putea privi fiica în ochi. Fusese foarte greu pentru sufletul ei să-şi rănească atât de tare fiica, s-o rănească pe copila pe care o iubea mai mult decât orice de pe pământul lui Dumnezeu, şi totuşi acest lucru era pentru binele ei. Matilda trăise într-o lume ciudată, în care credea puţin cam prea mult că poate să-şi croiască propriul destin. Era timpul ca ea să înfrunte realitatea că femeile nu-şi controlau destinul în această lume, nici măcar o femeie care devenise deja un fel de legendă în timpul ei şi în acel loc. Era o lecţie dură, pe care Beatrice îşi dorea să nu fi trebuit să i-o dea, însă era o lecţie necesară.

Se duse la fereastră, rămânând în contemplarea luminii soarelui de vară care apunea în Toscana, aşteptând încordată în tăcerea grea care a urmat. Dar explozia pe care Beatrice o aştepta nu a

mai avut loc. După o veșnicie, auzi glasul aproape șoptit al Matildei în spatele ei:

– Voi merge cu voi la Verdun, dar numai pentru a-i oferi puțină liniște lui Godefroi la sfârșitul vieții lui. Îl iubesc, îi sunt datoare și îi voi oferi asta. Domnul nostru a spus să-i cinștim pe tatăl și pe mama noastră, și așa voi face.

Se ridică brusc și se îndreptă spre ușă, nerăbdătoare să iasă din această cameră în soarele care mai era pe cer, pe care era nevoită să îl părăsească mult prea devreme. Ultimele cuvinte i le adresă mamei sale peste umăr.

– De data asta, câștigi. Dar îți promit... doar de data asta.

Matilda așteptă până ajunsese în siguranța pe care i-o dădea prezența lui Isobel în mănăstirea Sfânta Treime pentru a-și arăta ade-vărata disperare.

– Cum voi suporta așa ceva, Issy? Cum voi lăsa un om atât de oribil să mă atingă? Și cum voi trăi fără tine și fără Învățător și fără Conn... și fără Toscana?

Isobel o ținea în brațe pe Matilda și îi mângâia părul, dându-i voie să plângă puțin, înainte de a-i vorbi în modul ferm, dar blând care o liniștea întotdeauna.

– Există lucruri în viață care trebuie îndurate, Matilda. Și când se întâmplă, trebuie să ne plecăm în fața lor, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu. Nu degeaba rugăciunea noastră spune „facă-se voia Ta“ și nu „facă-se voia mea“. Ce te-am învățat eu despre aceste lucruri?

Matilda își puse mâinile la față. Spiritualitatea ei avea să fie din greu încercată acum, când se străduia să găsească sensul acestei situații.

– Va veni ziua în care voi vedea înțelepciunea din planul Domnului, chiar dacă azi nu pot nici să visez că o voi vedea.

– Așa e. Atunci când vei accepta că te afli aici doar pentru a îndeplini planul lui Dumnezeu, nu vei mai cunoaște nici o zi de

durere. Pleacă-te, Matilda! El este marele arhitect. Noi suntem doar constructorii care urmează planurile lui și trebuie să facem acest lucru așezând câte o piatră pe rând, așa cum ne instruiește el. Când facem acest lucru, în cele din urmă vedem că realizăm o construcție frumoasă și rezistentă, așa cum a făcut arhitectul din Lucca atunci când a reconstruit biserica San Martino. E limpede, faptul că Dumnezeu vrea ca tu să mergi în Lorena face parte din destinul tău. Cine știe ce vei găsi acolo?

– Sigur nu voi găsi uniunea sacră a îndrăgostiților cu un cocoșat, asta ți-o spun clar.

– Știu, Tilda. Și îmi pare nespus de rău că prima ta experiență cu un bărbat nu va una din iubire adevărată. Dar îți promit că într-o zi vei găsi acel fel de iubire, că va fi tot ceea ce ai visat și că așteptarea va fi meritat.

– De unde știi asta, Issy? Ce speranță să am când la 23 de ani mă voi căsători cu un cocoșat? Voi fi o femeie bătrână când voi scăpa de el. Dacă voi scăpa vreodată. Să mă ierte Dumnezeu!

– Îți pot promite asta pentru că profeția o spune clar, se înăspre glasul lui Isobel. Ori crezi în profeții, ori nu. Dar nu poți crede și una, și alta, Matilda. Ori ești Cea Așteptată, ori nu. Și dacă ești, atunci îți vei îndeplini destinul după vorbele profetei noastre: vei clădi altare importante pentru ca ordinul să păstreze moștenirea noastră și vei cunoaște o iubire foarte mare. Consolează-te cu acest lucru și găsește-ți încrederea, copilă. Ea te va salva când vei fi prinsă în tăvălugul vremurilor. Dar pentru moment, trebuie să accepți această încercare, așa cum Domnul nostru și-a acceptat încercările. Cu siguranță, în comparație cu el, căsătoria cu un duce și o viață luxoasă nu poate fi atât de rea.

Dacă te gândeai astfel, era greu să fii deznădăjduit de propria soartă și să nu te simți foarte egoist. Învățătorului îi plăcea să o întrebe, atunci când era tristă dintr-un motiv sau altul: „Se apropie cineva de tine sau de cei pe care îi iubești cu o cruce mare și cu piroane de fier? Pentru că, dacă nu e așa, nu prea ai de ce să te plângi“.

Învățătorul îi citea adesea nu doar despre sacrificiile Domnului, dar și despre sacrificiile mamei și soției lui, care fuseseră nevoite să suporte durerea de a-i vedea ultimul chin. Dezbăteau până seara târziu, de multe ori, care dintre acele destine era mai nobil – destinul mielului de sacrificiu sau viețile celor care au rămas în urma lui să ducă mai departe amintirea suferinței lui. Era o întrebare fără răspuns, dar care nu înceta să inspire discuții interesante printre oamenii de spirit.

Isobel avea o idee.

– Vino mâine-dimineață, imediat după răsărit, la Oltrarno. O să-l chem pe Învățător acolo și ne vom ocupa de problema aceasta.

Ordinul avea o proprietate pe malul opus al râului, numită Oltrarno, într-o zonă mai izolată, care, din fericire, era ascunsă de ochii celor din Florența. O persoană atât de ușor de recunoscut și atât de iubită cum era Matilda nu putea pur și simplu să treacă printr-un asemenea oraș fără să fie observată. Când se aflau între pereții mănăstirii Sfânta Treime, aveau intimitate. Dar pentru altele, erau nevoite să iasă din oraș.

De aceea, ordinul construisese pentru ea un labirint din piatră și cărămidă de-a lungul râului, pe care Învățătorul îl folosisese pentru educația Matildei de-a lungul anilor. Acesta devenise cel mai bun refugiu al ei.

– Trebuie să rezolvi problema asta mergând prin labirint, Tilda. *Solvitur ambulando*.

Matilda a dat din cap. *Solvitur ambulando* însemna „se rezolvă dacă mergi” și era o parte importantă a învățăturilor lor din labirint. Pentru că Matilda fusese învățată că labirintul era un dispozitiv perfect. Era format prin combinarea înțelepciunii lui Solomon și a reginei din Saba, o indicație sublimă a felului în care cei ce se iubesc pot face miracole împărtășind același spirit. Labirintul fusese dăruit oamenilor ca mijloc prin care ei să ajungă la Dumnezeu direct prin ascultarea interioară. Mersul prin labirint îi dădea persoanei care se ruga urechi de auzit, astfel încât, atunci când ajungea în centru, mesajele lui Dumnezeu să poată fi auzite

și înțelese clar. Era o rugăciune în mers, un dans al meditației care împreuna trupul, mintea și sufletul într-o singură și puternică înțelegere. Prin intermediul labirintului, Solomon și-a obținut legendara înțelepciune.

Probabil că Matilda își va găsi puterea dimineată, după ce-l va fi ascultat pe Dumnezeu în centrul labirintului. Reușise întotdeauna. Floarea cu șase petale din centrul labirintului era locul ei preferat de pe pământ, cel mai în siguranță, cel mai drag loc creat vreodată. Măine va merge acolo în căutarea propriei persoane, a viitorului ei și a voii lui Dumnezeu, altfel greu de descifrat.

Răsăritul de vară deasupra râului Arno era un joc încântător de lumini aurii. Matilda a făcut o pauză, ca să se bucure de acest răsărit, respirând aerul frumoasei și iubitei sale Toscanе și lăsând lacrimile să-i alunece pe chip. Apele din această regiune – Arno, Pad și Serchio – curgeau cu adevărat prin venele ei. A fi lipsită de ele pentru o perioadă scurtă de timp, darămite timp de ani de zile cât va fi nevoită să locuiască în Lorena, era o pedeapsă infernală. Probabil era chiar mai rea decât obligația de a se căsători cu un cocoșat. Ar putea chiar să suporte această oroare dacă măcar ar locui în Toscana.

Dar acest lucru era imposibil. Oricare ar fi motivele Lui divine, Dumnezeu a hotărât ca Matilda să se mărite cu acel cocoșat și în același timp să fie despărțită de pământul ei natal. Acum va încerca să înțeleagă de ce și, înțelegând, să se supună voii Lui.

Isobel o aștepta la poarta care delimita teritoriul ordinului de drumul spre Fiesole. Un crâng apăra spațiul sacru de rugăciune de ochii iscoditori, iar ele urmau cărarea pe care Matilda o putea traversa cu ochii închiși, atât de bine o știa și atât de mult o iubea. Cărarea se termina într-un luminiș, unde labirintul uriaș fusese construit cu grijă, urmând principiile lui Solomon și ale reginei din Saba, din piatră și cărămidă înfipite în pământ pentru a crea cele unsprezece circuite care duc în centru. Deși labirintul lui

Solomon avea un centru perfect rotund, această versiune fusese construită pentru a culmina cu o roză cu șase petale, simbolul *Cărții Iubirii*, așa cum fusese desenat chiar de Mântuitor. Labirintul devenise astfel un hibrid miraculos între învățăturile despre înțelepciune ale marelui Solomon și rugăciunea centrală a descendentului său, Iisus Hristos.

Când Matilda a ajuns, Învățătorul era în centru, în genunchi, adâncit în rugăciune. Fra Patricio, tânărul protejat din Calabria, îi zâmbi Matildei de la intrare. Ea îi răspunse în liniște, nedorind să-l deranjeze pe Învățător din meditație, dar fericită că îl vede. Fuseseră inițiați împreună în tainele ordinului, stând unul lângă celălalt în fața Învățătorului. Se luaseră peste picior unul pe celălalt și studiaseră împreună, jucaseră jocuri de memorie care le permiteau să memoreze *Cartea Iubirii* și profețiile din *Libro Rosso*. Studiaseră împreună desenele de arhitectură complicate și de inspirație divină ale lui Solomon pentru a crea temple, care fuseseră incluse în *Cartea Iubirii*. Acestea erau lecțiile cele mai intense și mai dificile, iar studierea lor cu un partener făcea mai ușoară înțelegerea informației. Ambii copii se dovediseră experți în desenarea templelor, iar Învățătorul afirmase de multe ori că oricare dintre ei ar putea deveni un arhitect memorabil.

Concurau politicos pentru atenția și lauda Învățătorului, deși uneori nu chiar atât de politicos, învățând astfel să-și ascundă personalitatea în învățături. Patricio devenise fratele pe care Matilda îl pierduse când era mică. Învățătorul îi tachina spunându-le că fiecare este câte o jumătate a aceleiași minți. Faptul că va fi departe de el va fi un lucru la fel de groaznic pentru sufletul ei.

Învățătorul a ieșit din labirint prin cele unsprezece circuite, înclinându-se adânc când ajunse afară. S-a apropiat de ei, îngenuchind să atingă inelul de fier care era în pământ. Cu ochii închiși, îi mulțumi Doamnei Labirintului pentru darurile ei, apoi o îmbrățișă pe Matilda.

– Fii binevenită, fiica mea! i se adresă el, sărutând-o pe ambii obraji. Aceasta este într-adevăr o dimineață minunată, pentru că

voia Domnului ni se face cunoscută. Voi ține pentru mine ceea ce mi s-a făcut cunoscut până când le veți afla și voi pe ale voastre. *Solvitur ambulando*, copilă. Du-te și vorbește cu Creatorul tău.

Cu un gest larg, arată spre labirint. Isobel, Patricio și Învățătorul s-au îndepărtat de el la o distanță discretă, pentru a o lăsa singură pe Matilda. Erau momente în care mergeau toți prin el împreună, formând un dans frumos de camaraderie și împărtășire. Dar în această dimineață trebuia să facă asta singură. Le-a mulțumit tuturor și s-a apropiat de inelul de fier din pământ. A îngenuncheat pentru a-i mulțumi Doamnei Labirintului. De-a lungul timpului, Doamna avusese mai multe chipuri, deoarece ea era eternul feminin, esența iubirii și a compasiunii, femeia iubită care îl completează pe bărbat prin uniunea iubirii și a spiritului lor, a încrederii și a conștiinței. Era Ariadna, regina din Saba, Magdalena, Asherah.

În cinstea Ariadnei, legendara Doamnă a Labirintului, Matilda și-a smuls un fir lung din părul ei arămiu și l-a legat cu un nod de inelul de fier, imitând firul care îl salvase pe Tezeu.

Apropiindu-se de intrarea mărețului loc, și-a amintit ceea ce Învățătorul îi spusese cu atâția ani înainte, când intrase pentru prima oară: „Nu există un drum corect de a merge prin labirint, nu există un drum greșit. Există doar drumul tău. Du-te în ritmul pe care sufletul ți-l dictează și rămâi fidelă drumului tău“.

Respirând adânc de câteva ori pentru a-și limpezi mintea, Matilda intră în labirint. Azi, mergea încet, în mod intenționat, privindu-și picioarele care păseau prin circuite, dorind să uite tot zgomotul din lumea reală care îi umplea mintea. Aspectele kinezice ale labirintului erau cea mai mare mângâiere pentru mintea ei. Nu reușea să stea calmă în rugăciune sau meditație pentru perioade lungi; avea un spirit prea neliniștit pentru o asemenea liniște. Majoritatea oamenilor sunt așa. Dar în labirint putea să se miște, să gândească și să simtă în același timp. Era forma de rugăciune cea mai frumoasă.

Respira, se purifica, mergea, urma cărările șerpuite; lăsând deoparte toate gândurile, îi spunea lui Dumnezeu că nu voia

nimic mai mult decât să-I audă vocea limpede și să cunoască voia Lui pentru a o putea urma. Ajungând în centrul sacru, cel mai sfânt dintre locurile sfinte, locul din templu și locul de rugăciune, a căzut în genunchi și i-a cerut lui Dumnezeu să-i vorbească. Erau zile în care venea aici pentru a repeta *Tatăl nostru* și cele șase învățături de bază ale rugăciunii Domnului de pe fiecare petală. Dar în această dimineață nu a făcut la fel. A ales să străbată labirintul cu un scop, iar acel scop era să-și înțeleagă destinul.

Dumnezeu nu a lăsat-o să aștepte mult. O viziune o aștepta în centrul labirintului.

Călărea printr-o pădure verde și luxuriantă. În ciuda ei, trebuia să recunoască frumusețea aceluia loc. Patricio se afla alături de ea, era cu ea atunci când avea nevoie să plece din Verdun. Au călărit mult, pentru că a fi pe cal era unul dintre lucrurile în care Matilda își putea găsi refugiu acolo. Și pentru că acolo nu exista vreun labirint, călăria era singura ei cale de evadare, o șansă de a se mișca și de a gândi în același timp.

S-au oprit la un iaz alimentat de un râu ca să adape caii și au mâncat din brânza și pâinea pe care Matilda le pregătise pentru prânz. Patricio a dus caii la apă. Ceva a făcut-o pe Matilda să meargă înainte spre ceea ce părea în față un luminiș. Se simțea atrasă de ceva ce nu putea explica la început. Apoi a auzit-o: vocea unei fete. Nu putea desluși cuvintele, dar știa că e un copil. Îi vorbea ei? O striga pe ea? Îi auzi chicotitul pe când se apropia de luminiș.

Razele soarelui de după-amiază târzie își făceau loc printre copaci, reflectându-se în ceea ce părea un bazin cu apă chiar în față. Atrasă de el, Matilda s-a apropiat. Era o fântână sau un bazin destul de lat încât să intre câțiva bărbați deodată în el. Aplecându-se să se privească în apă, Matilda a fost frapată de sentimentul de adâncime profundă, de conștiința faptului că această fântână era sfântă și adâncă în pământ.

Apa era destul de liniștită; apoi un clipocit micuț a ajuns la suprafață. Un val de lumină aurie a inundat fântâna și zona din jurul ei. În timp ce privea în apă, o imagine a început să prindă formă. Scena se petrecea într-o vale superbă, cu o vegetație luxuriantă și verde, cu copaci și flori. Se uita ca și când ar fi privit într-un glob de cristal cum o ploaie cu stropi aurii cădea din cer, aurind tot ce se vedea. Curând, valea se umpluse de râuri aurii, iar copacii erau acoperiți de ele. Totul strălucea în jurul ei cu lumina caldă și bogată a unui minereu lichid.

În depărtare, a auzit vocea de fetiță, care o adusese acolo.

– Bine ai venit în Valea de Aur!

Matilda a rămas fără răsuflare. Valea de Aur era menționată în profeție. Profeția ei. Și, ca și când ar asigura-o că are dreptate, vocea de fetiță a sunat limpede și drăgălaș în pădure, repetând cuvintele micuței profete, spuse acum o mie de ani:

– „Adevărul trebuie păstrat în piatră și în pergamente și construit într-o Vale de Aur. Noua Păstoriță, Cea Așteptată, va avea grijă ca structura să fie perfectă și să închidă în pereții ei sfințiți Cuvântul Tatălui și al Mamei și moștenirea copiilor lor. Iată, aceasta este moștenirea ei, precum și a cunoaște Marea Iubire“.

Matilda s-a ridicat din centrul labirintului, încă amețită de viziunea despre care era sigură că-i fusese dată chiar de mica profetă. Când a început să meargă spre ieșire prin cele unsprezece circuite, și-a amintit viziunea și imaginile. În mintea ei nu era nici o îndoială că Valea de Aur se afla în Lorena. De aceea o trimitea Dumnezeu acolo, pentru că voia ca ea să construiască un altar pentru Calea Iubirii în acea regiune. Nu știa ce formă va avea, dar era sigură că Învățătorul va ști exact ce trebuie făcut. Nu spusese el că Dumnezeu Și-a făcut cunoscută voia în această dimineață?

Dar adevărata bucurie a venit din imaginea lui Patricio în labirint. Dumnezeu voia ca ea să aibă un prieten în Lorena, un prieten care putea să o înțeleagă cu adevărat într-o lume cu căi

străine și cu un soț nedorit. Probabil că până la urmă va găsi puterea de a îndura această situație cu ușurință.

„Facă-se voia Ta“, își repetă de câteva ori, mergând spre ieșirea din labirint pe cărările sfințite. Când a ajuns la ieșire, s-a plecat în semn de binecuvântare în fața inelului de metal și i-a mulțumit Doamnei Labirintului, care luase de această dată chipul lui Sarah-Tamar.

Învățătorul nu avusese aceeași viziune ca Matilda. Acea era doar pentru ea, un dar din partea profetei, pentru a nu-și pierde credința. Dar avusese o viziune cu ea construind o clădire imensă în Lorena, care va deveni nu doar lăcașul tuturor învățăturilor lor, dar și al istoriei poporului lor și al familiilor sfinte. Matilda a fost însărcinată să construiască un adăpost pentru a păstra tot ceea ce era sacru pentru Ordinul Mormântului Sfânt și va face acest lucru sub forma unei mănăstiri. Odată ce va găsi locul în această Vale de Aur pe care o văzuse în viziunea ei, va munci cu Patricio la începerea construcției. Învățătorul va alege călugări din Calabria care se dovediseră vrednici ca istorici și scribi pentru a începe sarcina de a construi biblioteca. Patricio va deveni starețul lor.

Aceasta va fi cea mai mare cinste pentru Matilda și Patricio. Pentru că Învățătorul văzuse încă un element foarte important în viziunea lui. A văzut *Libro Rosso* călătorind dincolo de Alpi în arca sa aurie, purtată cu grijă de Patricio într-un car tras de boi, așa cum fusese dus Volto Santo cu trei secole înainte. Matilda trebuia să ia *Libro Rosso* cu ea, pentru ca scrierile să fie copiate întocmai și așezate cu mare cinste în noua mănăstire din această Vale de Aur. Odată ce sarcina va fi îndeplinită, vor duce *Libro Rosso* înapoi în Toscana, unde era destinată să rămână pentru totdeauna.

Învățăturile Căii își vor găsi o nouă casă în Lorena, pe pământul lui Carol cel Mare. Destinul Matildei era să vadă realizându-se acest lucru. În ciuda agitației ei în legătură cu noaptea nunții care urma, această viziune i-a dat o sarcină măreață asupra căreia să se

concentreze, ceva pozitiv în viitorul ei, care avea o importanță uriașă. Va îndeplini această îndatorire cu onoare și grație.

Își va îndeplini destinul și obligația ei, de Cea Așteptată, și va încerca din răspuțeri să nu se plângă de căsătoria cu un cocoșat și de viața de la palat.

Și așa s-a întâmplat că frumoasa fată din Nazaret care a primit numele Berenice la naștere va fi cunoscută mai târziu cu numele de Veronica. Ea era prietenă cu Maria Magdalena de când erau mici și o discipolă a Căii Iubirii; a fost educată ca preoteasă la picioarele Domnului nostru la fel ca surorile ei din Nazaret. Veronica era mai tânără, iar în momentul răstignirii Domnului nostru ea nu era încă o Marie. Nu purta încă vălul roșu. Al ei era alb.

Este cunoscut actul de curaj al frumoasei Veronica din Ziua Plângerii, când Mântuitorul își căra povara pe deal, cu chipul năclăit de sângele care îi intra în ochi, de la rănilor făcute de cununa de spini. Veronica și-a făcut loc cu mult curaj prin mulțimea care îl înconjură pe Învățătorul ei și și-a luat vălul de pe cap. A întins mâna și i-a șters fața ca să poată vedea mai bine.

Mai târziu, s-a văzut că imaginea chipului Domnului nostru s-a imprimat pentru totdeauna pe bucata albă de mătase.

Veronica a ajuns alături de Magdalena și de celelalte Marii la piciorul crucii, ca o soră iubitoare și plină de suferință. Aici au fost apărute de romanul cu ochii albaștri, numit Praetorus, care era în serviciul personal al lui Pilat din Pont. Acestui centurion îi fusese vindecată mâna ruptă de Domnul nostru, iar în timpul Săptămânii Sfinte, când lucruri atât de groaznice s-au întâmplat, el găsisese lumina convertirii.

Praetorus va deveni un altfel de soldat după răstignirea Domnului nostru. Era destinat să devină soldat al Iubirii, unul dintre primii convertiți la comunitatea noastră și, cu siguranță, unul dintre cei mai devotați.

În ziua învierii Domnului nostru, Praetorus a fugit la mormânt după ce a auzit de miracol. Acolo a vorbit pentru prima oară cu sora noastră din Nazaret, Veronica. Ea îi spuse despre învățăturile mărețe ale Domnului nostru, despre Calea Iubirii și despre modul în care acestea vor schimba lumea dacă vom permite adevărului să intre în inimile noastre.

Din acea zi sfântă de Paște, Veronica și Praetorus nu s-au mai despărțit. O asemenea iubire, găsită în umbra Sfântului Mormânt, putea fi doar una binecuvântată de Dumnezeu pentru totdeauna. Ea a început să-i prezinte învățăturile din Nazaret. Iar când Doamna noastră a venit în Gallia pentru a-și începe misiunea, ei au urmat-o și și-au continuat pregătirea sub îndrumarea ei și direct din Cartea Iubirii, așa cum a fost scrisă de Domnul nostru.

Astfel, ei au devenit primul cuplu care i-a învățat pe oameni mai departe „uniunea sfântă a îndrăgostiților“, iar acele tradiții au înflorit, ca omagiu al caracterului sacru al iubirii și al cuplului lor. Unde există aceste învățături, nu poate exista întuneric.

Dragostea învinge totul.

Când timpul se va întoarce, Veronica și Praetorus se vor găsi din nou unul pe celălalt și îi vor învăța din nou pe alții. Pentru că acesta este destinul lor etern și model pentru mulți alții care au făcut aceeași promisiune de la începutul timpului, să se găsească unul pe celălalt și să trăiască și să-i învețe pe alții Calea Iubirii. Împreună.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

*Legenda Veronicăi și a lui Praetorus
și învățăturile despre Iubire și Uniunea Sacră,
așa cum au fost păstrate în Libro Rosso.*

Roma – în prezent

Cu palmele transpirate, părintele Peter Healy se plimba de colo-colo prin birou. Se întâmpla ceva cu totul neașteptat și

oarecum ciudat, ce nu putea fi evitat. Béranger Sinclair urca la el ca să-l vadă. Maggie se dusesese jos pentru a-l ajuta să treacă de paza de la Vatican. Peter avea la dispoziție doar câteva minute ca să-și adune gândurile, dar nu putea face mai nimic în rest. Totul depindea de motivul pentru care venise Béranger și de felul în care va pune problema. Peter nu avea nici o idee, deoarece Maureen refuzase să vorbească despre vreunul dintre prietenii ei de la Pommes Bleues. Aproape că evitase complet subiectul, lucru care putea însemna orice.

Ușa se deschise și Maggie îl invită pe Béranger Sinclair în biroul lui Peter, simțindu-se oarecum dată la o parte când aristocratul scoțian refuză orice fel de răcoritoare. Béranger așteptă până ce menajera închise ușa pentru a-i întinde mâna lui Peter.

– Părinte Healy, îți mulțumesc că m-ai primit atât de repede.

Peter întinse și el mâna, liniștit de cordialitatea acestui prim gest.

– Desigur, lord Sinclair. Este plăcerea mea. Ce te aduce la Roma?

Peter făcu un semn către fotoliul din fața biroului său. Sinclair se așează în timp ce răspundea simplu:

– Maureen.

– Mă gândeam eu. Știe că te afli aici?

– Da, dar încă nu m-am întâlnit cu ea. Voiam să te văd mai întâi pe tine.

– De ce?

Sinclair se făcu mai comod în scaun.

– Pentru că știu că este îngrijorată de cum te vei simți. Așa că speram să rezolv problema asta mai întâi, pentru a avea un lucru mai puțin care să o îngrijoreze.

Peter rămase tăcut, precaut. Nu existase nici un contact personal între el și Béranger după ce părăsise castelul în acea noapte, cu Evanghelia din Arques, dar auzise suficient despre ce simțea Béranger în legătură cu el și cu acțiunile lui.

– Peter, am avut mult timp în care să mă gândesc la evenimintele de acum doi ani și trebuie să-ți spun că îmi dau seama că

am fost nedrept și dur cu tine. Vreau să știi că nu am resentimente față de tine pentru ceea ce s-a întâmplat în acea seară. Și spun asta cu toată sinceritatea. Înțeleg ce ai făcut și de ce. Și la un nivel metafizic ciudat, pe care nu pot spune că îl înțeleg încă, cred că ai făcut exact ceea ce trebuia să faci. Ți-ai îndeplinit rolul în această mare dramă în care ne aflăm cu toții.

Răspunsul lui Peter fu ambiguu.

– Ca Iuda?

Sinclair ridică din umeri.

– Probabil. Dar, după cum știi, Evanghelia din Arques spune că Iuda era nobil și loial. El nu l-a trădat pe Iisus, mai degrabă l-a ascultat. A făcut ceea ce era nevoie pentru ca toți să-și îndeplinească destinele. Din acest punct de vedere, da, aș spune că asemănările sunt mari și îți amintesc că Magdalena a spus că Iuda a fost cel pe care ea l-a jelit cel mai mult, cu excepția unei singure persoane.

Peter dădu din cap. Una dintre cele mai controversate descoperiri din Evanghelia după Maria Magdalena era că Iuda a fost apostolul cel mai de nădejde și mai devotat. Evanghelia schimbase total percepția asupra acestui personaj atât de ponegрит în secolul I d.Hr. Peter era mai liniștit de când avusese această revelație.

– Mulțumesc. Apreciez că ai venit, mai mult decât îți închipui. Spune-mi, dacă nu te deranjează, cum a fost reîntâlnirea ta cu Maureen? Nu prea vorbește cu mine despre aceste lucruri, având în vedere ce-a fost între noi.

În loc de răspuns, Béranger zâmbi ușor:

– A avea o relație cu Maureen e ca și când te-ai trezi și ți-ai da seama că ai un inorog în grădină.

– Ei bine, e foarte poetic ce ai spus. Dar ce înseamnă?

Béranger își adună gândurile înainte de a răspunde.

– Este o situație complet unică și oarecum șocantă. Nu ai mai întâlnit nimic la fel. Deodată, în centrul vieții tale apare ceva care dovedește existența magiei în univers. Ai crezut întotdeauna că supranaturalul există, dar acum îl poți chiar vedea și aproape

că îl poți atinge. Aproape, dar nu chiar. Pentru că mai întâi trebuie să te apropii, dar totuși, cum te apropii de o creatură atât de jucăușă și de neobișnuită? Îndrăznești măcar să o faci? Și ești vrednic să o faci? Nu există ceva care să te pregătească pentru o asemenea întâlnire, nimeni nu îți poate spune cum să te porți. Apoi este senzația pe care ți-o dă acel corn foarte ascuțit. Oricât de fermecător și de blând pare inorogul, ai și sentimentul clar că ar putea să-ți provoace o rană foarte gravă, chiar mortală, fie intenționat sau nu. La fel se întâmplă și cu supranaturalul. Deși este frumos și încântător și știi că într-un fel prezența lui în grădina ta este o binecuvântare, este și foarte periculos și tulburător pentru muritorii de rând. Cam în această situație sunt și eu.

Peter intră în jocul lui Bérenger:

– Și câștigarea încrederii lui, dacă vrei să păstrezi acel inorog în grădina ta, va necesita multă răbdare. Și mult curaj.

– Da, și mai știi un lucru: dacă îl sperii și pleacă, îți va zdrobi inima, iar magia se va scurge din viața ta, fără să se mai întoarcă vreodată. Apoi grădina ta va părea foarte, foarte goală din cauza pierderii unicornului. Cum ar putea lumea ta să mai arate vreodată la fel? Poate vei mai găsi și alte lucruri frumoase de-a lungul vieții, dar există un singur inorog, nu-i așa?

Peter se așează mai bine în scaunul lui și îi zâmbi lui Bérenger. Un zâmbet sincer și cald. Pe vremuri, nu avusese deloc încredere în acest bărbat, dar acum îi era clar că acele zile făceau parte din trecut. Va învăța să-l aprecieze și să înțeleagă că are o integritate aparte. Mai mult, credea că scoțianul o iubește cu adevărat pe Maureen și că o înțelege cum puțini alții au putut să o înțeleagă vreodată. Și era sigur că Bérenger va face tot posibilul ca ea să fie în siguranță.

– Cred că ai venit la momentul potrivit. Maureen are nevoie de tine. Atacul de la Orval a speriat-o. Ne-a speriat pe toți. Poți să te apropii de ea cu grijă, cu înțelegerea de care are nevoie. Îți amintești sfârșitul legendei despre inorog? În cele din urmă, singurul lucru care îl îmblânzește și îl păstrează în grădină este iubirea necondiționată.

- Sunt gata să-i ofer asta, dacă mă va lăsa să mă apropii de ea.
- Te cred. Cum pot să te ajut, Béranger?

Sinclair a dat din cap.

– Aș vrea să fie atât de ușor. Dar acesta este un înorog pe care trebuie să-l câștig prin meritele mele. Deși ai putea să mă ajuți foarte simplu, prin a nu te opune. Dacă Maureen simte că sușii rolul meu în viața ei, atunci asta e mai mult decât suficient.

– Ai cuvântul meu. Și să știi că sunt de acord cu asta. Când lucrurile erau de-a dreptul urâte... ai fost alături de ea mai mult decât mine. Nu mă voi ierta niciodată pentru ce s-a întâmplat în acea noapte și pentru rolul meu în această poveste. Îmi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat și sper că le vei spune asta lui Tammy și Roland. Meritau mai mult decât au primit.

Peter avea un nod în gât la sfârșitul replicii. Profunzimea emoției îl luase prin surprindere, dar nu încercă să o ascundă.

Răspunsul lui Sinclair a fost blând.

– Ce-a fost a fost, Peter. Am învățat cu toții din asta și să sperăm că vom trece peste acel moment. Iertarea este calea spre Iubire și noi toți încercăm din greu să facem ceea ce Ea ne-a învățat. Ceea ce *Ei* ne-au învățat. Acum avem o nouă sarcină în față și s-ar putea să fie chiar mai măreață decât cea de dinainte. Asupra ei trebuie să ne concentrăm.

Au vorbit apoi despre descoperirile cele mai recente și despre ciudatele indicii, făcând presupuneri despre cine ar putea fi în spatele ostilităților și care ar trebui să fie următorii pași. Peter a propus să se întâlnească toți trei, după ce Béranger avea să petreacă puțin timp singur cu Maureen. Au promis să lucreze împreună pentru un scop nobil; era timpul ca lucrul acesta să se întâmple. La sfârșitul întâlnirii s-au îmbrățișat călduros, ambii simțindu-se ușurați și ciudat de optimiști după conversația avută. Nu există o vindecare mai mare decât cea care vine din iertare și împăcare.

Pe când Sinclair se apropia de ușă, Peter îl strigă:

– Béranger, să știi un lucru. Mi-am ales învățătorul. Și poți fi sigur că de această dată am ales cu înțelepciune.

A bătut cu pumnul în masă, ca pentru a scoate acest lucru în evidență.

– Fie ce-o fi, nu voi mai fi de partea greșită încă o dată.

Capitolul nouă

*Palatul de la Verdun, orașul Stenay
Lorena, octombrie 1069*

Era, cu siguranță, neatrăgător și practic diform, dar nu era chiar atât de monstruos precum se aștepta.

Până când a început să vorbească.

Matilda stătea în fața bărbatului cu care urma să se căsătorească, de cealaltă parte a uriașei sufragerii împodobite de la Verdun. Se îmbrăcase cu grijă, făcând tot posibilul să arate cât mai feminină și ca o adevărată ducesă. Purta o rochie splendidă de mătase, de culoarea spumei mării, cusută cu fir de aur și se împodobise cu bijuterii de aur dăruite de tatăl ei vitreg. Părul ei bogat era desfăcut, curgându-i până la mijloc, cu lănțișoare aurii împletite în șuvițele ce porneau de la tâmplă.

Au fost lăsați singuri să cineze împreună și să se cunoască mai bine. Godefroi cel tânăr semăna destul de mult cu tatăl lui, dacă îl privea mai atent, fiind aproape suportabil privirii. Dar, deși Godefroi tatăl era înalt și slab, fiul era gras. Nu era chiar obez, dar era clar că diformitatea lui nu îi permitea să facă prea multă mișcare. Și, din nefericire, inteligența și agerimea care se citeau pe chipul lui Godefroi tatăl lipseau de pe figura fiului. Trăsăturile sale dădeau impresia că este veșnic încruntat. Matilda nu

era încă sigură dacă acestea făceau parte din diformitatea lui legendară sau dacă anii de amărăciune îi contorsionaseră pur și simplu fața.

Cocoașa de la care îi venea porecla era un defect din naștere. Tatăl vitreg îi explicase că, din nefericire, fiul lui s-a născut cu un handicap care l-a făcut să rămână aplecat, destul de tare. Nesigurățile care îl măcinaseră încă de când era copil au fost exacerbate de cruzimile la care fusese supus din cauza aspectului său. Acestea îl transformaseră într-o ființă certăreată și dificilă. Mai mult, pentru că nu-și putea controla bine corpul, devenise obsedat de tot ceea ce putea controla, inclusiv de proprietățile lui din Lorena, de care era încântat, așa cum era acum de viitoarele lui proprietăți din Toscana și de soția promisă. Totuși, tatăl vitreg a asigurat-o că fiul lui nu era un bărbat dur, chiar dacă nu era cel mai agreabil, și că Matilda era suficient de inteligentă ca să învețe să se comporte cu viitorul ei soț în așa fel încât, în cele din urmă, el să se poarte cu ea cu respect și blândețe.

Însă, pentru moment, nu părea deloc blând. A început imediat o litanie prin care îi înșira toate lucrurile pe care nu le va tolera:

– Mi s-a spus că ești încăpățânată și că te porți adesea într-un mod care nu este potrivit pentru o femeie. Dacă un asemenea comportament este acceptat în sălbăticiile Toscanei, el este cu siguranță nepotrivit într-un loc atât de civilizat ca Lorena. Comportamentul acesta nu va fi tolerat în ținutul meu, din partea soției mele. Nu vei părăsi această casă fără a fi îmbrăcată corespunzător, având o basma sau un văl care să-ți acopere tot timpul părul nefiresc. Nu voi tolera ca bărbații să te privească pofticioși din cauza înfățișării tale destrăbălate. Aici lumea crede că femeile cu un asemenea păr roșu au moravuri ușoare și că își au locul doar în bordeluri. Se crede că sunt consoartele diavolului. Din această cauză, nici un om cumsecade din Lorena nu va lua de soție o femeie roșcată și sunt îngrijorat că părul tău este atât de...

aprins. Deși am fost avertizat asupra înfățișării tale, părul tău nu mi-a fost descris în termeni atât de intenși. Ar trebui să știi că au existat femei care și-au pierdut viața doar pentru că arătau cum arăți tu acum. Vălul este spre binele tău și ca eu să fiu ferit de orice înclinație ai putea arăta spre un comportament desfrânat. Dacă nu mă vei asculta, voi da ordin să fii rasă în cap și să porți mereu un văl. Mai mult, trebuie să înțelegi că eu voi fi noul duce al Toscanei odată ce ne vom căsători și că mă voi ocupa de tot ce înseamnă administrarea acelor teritorii. Este o rușine că tatăl meu ți-a permis să te ocupi de acest lucru și o dovadă a stării lui deteriorate și de slăbiciune. E limpede că acesta e motivul pentru care nu te-a trimis la mine la șaisprezece ani, așa cum promisesse. Dacă aș fi bănuțat cât e de slab, aș fi venit în Toscana acum mulți ani pentru a îndrepta această situație.

Ultima afirmație a cocoșatului, că el va conduce Toscana – Toscana ei –, îi stătea în gât Matildei, care nici nu putea să se atingă de mâncarea din farfurie. Ar fi vrut să arunce cuțitul în el, dar reuși să-și țină mâinile liniștite în poală. Matilda rămase tăcută, nu riscă să-și deschidă gura, fiindcă nu era sigură că poate avea încredere în ceea ce ar putea ieși din ea. Dar logodnicul ei nu era nici măcar aproape de finalul listei de pretenții.

– Mi s-a spus că ai adus un duhovnic cu tine, un anume Fra Patricio din Lucca. Voi vorbi cu el ca să fiu sigur că poate fi acceptat aici, deoarece am înțeles că ai legături cu erezii scandaloase din Toscana. Pe pământul meu te vei comporta tot timpul ca o bună catolică, ai înțeles?

Ceea ce înțelegea era cu adevărat jignitor: el îi dădea ordine, era cât se poate de dezinformată și îi vorbea ca și când ar fi fost proasta satului. Matilda era furioasă, dar nu lăsa să se vadă lucrul acesta. Era mai inteligentă decât el. Infinit mai inteligentă. Va considera această întâlnire un joc de strategie care trebuie câștigat. Era vorba despre un război, cu multe bătălii pe care va trebui

să le câștige pentru a-și păstra libertatea și pământurile. Doar că, în acest caz, câmpurile de luptă vor fi masa din sufragerie și dormitorul.

Făcu mari ochii albaștri-verzui și explică apoi cu o inocență gravă.

– Dar, domnule, duhovnicul meu nu este din Lucca. El vine din ținuturile credincioase ale Calabriei, din Sud, și nu are nici o legătură cu ereziile din Toscana. Vei observa imediat, după accentul lui și după tenul închis, că este din Calabria. El a fost ales, de fapt, pentru a mă pregăti să devin o soție catolică bună și demnă de tine.

Godefroi a privit-o un moment înainte de a mârâi în semn de aprobare, după care începu să-și sfâșie puiul cu un avânt lacom. Felul lui de a mânca era dezgustător, dar cel puțin nu vorbea cu gura plină.

Restul serii a trecut într-o liniște relativă, în afară de sunetele cocoșatului care își devora mâncarea. Ultimele lui cuvinte înainte de a se ridica de la masă au fost chiar mai fermecătoare decât propozițiile din introducere:

– Vreau să am mulți copii și aștept să îmi oferi copii imediat. Sper că la douăzeci și trei de ani nu ești prea în vârstă pentru a-mi da ceea ce îți cer. Dacă mi-ai fi fost trimisă la șaisprezece ani, acum am fi avut o casă plină de băieți. Dacă se dovedește că ești prea coaptă, atunci îmi voi lua o soție mai tânără. Și voi păstra averile tale. Indiferent de obiceiurile din regiunile barbare ale Toscanei, în Lorena un bărbat nobil are acest drept.

Matilda își mușcă limba până la sânge. Dacă așa se comporta un nobil din Lorena, prefera să i se spună că e barbară.

Matilda se rugase cât a durat drumul prin Alpi, meditând cu Patricio cum să-și împlinească destinul urmând Calea Iubirii și găsind binele în toții copiii lui Dumnezeu. Jurase să trăiască după

acest principiu și intenționa să-și respecte jurământul cum putea mai bine, amintindu-și în fiecare clipă că nu era o sfântă și nu plănuia să devină una. Dumnezeu să binecuvânteze răbdarea lui Patricio, pe care, fără îndoială, o întinsese până la limită pe drumul lung dinspre Toscana. Dar când au ajuns la Verdun, Matilda era pe deplin pregătită să fie tandră cu cocoșatul. Spera sincer să găsească o modalitate de a deveni prieteni. Și dacă tânărul Godefroi era un om bun, un interlocutor vrednic și un bun partener de șah, ar putea chiar să învețe să-l iubească. Din păcate, acest lucru nu se va întâmpla. Deși urma să se confrunte cu el pe o tablă de șah, era sigură că primele două calități îi lipseau.

În esență, ceea ce făcea cocoșatul nu era mai grav decât ceea ce ar fi încercat să facă Henric dacă nu s-ar căsători – adică să revendice proprietățile ei, în timp ce i-ar nega toate drepturile și ar ține-o prizonieră în nordul friguros. Era cu adevărat o diferență între ei? Ea nu vedea nici una. Cel puțin cu Henric nu trebuia să se culce. Ori să ia cina cu el. Deci, cu ce era situația asta mai bună?

I-a chemat pe tatăl ei vitreg și pe mama ei să le pună aceste întrebări. Deși starea de sănătate a lui Godefroi se deteriora rapid, el era încă duce de Lorena, bărbatul care aranjase alegerea papei și domnise peste împărății. Și o iubea mult pe Matilda și îi păsa de fericirea și siguranța ei.

Matilda și-a prezentat ideile atât de logic, încât nici mama ei și nici tatăl vitreg nu au putut aduce imediat un motiv solid pentru a continua cu planurile de căsătorie. Situația se transforma rapid într-o criză, care era limpede că îl afecta pe tatăl ei vitreg bolnav. Godefroi i-a cerut Matildei să-i acorde câteva zile să se gândească la o soluție și să aibă o discuție serioasă cu fiul lui.

Matilda mai avea de pus o singură întrebare:

– De ce servitorii lui Godefroi mă privesc ca și când aș avea două capete? Culoarea părului meu îi sperie atât de tare?

Godefroi îi explică Matildei că se știa că doar femeile din linia ei directă de descendență aveau caracteristicile ei fizice; de aceea, toate femeile cu o asemenea culoare a părului erau considerate eretice. În generațiile dinainte, acuzația de erezie se transformase într-una de vrăjitorie, păcat pedepsit cu moartea.

– Când eram copil, am văzut cum multe femei care nu aveau nici o vină, în afară de culoarea roșie a părului lor, erau torturate, mutilate și arse în piața centrală a orașului după ce suferiseră umilința de a face o „paradă“, un spectacol care a fost din fericire scos în afara legii în civilizata Lorenă.

Matilda nu era sigură că vrea să știe, dar întrebă oricum:

– Să facă o paradă?

Godefroi i-a dat mai multe detalii.

– Am văzut o femeie roșcată cu cătușe la mâini, la picioare și la gât, forțată să meargă goală prin piață în timp ce sătenii o loveau cu pietre și legume stricate. Le-a fost arătată pentru ca toți să vadă că semnul culorii părului ei era prezent în locurile cele mai intime și rușinoase ale corpului ei. Aceasta era dovada clară de vrăjitorie, deoarece se hotărâse că singura cauză a unei caracteristici atât de nefirești era... stimularea orală a organelor genitale ale femeii de către diavolul însuși.

Matilda ridică din umeri, neînțelegând despre ce era vorba. Ceea ce odată era un semn din naștere care arăta că o femeie descinde direct din Iisus și din Maria Magdalena devenise un blestem periculos. Din semnul sacru al Mântuitorului și al unei profete, devenise semnul de condamnare a vrăjitoriei.

– Din nefericire, clasele de jos sunt încă prea superstițioase și de aceea servitorii sunt foarte curioși și destul de înfricoșați de tine. Trebuia să te fi avertizat, probabil, dar am fost plecat mult timp și am sperat să văd că lucrurile s-au schimbat mai mult în bine aici acasă la mine.

Godefroi oftă, dar apoi schimbă rapid subiectul.

– Voi vorbi cu fiul meu și voi face ca totul să fie bine.

A îndemnat-o apoi pe Matilda să se plimbe și să exploreze ținuturile verzi din Lorena înainte de venirea iernii, când va fi prea frig pentru a călări, știind că dacă ar scoate-o și i-ar da un cal, starea ei de spirit se va schimba. Și, deși nu era Toscana, ea ar putea descoperi în această parte a lumii multe locuri frumoase pe care ar putea să le îndrăgească.

Matilda îi lăsa pe părinții ei și se duse să-l caute pe Patricio. Îi spuse să se pregătească. Dimineată vor merge călare într-o aventură în găsirea Văii de Aur. Până la urmă, pentru asta venise aici, nu?

Matilda era foarte fericită atunci când călărea. Trecea printr-o pădure deasă, cu părul fluturând pe spate, eliberat din strânsoarea oribilului vâl pe care îl dăduse jos fără să stea pe gânduri, de îndată ce ieșise din Verdun. Împotriva voinței ei, trebuia să recunoască frumusețea locului. Era frig, desigur, și cu siguranță nu era Toscana, dar locurile aveau farmecul lor. Patricio era alături de ea, întrecându-se cu ea, ironizând-o și pierzând. Era imposibil să o întreci pe Matilda atunci când era pe cal. Era neînfricată până la nechibzuință, dar și foarte pricepută. Singurul lucru pe care putea să îl spună în favoarea cocoșatului era că are gusturi bune la cai. Șeile erau frumoase și foarte rezistente. Au călărit mult, hotărâți să străbată cât se putea de mult din pădure în căutarea Văii de Aur, locul pe care Matilda îl văzuse în viziunea ei. Până acum, peisajul era plin de verdeață, dar nu găsisese încă izvorul.

După-amiază, Matilda a început să tremure. Era o senzație ciudată, de nedescris, așa că a încetinit și și-a dat voie să trăiască senzația. Se simțea ca și când s-ar fi aflat la o intersecție a timpurilor – avea o senzație supranaturală a trecutului, prezentului și viitorului, care erau una. Această senzație a făcut-o să amețească puțin, dar era în același timp plăcută.

Când sentimentul a trecut, a dat din nou bice calului. Patricio o urma, iar când au făcut un mic ocol în pădure, pentru a se opri puțin, au zărit un mic iaz în fața lor.

Era acolo, așa cum îi apăruse în viziune. Un iaz, a cărui apă venea dintr-un râu. Au descălecat, iar Patricio s-a oferit să ducă animalele la apă, fiind de acord ca Matilda să se plimbe singură, spre luminișul dinaintea lor. Până acum totul era așa cum îi apăruse în viziune. Doar o lebedă albă a trecut pe lângă ea, întorcând capul ca și când ar spune: *urmează-mă*. Iar apoi Matilda a auzit sunetul vocii fetei, în depărtare. Auzea un chicotit în timp ce se apropia de luminiș.

Razele soarelui de după-amiază străluceau printre copaci și ajungeau la suprafața apei din față. Matilda s-a îndreptat spre ea, știind deja că este o fântână. Aplecându-se să se uite în apă, era convinsă că era foarte adâncă. Știa că această fântână era sfântă și că se afunda foarte mult în pământ. Acest loc avea ceva magic. Chiar și pădurea era bătrână, primitivă, profundă și pură. Va fi un loc bun pentru a construi monumentul lor în cinstea iubirii și înțelepciunii.

Scufundându-și ușor mâinile în apa întunecată și rece, Matilda nu a simțit la început că inelul ei, pecetea Mariei Magdalena, ieșise de pe deget. A alunecat de pe degetul ei atât de repede, încât tot ce mai putea face era să privească înfiorată cum comoara ei se ducea spre adâncul fântânii.

Atunci scoase un țipăt de spaimă.

În genunchi, pe marginea de piatră, scruta apa, încercând să zărească inelul, dar era imposibil. Se ridică ușor, resemnată, când observă deodată ceva ce sclipea și se mișca în apă. Pleosc! Un pește uriaș, un fel de păstrăv cu solzi aurii a sărit din apa fântânii, apoi s-a întors în adâncuri. Așteptă să vadă dacă minunatul pește se întoarce. O altă săritură din apă și păstrăvul a ajuns din nou în aer, de această dată părând că se mișcă cu încetinitorul. Din gura peștelui se vedea ieșind inelul ei prețios.

Matilda și-a pierdut răsuflarea când peștele s-a îndreptat spre ea, mișcându-se încă foarte încet. Dădu drumul inelului din gură și îl aruncă spre ea. Ridicându-și mâna, inelul căzu în palma ei deschisă. A închis pumnul strâns și l-a dus la piept, recunoscătoare că inelul i-a fost înapoiat de peștele fermecat, care s-a retras apoi în adâncul bazinului. Apa s-a liniștit și, din nou, magia a dispărut.

Punându-și inelul înapoi pe deget, Matilda a mai privit o ultimă dată apa să vadă dacă acel loc extraordinar îi mai oferea vreun miracol. Apa era destul de liniștită, apoi un clipocit firav se auzi la suprafață. Un val de lumină aurie începu să umple fântâna și pământul din jurul ei. Lumina soarelui părea să curgă ca și când un aur lichid ar fi curs din cer, aurind totul înaintea Matildei. Curând, valea se umplu de râuri de aur, iar copacii erau acoperiți de ele. Totul strălucea împrejurul ei, cu lumina caldă și bogată a unui minereu lichid.

În depărtare a auzit o voce de fetiță, despre care știa că aparține micuței lor profete, Sarah-Tamar.

– Bine ai venit în Valea de Aur!

Matilda a auzit o răsuflare întretăiată în spatele ei. S-a întors și l-a văzut pe Patricio apropiindu-se, învăluit în aceeași viziune a unei văi de aur fermecate. Totul a durat atât cât durează viziunile. Secunde? Minute? Imposibil de știut. Dar lumina aurie a pierit în cele din urmă, așa cum trebuia, iar cei doi au rămas din nou în uriașa pădure verde.

Simțea o alinare că a împărtășit o asemenea viziune cu un prieten de încredere. Patricio făcea acum parte din profeție, la fel de mult ca Matilda. S-au îmbrățișat ca niște frați, un gest cald și inocent între doi oameni care se iubesc unul pe celălalt în cel mai simplu mod. Ar fi putut fi, cu adevărat, frați prin descendență. Au jurat să clădească împreună cea mai mare mănăstire din Europa în acest loc: un altar, o bibliotecă și o școală, toate în cinstea Iubirii. O vor umple cu cea mai mare bogăție din lume.

Și o vor numi Orval. Pentru că aceasta va deveni cu adevărat o Vale de Aur.

Matilda s-a întors seara la Verdun, bine-dispusă. Și-a amintit chiar să-și pună pe cap vâlul pe care îl ura, acoperindu-și părul care era și mai răvășit decât de obicei după o zi de călărie. Era chemată urgent de mama ei și de către tatăl vitreg; trebuia să meargă în camera lor la întoarcere. Inima i s-a făcut cât un purice. Se ruga ca sănătatea lui Godefroi să nu se fi înrăutățit cât timp fusese plecată. După ce înlătură mirosul de cal schimbându-și veșmintele, fugi prin holul lung spre camera tatălui ei vitreg.

– Intră, draga mea. Intră!

A respirat imediat ușurată. Deși Godefroi era tras la față și palid, stătea la biroul lui și arăta mai bine decât în ultimele săptămâni. Părea că ultimele două zile de negocieri cu fiul său îi readuseseră puțin din aerul de politician.

Beatrice vorbi prima:

– Tatăl tău vitreg a muncit din greu să ajungă la o înțelegere care să fie în beneficiul tuturor celor implicați. Prin aceasta, Toscana va rămâne în seama ta și va salva aparențele pentru Godefroi cel tânăr. Te va proteja, de asemenea, de lucrurile ciudate și ilegale cu care te-a amenințat Godefroi.

Godefroi tatăl continuă:

– Fiul meu a fost de acord să semneze un document care spune că are drepturi în Toscana doar atâta timp cât este căsătorit cu tine. Dacă alege să te dea la o parte din orice motiv, pierde toate acele drepturi. Mai mult, tu ai dreptul să-l părăsești și să te întorci în Toscana dacă este violent cu tine fizic în orice fel sau pentru anumite motive legale care vor fi expuse cu grijă în document. Ai, de asemenea, dreptul de a vizita anual Toscana și de a te ocupa de administrarea ținutului tău în acest timp.

Matilda era uluită. Nu se mai auzise de o asemenea înțelegere, dar Godefroi cunoștea bine legea și căutase, fără îndoială, ceea ce era legal. Era, cu siguranță, o opțiune mai bună decât să fie în război, atât împotriva lui Henric, cât și împotriva cocoșatului și putea să-și păstreze moștenirea.

– Ești de acord cu ce am convenit, fiica mea?

Dând ușor din cap, Matilda se gândea la poziția ei ca fiind una strategică. Era una destul de importantă. Dar dacă ar îndrăzni mai mult?

– Astăzi, am avut o viziune când eram în pădure. Vreau să construiesc o mănăstire mare aici, în cinstea Maicii Domnului, iar Patricio să fie starețul ei. Aș dori ca Godefroi să ofere resursele pentru construirea unui asemenea monument ca dar de nuntă pentru mine.

Deși atât Godefroi tatăl, cât și Beatrice știau în cinstea cui va fi ridicată mănăstirea de fapt și care era scopul ei, nici unul nu i-a contestat cererea. Dacă ridicarea unei mănăstiri în pădure pentru ordin o va ajuta pe Matilda să se resemneze cu soarta ei de a se căsători cu cocoșatul și de a locui în Lorena, fie. Devenind protectoarea unei mănăstiri uriașe, Matilda își va face probabil o reputație pe plan local. Circulau deja bârfe despre ea, dar cu siguranță că o ducesă atât de devotată Domnului și Maicii Sale Sfinte încât să-și dedice viața construind un monument în cinstea lor nu putea fi o vrăjitoare.

Tatăl vitreg îi zâmbi, arătând puțin din vechea lui vitalitate:

– Sunt sigur că fiul meu va fi mai mult decât dornic să ofere resurse pentru un proiect atât de vrednic și, în egală măsură, încântat că soția lui este o femeie atât de pioasă și o atât de bună catolică.

Făcând o reverență adâncă, Matilda le mulțumi părinților ei pentru generozitate și se retrase în camera ei. Nu era în nici un caz un scenariu perfect, dar putea învăța să trăiască astfel. Și,

lucrul cel mai important, se afla în situația în care putea începe imediat construcția pe care o va numi Mănăstirea Doamnei Noastre din Orval. Va îndeplini obligația Celei Așteptate, așa cum își ținuse promisiunea față de Chipul Sfânt. Nimic nu era mai important decât acest lucru.

– Facă-se voia Ta!

Matilda rosti în șoaptă, cu ochii îndreptați spre cer, aceste cuvinte, în timp ce se întorcea prin coridorul rece. Îl căuta pe Patricio pentru a-i da vestea bună despre noua lui misiune oficială de a deveni stareț al mănăstirii Orval.

Patricio a supravegheat planul inițial și construcția mănăstirii cu ajutorul sfetnicilor benedictini ai lui Godefroi tatăl. Desigur, Matilda era consultată în toate aspectele majore. La ordinul din Lucca au fost trimiși mesageri pentru a-i anunța pe Isobel și pe Învățător că au întemeiat cu succes Valea de Aur și că monahii din Calabria care vor începe să transcrie *Libro Rosso* și alte istorii ar trebui să se pregătească să vină în Nord până în vara anului 1070.

Matilda ținerea o cutie din fildeș sculptată în camera ei; era un cadou de la tatăl ei, primit când împlinise aniversarea vârstei de șase ani. Era obiectul ei cel mai de preț, deoarece era încrustată cu simbolul părții Lucchesi a familiei, simbolul lui Siegfried, cu pietre semiprețioase. În cutie, ținerea un alt obiect personal prețuit de ea. Era pergamentul rulat și legat cu fundă roșie din satin care conținea desenul rozei cu șase petale, așa cum fusese desenat de Învățător. Scoțând pergamentul din cutie, Matilda îl duse în camera de întâlnire, unde Patricio vorbea cu arhitecții.

– Vreau să construim o fereastră cu acest model, anunță ea desfășurând pergamentul pentru a le arăta simbolul. Vreau ca lumina zilei să strălucească prin petalele florii și să lumineze podeaua

de dincolo de ea. Pe podea va fi un labirint. Patricio vă va spune cum va arăta.

Labirintul desenat de Solomon și instrucțiunile după care să construiască cele unsprezece circuite spre centru erau scrise în *Libro Rosso*. Va fi o mare provocare pentru constructori, deoarece dorea unul și în pereți, și în grădină. Dar Matilda mai avea și alte sarcini dificile să le dea.

– Am avut un vis despre cum trebuie să arate naosul. Trebuie să fie clădirea cea mai solemnă din Lorena, cu adevărat vrednică de comoara pe care o va păstra. Deși nu sunt foarte talentată ca artistă, am văzut acest lucru în viziunea mea și voi încerca să-l desenez pentru voi.

Matilda a luat condeiul de la arhitectul-șef și a început să deseneze, în timp ce Patricio râdea de falsa ei modestie. Matilda era excepțională la desenul tehnic și le dădea indicațiile despre templul lui Solomon mai repede și cu mai multe detalii decât el.

Îi explică arhitectului:

– Vreau să aibă aceste arcade ascuțite, cât de sus se pot construi, susținute de coloane din marmură aurie. Acesta va fi un naos lung, cu multe coloane și multe arcade. Va fi un monument în cinstea lui Dumnezeu și în cinstea a ceea ce poate fi creat în numele Iubirii. Trebuie să fie măreț, pe măsura a ceea ce reprezintă.

Arhitectul clătină din cap, mirat, către viitoarea ducesă de Lorena. Această femeie era foarte talentată la desen și cunoștea principiile arhitecturii. Ceea ce propunea ea era o provocare imensă. Când Matilda a terminat de explicat, arhitectul era convins că a înțeles viziunea ei, viziunea ei incredibil de costisitoare: aceea de a construi cea mai mare mănăstire din nordul Europei.

Amânase inevitabilul cât a fost posibil. Godefroi tatăl se stinge și trebuia ca Matilda să spună jurămintele alături de cocoșatul dezgustător peste trei zile. L-a găsit pe Patricio în capelă.

– Patricio, ajută-mă! Știu că trebuie să fac asta, dar sunt îngrozită că trebuie să-l las să mă atingă. Ce să fac?

Patricio primise aceeași educație ca Matilda și era conștient de sfințenia camerei nuptiale. Știa, de asemenea, că Matilda nu va afla uniunea sacră din scripturile lor în această căsătorie cu un om dezgustător, pe care îl disprețuia. Dar el avea puțină experiență practică în această problemă. Deși ea îl tachina adesea, spunându-i că este în căutarea frumuseților blonde germane din regatul ei pentru a-i găsi o stareță potrivită ca parteneră, Patricio mai avea de așteptat pentru această ocazie. Era oarecum pierdut, așa că întrebă:

– Ce sfat ți-a dat Isobel?

Matilda oftă și încercă să-și amintească ultima ei conversație cu Issy.

– Mi-a spus să nu îl sărut.

Patricio a aprobat din cap. Era un sfat de înțeles. *Cartea Iubirii* și *Cântarea Cântărilor* vorbeau de sărut ca fiind absolut sacru. Prin sărut sufletele se armonizau, cele două spirite se împreunau în acea respirație împărtășită. Sărutul, la fel sau poate mai mult ca intimitatea finală a actului sexual, era considerat esențial în uniunea divină.

Isobel îi spusese:

– Este dreptul lui de soț să-ți ceară copii, Tilda. Va trebui să-ți supui corpul dorinței lui, să i te oferi de la șolduri în jos oricând va dori el. Dar nu trebuie să-ți supui și sufletul. Tot ce este de la inimă în sus îți aparține ție. Oferă-i îndatoririle tale legale de soție, dar păstrează-ți drepturile tale. Nu-i permite să te sărute dacă ți se pare dezgustător. Aceasta este o comoară pe care nu ești obligată să o oferi decât celui pe care îl iubești cel mai mult.

A făcut-o pe Matilda să roșească, învățând-o o serie de distracții alese șocante, care îl vor face pe bărbat să uite de sărut. Rapid. Ascultase cu atenție, oarecum îngrozită, dar luase notițe în

mente. Acum, când evenimentul amenințător se apropia, era fericită că fusese atât de atentă.

Matilda era o elevă excepțională. Când jurămintele au fost spuse în capela din Verdun, după trei zile, ea tremura și de frig, și de frica nopții nunții. Dar s-a hotărât să trateze acest lucru strategic, ca pe un alt câmp de luptă unde trebuia să se bată pentru a apăra ceea ce era al ei de drept. În acest caz, își apăra sufletul.

Când cocoșatul s-a apropiat de ea în camera nupțială, Matilda l-a scandalizat, jucând cu multă convingere rolul unei dezvățate. L-a întâmpinat în toată splendoarea goliciunii ei absolute, o imagine a sălbăticiei, cu cosițe arămii-roșiatice, care contrastau cu pielea de marmură, fără cusur. Faptul că legendarul și păcătosul păr roșu nu îi acoperea doar capul, ci și partea ei cea mai femeiască era pe cât de ispitor, pe atât de șocant și, cu siguranță, era mai mult decât putea suporta orice bărbat creștin. Era convins că această creatură nefirească era cu adevărat vrăjitoarea care se credea că este. Era șarpele Lilith, seducătoarea demonică, era consoarta diavolului. Dar în acel moment, era dispus să-și riște și sufletul său nemuritor dacă era nevoie. Diavolul câștigase.

Godefroi era vrăjit de noua lui soție, dar și îngrozit de ea. În rolul ei, Matilda nu a pierdut timpul și a profitat de starea lui de uimire. Folosindu-se de trucurile prostituatelor pe care Isobel i le dezvăluise, Matilda s-a asigurat că soțul ei nu avea nici un interes să o sărute. În mod deloc surprinzător, totul s-a terminat repede. Godefroi cel Cocoșat s-a întors aproape imediat cu spatele și a început să sforăie, lăsând trupul Matildei puțin răvășit, dar sufletul intact.

Ziua următoare, când a fost întrebat despre noaptea nunții de unii dintre oamenii lui, cocoșatul a murmurat:

– Tot ceea ce se spune despre femeile roșcate este adevărat.

Râsul lasciv care a urmat după comentariu era semn clar că toți din Lorena știau prea bine ce însemna părul roșu, dincolo de ușile închise ale dormitorului.

Godefroi tatăl, ducele de Lorena, a intrat într-o comă profundă în ziua următoare. A murit trei zile mai târziu, în junul Crăciunului anului 1069. Matilda l-a jelit cu toată cinstea și sinceritatea pe care le-ar fi oferit tatălui ei natural, ceea ce nu se putea spune despre fiul lui. Godefroi fiul pândea ca un vultur, așteptând ca tatăl lui să moară pentru a moșteni toate proprietățile lui și ale Matildei.

Partea bună a lăcomiei cocoșatului era că aceasta îi ocupa tot timpul și astfel nu avea prea multă treabă cu Matilda. Ea făcea ce voia, adică își petrecea timpul cu Patricio supraveghind lucrările de la Orval. Construcția nu începea decât în primăvară, dar aveau destule lucruri de făcut până atunci. Arca Noii Alianțe, care conținea *Libro Rosso*, era păstrată într-o capelă privată, în care doar Matilda și Patricio puteau intra; aceasta era una dintre cerințele ei dinaintea nunții, până când mănăstirea Orval va fi construită și arca va putea fi mutată, iar cartea, copiată. Desigur, îl mințise pe cocoșat cu privire la conținutul arcei, dar el nici măcar nu și-a dat seama. Patricio își petrecea acum majoritatea timpului în capelă, dându-și silința să deseneze schița labirintului lui Solomon care apărea în *Libro Rosso*. Vor avea nevoie de o copie pe care să o arate constructorului.

Matilda petrecea ore în șir cu mama ei. Aceasta era văduvă acum pentru a doua oară și ambele dați pierduse bărbați pe care îi iubise cu adevărat. Beatrice și-a acceptat durerea cu aceeași grație și demnitate cu care trăise și înainte, dar Matilda vedea că durerea își lăsase amprenta. O şuviță groasă argintie strălucea prin părul ei odată negru, iar frumusețea ei legendară începea să pălească din cauza vârstei și a necazurilor.

– Când se topește zăpada, mă întorc la Mantova, anunță Beatrice deodată într-o seară, la cină.

Matilda era surprinsă. Crezuse că, din moment ce mama ei era din Lorena, era fericită să fie aici, în casa în care a copilărit.

Beatrice explică:

– Toscana a devenit casa mea de-a lungul anilor în care am locuit acolo, Matilda. Este mai mult casa mea decât va fi Lorena vreodată. Dar, pe lângă asta, nu am încredere în soțul tău așa cum am avut în al meu. El va fi ocupat cu problemele de aici din Lorena, iar eu mă voi întoarce la pământurile noastre, ca să am grijă să fie administrate cum se cuvine. O fac pentru tine și pentru mine.

– Mi-ar plăcea să merg cu tine, oftă Matilda.

Beatrice întinse o mână să o mângâie pe fiica ei.

– Într-o bună zi, fiica mea, într-o bună zi. Nu-ți pierde speranța. Ești tânără și vei vedea Toscana din nou.

Și, total pe neașteptate, Matilda a făcut ceva ce rareori își permitea. A plâns. Punându-și capul între palme, și-a permis să plângă: pentru țara ei pierdută, pentru tații ei care au pierit, pentru prietenii ei care erau prea departe, pentru vărul ei îngrozitor, pentru căsătoria ei dezgustătoare, pentru responsabilitățile ei spirituale, iar acum pentru mama ei care pleca. Beatrice a lăsat-o să plângă cât a vrut, în timp ce-i mângâia părul cu o afecțiune maternă pe care nu i-o arăta decât rareori.

Roagă-te așa cum te-am învățat, folosind roza ca model pentru Sfântul Duh. Pentru că, prin intermediul Mamei, vei ajunge cel mai ușor la Tatăl.

Și întotdeauna, începând de la stânga la dreapta, alege prima petală a florii sfinte, adică petala CREDINȚEI, și roagă-te:

*Tatăl nostru
Care ești în ceruri!
Sfințească-Se numele Tău,*

Gândește-te aici la credința ta în Dumnezeu și în harul Sfântului Duh, în același timp având recunoștință pentru prezența amândurora în viața ta și pe Pământ.

Alege a doua petală, adică petala SUPUNERII, și roagă-te:

*Vie împărăția Ta,
Facă-se voia Ta,*

Ascultă vocea Tatălui nostru pentru a-i putea auzi voia și pentru a o îndeplini fără teamă sau greșeală. Rămâi la această petală cât timp e nevoie pentru a te cufunda în ea și a găsi eliberarea binecuvântată a supunerii față de voia Lui și nu față de voia ta.

Alege a treia petală, cea a RITUALULUI, și roagă-te:

Precum în cer, așa și pe pământ.

Aici îți vei reafirma promisiunea, față de Dumnezeu și față de tine, dacă ești un „anthropos“ și dacă ți-ai amintit lucrul acesta. Dacă încă nu ai ajuns la starea de realizare, îți vei confirma angajamentul de a crea raiul pe pământ acționând în concordanță cu Calea Iubirii mai presus de orice și iubindu-ți frații și surorile de pe Pământ ca pe tine însuși, deoarece ei sunt parte din tine. Te vei ruga apoi pentru luminare, că prin cunoaștere îți vei aduce aminte natura promisiunii tale eterne.

Alege acum a patra petală, adică petala ABUNDENȚEI, și te roagă:

*Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi.*

Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ți-a dăruit și amintește-ți că, atunci când trăiești în armonie cu voia lui și îți

îndeplinești promisiunea față de El, vei cunoaște răsplata abundenței și nu vei trăi nici o zi în nevoie. Tot ceea ce ai nevoie sau îți dorești vei primi atunci când trăiești după voia Domnului și când te aliniezi cu voia Lui.

Alege acum a cincea petală, adică cea a IERTĂRII, și roagă-te:

*Și ne iartă nouă greșelile noastre,
Precum și noi iertăm greșiților noștri.*

Aici trebuie să faci o listă cu cei care ți-au făcut rău, cei care au făcut mărturie mincinoasă împotriva ta sau te-au rănit în vreun fel. Și trebuie să-i ierți, rugându-te ca într-o bună zi să devină anthropos pe deplin și să realizeze propria lor legătură cu Dumnezeu și să-și aducă aminte de propria lor promisiune. Trebuie să ceri ca toți cei pe care tu i-ai jignit să te ierte în același fel și, mai mult decât orice, trebuie să te ierți pe tine pentru toate faptele și gândurile care au adus rușine asupra ta în slăbiciunea ta umană. Pentru că, deși iertarea este mângâierea Maicii noastre plină de compasiune, iertarea de sine este necesară în primul rând.

Alege a șasea petală, adică petala PUTERII, și te roagă:

*Și nu ne duce pe noi în ispită,
Ci ne izbăvește de cel viclean.*

Deoarece ispita este cea care ne împiedică să fim ființe realizate pe deplin, ea ne împiedică să îndeplinim promisiunea față de Dumnezeu, față de noi înșine și față de ceilalți și se găsește în avariție, mândrie, lene, poftă trupească, furie, lăcomie și mai ales în invidie. Gândește-te la aceste păcate și roagă-te pentru eliberarea de cele care te îndepărtează din drumul tău spre a deveni un bun anthropos.

Roagă-te așa cum ți-am arătat și învață-i pe frații și pe surorile tale să facă la fel. Trăind prin această rugăciune, bărbații și

femeile vor crea raiul pe pământ. Prin această rugăciune ei vor trăi exprimându-și dragostea.

Dragostea învinge totul.

Cei care au urechi de auzit să audă.

Rugăciunea rozei cu șase petale

din *Cartea Iubirii*

așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Palatul din Verdun, primăvara anului 1071

Matilda era însărcinată.

Era sigură. Trecuseră două cicluri întregi ale lunii de la ultima sângerare, stomacul o chinuia dimineața și nu putea să mănânce nici o bucată de pâine.

Mintea ei era măcinată de o dilemă. Dacă spunea imediat că este însărcinată, putea insista ca soțul ei să nu o atingă, de frică să nu-i facă rău copilului. Aceasta ar fi cea mai binevenită păsuire de mormăitul lui și de relațiile sexuale, pe care le ura din tot sufletul. Ar fi putut chiar să insiste să aibă camera ei în timpul sarcinii. Din nefericire, soțul ei fusese stârnit de performanța ei dezvățată din noaptea nunții, lucru la care ea nu se așteptase. Dorința lui devenise de atunci o obsesie, o dependență profană față de soția lui exotică și de corpul ei nefiresc. Venea acum să o caute prea des, disperat și exigent.

Comportamentul din dormitor o îmbolnăvisese pe Matilda, dar până acum reușise să îl împiedice pe cocoșat să o sărute. Singurul lucru care o ajuta să nu înnebunească după apusul soarelui era că el nu se arăta prea interesat să o sărute, fiind preocupat de celelalte plăceri ale feminității ei.

Pe de altă parte, dacă i-ar spune că este însărcinată, el ar insista ca ea să nu mai călărească. Acest lucru însemna că nu va putea să continue supravegherea construcției mănăstirii Orval, singura

bucurie adevărată din viața ei. A fi lipsită de ea era mai mult decât putea suporta. Ea însăși pusese piatra de temelie la echinocliul de primăvară din 1070, aproape cu un an înainte, și era implicată în fiecare decizie luată. Mai mult, venise veste de la ordin că monahii din Calabria care vor copia *Libro Rosso* au pornit spre Nord către ea. Deși la început putea să-i găzduiască la palat, pentru a începe în mod serios traducerile, va trebui să-i scoată din Verdun și să-i îndepărteze de întrebările lui Godefroi, care făceau parte din comportamentul lui de fiecare zi. Nu voia să piardă mai devreme decât era necesar libertatea de a merge la Orval.

Totuși, Matilda fu forțată să-și schimbe decizia într-o noapte, la puțin timp după ce-și dăduse seama de starea ei. Cocoșatul era plecat până târziu, cum făcea adesea, având în vedere că pământurile lor se întindeau pe o suprafață ce se întindea dincolo de Stenay. În mod normal, când mergea până la hotar, nu se întorcea la Verdun până a doua zi, spre ușurarea ei. Matilda voia să doarmă în acea noapte, epuizată de fuga zilnică din calea cocoșatului, de construirea celei mai mari mănăstiri din Europa și de noua viață care creștea în corpul ei. Deoarece era atât de târziu, era convinsă că soțul ei va dormi altundeva în acea noapte.

Dar se înșela.

L-a auzit înainte să îl vadă. Și i-a simțit mirosul înainte de a intra în cameră.

– Unde e femeia mea?

S-a împiedicat la intrarea în cameră, duhnind a bere și a ceva mai neplăcut, iar Matilda nu putu să-și dea seama ce este până el s-a apropiat de el. Vomă. Era murdar și dezgustător, ca și când s-ar fi rostogolit în cea mai oribilă cârciumă timp de ore întregi. Cocoșatul își îneca astfel nefericirea uneori. În ciuda defectelor lui fizice, era un bărbat sănătos, iar înainte de căsătorie căuta alinare în mod regulat în bordeluri și în cârciumi. De la căsătoria cu

vrăjitoarea roșcată, și-a dat seama de nevoia de a evada în familiaritatea sigură a femeilor germane cu părul ca spicul grâului. Acum, mai mult ca oricând, spera să rupă vraja făcută asupra lui de soția lui haină. Faptul că îl ura, că o dezgusta și că el știa asta îi mărea chinul.

Nu demult, când Godefroi își căuta alinarea prea mult în băutură și petrecea prea mult timp prin bordeluri, adormea înainte să ajungă la soția lui. În seara aceasta, n-avea să fie atât de norocoasă. Lăptăresele cu pielea albă nu se comparau cu Matilda în mintea lui febrilă. Chiar și cu două din cele mai arătoase femei deodată în camera din spate, nu a putut să-și șteargă din minte imaginea femeii provocatoare care îl aștepta chiar în patul lui. Când s-a întors la palat, era un om posedat atât de dorință, cât și de demonii interiori.

– Vino la bărbatul și soțul tău, cătea desfrânată, bolborosi în timp ce se îndrepta spre ea, descotorosindu-se febril de pantaloni.

Matilda era pe jumătate adormită când el intră în cameră, iar acum încerca să-și adune gândurile pentru a înfrunta sosirea lui neașteptată. Reflexele ei rapide obișnuite erau amorțite atât de dorința de a dormi, cât și de starea ei. A fost luată complet prin surprindere. Viteza neașteptată cu care s-a urcat peste ea abia i-a lăsat timp să se întoarcă înainte ca el să încerce să-și pună gura puturoasă peste buzele ei delicate. A sărutat-o doar pe obraz cu un geamăt, iar dinții i-au lăsat o urmă pe față. A încercat cu disperare să-i distragă atenția cu mâinile ei îndemânaticе, dar în seara asta, această strategie eficientă în mod normal nu funcționa.

Godefroi o plesni cu forță cu dosul palmei.

– Întoarce-ți capul spre mine, femeie!

Nu a așteptat ca ea să se supună. A prins-o cu ambele mâini de păr și a sărutat-o cu forța. S-a luptat să-și țină dinții strânși, dar cocoșatul era mai puternic și și-a împins limba lunecoasă și scrutaătoare în gura ei. Disperată să scape de sub el, Matilda s-a folosit

de o tehnică de luptă învățată de la Conn, înfigându-și genunchiul în pieptul lui și întorcându-se într-o mișcare rapidă și dureroasă.

Cocoșatul a căzut pe podea cu o bufnitură, mormăind. Un moment stătu nemișcat, așteptând să-i revină răsuflarea. Apoi a început să se ridice ușor, amenințător. Se apropia de ea cu pumnii strânși.

– Îmi voi lua drepturile de soț de la tine, când vreau și cum vreau. Prețiosul tău document legal nu te scutește de asta.

Matilda spuse cât de repede a putut, înainte ca el să mai facă vreun pas:

– Godefroi, oprește-te! Sunt însărcinată.

El a clipit, ca și când nu ar fi auzit-o bine, lucru posibil în starea de ebrietate în care se afla. Bolborosi către ea:

– Ce spui?

– Am spus că port copilul tău în pântece. Iar moașa spune că, din cauza structurii mele delicate, dacă mă mai atingi, voi fi în mare primejdie să pierd copilul.

Mințea, desigur, dar el era prea ignorant pentru a cunoaște asemenea lucruri, chiar și atunci când era treaz.

A făcut încă un pas intenționat spre ea, întinzându-se cu o rapiditate surprinzătoare să o prindă de păr și să o tragă spre el.

– De ce aș crede o vrăjitoare mincinoasă ca tine?

Dorința și starea lui de beție formau o combinație periculoasă, care îl făcea irațional. Iar cocoșatul era un bărbat masiv. Trebuia să-l facă să înțeleagă. Repede.

– Pentru că ai așteptat atâția ani un moștenitor, iar dacă mă vei atinge, vei risca orice șansă pe care ai avut-o vreodată de a avea unul.

Godefroi nu o mai ținea atât de strâns pe Matilda, dar nici nu-i dădea drumul. Ea era furioasă acum. Aruncă următoarea propoziție cu atitudinea ei războinică:

– Există o mulțime de fetișcane în casa asta care ar fi fericite să te satisfacă pentru nimic. Trebuie să-l pui în pericol pe copilul nostru – viitorul duce de Lorena – din cauza dorinței tale?

Funcționase. Amuțit cum era, de băutură și de ea, Matilda reușise să ajungă la acea parte din creierul lui în care se afla ambiția. Cocoșatul mormăi ceva despre a discuta acest subiect cu ea a doua zi și ieși din cameră fără a se uita înapoi.

Matildei îi era milă de el și se simțea vinovată pentru biata servitoare căreia i se va cere să se ocupe de stăpânul ei, ducele. Mai târziu, va afla de la ceilalți servitori care dintre fete a suferit umilința și îi va dubla plata. Era singurul lucru pe care-l putea face.

Dar, în sinea ei, era absolut ușurată că plăcerea sexuală a cocoșatului nu va fi îndatorirea ei în următoarele șapte luni, cel puțin.

Matilda era prizonieră în palat. Așa cum se temea, Godefroi i-a făcut o listă cu ce avea voie și cu ce nu avea voie să facă. Călăritul era în capul listei activităților interzise. Era supravegheată fără încetare de unul sau altul dintre angajații cocoșatului: preoți, doctori, moașe, toți punându-i o mulțime de întrebări, lucru care nu-i mai lăsa nici o clipă de liniște. Chiar și bucătarul supraveghea atent fiecare bucățică pe care o băga în gură, iar pe furiș puneă servitori să stea în camera ei pentru a urmări dacă mănâncă ceea ce i s-a pregătit.

Din fericire, soțul ei o evita ca și când ar fi fost ciumată din noaptea umilirii lui în dormitor. Matilda era convinsă că el nu avea încredere în ea și că se gândea că ar face rău intenționat copilului lor, acesta fiind motivul supravegherii intense și omniprezente din partea angajaților lui. Era groaznic să știe că toți acești oameni o credeau în stare de ceva atât de crud. Dar era la fel de greu să simtă viața care creștea rapid în corpul ei și să știe că nu fusese concepută în mod imaculat, așa cum învățase în ordin. Biețutul copilaș, fără să aibă vreo vină, nu a fost creat într-un mediu

sacru. *Cartea Iubirii* spunea că toți copiii născuți din uniunea celor care se iubesc cu adevărat sunt concepuți fără pată în fața lui Dumnezeu, dar când un copil este conceput în afara iubirii, nu are parte de o binecuvântare atât de mare la naștere. Acest lucru a fost spus nu pentru a-i judeca pe bieții copii, care nu au de ales, ci ca o avertizare pentru adulți, să nu conceapă copii în afara iubirii.

„Doamne, Dumnezeule, de ce m-ai luat de lângă Isobel și Învățător într-o perioadă ca asta?“ Matilda avea nevoie de sfaturi spirituale acum mai mult ca oricând. Tânjea după ele și era nefericită. Singurul ei refugiu era capela, singurul loc în care putea evada și putea închide ușa pentru a scăpa de toți spionii cocoșatului. Intră în capelă, atingând mai întâi micuța statuie a Modestei, care era așezată acum pe un altar împodobit.

Ca surpriză cu ocazia zilei ei de naștere de la echinocțiul de primăvară, Patricio pictase o roză cu șase petale în mijlocul pardoselii. Dacă tot nu va avea un labirint în Lorena până când va fi gata mănăstirea de la Orval, el a reușit să creeze un loc sacru pentru a o ajuta să se roage profund, spunând rugăciunea lor cea mai sfântă. Poate acest lucru îi va oferi forța de care are nevoie pentru a trece peste necazurile din acest moment.

Pe Matilda o încânta acest loc, iar acum pășea pe roză pentru a-și spune rugăciunea. Începu cu prima petală, exprimându-și mulțumirea pentru cele cu care viața ei a fost binecuvântată, înainte de a trece la petala a doua.

„Facă-se voia Ta, își șoptea iar și iar. Doamne Dumnezeule, de ce vrei asta de la mine? De ce am fost îndepărtată de toți cei pe care îi iubeam și de singurul loc pe care îl voi numi vreodată „acasă“? Cum pot înțelege mai bine voia Ta?“

Uneori, auzea clar vocea Lui, dar acest lucru se întâmpla cel mai adesea în labirint. Alteori, auzea doar sunetul liniștii din urechile ei. Astăzi, l-a auzit cu o forță la care nu se aștepta:

– Când Valea de Aur va fi gata, te vei putea întoarce acasă, unde vei găsi o mare iubire, ca recompensă pentru destinul tău și pentru îndeplinirea promisiunii.

Erau lucruri pe care nu le înțelegea în acel răspuns, de exemplu, cum va putea să se întoarcă acasă, dar ceea ce auzise o liniști. Voia lui Dumnezeu a fost ca ea să construiască mănăstirea Orval, iar asta era exact ceea ce făcea. Construcția avansa cu pași repezi; iarna blândă le-a permis constructorilor să lucreze mult după sfârșitul toamnei. Cei din Calabria erau aici, muncind serios pentru a copia *Libro Rosso*. Totul mergea perfect, conform planului.

Și-a terminat rugăciunea celor șase petale, zăbovind mai mult timp la a cincea, petala iertării. S-a rugat să găsească puterea să-l ierte pe Godefroi pentru ticăloșia lui, având compasiune pentru starea lui și pentru durerea pe care această stare i-a cauzat-o. Matilda s-a rugat lui Dumnezeu să o ierte pentru că își disprețuia soțul și pentru că nu se purta mai tandru cu el. Când a terminat, a simțit o pace care înainte o ocolea. Iar Dumnezeu a răsplătit-o pentru evlavia ei, pentru că Patricio sosi de la Orval chiar în acea după-amiază.

Venise să o informeze cu privire la progresul rapid al construcției frumoasei lor mănăstiri și să-i facă desene ale structurilor, așa cum fuseseră ridicate, pentru a arăta splendoarea și măiestria lor. Ea își dorea mai mult decât orice să vadă roza uriașă cu șase petale care fusese înălțată, al cărei contur se putea vedea din labirintul din grădină, care abia începuse să fie construit. Patricio era foarte entuziasmat de frumusețea întregii structuri și încerca să-i împărtășească această pasiune, dar în același timp să o facă să nu se simtă disperată din cauză că nu putea călări până acolo cu el. Putea citi pe fața ei dorința plină de nostalgie.

– O, Patricio, îmi doresc să pot fi acolo cu tine.

– Timpul trece foarte repede. Vei fi acolo înainte să-ți dai seama. Și, până când vei putea să călătorești, vom fi aproape de

finalul primelor construcții, iar în grădină voi avea un labirint perfect, construit special pentru tine.

– Aștept cu nerăbdare construirea lui.

Era începutul toamnei când Patricio veni la Verdun într-o dimineață, devreme, să o vadă pe Matilda și să o anunțe că labirintul era gata. Era încântat, deoarece el fusese primul care străbătuse cele unsprezece circuite cu o seară înainte. Voia să împartă acest succes cu ea. Împreună creaseră o bibliotecă superbă și un loc în care se vor putea preda învățăturile Căii Iubirii, lucru care merita să fie sărbătorit.

Matilda l-a întâmpinat, dar nu era în apele ei și nu se afla într-o stare bună, ca să poată sărbători. Era în a șaptea lună și se putea vedea sarcina în silueta ei micuță. Se plimbau acum în direcția grajdurilor, Matilda privind melancolică spre cai.

– Ce n-aș da să străbat acum acel labirint! Este singurul loc în care am găsit cu adevărat pacea, știi?

Se opri brusc, uitându-se în jur. Nu fuseseră urmăriți, era sigură. Patricio o cunoștea destul de bine pentru a ști ce era în mintea ei; nu degeaba a spus Învățătorul că ei doi gândeau la fel.

– Nu, Matilda. Nici să nu te gândești. Este prea periculos.

– Godefroi este plecat pentru trei zile. Dacă plecăm acum, ne putem întoarce înainte să se întunece. Nu voi sta mult, Patricio. Doar atât cât să văd noua construcție și să merg o dată prin labirintul meu.

– Ai înnebunit? Nu ai voie să călărești. Și nu poți călări îmbrăcată astfel, chiar dacă ai avea voie.

– Ascultă-mă. Ai cunoscut pe cineva care se simte mai bine decât mine pe cal? E ca atunci când stai pe scaun. Voi lua unul dintre armăsarii mai bătrâni și mai stabili. Ne va lua câte o oră în plus la dus și întors, dar, dacă plecăm acum, am putea reuși. Și pot să găsesc haine de călărie în camera unde se țin harnașamen-

tul. Haine de bărbat, dar e cu atât mai bine pentru a mă deghiza și pentru a-mi ascunde starea.

– Nu-mi cere să fac asta cu tine, Tilda. Te rog!

– Pe cine altcineva să rog, fratele meu?

Ochii ei albaștri-verzui s-au umplut de lacrimi în timp ce se ruga de el.

– Te rog! În ultimele șase luni nu am avut nici o bucurie. Să văd ceea ce noi am creat la Orval, să sărbătorim, așa cum ai spus, e lucrul care îmi va da viață din nou. Mă va ajuta să duc la bun sfârșit sarcina.

– Dumnezeu să mă ierte dacă ți se întâmplă ceva ție sau copilului, bombăni Patricio, dând din cap. Vino repede atunci, înainte să fîm văzuți.

Odată ajunși în pădure, Matilda a uitat că este însărcinată. A grăbit calul să alerge în galop și a început să călărească în ritmul ei amețitor.

– Matilda, încetinește! Patricio era ud de sudoare, în ciuda aerului răcoros de toamnă timpurie. Avusese un presentiment încă de când îi văzuse chipul, când erau la grajduri. Deși știa că nu și-ar face rău intenționat, nici ei și nici copilului, Matilda se purta în cel mai necugetat mod.

Ea trase de ham și calul încetini.

– Îmi pare rău. Dar e atât de bine să fîu din nou afară.

Respira aerul înmiresmat al pinilor care umpleau pădurea din Ardeni. Se apropiau. Și era plină de nerăbdare. În timp ce treceau pe lângă iazul unde văzuseră lebăda solitară, Matilda rămase mută de uimire.

În fața ei se aflau arcadele ascuțite ale naosului, iar coloanele din marmură aurie străluceau în lumina soarelui. Era de-a dreptul magnific.

– O, Patricio! Iată ce am creat.

A descălecat ușor cu ajutorul prietenului ei și s-a îndreptat spre minunata clădire. Era tot ceea ce visase, un monument remarcabil pentru Calea Iubirii.

– Vino, trebuie să vezi asta.

Patricio era încântat că au ajuns teferi, fără ca Matilda să arate mai rău după drumul făcut. De fapt, arăta chiar mai vioaie decât o văzuse de când era însărcinată. A ajutat-o să pășească peste prag și să intre în încăperea mare unde se afla fereastra în forma rozei cu șase petale.

Matilda stătea în fața ei și începu să plângă. Când vorbi, în sfârșit, spuse în șoaptă:

– Este perfectă. Exact cum am visat că va arăta.

A dus-o apoi în camera pentru copierea manuscriselor, unde cei trei călugări din Calabria, doi mai în vârstă și un ucenic, făceau traduceri din *Libro Rosso*. Matilda nu îi văzuse de când veniseră în Lorena și era încântată să îi revadă. Deși călugării erau foarte surprinși să o vadă, au întâmpinat-o cu căldură și au invitat-o să se odihnească în timp ce ei îi pregăteau un prânz cu pâine și brânză făcute la mănăstire. Orval era deja pe cale să devină o comunitate prosperă și independentă. Matilda era foarte încântată de progresele făcute.

După prânz și după ce călugării au informat-o în legătură cu traduceri, care erau mult mai înaintate decât credea ea, Matilda era nerăbdătoare să vadă piesa de rezistență a ansamblului.

– Du-mă la labirintul nostru, îi ceru lui Patricio, iar el se supuse.

Era uimitor. Patricio lucrase cu zidari experți timp de peste un an pentru a da formă sutelor de pietre de pavaj care fuseseră așezate cu grijă pe pământ una câte una, pentru a crea contururile celor unsprezece circuite. În centru se afla o roză perfectă, conturată în piatră de o culoare mai deschisă, pentru contrast. Era o capodoperă de zidărie în piatră.

– Uită-te aici...

Patricio a ghidat-o spre intrare, care era cu fața spre vest. Făcu aproximativ zece pași, îndepărtându-se de intrare apoi îngenuncha să-i arate locul unde inelul de fier fusese înfîpt în pământ.

– Pentru Notre-Dame, Doamna labirintului.

Matilda îi zâmbi în timp ce-și smulgea câteva fire de păr din coșite legându-le apoi de inel printr-un nod. L-a sărutat pe obraz pe Patricio și i-a mulțumit, înainte de a face drumul mult așteptat prin labirintul ei, în mijlocul căruia o aștepta Dumnezeu.

Timpul petrecut de Matilda în labirint a fost foarte frumos, dar și dificil. A avut o viziune cu ea în Toscana, cu Conn și cu episcopul Anselmo și cu Isobel – și mai era cineva, un alt bărbat, pe care nu-l cunoștea. I s-a părut ciudat că ea nu arăta mai în vârstă decât astăzi. Era sigură că, dacă Toscana apărea în viitorul ei, era vorba despre un viitor mai îndepărtat. Godefroi nu i-ar permite niciodată să călătorească după venirea pe lume a copilului. Apoi avu o altă viziune, în Lucca; de data aceasta era Crăciunul. Stătea în fața catedralei din San Martino. Catedrala ei. Iar ea era fericită în ambele viziuni, aproape nespus de fericită. Ar putea fi posibilă o asemenea fericire? În ce perioadă din viitor sărea? Probabil era doar un vis al sufletului ei și nu făcea un salt într-un timp real. Era tulburată că nu avusese nici o viziune cu copilul ei, deși îl putea simți mișcându-se în pântecul ei. Poate că Dumnezeu nu voia ca ea să vadă copilul înaintea nașterii.

Patricio, care o aștepta la intrarea în labirint, se îngrijora. Era înăuntrul de mult timp și, dacă nu se întorcea curând, era imposibil să ajungă la Verdun înaintea lăsării întinericului. A închis ochii și i-a transmis gândul de a ieși, rugându-se în același timp să vină odată. Dar a trecut mult timp până ce în sfârșit a ieșit, rămasă fără suflare din cauza viziunilor.

– Tilda, nu mai avem timp. Trebuie să ne urcăm pe cai acum. Poți să-mi povestești pe drum.

Matilda a dat din cap, privind cerul și dându-și seama, speriată, că era mult mai târziu decât crezuse. Patricio a ajutat-o să încalece și a urmat-o îndeaproape în drumul spre Verdun.

Era spre sfârșitul toamnei, iar zilele deveneau tot mai scurte. Matilda trebuia să aleagă: fie să călărească mai repede și să profite cât mai mult de lumina zilei, fie să meargă încet, riscând să îi prindă întunericul. A ales prima opțiune și a lovit calul să o ia la galop.

– Dumnezeu să ne ajute pe amândoi! bolborosi Patricio, încercând să țină pasul cu ea.

Ori i-a fost scris în destinul ei, ori liberul-arbitru a fost de vină, Matilda nu va ști niciodată. Dar lumina care scădea și viteza impusă calului bătrân au fost o combinație mortală. Animalul și-a pierdut ritmul și s-a împiedicat în timpul galopului. Dacă ar fi avut un echilibru mai bun, Matilda ar fi putut cădea mai ușor și ar fi suferit cel mult câteva vânătăi. Dar corpul greoi, datorită sarcinii avansate, și lipsa echilibrului nu făceau pereche bună pentru situația în care se afla. A fost aruncată de pe cal, căzând puternic pe o parte.

Patricio țipă de spaimă și de durere văzând ce se întâmplase. Sări de pe cal și fugi spre Matilda, ușurat că respira, deși era inconștientă. S-a uitat să vadă dacă sângerează, dar nu a văzut nici un semn că ar fi avut răni exterioare care să-i pună viața în pericol. A luat apoi cuvertura de lână care acoperea calul și a înfășurat-o în ea pe prietena lui cea mai bună, rostind cea mai arzătoare rugăciune din viața lui. A sărit apoi pe cal și a fugit la Verdun după ajutoare, galopând de parcă l-ar fi avut pe diavol pe urmele lui.

Durerea din abdomen era ca și când zece săbii fierbinți ar fi împins-o din toate părțile. Și-a recăpătat cunoștința, dar, dacă așa avea să se simtă, ar fi preferat să fie leșinată. Încă o durere

ascuțită, iar apoi un șuvoi cald de lichid îi acoperi coapsele. Ochii îi erau deschiși acum și își dădea seama că se află în domitorul ei, cu doi dintre spionii lui Godefroi de fiecare parte. Moașele. Cea mai tânără dintre ele nu era atât de rea. Se numea Greta și era singura din personalul lui Godefroi care încercase într-adevăr a se împrieteni cu noua ducesă. Îi șterse fața cu o cârpă umezită și îi șopti în germană că totul era bine, că era acasă acum.

Moașa mai în vârstă nu era deloc la fel de blândă. Împărțea cu asprime ordine celorlalți din încăpere, în timp ce apăsa pânțelele Matildei.

– Împinge! Copilul acesta trebuie să se nască acum, dacă vrem să avem vreo speranță să îl salvăm.

Matilda putea doar să-și imagineze restul propoziției, bolborosit în respirația grea a moașei, într-o germană furioasă. Era, fără îndoială, un blestem la adresa cruzimii ducesei de Lorena de a pune în pericol copilul ducelui.

Matilda împinse. Nu avea de ales. Presiunea din abdomenul ei era insuportabilă și, după un sunet ciudat și încă o durere arzătoare, simți copilul mișcându-se și ieșind din pânțele ei.

Era prea devreme, și toți știau asta. Nu putea exista un final fericit după o astfel de naștere. Matilda era în stare de șoc și epuizată de durere și frică, dar era destul de conștientă pentru a-i păsa. Aștepta în tăcerea care a urmat ca moașa mai în vârstă să șteargă sângele de pe corpul copilului.

– O fetiță.

Nu exista nici o emoție în anunț. Iar apoi, pe neașteptate, în cameră s-a auzit un mic gângurit. Matilda își ținea respirația. Era posibil? Copilul ei trăia? Încercă să se ridice, dar moașa mai tânără o împinse cu grijă pe spate.

Moașa mai în vârstă, în ciuda asprimii cu care se comporta cu Matilda, era suprinzător de blândă și tandră cu pruncul, îl masa ușor și îi șoptea mereu ceva. O plesni pe moașa mai tânără:

– Adu-l pe preot!

Punând copilul pe o pătură de lână, moașa o aduse pe fetiță la mama ei și o puse în pat lângă ea.

– Trăiește, spuse femeia din nou, fără emoție în cuvintele și comportamentul ei. Dar nu pentru mult timp. Este prea mică, iar plămânii ei nu funcționează. Va muri înainte de răsăritul soarelui. Chiar înainte ca tatăl ei să o poată vedea în viață. Aceasta era o condamnare evidentă. Trebuie să-i dai un nume, pentru ca preotul să o poată boteza, iar sufletul ei să nu se piardă. Un nume creștin.

Accentul pus pe „creștin“ era evident. Moașa nu voia să permită vrăjitoarei să condamne copilul ducelui mai mult decât o făcuse deja.

Matilda și-a folosit toată forța și a reușit să se ridice și să ia în brațe ghemotocul. Copila era atât de mică, încât părea ireală. Era perfectă, chiar și în miniatură. Nu avea nici un semn al diformității congenitale a tatălui ei. De fapt, singura trăsătură pe care Matilda o recunoscuse la ea era gropița din bărbie a mamei ei. Și, deși copila avea puțin păr pe cap, se vedea că este roșcat-închis.

Pentru un moment care i-a părut etern, copila s-a uitat în ochii ei, iar Matilda era sigură că o vedea cu adevărat. A fost scurt, dar a existat acest moment de înțelegere și de recunoaștere, o întrezărire a sufletului acestui copil care venise aici pentru atât de puțin timp. În acea clipă ele erau legate, mamă și fiică, iar Matilda era sigură că inima i se va sfâșia. Ea provocase această tragedie, ea o adusese peste copilul ei iubit și nevinovat. Dumnezeu să o ierte.

Preotul a ajuns repede, duhovnicul sever al lui Godefroi care nu o plăcea deloc pe Matilda. A stropit copilul cu apă sfințită în mare grabă, ca și când ar fi fost sigur că va muri în câteva minute.

– I-ai dat un nume creștin?

Matilda atinse cu degetul gropița din bărbia ei. A dat ușor din cap.

– I-am dat. Îi voi spune Beatrice Magdalena.

Preotul părea nemulțumit, dar nu spuse nimic. A botezat copilă și i-a făcut și slujba de dinainte de moarte în același timp, тай- nele vieții și ale morții împreună. Apoi a ieșit din cameră fără să o mai privească pe Matilda.

Strângându-și copila la piept, Matilda o legăna, în amintirea vieții scurte pe care a avut-o. Nu știa cântece de leagăn, așa că fetița și-a dat ultima suflare ascultând plânsetul mamei ei printre versurile singurului cântec care o liniștise vreodată. Cel în limba franceză, despre iubire.

Matilda se sufoca. Ceva stătea pe fața ei și nu putea să respire. S-a agitat să scape de acel lucru, dar nu reușea. Agresorul ei era mai puternic decât ea, mai ales în starea de slăbiciune în care se afla. Când era cât pe ce să-și piardă cunoștința, a auzit o voce de bărbat alarmată. Era o luptă în dormitor și se striga în germană. Apoi perna a fost ridicată de pe fața ei.

Trăgând puternic aer în piept, Matilda a încercat să se uite prin cameră, deși era amețită și avea privirea încețoșată. Cocoșatul stătea deasupra ei cu o pernă în mână, instrumentul cu care ar fi trebuit să fie omorâtă. Dar nu el era atacatorul. În ciuda tuturor probabilităților, cocoșatul era salvatorul ei. Cea care încercase să o omoare pe Matilda era moașa mai în vârstă, care o privea pe Matilda cu ură. Femeia o scuipă.

– Diavole! Vrajitoare criminală! Ai omorât-o pe acea copilă la fel de sigur ca și când i-ai fi tăiat gâtul.

– Destul!

Godefroi va trebui să se ocupe de moașă mai târziu. Nu putea permite să aibă loc o crimă în propriul lui dormitor, chiar dacă era justificată, iar majoritatea supușilor lui ar fi fost de acord. S-a apropiat de patul soției lui după ce moașa a ieșit ca o furtună din dormitor. Matilda a încercat să vorbească, dar nu putea rosti nici un cuvânt.

Cocoșatul o privea de sus, lipsit de milă și plin de ură.

– Nu-mi mulțumi că te-am salvat, femeie. Nu am făcut asta pentru carnea ta condamnatibilă. A fost pur și simplu pentru a nu-mi pune în pericol sufletul nemuritor de dragul unei fete, permițând crima în casa mea. Dar să știi că, dacă copilul ar fi fost băiat... i-aș fi dat voie moașei să te omoare.

Trebuia să plece imediat. Matilda era convinsă că atâta timp cât va sta la Verdun, viața ei va fi în pericol. Toți cei de acolo erau loiali cocoșatului și toți o credeau o vrăjitoare criminală care și-a omorât copilul intenționat. A descoperit apoi în moașa mai tânără, Greta, un fel de aliat, deoarece fata venea să vadă dacă se simte mai bine și îi aducea pâine înmuiată în vin. Matilda a făcut-o să vorbească, lingușind-o și mărturisindu-i cât se simte de vinovată.

Greta i-a spus Matildei că gurile rele de pe moșie spuneau că era mai bine că fetița murise, deoarece avea același păr demonic ca mama ei. Fără îndoială că ar fi devenit o vrăjitoare și un blestem pentru bunul lor duce. Pericolul pentru ducesa era iminent, totuși. Dacă Matilda ar muri în următoarele zile, s-ar putea spune foarte ușor că era din cauza complicațiilor de la naștere. Nimeni din castel nu s-ar împotrivi, iar Godefroi ar moșteni toate proprietățile ei și ar fi liber să-și ia o soție mai tânără și să ia totul de la capăt.

Matilda i-a oferit fetei o parte din cutia ei cu bijuterii ca să ducă la Orval un mesaj din partea ei. Știa că lui Patricio i s-a interzis să se mai apropie de Verdun după incident, deoarece Godefroi l-a acuzat de conspirație. Dar trebuia să știe care era pericolul iminent pentru ea, pentru el și probabil pentru viitorul iubitei lor mănăstiri de la Orval. Destinul a făcut ca fratele fetei să fie unul dintre ajutoarele de la grajduri, iar un colier de rubine demn de o regină era o plată suficientă pentru ca el să-i dea Gretei un cal să ducă mesajul lui Patricio.

În întunericul nopții, Matilda a părăsit palatul pe la ieșirea servitorilor, doar cu hainele de pe ea, și a așteptat la grajduri să vină băiatul. Când calul a fost pregătit, a pornit în noapte, rugându-se ca luna să strălucească destul de tare pentru a-i lumina calea și mergând încet pentru a nu repeta căzătura.

– Trebuie să rămân aici, Matilda. Riscăm tot ceea ce am construit deja. Cocoșatul nu-mi va face rău. Nu ar îndrăzni. Sunt călugăr, iar aceasta este casa Domnului. Adu-ți aminte că el nu știe ce construiești aici de fapt și nimeni altcineva nu știe. Toți cei din Lorena cred că noi construim cea mai frumoasă mănăstire din nordul Europei. Acesta e un lucru cu care Godefroi se poate mândri.

Matilda a dat din cap, rugându-se ca lucrul acesta să fie adevărat. Voia ca Patricio să rămână aici, în Orval, să termine munca, să termine construcția care îi fuseseră arătate în viziunea lor, care prindea viață într-un fel atât de măreț. Fondurile pentru construcție ajunseseră de mult transferate în cuferele mănăstirii, pe care le controla Patricio. Era prea târziu ca Godefroi să oprească furnizarea banilor pentru înaintarea construcției. Dar era îngrijorată că soțul ei va încerca să-i facă rău lui Patricio în alt fel, ca răzbunare pentru ceea ce el credea că este o participare la trădarea ei.

– Mă îngrijorează mai tare ce se va întâmpla acum. Trebuie să pleci imediat din Lorena, dar, ca femeie, nu poți trece prin Alpi singură.

– Nu, dar mama are rude aici, la Stenay. O verișoară. Voi merge la ea și îi voi spune ce s-a întâmplat. De acolo, voi trimite un mesager în Toscana și voi cere să trimită o strajă care să mă ducă acasă.

– Poți să ai încredere în această rudă a mamei tale?

– Nu am văzut-o niciodată, dar este și ea o ducesă de drept și a trebuit să-l înfrunte pe Henric chiar de mai multe ori. Deci avem destule în comun, cred. Adevărul este că nu am de ales, nu-i așa?

– Nu. Succes, sora mea! Și să-mi dai de știre cât de repede poți. De acum înainte va trebui să folosim codul Sator Rotas pentru a comunica.

Învățătorul îi învățase când erau copii cum să-și trimită mesaje codate. Codul era folosit la Roma din primele zile ale creștinismului, când morți violente îi așteptau pe cei care erau prinși practicându-și credința. Prin acest limbaj criptic, primii creștini au reușit să comunice între ei în secret. Pentru tinerii Matilda și Patricio acesta era un mare joc, trimițându-și mesaje unul altuia în înșiruirea ciudată de litere și numere din pătratul magic. Acum, limbajul va fi folosit încă o dată pentru păstrarea adevăratului creștinism și pentru ca Matilda să fie în siguranță.

– Dumnezeu are grijă de credincioșii lui.

Învățătorul îi spusese asta Matildei de multe ori, iar ea a știut toată viața că acesta era adevărul. Când avusese nevoie disperată de sfaturi spirituale, le primise întotdeauna. De această dată, voia divină apărea în persoana verișoarei mamei ei, Giselda, numită astfel după regina care o crescuse pe Beatrice când rămăsese orfană. Părea că forța și grația erau strâns legate de acest nume în familia lor. Femeie educată și excentrică, Giselda părea să fie dezgustată și înfuriată atât de reputația licențioasă, cât și de natura lacomă a lui Henric al IV-lea, care se năpustise și asupra teritoriilor ei de prea multe ori. Chiar dacă el era rege, și ea era o descendentă directă a lui Carol cel Mare și merita să aibă parte de un tratament mai bun decât felul în care se purtase cu ea acel parvenit desfrânat.

Întâlnirea cui Matilda a fost un dar din cer pentru Giselda; în scurt timp, cele două femei au creat o alianță tainică. Matilda a promis susținere din Toscana când și dacă era nevoie pentru a proteja teritoriile Giseldei, iar aceasta, în schimb, i-a oferit găzduire, medici buni și o companie plăcută. De asemenea, l-a trimis pe cel mai bun mesager al ei la Mantova.

A durat săptămâni întregi până ce alaiul a ajuns în Lorena, dându-i vreme Matildei să se vindece. Avea nevoie de timp pentru a trece peste durerea pierderii ei, peste vina care o chinuia și peste coșmarul prin care trecuse la Verdun. Înțelegerea plină de compătimire a Giseldei și pacea singurătății îi hrăneau sufletul cu forțe noi, în timp ce medicii experți ai verișoarei ei o ajutau să se refacă înainte de a încerca să treacă Alpii, acum că se apropia iarna.

Când toscanii au ajuns în Lorena, cu soarele strălucind în părul roșcat al uriașului călare care venea să o ducă în siguranță acasă, Matilda era pregătită de călătorie.

O scrisoare ajunsă de la Patricio, adusă de un mesager de la o mănăstire benedictină, pe când Matilda și escorta ei toscană se pregăteau să plece spre casă. Scrisă în limbaj criptic, era un apel disperat care trebuia descifrat. Matilda se așeză și desenă enigma, hotărâtă să-și amintească rezolvarea corectă, unde literele erau transformate în numere și apoi din nou în litere pentru a crea un mesaj coerent:

Draga mea soră,

Cocoșatul a pus stăpânire pe Orval și a confiscat *Libro Rosso*.

Deși copiile terminate sunt în siguranță, din fericire, în scriptoriu, el a luat originalul, împreună cu Arca Noii Alianțe.

Nu știe ce sunt aceste obiecte, dar știe că sunt valoroase și importante pentru tine și le va păstra pentru a te forța să te întorci.

Eu sunt în siguranță, ca și frații călugări. Dar mă tem amarnic pentru cea mai sfântă scriptură a noastră.

Cred că se află în palatul de la Verdun. Te rog, spune-mi ce ar trebui să fac mai departe. Fii convinsă că voi duce mai departe voia ta, deoarece știu că Dumnezeu îți spune ce e bine pentru poporul nostru.

Mă rog zilnic pentru tine și doresc să fii în siguranță și fericită.

Al tău, cu drag,

Fratele Patricio

Matilda era tulburată, dar și uluită. Nu-i trecuse prin minte că Godefroi ar vrea-o înapoi după tot ceea ce se întâmplase. Cu siguranță, nu se gândise că el va încerca să o șantajeze într-un asemenea mod. I-a cerut Giseldei pergament și cerneală și a început să-și compună răspunsurile ei, atât pentru Patricio, cât și pentru cocoșat. Avantajul de a fi primit o învățătură exemplară și de a avea o asemenea inteligență era că Matilda nu trebuia să aștepte să vină un scrib pentru ea. Ea își scria majoritatea scrisorilor, lucru care îi făcea mare plăcere, mai ales atunci când putea să se exprime așa cum o făcea astăzi.

Prima scrisoare i-a oferit eliberarea. Scrise cuvintele cu furie.

Către ducele Godefroi de Lorena
de la contesa Matilda de Canossa

În numele poporului Toscanei și al familiei nobile din Canossa, cer înapoierea imediată a sfintelor noastre obiecte de închinăciune, care au fost confiscate ilegal de casa din Lorena. Mai precis, *Libro Rosso*, cartea mea roșie prețuită, trebuie înapoiată imediat sfinților părinți de la Orval, pentru a fi păstrată în siguranță în locul care a fost construit pentru ea.

Dacă *Libro Rosso* nu se întoarce în numele meu imediat, Toscana va declara un război drept și sfânt împotriva Lorenei. Eu voi conduce oștile din nordul Italiei spre Stenay și voi lua obiectele sfinte cu forța, dacă este nevoie.

Semnă scrisoarea îndrăzneț: Matilda, prin bunăvoința lui Dumnezeu care există, înscrisă într-o cruce și urmată de simbolul peștelui și al berbecului, care erau emblemele semnăturii ei, ca fiica creștină a profeției echinocțiului. Nu se mai prefăcea în fața cocoșatului, nici în fața altcuiva. Va apărea în plină glorie a identității sale și va lua sub protecția ei tot ceea ce îi aparținea de drept. Din acea zi înainte, Matilda va folosi această frază revoluționară ca semnătură, pentru a indica faptul că este îndreptățită pentru tot ceea ce are prin bunăvoința lui Dumnezeu, ca fiică aleasă a Lui. Nu mai avea nevoie de recunoaștere nici din partea soțului, nici din partea regelui, pentru a cere și a păstra tot ceea ce îi fusese dat.

A doua scrisoare era pentru Patricio, informându-l că scrisoarea pentru Godefroi va fi dusă personal de Conn, care va negocia termenii în numele ei. Eșecul nu intra la socoteală în această misiune și nu lăsa acest gând să intre în mintea ei. L-a asigurat pe Patricio că Arca și conținutul ei prețios, *Libro Rosso*, vor fi înapoiate în grija lui imediat. Mai apoi, o va transporta la ea pentru a o duce prin Alpi acasă, acolo unde îi era locul, în Lucca.

Godefroi de Lorena era foarte intimidat de uriașul celt care îl amenința cu războiul în numele Matildei, dar, din orgoliu, nu arăta acest lucru. A cerut întoarcerea soției lui în schimbul obiectelor confiscate de la Orval.

Conn i-a râs în față, amintindu-i că servitoarea lui, aleasă de el personal, a încercat s-o asasineze pe Matilda pe când zăcea neajutorată în patul ei, după ce suferise cea mai mare tragedie cu putință, pierderea unui copil. A folosit intenționat verbul „a asasina” și nu a omorî, deoarece conotațiile politice slăbeau poziția legală a lui Godefroi. Ducele era prins într-o cursă întinsă chiar de el însuși, și știa asta.

Conn îl informă despre restul termenilor. Matilda nu era complet irațională în cerințele ei, deoarece în acest moment voia să

realizeze două scopuri mai presus decât orice: înapoierea celor mai de preț obiecte ale ordinului și plecarea în siguranță și ferită de orice primejdie din Lorena. Odată ce va fi înapoi în Toscana, alături de sfătuitorii și de mama ei, se va ocupa de situația maritală. Spera ca Godefroi să fie de acord rapid și în liniște cu ceea ce ea îi cerea acum, având în vedere că nu îi propunea să divorțeze – nu încă, oricum, pentru că documentul prenupțial îi dădea drepturi legale de a cere divorțul pentru cruzimea lui. El își va păstra titlurile din Toscana atâta timp cât nu intervenea în administrarea teritoriilor ei în vreun fel care ei i se părea jignitor. Acest lucru cuprindea și susținerea lui Henric de pe unul dintre teritoriile ei. Îi ceruse chiar lui Conn să-i spună cocoșatului că, după un anumit timp de vindecare, ar putea să se gândească să se întoarcă în patul conjugal dacă el va arăta bună credință în acest timp și îi va înapoia posesiunile.

Iadul avea să înghețe și Alpii se vor prăbuși înainte ca ea să-l mai lase pe Godefroi să se mai atingă de ea, dar spera să fie prea prost pentru a-și da seama de asta. Obsesia lui era încă avantajul ei cel mai valoros în războiul cu soțul ei, iar ea funcționase. Godefroi a fost de acord să-i înapoieze obiectele, inclusiv unele obiecte personale pe care le lăsase acolo. Cele mai de preț dintre ele erau cufărul de fildeș care era un cadou de la Bonifaciu și statuia Modestei. În schimb, Godefroi i-a dat Matildei șase luni în care să-și viziteze mama și să-și vadă teritoriile, înainte a a-i cere să se întoarcă în calitate de soție. Conn a acceptat aceste condiții, știind foarte bine că Matilda va găsi nenumărate strategii pentru a evita să se întoarcă la soțul ei. A păstrat însă scrisoarea furioasă a Matildei. Era mai bine să nu lase în mâinile dușmanului ceva atât de incriminator precum amenințarea cu războiul, deoarece un asemenea lucru ar putea fi folosit mai târziu împotriva ei. În plus, aici apărea problema semnăturii eretice, care va putea fi folosită împotriva Matildei.

Probabil, se gândi el, în viitor ar putea avea nevoie de această scrisoare.

Conn dusesse arca împreună cu tot ce conținea la Patricio pentru a le inspecta, rămânând acolo peste noapte. Împreună cu ceilalți scribi din Calabria, au verificat dacă toate copiile sunt complete, inclusiv desenele și diagramele, și dacă originalul era intact. După ce fiecare a sărutat coperta aurie și ornată, *Libro Rosso* a fost pus înapoi în arcă și arca a fost pusă în siguranță în mâinile lui Conn al celor o sută de bățalii, care a jurat să o apere cu o fervoare neașteptată și extraordinară.

Uriășul celt l-a lăudat pe Patricio pentru munca extraordinară în timp ce vizita clădirile de la Orval. Construisese cu adevărat o mănăstire de aur, un loc vrednic de a păstra cea mai sfântă scriptură, adevăratul cuvânt al Domnului și profețiile sfintei sale fiice. Arcadele naosului, așa cum fuseseră schițate chiar de Matilda, aveau o înălțime și o măreție nemaivăzute, întinzându-se spre cer. Lucrarea în piatră era meticuloasă și strălucită din punct de vedere artistic. Întreaga structură era o capodoperă construită prin puterea iubirii. Conn era cel mai impresionat de labirintul enorm care se întindea în grădină și a cerut să fie lăsat să-l străbată singur.

După ziua petrecută împreună cu războinicul Conn, Patricio era șocat și uimit de cât de profund cunoștea celtul *Cartea Roșie*. Din câte cunoștea el, celtul nu fusese niciodată un membru al ordinului, iar Patricio se întreba de unde știa atât de multe despre tradițiile lor. Cu siguranță, Matilda nu împărtășise asta cu el, deoarece știa că ea nu ar încălca jurământul de a vorbi cu altcineva în afară de cei inițiați. Se întreba acum dacă Matilda știuse vreodată că acest Conn putea cita mult din *Cartea Iubirii*. Că știa, de asemenea, exact cum și de ce să străbată labirintul, fără nici un ajutor din partea lui Patricio.

Era un mister care trebuia investigat, dar bărbatul nu vorbea cu nimeni despre trecutul lui. Patricio s-a gândit să-i trimită o scrisoare Sator Rotas Matildei despre acest lucru, dar nu putea risca să fie citită de celt, care ar putea cunoaște și el limbajul. Mai bine să nu îl jignească. Era clar un aliat care se considera un fel de apărător sfânt al iubitei lor Așteptate. Acest bărbat și-ar da viața pentru Matilda, fără nici o clipă de ezitare. Patricio a decis că războinicul Conn era probabil unul dintre aleșii lui Dumnezeu, iar el nu avea dreptul să intervină în ceea ce știa. Comoara Ordinului Sfântului Mormânt va fi în siguranță sub sabia lui Conn și sub cea a Matildei. *Libro Rosso* și Arca Noii Alianțe își vor găsi calea în siguranță spre Italia, acolo unde era locul lor. Pentru moment.

Peste exact șase luni, Godefroi a început să trimită mesageri cu scrisori la Mantova, cerând ca soția lui să se întoarcă la Verdun până în iunie 1072. Matilda l-a ignorat. Scrisorile lui erau tot mai dese și aveau un ton mai blând, lucruri pe care le-a ignorat, de asemenea. După opt luni, Godefroi de Lorena a început să-și implore soția să se întâlnească cel puțin cu el pentru a discuta despre viitorul căsniciei lor. Cum ea refuza până și să răspundă măcar scrisorilor lui, el a venit în Toscana să-și ceară drepturile de duce și și-a stabilit curtea la Mantova. Din nou, a rugat-o pe Matilda să îl însoțească, să stea lângă el ca ducesă și să domnească alături de el în Italia. Ea s-a mutat pur și simplu în fortăreața de pe deal din Canossa, pentru a-l evita.

Beatrice a rămas la Mantova să-l împace pe Godefroi, care era chinuit, cerându-i răbdare și iertare pentru refuzul Matildei de a-l vedea. Cocoșatul se îmblânzise, iar Beatrice era hotărâtă să neutralizeze orice posibil pericol pentru moștenirea Matildei. I-a explicat pe îndelete că fiica ei nu-și revenise încă de când pierduse copilul și că soțul ei trebuia doar să-i mai acorde puțin timp.

Această tactică a funcționat o vreme, dar până la urmă cocoșatul batjocorit și jignit s-a întors în Lorena foarte tulburat. La scurt timp după aceea, i s-a plâns lui lui Henric al IV-lea, care era foarte fericit să susțină cererea lui Godefroi de a deveni singurul conducător recunoscut al Toscanei, în schimbul promisiunii de supunere și participare la campaniile lui Henric cu forțe militare lorene. Regele a acuzat-o pe Matilda de încălcare a legilor salice, care nu dădeau femeilor drept la moștenire, și i-a luat totul. Cu susținerea regelui, Godefroi a făcut încă un pas pentru a o înfuria pe soția lui înstrăinată: și-a numit nepotul, pe Godefroi de Bouillon, unic moștenitor al averilor din Lorena. Și din Toscana.

Matilda a ignorat și acest lucru, în mod flagrant. Ea răspundea doar în fața lui Dumnezeu și, prin bunăvoința lui, își păstra teritoriile. Îl disprețuia mai mult pe Henric decât pe cocoșat și hotărâse de mult timp că nimeni nu va mai fura de la ea. Posesiunea era legea în ochii ei, iar ea avea Toscana: pământul și oamenii. A continuat să-și îngrijească pământurile împreună cu mama ei, spunându-și părerile și ținând consilii nu doar în teritoriile principale, ci și în cătune. Toți o considerau adevărata conducătoare a popoului ei, care o adora. Reputația ei de om corect și plin de compasiune s-a împrăștiat în toată Italia, în timp ce Matilda continua să sară în ajutorul celor nevoiași și să reconstruiască orașele și satele care fuseseră distruse în timpul conflictelor schismatice. A pus la cale lucruri de reconstrucție și înfrumusețarea mănăstirilor și a bisericilor, pentru slăvirea lui Dumnezeu și pentru beneficiul spiritual al credincioșilor Lui. Actele de caritate erau administrate din mănăstiri, unde se oferea mâncare celor săraci în mod regulat.

Sediul ei din Canossa era numit Noua Romă și înflorise ca un oraș prosper, centru de comerț și educație. A fortificat și a restaurat mănăstirea San Benedetto de pe Pad, aflată de lângă casa ei din Mantova, construită de bunicul ei în memoria sfintei sale bunici. Făcuse o adevărată pasiune pentru arhitectură, una care

începuse cu reconstrucția mănăstirii San Martino din Lucca și atinsese punctul culminant în Orval. Îi era foarte dor de Orval, de Patricio și de tot ceea ce creaseră acolo. Acesta era singurul ei regret după coșmarul din Nord. În consecință, și-a propus să transforme San Benedetto într-un Orval al Italiei și a adus aici membri ai ordinului pentru a studia *Libro Rosso*. Învățătorul era prins cu treburi la sediul ordinului din Lucca și nu putea să călătorească, așa că Matilda nu-l vedea atât de des cât și-ar fi dorit. Totuși, Anselmo o vizita frecvent. Când se afla aici, episcopul din Lucca își petrecea zilele studiind cu Matilda, iar nopțile cu iubita lui, Isobel.

Toscana înflorea sub conducerea ei, la fel cum o făcuse sub conducerea tatălui ei. Un tânăr comandant frumos și charismatic, dintr-o familie nobilă din Toscana care avea legături cu ordinul, un anume Arduino della Paluda, a cerut comanda garnizoanei ei și a inventat o serie de strategii care au smuls din rădăcini tâlhăria și au crescut prea tare pedeapsa pentru furt pentru ca cineva să mai comită asemenea nelegiuiri pe pământurile Matildei. El s-a asigurat că taxele erau colectate de la comercianții străini în schimbul refacerii păcii și siguranței pe rutele comerciale. S-au construit poduri pentru a îmbunătăți călătoriile, unele create și desenate chiar de Matilda, iar comerțul înflorea iar, și mai mult chiar decât în timpul lui Bonifaciu.

Pacea și prosperitatea s-au întors în Toscana sub conducerea contesei despre care se știa că stă la aceeași masă cu cei mai săraci dintre vasalii ei și împarte pâinea cu oricine o invita. Aceștia erau oamenii ei și îi iubea pe toți în mod egal. Pentru că aceasta era învățătura Dumnezeuului ei iubit, atât din scriptura canonică, Matei, 22, precum și din *Cartea Iubirii*: să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Iar Matilda înțelegea că tot poporul ei era aproapele ei, fiecare dintre ei, și a i-a învățat această

poruncă prin exemplul ei. Nici un conducător medieval nu s-a mai purtat în acest fel.

Ca un conducător matur, Matilda și-a creat propria strategie, una în armonie cu tradițiile ei spirituale profunde. Nu doar că și-a ales sfătuitori credincioși, puternici și inteligenți, dar s-a asigurat că toți cei care făceau parte din cercul ei intim erau persoane pe care le iubea. S-a înconjurat de acele suflete care era sigură că erau „familia de spirit“, așa cum era definită în *Cartea Iubirii*. Își făcuseră promisiuni acum mult timp, unul altuia, lor și lui Dumnezeu, să fie aici în acest loc și în acest moment. *Timpul se întoarce*. Prietenul ei Arduino conducea oștile care țineau în siguranță poporul toscan, în timp ce Conn, care era mai apropiat de ea decât un frate de sânge, se afla la comanda armatei ei personale. Episcopul Anselmo din Lucca menținea spiritul Toscanei, susținând toate reformele unchiului său, papa Alexandru al II-lea, în timp ce în taină proteja ordinul și scopurile lui. Isobel, confidenta ei cea mai de încredere, rămăsese în casa ei, iar Beatrice era mentorul ei pe probleme sociale și politice de importanță publică.

Cea mai mare grijă a acestei familii feudale mărite era să-i țină pe Henric și pe Godefroi la distanță. Devenise, astfel, un guvern de facto al Toscanei, care controla toate teritoriile de la Alpi și aproape până la Roma. Apoi, în aprilie 1073, comandantul și iubitul lor aliat, papa Alexandru al II-lea, a murit pe neașteptate.

Capitolul zece

Vatican, în prezent

*P*ărintele Peter Healy se plimba prin piața San Pietro, pătrunzându-se de frumusețea capodoperei arhitecturale a lui Giovanni Lorenzo. Nu credea că va putea fi vreodată nepăsător față de a măreția acestui loc. Deși ajunsesse de curând să vadă și cruzimea politicii crude a Bisericii căreia își dedicase viața, rămăsese fidel cu inima și cu sufletul vocației care l-a făcut să jure. Pentru el, San Pietro era încă un loc sfânt, locașul primului apostol și al succesorilor lui.

Strălucirea soarelui de primăvară îi încălzea părul negru, care abia începea să încărunțească la tâmple. Era amuzant că nu avuse atâtea fire albe până să ajungă la Vatican. Își scoase din buzunar legitimația de care avea nevoie pentru a trece de garda elvețiană și a intra în biroul cardinalului DeCaro. Astăzi, purta gulerul preoțesc, așa că trecu de filtrele de securitate rapid și fără probleme.

La sfârșitul săptămânii, avea loc o întâlnire a Comitetului Evanghelic din Arques, iar Peter venise aici pentru a se întâlni cu mentorul lui spre a stabili cum vor aborda ceea ce dădea semne că va fi un chin.

Ura comitetul. Era blestemul existenței lui, deși era și rațiunea lui de a fi. Astfel, viața lui de acum de la Vatican semăna cu al șaptelea nivel al iadului. Comitetul fusese creat nu doar pentru a

autentifica Evanghelia din Arques a Mariei Magdalena, descoperită de Maureen în sudul Franței, dar și pentru a pune aspectele controversate pe care le conținea într-o perspectivă catolică mai ușor de digerat de credincioși. Această sarcină se dovedea de-a dreptul imposibilă.

Comitetul celor doisprezece devenise un mediu combativ și dificil, format din clerici conservatori mai vârstnici. Peter și Cardinalul DeCaro păreau a fi singurii susținători ai adevărului cu orice preț. Câțiva membri păreau neutri și se implicau în discuții interne despre aceste probleme, dar ceilalți cu siguranță doreau să țină documentul departe de ochii oamenilor pentru totdeauna. Peter era provocat asupra unor puncte importante din traducerea lui, pe care va trebui să le susțină la întâlnirea din această săptămână. În pregătire pentru această bătălie, începuse să scrie notițe despre primele aspecte controversate găsite în Evanghelia Mariei Magdalena din Arques.

Peter trebuia să găsească argumente puternice și concludente pentru a demonstra că aceste aspecte nu contraziceau tradițiile catolicismului. Ceea ce conta nu era, din păcate, dacă acestea erau adevărate sau nu. În ultimii doi ani, Peter învățase că adevărul este foarte subiectiv peste tot, dar niciunde acest lucru nu era mai adevărat decât la Roma. Iar adevărul conta mult mai puțin decât păstrarea lucrurilor așa cum sunt. Peter se gândea adesea, hoinărind prin Vatican, că ar trebui să fie agățate lozinci pe porțiuri, pe care să scrie „Tradiția, mai presus decât Adevărul“. Era aproape sigur că unii dintre clericii mai în vârstă din comitet își tatuaseră acest slogan în dreptul inimii.

Urma să fie o bătălie grea, dar va trebui să o poarte cu cât de multă vitalitate și credință putea. Crease această dilemă groaznică, iar acum trebuia să trăiască cu ea. Îl consola însă faptul nu era singur.

– Intră, fiul meu!

Cardinalul Tomas Borgia DeCaro îl primi pe Peter în biroul lui, care era la fel de elegant și italianesc ca și omul. După cum

reieșea din numele lui, cardinalul DeCaro se înrudea cu una dintre familiile aristocrate cele mai bogate din Roma. Avea acea grație pe care o dau privilegiile și noblețea. Moștenirea italiană puternică era cea care îi permitea să aibă o poziție atât de importantă în Roma, în ciuda faptului că teologia lui era considerată radicală de ierarhia actuală, foarte conservatoare.

– Mulțumesc, Tomas.

DeCaro era mentorul lui Peter și cel mai apropiat prieten, într-o lume în care prietenii erau atât de importanți și de rari. Deși se tutuiau între patru ochi, nu i-ar fi spus niciodată pe nume dacă ar fi știut că nu sunt singuri. Peter a tresărit când și-a dat seama că mai era un bărbat în încăpere, atunci când cardinalul Marcelo Barberini a ieșit din anticameră.

– Părinte Healy, mă bucur să te văd!

Cardinalul a întins mâna spre Peter, care i-o strânse puternic. Barberini era conducătorul comitetului care evalua documentele Mariei Magdalena. Era unul dintre cei ce păstrau tăcerea majoritatea timpului, un ascultător care părea că se luptă cu probleme mai mari. Era, de asemenea, un membru foarte important al anturajului papei. Peter deveni deodată foarte nervos.

– Luați loc, prieteni!

DeCaro închise ușile în ambele părți ale camerei, asigurându-le intimitatea, înainte de a se așeza și el pe unul dintre fotoliile moi de piele din locul de întâlnire.

– Peter, pentru moment, ceea ce se întâmplă în această încăpere trebuie să rămână absolut confidențial. Dar l-am adus aici pe Marcelo să-ți vorbească despre o activitate recentă în cazul Arques.

DeCaro fusese implicat în cazul Evangheliei din Arques încă de la început, venise chiar la castel după descoperire, pentru a se întâlni cu Maureen și a-i oferi sprijinul și sfaturile lui. Era complet convins de autenticitatea Evangheliei Mariei Magdalena. Mai mult decât oricine, Tomas DeCaro avea motive să înțeleagă importanța acestor documente. Prin autoritatea funcției sale, el

avea acces la materiale din Vatican la care majoritatea lumii nici nu putea visa.

– După cum bine știi, continuă DeCaro, există membri ai comitetului care nu sunt de acord cu ideea că această evanghelie ar putea fi autentică, în ciuda dovezilor care atestă acest lucru. Deși prezentările tale au fost excelente și amănunțite, din mai multe puncte de vedere ele au folosit doar pentru a le aminti membrilor mai conservatori din comitetul nostru cât de controversată și, posibil, periculoasă ar putea fi această versiune a evenimentelor.

Peter a dat din cap, dar nu a spus nimic. Era mai bine să vadă încotro se îndrepta această discuție înainte de a face vreo afirmație de față cu Barberini, a cărei atitudine încă nu o cunoștea.

Barberini, un bărbat durduliu și scund, cu un chip plăcut și rumen, stătea aplecat în față.

– Părinte Healy, sunt foarte supărat de întorsătura pe care o iau lucrurile. Există mulți care vor mai degrabă să găsească mijlocul de a ascunde acest document de oricine care e în afara consiliului decât să afle cum să fie autentificat.

Peter răspunse cu precauție.

– Și prin a ascunde vreți să spuneți...

DeCaro se aplecă spre el, liniștindu-l.

– Poți vorbi liber aici, fiule. Marcelo este... unul de-ai noștri.

Peter era recunoscător pentru confirmare și își continuă gândul.

– ...Că vor să îl îngroape?

Barberini confirmă.

– Mă tem că așa este. Sunt foarte îngrijorat că acest document atât de important s-ar putea să nu vadă niciodată lumina zilei. Mai rău, cred că există printre noi persoane care ar fi dispuse chiar să îl distrugă complet și să pretindă că nu a existat niciodată.

Peter își acoperi fața cu mâinile, disperat. Teama lui cea mai mare devenea realitate.

– Nu dispera încă, Peter. Nu s-a terminat încă, spuse Barberini.

DeCaro continuă ideea.

– Dar noi trei trebuie să hotărâm, chiar aici și chiar acum, cine este învățătorul nostru. Slujim un consiliu de oameni failibili,

care permit grijilor lumești să le domine deciziile, sau îl slujim pe Domnul nostru Iisus Hristos? Și dacă îl slujim pe Domnul nostru Iisus Hristos și adevărul Lui, nu avem obligația, oricare ar fi șansele de izbândă, să luptăm pentru acel adevăr? În orice fel ar fi nevoie să o facem?

Cardinalul Barberini îl surprindea pe Peter cu discursul lui plin de pasiune.

– Acești oameni pe care îi numim frații noștri mă fac să plâng pentru ei. Poartă veșmintele puterii și sunt considerați o autoritate spirituală. Dar undeva s-au pierdut, chiar dacă sunt oameni buni. Pretind că sunt sfinți și totuși sunt lipsiți de iubire, de înțelegere. Mă gândesc uneori, când suntem în comitet, „ce le-ar spune Dumnezeu acestor bărbați dacă ar fi astăzi în încăpere cu noi?”. Și nu am nici un răspuns. Doar mâhnire.

Cei trei au rămas tăcuți o clipă. Fiecare simțise același sentiment de tristețe crescândă în ultimul an. Peter puse o întrebare pe care o avea în minte încă de la întâlnirea de la Confreria Aparițiilor Sfinte.

– Ce rol are Girolamo de Pazzi în toată povestea asta?

– Ei bine, după cum știi, el nu face parte din Comitet și nici nu ar vrea. Este un bătrân, Peter, a cărui vocație este aceea de a celebra aparițiile Doamnei Noastre. Nu poate fi deranjat cu probleme ale comitetului, deși cred că este interesat de Maureen datorită viziunilor ei. Aceasta este pasiunea și competența lui.

– Aveți încredere în el? Eu aș putea să am încredere în el?

DeCaro ridică din umeri.

– Nu mi-a dat niciodată motive să nu am încredere în el, deși este conservator. Cred că este total inofensiv. Dar, acestea fiind spuse..., nu cred că am încredere totală în cineva care nu se află acum în încăperea aceasta.

– Acesta ar putea deveni testul final al credinței pentru noi toți, spuse blând Barberini. Va trebui să fim foarte grijulii și chibzuți în legătură cu pașii pe care alegem să îi facem pentru a proteja Evanghelia din Arques. E posibil să fie nevoie să apelăm la... tactici de gherilă.

Peter era șocat să audă o asemenea expresie de la acest om scund, cu un chip bonom, pe care îl considerase mereu tăcut și la locul lui. Nu spuse nimic, dar îl privi pe DeCaro, care continuă.

– E posibil să trebuiască să scoatem originalul din Vatican. Și dacă va fi nevoie de asta... nu vom mai fi bineveniți aici.

– Pentru Tomas și pentru mine, oftă Barberini, această viață a fost tot ceea ce am avut vreodată.

– Totuși, adăugă DeCaro, în multe feluri, am știut dintotdeauna că această zi și această clipă vor veni. Am fost pregătiți pentru asta de când eram copii. Doar că nu știam ce întorsătură vor lua lucrurile. Dar cu toții ne-am ales destinele, cu mult timp înainte, când am făcut legământ în fața lui Dumnezeu. Acum e timpul să ne amintim, cu toții.

În Alexandria, Iosif a pus sfânta familie la adăpost în casa unui om de ispravă, un roman pe nume Maximinus. Iosif îl cunoștea de mulți ani, căci făcuseră împreună negoț cu cositor, și îl știa de încredere. Maximinus era el însuși un refugiat, căci fusese exilat din Roma. Cunoștea prea bine primejdiile persecuțiilor romane și era plin de compasiune pentru cei care suferiseră de pe urma lor.

Maria Magdalena și copii ei sosiră la casa acestuia sleiți de drum și aproape doborâți de neajunsuri. Maximinus i-a întâmpinat cu generozitate și i-a asigurat că marea doamnă va fi înconjurată de toată atenția pe durata șederii sale forțate acolo.

Maximinus învățase multe dintre scrierile misterelor din Egipt, căci el însuși era însetat după cunoaștere, înțelepciune și adevăr. În vremea cât i-a fost gazdă, a ajuns să dovedească o adâncă prietenie și înțelegere față de Doamna noastră, pentru că multe dintre tradițiile Căii Iubirii nazarinene veneau tocmai de pe acele bogate meleaguri. Cei doi aveau multe de împărtășit și

multe de învățat unul de la celălalt, iar comuniunea dintre Magdalena și Maximinus avea să fie una deosebită și trainică.

Maximinus însuși îndurase mari tragedii și suferințe în viață. Soția și pruncul lui pieriseră de febră puerperală pe când fusese-ră siliți să fugă din Roma, ca să trăiască în exil. Așa se face că avu grijă să-i fie adusă cea mai bună moașă din toată Alexandria, ca să îngrijească de Magdalena, când sosi vremea să nască. Prin mila Domnului, Serai, preoteasa egipteană, a adus în siguranță și sănătate pe lume pruncul sfânt, care avea să fie cunoscut ca Ieșua-David.

Atât Iosif din Arimateea, cât și Maximinus Romanul au avut grijă de acel copil, ca și de celelalte odrasle divine, în timpul popasului lor în Alexandria. Maria Magdalena a început chiar ea să-l inițieze pe Maximinus întru învățăturile din Cartea iubirii, iar el a devenit cel mai devotat adept al Căii.

Când a sosit vremea ca familia sfântă să părăsească Alexandria, pentru a-și urma destinul în Gallia, Maximinus a insistat să-i însoțească. Așa a și făcut, fără a-i mai părăsi vreodată. Pentru tot restul lungii sale vieți, el a rămas protectorul și tovarășul Magdalenei, un bărbat de o extraordinară devoțiune și un exemplu de dragoste părintească pentru copiii ei. Se spune că dragostea lui Maximinus nu cunoștea margini, deși, prin firea lucrurilor, era pur spirituală.

Maximinus a compus versuri de slavă, preamărind grația extraordinară a Doamnei noastre, celebrând iubirea lui pentru ea, în stihuri caste și vrednice. Trubadurii – mari poeți ai Franței, care și-au cântat iubirile curtenești în versuri închinat femeii neprihănite pe care nu o puteau în veci atinge, căci era juruită în hieros gamos¹ altuia – sunt urmașii acestei tradiții. Iar dragostea pentru o astfel de femeie desăvârșită durează până la moarte și dincolo de ea. Așa se face că Maria Magdalena a devenit cea mai mare dintre toate muzele artiștilor, iar Maximinus, întâiul poet trubadur. În limba franceză, troubadur înseamnă „să

---

¹ Căsătorie sacră (în lb. greacă în orig.) (n.trad.)

*găsești aurul pierdut*¹. Înțelegând misterele transmise nouă prin mijlocirea învățăturilor din Cartea iubirii, vom ajunge noi înșine să descoperim această binecuvântată comoară.

Cea mai importantă poezie a lui Maximinus a supraviețuit în tradiția orală – păstrată în grai francez de acei trubaduri – căci conține unul dintre cele mai neprețuite adevăruri ale învățăturilor noastre, cel despre întoarcerea iubirii, care este un dar de la Dumnezeu:

*Je t'ai aimé dans le passé
Je t'aime aujourd'hui
Je t'aimerais encore dans l'avenir
Le temps revient.*

*Te-am iubit în trecut
Și azi te mai iubesc
Te voi iubi și-n viitor
Căci timpul se întoarce.*

Maximinus a devenit un mare conducător al Căii, la vremea potrivită, el fiind cel care i-a dat Magdalenei sfânta împărtășanie când ceasul din urmă pe acest pământ a sosit pentru ea. Când i-a venit și lui sorocul, a cerut să fie îngropat la picioarele ei și s-a făcut întocmai. Împreună s-au odihnit, unul lângă altul, timp de mulți ani, în locul care astăzi poartă numele marelui și sfântului om, Saint Maximin.

Cei care au urechi de auzit să audă.

Povestea lui Maximinus Romanul
și cum a devenit binecuvântatul Sfânt Maximin,
așa cum s-a păstrat în *Cartea Roșie*

¹ Incorect etimologic și lingvistic – cuvântul provine din dialectul occitan, unde *trobar* (ipotetic provenit din cuvântul latinesc *tropāre*, derivat la rândul lui din limba greacă) înseamnă „a inventa” sau „a compune”. (n.trad.)

Roma, aprilie 1073

Dintre cele șapte coline legendare ale Romei, Esquilinul era cea mai înaltă. Sub versantul vestic erau străduțe murdare și îngheșuite; în est erau vilele cetățenilor înstăriți, sfătuitori ai Cezarului. Între acestea erau casele nobililor romani și ale politicienilor de clasă medie. În aceste case, creștinismul a înflorit în secret în secolul I, deoarece mulți romani importanți au fost convertiți chiar de Sfântul Petru. În vremea Matildei, aceste centre de la început ale creștinismului erau recunoscute ca fiind cele mai vechi biserici din Roma.

Biserica San Pietro in Vincola, Sfântul Petru în Lanțuri, era unul dintre aceste locașuri. Se afla în vârful colinei abrupte, un monument sfânt pentru creștini în centrul Orașului Etern. Totuși, își luase numele de la o altă relicvă de mare importanță, despre care se vorbește în evanghelii, în Faptele Apostolilor. Acolo, în capitolul 12, Sfântul Luca a scris despre arestarea lui Petru de către Irod, după execuția apostolului Iacob cel Tânăr. Petru era în lanțuri, încătușat la zidul închisorii umede și reci, când s-a întâmplat un miracol, așa cum spune versetul 7:

Și iată, un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Și, lovind pe Petru în coapsă, îngerul l-a deșteptat zicând: Scoală-te degrabă! Și lanțurile i-au căzut de la mâini.

Îngerul care l-a eliberat din lanțuri l-a scos apoi pe Petru afară din închisoare, spre libertate, realizând miracolul. Lanțurile cu care a fost legat sfântul apostol au fost trimise la Constantinopol pentru a fi păstrate ca moaște sfinte și dovadă a miracolului. Acolo au rămas până în secolul V d.Hr. Atunci, împărăteasa Eudoxia a trimis o jumătate dintre ele fiicei ei în Roma, iar cealaltă jumătate, papei Leon I. Pontiful a ales acest loc al unei foste case creștine, în care se știa că Petru a făcut multe botezuri secrete, ca fundație pentru marea biserică pe care voia să o construiască pentru a păstra lanțurile cu sfințenie.

Părea un loc potrivit în care să aibă loc evenimente miraculoase.

Aici a fost ținută slujba de înmormântare pentru mult regretatul papă Alexandru al II-lea și tot aici a avut loc un incident extraordinar în aceeași zi: alegerea spontană a unui nou conducător al Bisericii de un grup emoționat de oameni ai Bisericii și laici, un bărbat care în ziua alegerii nici măcar nu era un preot hirotonisit ajungând să ocupe funcția cea mai înaltă și mai sfântă a creștinismului.

Totul a început încet, cu o șoaptă aruncată de la un om la altul, când episcopii adunați să-l jelească pe pontiful lor au început să vorbească între ei. Cereau ca mitra papală să fie purtată de un reformator puternic, care să poată continua să înfrunte tirania regelui german. Printre alte atrocități, Henric continua să practice simonia și pusese stăpânire pe mai multe eparhii, date susținătorilor lui cei mai apropiați, în ciuda legilor dure împotriva acestei corupții. Era nevoie de un conducător cu o mare înțelepciune, experiență și putere, pentru a transforma din nou Biserica într-o entitate spirituală fără legături cu un anumit monarh. Era nevoie de o persoană îndrăzneată și neînfricăată până la nesăbuiță. Episcopii erau cu toții de acord că un singur om dintre ei era capabil să îndeplinească acest destin: Ildebrando Pierleoni. Brando, care se apropia de vârsta de cincizeci de ani, era mult mai tânăr decât majoritatea papilor dinaintea lui, vigoarea lui dându-i un avantaj și mai mare. Chiar și aparența fizică îl indica drept un conducător puternic și capabil.

Unul dintre episcopii romani se ridică primul și rosti un discurs scurt, dar plin de pasiune despre necesitatea de a-l susține pe Brando la alegerile pentru noul pontif. Valul a crescut rapid și în câteva minute, toți cei aflați la priveghiul papei îi strigau numele, insistând să accepte să devină papă, chiar acolo și chiar atunci. Începea să se audă un strigăt: „Dumnezeu a ales noul papă“, mai întâi în biserică, iar apoi pe toate străzile Romei. Brando, care era foarte iubit de oamenii din orașul lui, a fost confirmat, în mod copleșitor, atât de episcopi cât și de populație, ca singurul moștenitor al cheilor Sfântului Petru care putea fi acceptat.

Nimeni nu părea să-și aducă aminte că Ildebrando nu făcuse nici un fel de jurământ bisericesc sau că tocmai fusese ales papă printr-un proces ilegal și depășit, care încălca decretul de lege pe care îl scrisese chiar el și îl impusese papa Nicolae al II-lea.

Fiecare papă, începând cu Petru, primea un nou nume la urcarea în scaunul pontifical. Ildebrando Pierleoni a știut imediat care va fi numele lui. În onoarea unchiului său, răposatul papă Grigore al VI-lea, care îi fusese mentor și cel mai mare învățător, a luat același nume, care însemna „cel căruia îi pasă de credincioșii lui“. Acest nume era văzut de politicienii abili drept ceea ce și era: o afirmație puternică și o alegere provocatoare intenționată, care îi trimitea un mesaj lui Henric al IV-lea și îi avertiza pe toți ceilalți că bătaia dintre coroana germană și autoritatea Romei era departe de a se fi sfârșit.

În ultimele zile ale lunii iunie 1073 au fost organizate ceremonii pentru ca noul ales Brando să fie hirotonisit și urcat pe tronul Sfântului Petru sub numele de papa Grigore al VII-lea.

Matilda și Beatrice au ajuns la Roma însoțite de un mare alai pentru a participa la ceremonia de investire a noului papă și pentru a-și arăta susținerea lor pentru acest bărbat care fusese loial poporului lor din Lucca și lui Godefroi. În timp ce Isobel îi îndeplinea părul Matildei pentru ceremonie, Beatrice o informa despre politica și protocolul cărora trebuiau să li se supună în această zi.

– Astăzi ne vom afla, fără îndoială, într-un loc foarte vizibil, de aceea trebuie să fii foarte atentă cum o să te prezinți. Prin noi se manifestă susținerea a aproape jumătate din poporul italian. În consecință, sper că vom fi așezate într-un loc onorabil.

Matilda își netezi mătasea splendidă și costisitoare a rochiei, râzând. Isobel a zâmbit când a văzut zburdălnicia din ochii Matildei.

– Romanii i-au privit mereu cu ochi bănuitori pe toscani, s-au simțit mereu superiori lor. Și, ce este mai rău, nu le permit femeilor

să ocupe funcții de autoritate. Așa că voi fi încântată să le arăt exact cum este o contesă toscană! Sper să ne pună în primul rând, ca să ne putem undui prin fața aristocraților romani și să-i scandalizăm pe toți.

Matilda din Toscana avea acum douăzeci și șapte de ani, era nespus de bogată și foarte puternică. O încânta ideea de a provoca agitație în Roma conservatoare, adăugând ceremoniei de astăzi o pată de cultură toscană plină de culoare și amintind în același timp nobilimii romane plicticoase că ea era una dintre cele mai înstărite și mai puternice conducătoare ale Europei. Orice putea să ridice Toscana în ochii romanilor – și ai papei – le va fi de folos ei și poporului ei.

Dar, dincolo de stilul ei exagerat, exista o realitate măreață. Matilda avea la dispoziție zeci de mii de ostași care puteau fi ridicați în orice moment sub comanda ei. Susținerea militară a Matildei, combinată cu controlul asupra trecătorii din Apenini, ar fi putut fi factorul determinant într-un război cu Germania.

Beatrice nu era la fel de amuzată ca Isobel de bufoneriile Matildei și a revenit la subiectul despre influența lor politică.

– Forța ta militară va fi, fără îndoială, mult mai interesantă pentru noul papă decât orice altceva. Așa că, deși e important să ne arătăm bogăția, trebuie să-ți aduci aminte ce este în joc aici și să nu te lași prinsă prea tare în frivolități.

– Da, desigur, mamă.

Beatrice încă o trata pe Matilda ca pe un copil, chiar dacă stăpâna o jumătate de țară și-și condusese propriile trupe în luptă. Matilda învățase de mult timp să dea din cap ascultătoare când se afla în prezența mamei ei, iar apoi să plece și să facă exact cum voia.

Dar, în acest caz, ea credea că Beatrice ar putea să aibă dreptate. Acest papă era, până la urmă, un nobil roman. Era posibil să fie la fel de conservator și mohorât precum oamenii lui.

Noul papă Grigore primea instrucțiuni similare în camera lui înainte de ceremonia de investire oficială. Consilierii lui revedeau lista cu invitații cei mai importanți, dându-i detalii despre fiecare.

– Următoarea este Matilda, contesă de Toscana. Ați auzit de ea, fără îndoială, Preafericite. Este... controversată.

Grigore era, cu siguranță, curios să o întâlnească pe această femeie care era o legendă în teritoriile din Nord. Totul despre contesă era mitic: bunăstarea, puterea, înfățișarea și comportamentul, care era categoric scandalos pentru orice conducător feudal, dar inimaginabil pentru o femeie.

– Nu pot fi deranjat de comportamentele ei scandaloase. Mă preocupă însă puterea ei militară. Și teritoriile ei, care sunt critice din punct de vedere strategic. Asigurați-vă că va fi așezată într-un loc de onoare. Avem nevoie ca ea să ne fie binevoitoare.

O zărise odată, în urmă cu câțiva ani, când era doar o copilă. Acum era o femeie măritată, cu toate că se spunea că este rebelă și nu recunoștea deschis influența soțului ei, ducele de Lorena. Această era una dintre problemele pe care el voia să le discute cu ea.

– Godefroi de Lorena este marioneta lui Henric și este deci periculos. Trebuie să știu în ce relații este contesa cu soțul ei și trebuie să aflu chiar astăzi. Susținerea ei ar putea însemna totul în eventualitatea unui război.

Grigore se opusese regelui german încă de la încoronarea lui, pe când avea cincisprezece ani. Tensiunile dintre tronul sfânt și tronul secular, Biserica împotriva coroanei germane, erau pe cale să ajungă la proporții inimaginabile. Noul papă era hotărât să mărească distanța dintre papalitate și influența monarhică, în timp ce Henric era hotărât să unească cele două autorități, numindu-se împărat al Sfântului Imperiu Roman. Nu va mai exista cale de mijloc, nici posibilitate de compromis, pentru nici unul.

– În acest caz, ar putea fi în interesul nostru faptul că această contesă Matilda nu se comportă ca o bună soție creștină. Dacă acțiunile ei ne permit să salvăm Biserica de ghearele lui Henric, sunt sigur că Dumnezeu o va ierta pentru orice păcate ar fi

făcut. Acel scop glorios cu siguranță va justifica orice metodă de a-l atinge.

În timp ce urca spre altar să-și ocupe locul, Grigore al VII-lea se întoarse să privească spre episcopi, nobili și susținătorii care așteptau. Radia putere și încredere în cea mai importantă zi din cariera lui politică. Era momentul de glorie pentru tot ceea ce realizase, recompensa pentru anii de exil și greutățile pe care le întâmpinase în apărarea papalității. Nu credea că poate exista ceva pe lume care să egaleze sentimentul de care era cuprins în timp ce urca scările, pe cale de a deveni cel mai mare conducător spiritual din lume.

Apoi privi în jos.

Într-un loc de onoare, chiar în primul rând, se afla chipul cel mai fermecător pe care îl zărise vreodată. Matilda din Toscana stătea alături de mama ei, o viziune înveșmântată în mătase albastră precum cerul. Șiraguri de perle erau împletite în șuvițele ei fermecătoare, care erau acoperite doar parțial de un văl fin. Părul ei era împodobit cu o coroniță cu bijuterii aurii în formă de floare de crin, amintindu-le tuturor celor prezenți că Matilda și mama ei erau descendente directe al sfântului împărat Carol cel Mare. Gâtul subțire îi era plin de bijuterii; era atât de fermecătoare, încât atrăgea privirile tuturor. Grigore era atât de amețit când a acceptat cheia Sfântului Petru ca simbol al noii lui funcții, încât a trebuit să-și întoarcă privirea de la mulțime pentru a se putea concentra.

Noul papă nu fusese singurul fermecat în acea zi. Contesa de Canossa, ducesă de Toscana și Lorena, a rămas perfect nemișcată și tăcută în timpul întregii ceremonii. Nu-și putea lua ochii de la bărbatul puternic și plin de energie care primea mitra papală. Deși era cu siguranță o prezență fermecătoare și un bărbat încântător, Matilda era uimită pentru că și-a amintit că îl mai văzuse

înainte – îl văzuse într-o viziune, în centrul labirintului, chiar înainte de a pleca de la Orval în acea zi îngrozitoare.

Beatrice de Lorena era o femeie înțeleaptă și cu experiență. Și ea avea ochi. Și văzuse schimbul de priviri aprinse și discrete dintre fiica ei și noul papă în timpul ceremoniei. Era posibil să se formeze o relație care trebuia menținută. Colaborarea dintre sfânta Biserică Romană și puterea și bunăstarea Toscanei putea să se transforme într-o forță de neoprit. Spre după-amiază, când a venit timpul să participe la audiența acordată de papă împreună cu fiica ei, Beatrice s-a prefăcut că este epuizată și a insistat ca Matilda să meargă singură. Era femeie măritată și o contesă de drept cu siguranță nu avea nevoie de un însoțitor în prezența Sfântului Părinte.

Matilda a fost condusă în camera de audiență, unde a așteptat doar o clipă până când ușa s-a deschis și a intrat Grigore. Spera ca el să nu-i audă inima care-i bătea cu putere în piept, pentru că în urechile ei suna ca zece tobe de război. El îi întinse mâna, iar ea sărută inelul papal, făcând o reverență adâncă. Și-a dres vocea, uitându-se spre el cu ochii ei albaștri-verzui, care străluceau.

– Am venit să declar loialitatea Toscanei față de învățăturile Sfântului Petru. Puteți conta pe sprijinul meu și pe cel al poporului meu în orice situație care are ca scop păstrarea și protejarea învățăturilor Domnului Nostru ca punct central al comunităților noastre și susțin alegerea Înălțimii Voastre ca apostol ales de Dumnezeu pentru a conduce Biserica.

Grigore i-a mulțumit pentru loialitate, impresionat de afirmația puternică, și i-a oferit un loc. După politețuri care includeau întrebări despre sănătatea mamei ei și salutări episcopului Anselmo, papa o uimi pe Matilda cu o întrebare scandaloașă.

– Înțeleg că sunteți îndoctrinată de vechile erezii care încă sunt propovăduite în Lucca. Ce să înțeleg din asta?

Matilda rămase nemișcată, ca prinsă în cursă. Crezuse că acest bărbat le era aliat, datorită faptului că-l susținuse pe Alexandru, dar poate că se înșelase. S-a gândit rapid, încercând să găsească un răspuns prudent pentru a mai câștiga timp. Dar nu era nevoie. Papa continuă aproape imediat.

– Nu este intenția mea să vă simțiți stânjenită de întrebare. Dimpotrivă, vreau să aflați de la începutul relației noastre că știu cine sunteți și de unde veniți. Eu sunt papa, ales de glasul public al clerului și al poporului pentru că sunt foarte priceput în ceea ce privește problemele cu care se confruntă Biserica mea. Nu cred că sunteți surprinsă că știu despre zvonurile despre erezie care vin din Lucca.

Matilda a dat din cap, dar tot nu a spus nimic. Grigore i-a zâmbit larg, străduindu-se acum să-i îndepărteze îngrijorarea evidentă.

– Nu aveți de ce să vă temeți de mine, Matilda de Canossa. Nu m-am născut în preoție și nu aduc cu mine nici una dintre prejudecățile celor dinaintea mea care au avut o viziune îngustă. Îmi place să cred că sunt un învățat, care va învăța pe deplin ceea ce înseamnă să fii creștin, nu prin repetarea învățăturilor populare, ci prin studierea tuturor documentelor și tradițiilor care mi se arată. Iar bunicul meu era evreu, ceea ce-mi lărgeste chiar mai mult perspectiva religioasă și dorința de a învăța. Unii probabil m-ar lăuda pentru asta, iar alții m-ar disprețui. Mi s-a spus că tradițiile din Lucca, deși șocante pentru mulți, ascund taine adânci și urma le poate merge până la primii creștini. Într-adevăr, chiar și până la cei contemporani cu Domnul Nostru Iisus Hristos, inclusiv la familia lui. Ce fel de conducător spiritual aș fi dacă nu aș studia în profunzime acele tradiții și învățături? Am petrecut suficient timp în Lucca, atât cu Anselmo tatăl, cât și cu fiul lui, pentru a înțelege că există multe moduri în care creștinismul este exprimat acolo. Pentru cei ce au ochi de văzut și urechi de auzit, nu? Așa că, Matilda, avem multe lucruri despre care să vorbim. Dacă aveți plăcerea.

Matilda se străduia din greu să-și găsească vocea. Era într-o situație dificilă; aproape că șopti:

– Îmi cereți să vă învăț căile ordinului?

– Dacă aveți plăcerea.

Matilda a dat din cap, uluită de situația extraordinară în care se afla. Era posibil ca papa însuși să-i ceară să îl învețe căile ereziei?

Capelanul lui intră în încăpere pentru a-i anunța că următoarea persoană aștepta să intre în audiență și că întâlnirea lor trebuia să se încheie. Când capelanul plecă, Grigore îi întinse mâna Matildei, de această dată luând-o el pe a ei și sărutând-o. Pe când făcea acest lucru îi observă inelul și se folosi de el ca pretext pentru a-i ține mâna mai mult decât era necesar.

– Ce simbolizează inelul?

Matilda îi zâmbi timidă, simțind că, pentru prima dată în acea zi obositoare și stânjenitoare, își recapătă controlul.

– Nu vă pot spune încă, dar va face parte din... instruirea Înălțimii Voastre.

– Ah, înțeleg. Ei bine, atunci, voi aștepta cu nerăbdare și vom începe degrabă. Măine?

– Măine.

Matilda ieși cu o reverență adâncă și un foșnet feminin de mătase. El rămase cu privirea ațintită în urma ei, surprins că-și pierduse aproape cu totul suflul în prezența ei. Bărbatul care era acum cunoscut de întreaga lume ca papa Grigore al VII-lea, pontiful care a introdus cu succes legile celibatului clericilor ca reformă primară tocmai își pierduse inima – și probabil puțin și mințile – pentru extraordinara și atrăgătoarea contesă din Toscana.

Nu stătea în firea Matildei să izbucnească în plâns.

Isobel stătea încremenită și puțin îngrijorată de plânsetul fiicei sale adoptive, după cea de-a doua întâlnire cu Grigore al VII-lea. Noul papă o chemase, în mod impulsiv și neașteptat, la o adunare de consiliu după banchetul de învestire, pentru a discuta probleme

de strategie în legătură cu o situație care rămăsese nerezolvată din timpul lui Alexandru. Pontiful dinainte, cu puțin timp înainte de a muri, excomunicase cinci dintre episcopii germani ai lui Henric, acuzându-l pe rege că le-a vândut funcțiile. Chiar și Henric risca excomunicarea dacă nu respecta decretul papei de a-și recunoaște vina și de a-i da imediat afară pe episcopi. Era un act de război deschis, pe care Grigore voia să îl susțină. Avea nevoie de asigurarea că Matilda îl va susține de pe teritoriile ei din Toscana, dacă va fi nevoie.

Întâlnirea lor fusese un joc intens și stimulator de înțelepciune și tachinare, cu mari încărcături de ambele părți. A fost un omagiu adus agerimii minților lor, pentru că erau capabili să aibă o conversație politică foarte productivă, în ciuda atracției supranaturale care îi împingea unul spre celălalt. Ambii au avut și au oferit șansa de a rezuma procesul gândirii și abordarea strategică a celuilalt și au descoperit că erau compatibili în toate aspectele, într-un mod aproape imposibil de explicat. A fost o întâlnire de succes și antrenantă a două mari spirite. Când se aflau în aceeași încăpere, avea loc o unire a unor forțe imense ale naturii care nu putea fi negată, stele care se ciocneau pentru a forma o explozie de lumină.

Grigore a încheiat întâlnirea amintindu-i Matildei că i-a promis că ziua următoare va începe să-l învețe despre Calea Iubirii, așa cum era predată în ordin, neîncetat, încă din secolul I. Aceasta era cauza fricii și a stării de tulburare necaracteristice pentru contesă.

— Oh, Isobel, este la fel de înțelept ca Solomon și la fel de măreț. M-am simțit ca Makeda, regina din Saba, în prezența lui. Era ca tot ceea ce m-ai învățat și totuși ceva ce nu credeam că voi cunoaște cu inima vreodată. Ce să fac? Ceea ce îmi cere el e scandalos, dar este și o minune. Pot să-l învăț aceste lucruri? Să îndrăznesc să îl învăț aceste lucruri?

— Ce-ți spune inima, copilă? Dar sufletul?

– Îmi spune că ar trebui să am încredere în acest bărbat și chiar mai mult decât atât.

– Mai mult?

– Nu pot să explic, Issy. Dar când l-am văzut prima oară, l-am recunoscut. L-am mai văzut înainte, a apărut în viziunea mea, dar era mai mult decât atât. Am cunoscut un moment de bucurie extraordinară. Iar apoi, când el m-a privit... a fost ca și când un cuțit mi-ar fi străpuns inima. A fost o secundă, în fața curții întregi și a consiliului, când am simțit că doar el și cu mine eram în încăpere. Cum e posibil așa ceva? Dar abia atunci îl vedeam pentru prima oară. Și știam...

Făcu o pauză, pierdută în amintirea momentului și rămasă fără răsuflare din cauza pasiunii nebune care o copleșea. Emoția era ca un fel de nebunie. Nu se mai simțise niciodată așa. Era groaznic și minunat și complet paralizant. Isobel îi spuse blând:

– Continuă, Tilda.

– Știam că... l-am mai iubit înainte. În acea clipă, am înțeles învățăturile profetei noastre și poezia lui Maximin într-un alt mod: „Te-am iubit înainte, te iubesc astăzi și te voi iubi din nou“. Era ceva atât de ciudat și totuși atât de etern. Și cred că el simte la fel. Am văzut asta în modul în care mă privea. Știe și el lucrul acesta, la fel cum îl știu și eu. Că aici este mâna destinului. Iar el nu se teme, cred. Dar eu mă tem.

Matilda se ridică de pe scaunul ei, plimbându-se agitată prin cameră în timp ce vorbea. În general, nu putea să stea jos și cu siguranță nu putea face asta când era agitată, așa cum era acum.

– Pentru că este înspăimântător, nu-i așa? Acest sentiment. Nu poate fi controlat. Am fost în bătălie și am înfruntat pe câmpul de luptă cei mai de temut bărbați, cu cele mai ascuțite săbii și cea mai mare răutate, dar nu am simțit niciodată frica pe care o am în acest moment. Nu pot să respir, Isobel. Ajută-mă!

Isobel oftă profund înainte de a lua mâna Matildei în a ei.

– O, draga mea! Nu pot să te ajut decât prin a-ți spune că tot ceea ce simți, atât de greu, puternic și copleșitor, este, de asemenea,

darul cel mai mare al lui Dumnezeu pentru noi. Am știut dintotdeauna că, atunci când ți se va întâmpla ție, va avea o însemnătate profundă, va fi probabil chiar o iubire care va schimba lumea, la fel cum a fost a Veronicăi cu Praetorus sau la fel de solemnă ca aceea a lui Solomon cu regina din Saba. Dar nu m-aș fi putut gândi că...

– Gândi ce?

– Că bărbatul alături de care erai destinată să găsești iubirea, chiar „iubirea foarte mare“, prevestită de profeție, va fi chiar papa.

Isobel a făcut o pauză pentru o clipă, gândindu-se la cel mai înțelept sfat pe care i l-ar putea da iubitei sale copile în acest moment critic din viața ei.

– Tilda, va trebui să ai foarte mare grijă. Amândoi aveți mult prea mult de pierdut în cazul unei indiscreții. Dar cred că tu ai chiar mai mult de pierdut dacă nu urmezi această cale, să vezi unde te duce, pentru că pare să fie de la Dumnezeu. Nu trebuie să fii profetă ca să știu că vei întâlni mari greutăți și obstacole din cauza acestei iubiri, o iubire care prin natura ei trebuie să rămână o taină pentru lumea întreagă, pe veci. Nimeni nu trebuie să știe și nu trebuie să divulgi nimănui că ați avut parte de vreun fel de intimitate. Niciodată.

– Dar nu am avut.

– Încă, Tilda. Încă. Dar unele lucruri sunt inevitabile, iar acesta pare să fie unul dintre ele. Amintește-ți că intimitatea dintre voi va fi judecată ca fiind greșită, chiar o crimă, dacă sunteți descoperiți. Aveți dușmani puternici, care vor profita de o asemenea crimă și o vor folosi pentru a vă distruge pe amândoi. Fă ceea ce vrei, fă ceea ce trebuie, dar adu-ți aminte că trebuie să fii discretă cu orice preț. El este papa, iar tu ești o femeie măritată, acestea sunt fapte care nu pot fi negate sau schimbate.

– Pot să divorțez de Godefroi.

– Poți? Legal, probabil, dar Biserica este împotriva divorțului și nu poți să ai pretenția ca papa să susțină acea decizie și cu siguranță nu acest papă, care a fost ales pentru puterea lui de a susține

reforme stricte. Și o asemenea acțiune n-ar face decât să atragă atenția asupra relației voastre. Sunteți amândoi prinși în propria cursă, draga mea. Dar nu am nici o îndoială că vei găsi o cale de a face să funcționeze această relație, dacă este într-adevăr marea iubire a profeției. Iubirea găsește întotdeauna o cale, Matilda. Depășește legile omului, pentru că ea este o lege a lui Dumnezeu. Ritul uniunii sacre, o hierogamie între adevărații iubiți ai sufleteilor, este cea mai măreață lege, care e mai presus de toate celelalte. Iar asta e tot ce trebuie să știi, nu-i așa? Există doar un lucru de care trebuie să ții cont în zilele ce vor veni, iar aceasta este cea mai simplă învățătură a Căii Iubirii: „Dragostea învinge totul“.

Capitolul unsprezece

Mantova, octombrie 1073

*M*atilda era nefericită. Nu se putea concentra asupra nici uneia dintre problemele și activitățile care îi ocupau de obicei mintea și sufletul. Nici nu mâncase și nici nu dormise cum se cuvine de săptămâni întregi și nu avea cu cine a-și împărtăși chinul. Isobel era în Lucca cu treburi pentru ordin și pentru a-i vizita pe Anselmo și pe Învățător. Deși Beatrice era un consilier și un strateg politic excelent, nu obișnuia să discute despre probleme emoționale cu fiica sa.

Conn a găsit-o pe Matilda în această stare, hoinărind singură la marginea pădurii. A tresărit când el s-a ivit în spatele ei.

– Ar trebui să fii înarmată dacă te plimbi prin pădure neînsoțită.

– Dacă aș fi fost înarmată, tu ai fi rănit și am încerca să opresc sângerarea.

– Iar eu aș fi încântat că mi-am făcut treaba atât de bine. De ce ești aici singură și tristă?

– Nu sunt tristă.

– Văd.

Matilda oftă tulburată. Să-l mintă pe Conn era ca și când ar minți-o pe Isobel. Amândoi îi cunoșteau mintea și sufletul mai bine decât ea însăși.

– N-am primit nici o veste de la Sfântul Părinte de șase luni.

– Și n-ai primit veste nici de la Grigore.

– Treci la subiect.

– Nu ți-e dor de papă, ci de bărbat.

– Iar acum ai trecut la subiect. Sunt jalnică.

– Nu ești jalnică. Ești îndrăgostită. Iar din ce mai știu și eu, aceasta este o taină a ordinului.

– A uitat complet de mine, Conn. Și asta mă omoară. Există ceva care să te facă să te simți mai groaznic decât asta? Cum poate ceva atât de frumos să fie și atât de groaznic?

– Chiar crezi că te-a uitat? Sau ești tu cea care uită? El e papa, Tilda. *Papa*. Conducătorul spiritual al lumii.

– Mulțumesc că mi-ai amintit, izbucni Matilda. Pentru că bineînțeles că nu sunt obsedată singură de lucrul ăsta în fiecare minut al fiecărei zile.

Conn ar fi vrut să răcnească de enervare, dar s-a calmat.

– Ai vrea să auzi părerea mea sau ai prefera să plec și să rămâi deprimată și bolnavă de dragoste singură?

– Pentru că știu că nu mă vei lăsa singură, chiar dacă spui asta, voi asculta, presupunând că îmi vei spune o poveste care mă va face să mă simt mai puțin nefericită.

– Ești norocoasă. Se întâmplă să am povestea perfectă pentru tine. Așa că hai să ne așezăm pe mormanul ăsta de frunze și îți voi spune povestea prințesei Niamh, cea cu părul de aur și a prințului poet pe nume Oisín.

Rosti ambele nume cu pronunția irlandeză pe care Matilda o iubea Neev și USH-een. Limba celtă era atât de străină și de frumoasă pentru urechile ei. Uneori, Conn îi recita poezii religioase despre Easa în silabe cu sonoritate lirică, magică.

– Prințesa Niamh era fermecătoarea și gingașa fiică a lui Mannanan Mac Lir, zel mării, și trăia pe cea mai frumoasă insulă apuseană a lui, numită Tir n'Og, care înseamnă Tărâmul celor Tineri. Mama lui Niamh era o regină din tărâmul basmelor, iar ca fiică a doi nemuritori, prințesa nu avea nici un strop de sânge uman în vine. Din acest motiv, tatăl ei o ținuse pe insulă și nu îi dădea voie în lumea celor muritori, pentru că, dacă Niamh s-ar fi îndrăgostit, de un om, acest lucru ar fi dus la consecințe grave. Dar frumoasa Niamh auzise atât de multe povești despre eroii legendari și despre poeții Irlandei, încât voia foarte tare să le vadă cu ochii ei. Auzise legenda despre Fianna, un grup de războinici care îi apărau pe cei nevinovați și îi protejau pe cei slabi. Și în acest grup era un prinț, un tânăr pe nume Oisín, care era legendar pentru comportamentul cavaleresc, vitejia din luptă și talentele poetice și muzicale. Niamh nu văzuse o asemenea creatură pe insulă și era fascinată de ideea bărbaților muritori care puteau fi pricepuți atât în iubire, cât și în război. Pe tărâmul fermecat nu exista așa ceva, pentru că acolo nu erau războaie, deci nu era nevoie de războinici. Și astfel, după multe bătăi de cap – pentru că știm cât de insistente pot fi tinerele fete când vor să obțină ceva, nu-i așa? –, zeul mării a cedat în fața iubitei sale fiice. I-a dat voie lui Niamh să-și ia calul ei alb fermecat, o creatură care putea să plutească pe valuri și să ajungă pe uscat, sfătuind-o să nu se lase văzută și să nu aibă vreun contact cu oamenii. Niamh acceptă și astfel și își începu călătoria dincolo de apă. Niamh a noastră era o fată bună și nu pornise în această aventură pentru a ieși din vorba tatălui ei. Dar, în timp ce se îndrepta spre Pădurea de Aluni, întâlni un grup de bărbați. Erau tineri și puternici și energici, pentru că acești bărbați erau războinicii legendari Fian-na. Niamh îi privea în liniște din spatele copacilor, ascultând cum discută despre victoria lor în lupta pentru a salva un sat de un tiran care le teroriza pe femei. Toți bărbații erau minunați, dar unul sărea în ochi. Era frumos, cu bucle castanii și ochi de safir,

iar Niamh s-a îndrăgostit imediat de el. Tânărul avea o harpă sculptată din stejar, iar când bărbații s-au oprit din discuție, el a început să cânte. Precum Orfeu, acest rapsod făcea magie din muzică și poezie, iar Niamh și-a dat repede seama că îl privea pe legendarul Oisin. Era atât de fermecată de cântecul lui, încât a leșinat și a căzut de pe cal. Acest lucru i-a speriat pe bărbați și, fiind războinici, au fugit spre ea cu armele pregătite de atac. Dar prințul-poet a fost cel care a ajuns primul; Oisin a fost cel care a salvat-o pentru că acesta era destinul lui. Acum trebuie să-ți aduci aminte că Niamh nu era doar minunat de frumoasă – cu părul ei auriu care sclipea în lumina soarelui și ochii care licăreau în culorile mării –, ci era și nemuritoare și, de asemenea, plină de magie. Avea o strălucire, o putere căreia nici un bărbat nu-i putea rezista odată ce-și îndrepta ochii spre el. Și astfel, când ochii lui Oisin i-au întâlnit pe cei ai lui Niamh, între ei s-a format de îndată o legătură care nu putea fi distrusă. N-aveau să se mai poată uita niciodată, din acea zi pentru eternitate. Dar ce păcat că făceau parte din lumi diferite, nu-i așa? Oisin o rugă să rămână cu el, dar Niamh nu-l putea dezamăgi atât de tare pe tatăl ei și nu putea să renunțe la responsabilitățile pe care le avea față de regatul ei, ca prințesă. Plină de tristețe, ea îi spuse: „Lumea ta nu este a mea, iar a mea nu este a ta“ și se îndreptă spre calul ei alb care o va duce acasă. „Ia-mă cu tine!“ o imploră Oisin, care nu voia ca ea să-l lase singur. Dar Niamh nu putea, pentru că îl iubea prea mult. Vezi tu, dacă Oisin ar fi mers cu Niamh, nu ar fi putut niciodată să se întoarcă în lumea muritorilor. Odată ce un muritor se aventurează pe tărâmurile cele mai profunde ale magiei și nemuririi, el nu se poate întoarce niciodată în lumea oamenilor, iar acest lucru se îndeplinește dacă el sărută o femeie din tărâmul fermecat. Și astfel, Niamh l-a lăsat acolo în pădure, unde era locul lui, alături de camarazii lui și de muzică. Inima ei era frântă, dar nu-i putea cere să renunțe la viața lui exemplară de aici pentru ea și nici ea nu putea renunța la lumea ei pentru el. Dar, în tot anul ce a

urmat, Oisin a fost obsedat de prințesă și de farmecul ei. O visa în fiecare noapte și îi întreba pe tovarășii lui ce ar fi făcut dacă ar fi fost ei în locul lui. Toți i-au spus că Niamh cea cu părul de aur le părea complet irezistibilă și l-au sfătuit pe Oisin să meargă în căutarea ei. „Dar nu pot, le-a spus el. Pentru că, dacă merg după această femeie știu că nu voi mai putea să mă întorc niciodată pe pământul pe care îl știu atât de bine, unde totul îmi este cunoscut și sunt conducătorul poet și prinț al poporului meu. Nu pot să renunț la asta. Este prea mare primejdia.” Timp de un an, Oisin a încercat să o uite pe iubita lui, dar în zadar. Îi bântuia visele și amintirea dincolo de puterile unui muritor. Și astfel, la aniversarea întâlnirii lor, el a mers pe malul mării și a rostit o vrajă prin care îl chema pe marele zeu Mannanan Mac Lir. Când zeul mării i-a răspuns, Oisin i-a mărturisit că vrea să o ia de soție pe fiica lui și i-a cerut umil permisiunea. Mannanan l-a întrebat pe Oisin dacă înțelegea ce sacrificii trebuie să facă pentru a se căsători cu Niamh – dacă ar face călătoria pe calul alb dincolo de mare spre insula Tir n’Og, nu și-ar mai vedea niciodată familia și prietenii. Trebuie să-și dorească să renunțe la trecut pentru viitor. Desigur, Mannanan l-a asigurat că viața pe insulă era plină de bucurii și pace, muzică și lumină. Era o existență ca nici o alta, una plină de magie și fericire pură și mai ales de iubire. Dar, în același timp, oamenii tind să se agațe puternic de trecut și de ceea ce știu, nu-i așa? Va putea Oisin să lase trecutul și să trăiască fericit alături de iubita lui nemuritoare? Pentru că și el va deveni nemuritor atunci când se vor uni prin căsătorie și prin împreunarea trupească.

Conn a întrerupt povestea în acest punct, pentru a o ajuta pe Matilda să vadă asemănările.

– Sunt flatată că tu crezi că sunt atât de fermecătoare precum legendara Niamh, comentă ea cu o urmă de zâmbet.

– Nu te amăgi, surioară. Ești la fel de încântătoare și la fel de periculoasă. Mai ales pentru un bărbat care are atât de multe de pierdut precum pontiful. Așa că, acum, Grigore se luptă cu

ideea că, dacă face acea călătorie fatală pe calul alb, dacă simte sărutul nemuritor și mistic al unei asemenea femei... nu se va mai putea întoarce niciodată în lumea omenească. Și din acest motiv nu ai primit vești de la el, Matilda. Pentru că se luptă cu un demon puternic – demonul propriei lui moralități, cu tot ceea ce presupune aceasta.

Matilda s-a gândit la asta pentru o clipă, dându-și seama că, în mod straniu, chiar se simțea mai bine. Poveștile lui Conn aveau întotdeauna acest efect asupra ei. În final, întrebă:

– Cum se termină povestea?

Conn îi zâmbi.

– Oisín merge în Tir n'Og și se căsătorește cu Niamh, unde descoperă că lumea magică este de o frumusețe dincolo de așteptările lui, iar soția lui nemuritoare este iubitoare și plină de surprize plăcute, astfel că nu se plictisește niciodată. El și Niamh au un fiu pe nume Oscar, care este bucuria vieților lor. Pentru că Oscar este jumătate om, jumătate nemuritor, el poate să călătorească între cele două lumi și să se bucure întru totul de amândouă. Iar părinții lui se bucură de asta. Deci este un final fericit, surioară.

Conn omise să-i spună că legenda lui Niamh și Oisín avea două finaluri, care depindeau de povestitor. Al doilea final nu era la fel de strălucit, dar el alesese să-i dezvăluie doar sfârșitul mai fericit, pentru a-i ridica moralul. Responsabilitatea povestitorului cere asemenea alegeri.

– Un final fericit te așteaptă și pe tine acum, dacă vei avea răbdarea lui Niamh – și, îndrăznesc să spun, și lipsa ei de egoism – de a-l lăsa pe Oisín să ia singur decizia. Pentru că eu sunt dispus să pariez pe tot ceea ce am avut vreodată că va veni timpul când îi va fi dor de tine dincolo de rațiune și va încăleca pe calul alb pentru a străbate marea în căutarea ta.

În hierogamie, uniunea sacră a iubiților, Dumnezeu este prezent în camera lor. Pentru ca o uniune să fie binecuvântată de Dumnezeu, în timpul îmbrățișării amoroase trebuie să fie exprimate atât **încrederea**, cât și **conștiința**.

Când iubiții se unesc, ei celebrează iubirea carnală: ei nu mai sunt doi, sunt unul. În afara camerei nupțiale, vor trăi exprimându-și spiritual iubirea.

În forma ei sfântă, iubirea este prezentă în șase tipuri de exprimare:

Agape – o dragoste plină de bucuria unuia pentru celălalt și pentru lume, cea mai pură formă de expresie; îmbrățișarea sacră conștientă;

Philia – o iubire care la început este o prietenie respectuoasă; aceasta este iubirea surorii miresei și a fratelui mirelui, dar și iubirea rudelor de sânge și a adevăraților prieteni; este îmbrățișarea sacră încrezătoare;

Charis – o iubire definită de cinste, devoțiune și laudă pentru prezența lui Dumnezeu în camera nupțială; aici găsim iubirea mamei și a tatălui nostru, pe pământ și în ceruri;

Eunoia – o iubire care inspiră compasiune profundă și angajament în serviciul pentru lume și pentru poporul lui Dumnezeu; aici stă iubirea noastră pentru caritate și comunitate;

Storge – o iubire pură plină de tandrețe, grijă și empatie; aici este iubirea pentru copii;

Eros – o iubire care este o celebrare fizică profundă, în care sufletele se împreunează în uniunea trupurilor; aceasta este expresia esențială a iubiților, care își găsește forma cea mai sfântă în hierogamie.

Orice fel de întuneric poate fi învins de lumina iubirii printr-una dintre aceste expresii. Când toate sunt prezente în armonie pe pământ, întunericul nu poate exista.

Dragostea învinge totul.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din *Cartea Iubirii*,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*.

Fiano, nordul Romei,
Iunie 1074

Conn se înșela foarte rar în ceea ce o privea pe Matilda.

Se împlinea un an de când Matilda și Grigore avuseseră șansa să înceapă educarea lui în învățăturile adevărate ale Iubirii. Climatului politic antagonist în care s-au aflat imediat după investitura lui necesita concentrarea lor ca lideri și politicieni, nelăsându-le timp pentru nimic care să le distragă atenția de la apărarea papalității. Henric al IV-lea a refuzat să-și condamne episcopii și să recunoască excomunicarea lor, așa cum i se ceruse de la Roma, lucru care a crescut tensiunile dintre Germania și Roma. Matilda a dovedit contrariul, fiind foarte loială papei în numele teritoriilor ei, lucru care l-a înfuriat și mai tare pe soțul ei. Godefroi continua să-și ceară drepturile de duce al Toscanei în timp ce era afundat în acțiuni pentru Henric al IV-lea, iar bătălia dintre soț și soție devenise mai periculoasă decât oricare altă bătălie din Europa. Cu toate acestea, Matilda era în Toscana, iar Godefroi nu. Matilda era conducătoarea popoarelor din Apenini, cu sufletul și cu spada, iar Godefroi nu. Ca întotdeauna, nu-i păsa deloc de ceea ce spunea sau făcea soțul ei și în mare parte a timpului îi ignora existența. În mod uimitor, papa îi susținea poziția, refuzând să-i adreseze corespondența ca unei femei măritate și o recunoștea ca șef al Toscanei împreună cu mama ei. În ceea ce îl privea pe papa Grigore al VII-lea, Godefroi nu exista dincolo de Lorena.

În final, natura sângeroasă a rebeliunii saxonilor pe teritoriile lui Henric a forțat Germania să accepte o împăcare umilitoare cu

Roma. Resursele lui Henric erau epuizate și a abuzat până la limită de nobilii lui loiali, inclusiv de Godefroi. În noiembrie 1073, Henric a făcut un jurământ de supunere față de papa Grigore al VII-lea în fața unei audiențe în care se afla și nunțiul papal, în Nürnberg. Și-a cerut iertare pentru nesupunerea lui și a jurat să participe la reformele Bisericii așa cum hotărăște papa din acea zi înainte. Deși Grigore spera ca acest armistițiu să dureze cât mai mult, era prea înțelept și obișnuit cu acțiunile lui Henric încât să creadă că jurământul fusese făcut fără vreun plan de rezervă. Erau promisiuni deșarte, dar au fost făcute în public, lucru care cel puțin avea să-l forțeze pe Henric să se supună un timp de dragul imaginii. Ca rezultat al nou-găsitei loialități a regelui față de papă, și Godefroi a fost forțat să reducă agresiunile. A lăsat-o așadar pe Matilda în pace și s-a concentrat asupra propriilor teritorii din Lorena și din Nord.

După luni de tăcere, papa a început să-i scrie Matildei brusc și fără încetare. Contesa toscană și papa Grigore al VII-lea au purtat o corespondență ferventă în următoarele șase luni. Afecțiunea unuia pentru celălalt creștea, se adâncea, în ciuda distanței care îi separa sau poate și datorită ei. Cum asemenea scrisori erau publice prin natura lor, erau scrise într-un mod foarte îngrijit și totuși conțineau sentimente exuberante de adorație ascunse. Matilda se referea adesea la „marea și eterna ei iubire pentru învățăturile Sfântului Petru“, iar Grigore își exprima iubirea pentru ea cu vorbe și mai emfatic. El îi adresa scrisorile spunându-i „Fiica mea întru Hristos“, dar cuvintele lui pe hârtie, care conțineau expresii precum „trebuie să știi iubirea pe care o port pentru tine“, treceau dincolo de limitele iubirii pentru o fiică spirituală. Într-un final, aproape că o implora să se întoarcă la el la Roma printr-o scrisoare care spunea:

Sunt foarte nerăbdător să ne întâlnim din nou, dorind sfatul tău cu privire la problemele mele ca soră și ca fiică a Sfântului Petru. Te rog să nu mă faci să mai aștept mult timp.

Drept răspuns la rugămintea lui, Matilda s-a dus la o vilă în Fiano, lângă Roma. Era la fel de nerăbdătoare ca și el „să se întâlnească din nou“. Beatrice o însoțea, la fel și Isobel, pentru a juca rolul de supraveghetoare față de cei care ar fi putut considera indecentă o întâlnire într-un loc atât de intim, departe de privirile curioase ale curții papale de la Roma, departe de toți, în afară de membrii cei mai apropiați și de încredere ai cercurilor lor.

Locul pe care Grigore îl pregătise pentru întâlnirile lor era superb. Mobilate opulent și ornate cu materiale bogate din Orient, camerele erau demne de uniunea regelui Solomon cu regina din Saba. Era o piesă de seducție isteată și intenționată. Deși Grigore nu cunoștea pe deplin învățăturile iubitului ordin al Matildei, știa foarte bine că ei credeau că toate învățăturile încep cu regele și regina din Scriptură și cu legendara lor unire.

Matilda era la fel de bine pregătită pentru rolul ei în marea ceremonie. Isobel, care era o specialistă în astfel de prezentări, a petrecut ore întregi să o îmbrace, până ce a transformat-o într-o viziune misterioasă de feminitate și încântare. Contesa a ajuns în camera privată a papei înveșmântată în mătase turcoaz peste un corsaj foarte decoltat și împodobit din damasc turcesc. Voaluri subțiri îi acopereau decolteul și părul, dând iluzia de decență, dar erau croite dintr-un material atât de transparent, încât parcă nu exista. Șuvițele ei arămii erau atât de aranjate, încât străluceau sub voalul diafan și erau complet libere, lucru care ar fi fost considerat scandalos în public. Bijuterii de acvamarin și perle erau împletite prin buclele ei fine, asortându-se cu cerceii. Pentru prima oară în viața ei, pielea Matildei fusese parfumată și unsă cu ulei de trandafir amestecat cu tămâie, mir și nard din Țara Sfântă. Această pregătire costisitoare și sacră era făcută din timpuri străvechi așa cum spune *Cântarea Cântărilor*, pentru a unge

mireasa în așteptarea hierogamiei, căsătoria secretă a celor ce se iubesc cu adevărat.

Grigore a rămas fără cuvinte când ea a intrat. Amintirea acestei femei îl bântuia de un an de zile, dar când a văzut-o din nou, și-a dat seama că era de mii de ori mai frumoasă decât și-o amintea. El i-a sărutat mâna, iar ea i-a sărutat inelul, dar au păstrat o anumită distanță și s-au așezat față în față pe banchete cu pernițe.

Ea a început, așa cum știa că urma să o facă, povestindu-i legenda lui Solomon și a reginei din Saba. Nu exista ceva mai bun, deoarece acesta era începutul învățăturilor despre uniunea sacră.

Grigore cunoștea cu siguranță pasajele din *Cartea a treia a Regilor*, capitolul 10, care descriau venirea reginei din Saba. Dar versiunea mai lungă, așa cum era predată de ordin, l-a șocat și l-a și fascinat. Asemănările cu situațiile lor – doi mari conducători de sex opus care se uneau în minte și spirit – erau inevitabile.

A decis să o provoace imediat, pentru a vedea cum susține această piatră de temelie pentru învățăturile lor.

– De unde vine această versiune a legendei? Cu siguranță, nimic din Scriptură nu indică faptul că Solomon și regina din Saba au avut o astfel de unire.

Matilda studiasse toată viața despre această legendă, îi era credincioasă ei și o știa la fel de bine ca oricare dintre învățătorii ordinului. Răspunsul a venit de îndată.

– *Cartea a treia a Regilor*, capitolul 10, versetele 2 și 3: „A mers la Solomon și s-a sfătuit cu el pentru tot ce avea ea pe inimă. Și i-a dezlegat Solomon toate vorbele ei și n-a fost vorbă adâncă pe care să n-o cunoască regele și să nu i-o dezlege“. Expresia „n-a fost vorbă“ este scoasă în evidență aici în Scriptură. Acest lucru arată că Solomon, în ciuda faptului că el este cel mai înțelept și mai important rege din lume, nu ascunde nimic de această femeie. Indică o intimitate profundă. Precum și în faptul că ea spune „tot ce avea ea pe inimă“. Nici o regină care se afla într-o misiune strict politică nu și-ar fi deschis inima în fața unui

bărbat atât de puternic. Din nou, acest lucru indică o intimitate profundă și, cred eu, pasiune.

Aceste asemănări pluteau în aer între ei, dar amândoi se bucurau prea mult de jocul incitant încât să îl abordeze în vreo manieră directă deocamdată.

– Probabil. Dar nu ne oferă o biografie atât de completă precum spui tu că știi.

– Povestea lor este păstrată așa în *Libro Rosso*, așa cum tradițiile poporului nostru au fost date mai departe și transcrise. Dar se fac referiri la unirea dintre Solomon și regina din Saba și în *Cartea Iubirii*, pe care o avem chiar din mâna Apostolului Filip.

– Dar aceasta nu este o dovadă.

– Nu voi îndrăzni să țin morală chiar papei despre esența credinței. Dar voi spune că singura dovadă se află în inimile noastre. Nici o hârtie sau cerneală nu poate spune adevărul. Doar inimile noastre ne pot spune dacă ceea ce se află pe acea pagină, fie că este Biblia ta sau Cartea mea, este adevărul. Și fiecare bărbat sau femeie trebuie să ajungă la acea alegere prin propria credință.

El cedă în fața eleganței ei.

– Aștept cu nerăbdare să văd această carte sfântă și probabil să înțeleg cum ți-a oferit ea o credință atât de extraordinară.

– Iar eu aștept cu nerăbdare să ți-o arăt. Trebuie să vii la Lucca cât mai curând, când timpul îți va permite, și probabil vom avea ocazia să analizăm împreună *Libro Rosso*.

Apoi parcurse cu el versiunile din Vechiul Testament ale *Cântării Cântărilor*, dându-i din nou o altă interpretare – care era de fapt cea mai veche interpretare –, cea din perspectiva ordinului, prin cartea lor sfântă. În studiile biblice și chiar în educația desăvârșită a lui Grigore se omitea adesea faptul că o poezie atât de erotică era acceptată și slăvită ca parte a Scripturii. Conducătorii Bisericii afirmău despre *Cântarea Cântărilor*, despre care se spune că ar fi fost scrisă de Solomon, iar apoi transcrisă în secolul al V-lea î.Hr., că ar fi fost o alegorie a iubirii lui Dumnezeu

pentru oameni și pentru Biserica lui. Matilda afirma însă că este dovada concludentă că Solomon și regina din Saba erau primii iubiți care au înfăptuit uniunea sacră și că era un poem despre cele mai mari mistere ale iubirii, scris de Solomon, care a avut-o ca muză pe regina din Saba. De fapt, a subliniat ea, primul rând al acestei cărți din Biblie era: „*Cântarea Cântărilor* făcută de Solomon“.

Grigore a adus argumentele tradiționale împotriva Cântării ca imn de bucurie pentru iubirea erotică, insistând asupra faptului că Biserica putea doar considera acest cântec un poem sacru despre iubirea lui Dumnezeu pentru Biserică și copiii lui. Matilda a argumentat din nou, cu la fel de multă pricepere cum ar fi făcut-o orice cleric învățat.

– De ce trebuie să fie una sau alta? Problema celor mai multe interpretări biblice acceptate de Biserică este că sunt mult prea exclusive. Fie *Cântarea Cântărilor* este despre iubirea lui Dumnezeu și o iubire față de Biserică, fapt care este divin, fie este despre iubirea umană, fapt care, în consecință, este profan. Dar Iisus nu asta ne spune în *Cartea Iubirii*. El ne spune că amândouă sunt adevărate și așa ar trebui să fie. Pentru că prin iubirea noastră ca oameni îl găsim pe Dumnezeu. Dumnezeu este prezent în camera nupțială când cei ce se iubesc cu adevărat se unesc. Această esență apare în primul vers. „Sărutările tale sunt mai bune ca vinul“. Asta spun cei ce se iubesc, atunci când îl află pe Dumnezeu în uniunea lor. De ce nu poate fi adevărat un asemenea lucru, când este atât de frumos?

– Atunci spune-mi, Matilda, tu l-ai aflat pe Dumnezeu în camera nupțială?

Ea rămase tăcută o clipă, șocată de faptul că Grigore schimbase direcția întrebărilor pentru a face o cercetare atât de personală. Nu mai călcase pe un asemenea teritoriu. În cele din urmă, răspunse în sigurul mod pe care îl cunoștea. Cu sinceritate.

– Am fost forțată să mă căsătoresc cu un bărbat care nu era și nu ar putea fi niciodată cel pe care îl iubesc. Nu ar putea fi nici măcar prietenul meu. Acesta este blestemul multor femei, să nu cunoască niciodată iubirea adevărată și, în consecință, să le fie refuzată această cale de a-l simți și înțelege pe Dumnezeu. Cred că mariajele aranjate sunt o crimă umană uriașă împotriva învățăturilor Căii. În patul conjugal nu a existat niciodată încredere și conștiință. Iar învățăturile insistă că ambele trebuie să fie prezente pentru ca o uniune să fie sacră. Deci răspunsul la întrebare este nu. Nu l-am aflat pe Dumnezeu în camera nupțială.

El o privea cu atenție, punând-o la încercare, iar ea știa.

– Deci ai o enigmă, nu-i așa? Nu ai cunoscut o asemenea uniune și totuși aceasta este credința cea mai înaltă a poporului tău. Nu ești întreagă spiritual fără această înțelegere a uniunii, nu-i așa? Dar să cauți o asemenea experiență în afara căsătoriei este adulter și un păcat capital. Cum împaci acest lucru cu liniștea ta spirituală?

Era pregătită pentru această întrebare, se gândise la ea de foarte, multe ori.

– Adulterul, așa cum îl definești tu, este un păcat capital în cadrul Bisericii Catolice, este adevărat. Dar adulterul este definit altfel în *Cartea Iubirii*. Scriptura noastră spune că orice îmbrățișare care este împotriva voinței celuilalt sau care violează spiritul încrederii și al conștiinței reprezintă adulter. Astfel, majoritatea căsătoriilor aranjate, în care femeile sunt forțate să-și ofere trupurile împotriva voinței lor, constituie adevăratul adulter. Și totuși adulterul așa cum îl definești tu este cel pedepsit de Biserică, precum și de legile create de om. Cum poate o iubire adevărată să fie vreodată adulter, dacă iubirea este cel mai mare dar pe care ni l-a dăruit milostivul nostru Tată din Ceruri? Solomon și regina din Saba nu erau căsătoriți unul cu celălalt, într-adevăr, el era căsătorit cu alte femei, dar ei nu au fost niciodată numiți adulterini. Pentru că iubirea lor reprezenta o lege mai măreață. Cum

este posibil ca două suflete, unite de Dumnezeu în ceruri la începutul eternității, să poată vreodată să comită un păcat reunindu-se în trup pe pământ? Amintește-ți asta: ceea ce a unit Dumnezeu omul să nu despartă. Îți spun ție că legea iubirii va învinge întotdeauna legea omului, când și unde va fi nevoie. Și că de fiecare dată când Godefroi m-a atins, acela a fost adulter, în ciuda legilor omului și ale Bisericii care îl numesc soțul meu. Dar să îmbrățișez cealaltă jumătate a sufletului meu, să mă unesc cu el complet în împreunarea trupurilor ca expresie a uniunii pure... aceasta este împărtășania fără de păcat și voi susține asta în fața lui Dumnezeu în ziua judecății.

O clipă, nici unul dintre ei nu putu scoate o vorbă după un asemenea discurs. Matilda continuă, apoi, retrăgându-se într-un loc mai sigur – pentru moment –, în discuția despre Scriptură.

– *Cântarea Cântărilor* conține învățăturile celor șase moduri de a exprima iubirea, pe care Iisus le-a arătat mai târziu în Evanghelia Lui, scriptura noastră cea mai sfântă, își ridică ea bărbia cu un pic de trufie când rosti cuvântul posesiv, iar unul dintre aceste moduri este Eros, care este o expresie fizică intensă și frumoasă. Uniunea sacră.

Grigore răspunse provocării minții ei cu o anumită ușurare, întorcându-se la nivelul de bază.

– Dar din nou presupui că versurile au conotații intime, fizice. Interpretările învățaților nu spun asta. Sunt neclintiți când spun că acest cântec nu este despre iubirea erotică.

Matilda voia să răspundă, dar ceva a împiedicat-o. Când, în sfârșit, a deschis gura, s-a aplecat în față, cu părul auriu curgându-i în valuri peste pielea de porțelan. Ochii albaștri-verzui străluceau cu o intensitate febrilă în timp ce ea recita din *Cântarea Cântărilor*, neluându-și privirea din ochii lui:

Cât de dulce, când dezmierzi, ești tu;
și mai dulce decât vinul este mângâierea ta.

Ale tale buze miere izvorăsc,
Miere curge, lapte curge, de sub limba ta.

În cea mai îndrăzneță mișcare a vieții ei, în care nu îndrăzneala îi lipsise, s-a ridicat de pe bancheta ei și s-a apropiat de el. A ajuns în fața lui și a îngenuncheat la picioarele lui, continuând să recite, încet și cu glas amețitor, în timp ce se uita în ochii lui. Încet și cu grijă, și-a îndepărtat vâlul care-i acoperea părul, continuând să-l privească.

Miere am mâncat din faguri,
Vin și lapte am băut.
De dormit dormeam, dar inima-mi veghea
Auzi glasul celui drag!
„Deschide-mi, surioară, deschide-mi, iubita mea,
porumbița mea, curata mea.“

Următoarele voaluri pe care le îndepărtă acum, cu grijă, în mod fermecător, erau cele care îi acopereau sânii voluptoși. Mătăsurile diafane plutiră până la podea, lăsându-i carnea ispititoare și sfârcurile roz delicate vederii lui în toată splendoarea. El o privea încremenit, iar poezia curgea pe buzele ei când se aplecă și-i atinse coapsele ușor cu degetele.

Noaptea-n pat l-am căutat,
pe dragul sufletului meu.
Iubitul mâna pe fereastră
a întins,
și inima mi-a tresărit.
Iute să-i deschid
m-am ridicat.

Ea se apleca tot mai tare spre el, încă rămas în picioare. Își puse obrazul pe una dintre coapsele lui, mângâindu-l ușor pe

cealaltă. A încheiat Cântarea, înfiorându-i bărbăția cu răsuflarea ei și intonând:

Din mână mir mi-a picurat,
mir din degete mi-a curs pe închizătoarea ușii.
Celui drag eu i-am deschis.

Matilda rosti ultimul vers aproape în șoaptă. În ochii ei albaștri-verzui era mai mult decât un strop de victorie pentru faptul că era martoră la stânjeneala, fascinația și pasiunea lui. Scriptura nu fusese niciodată atât de seducătoare.

– Iar acum te întreb, șopti ea, ridicându-se din genunchi și stând față în față cu el, în timp ce-i apăsa coapsele cu degetele, ți se pare că acest cântec sună ca unul despre castitatea Bisericii?

– Recunosc că nu, șopti el răgușit, cu buzele aproape atingându-le pe ale ei.

Au stat așa, nemișcați, un timp, respirând la unison și trăind clipa unei apropieri interzise. Savurau amândoi fiecare secundă de singurătate, în care puteau să se atingă în acest fel, dar așteptarea era o tortură insuportabilă. Când buzele lor s-au împreunat în sfârșit, în toată voluptatea, au creat un preludiu extrem de senzual și splendid, înainte de uniunea prelungă a trupurilor lor. Au petrecut următoarele ore uniți, cuprinși în magia alchimică a momentului în care tăria masculină pătrunde în moliciunea feminină.

„Așa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.“

Uniunea lor a fost una a încrederii și conștiinței, o expresie perfectă a hierogamiei. Iubiții din Scriptură se regăsiseră încă o dată.

Dorind parcă să-i egaleze pe Solomon și regina din Saba, ei au rămas împreună, aproape fără să fie deranjați, cea mai mare parte a săptămânii. În sfînțenia camerei nupțiale, Matilda i-a arătat iubitului ei secretele cele mai intime ale hierogamiei, așa cum

au fost păstrate de ordin. Erau învățături sacre foarte bine tănuite, transmise de la femeie la femeie, de mii de ani, pentru a oferi extazul într-un mod inimaginabil pentru cei care nu erau îndoctrinați. Era o abordare care punea accentul pe divinizarea trupului celui iubit, în înțelegerea profundă că el reprezenta învelișul sufletului. Deși Matilda învățase aceste lecții ca parte a instruirii ei, nu-și putuse imagina cum ar fi în practică. Odată experimentate, ele schimbau existența persoanei pentru eternitate. Acest lucru era la fel de adevărat atât pentru femei, cât și pentru bărbați.

Isobel râdea când o învăța prima oară pe Matilda, spunând că îi părea rău pentru cei care nu vor simți niciodată cât de splendidă poate fi uniunea divină.

– Știi, Matilda, explică ea, că nici un bărbat din istoria ordinului nu s-a îndepărtat vreodată de iubita lui? Aceasta deoarece, odată ce hierogamia este consumată prin învățăturile sacre, el nu mai are unde pleca! Nu-și va mai dori să se împreuneze cu nimeni altcineva, pentru că știe foarte bine că nu va putea atinge niciodată aceleași niveluri de extaz cu altcineva. Este un extaz aproape de divinitate. Dorința lui pentru partenera iubită devine unică și atât de intensă, încât angajamentul lui față de ea este etern, iar fidelitatea este asigurată. Acesta, prin natura lui, este un dar minunat de la Dumnezeu.

Isobel deveni apoi serioasă, spunând că este într-adevăr o tragedie că majoritatea oamenilor au pierdut această înțelegere binecuvântată a plăcerii. Calea de a-l găsi pe Dumnezeu prin uniunea sacră era cunoscută acum doar de puțini oameni, iar vremurile schimbătoare vor continua să amenințe aceste secrete până când vor fi aproape distruse. Chiar și învățăturile publice deschise, precum cele din Evanghelia lui Matei, capitolul 19, „Așa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă“, au fost astfel interpretate, încât au distrus natura senzuală reală a minunatului dar pe care Iisus a încercat să ni-l ofere.

Papa Grigore al VII-lea nu era un bărbat superficial. Atracția lui față de Matilda nu se limita la frumusețe, putere și la tot ceea ce ea îi putea oferi în urma acelei combinații. Era profund și pe deplin îndrăgostit de o femeie pe care credea că Dumnezeu o crease pentru el; ajunsese să înțeleagă natura hierogamiei ca experiență cu adevărat religioasă în timpul zilelor și nopților petrecute cu fermecătoarea contesă. Îl aflase pe Dumnezeu alături de această femeie într-un fel în care nu credea că este posibil să-l întâlnească prin studiile lui. Mai mult, acum era mai fascinat ca oricând, până la obsesie, de aceste învățături originare ale creștinismului timpuriu. Devenise papă ca reformator, dedicat dorinței de a aduce Biserica într-un stadiu sacru și spiritual, unde învățăturile lui Hristos erau mai importante decât orice. Faptul că Matilda reprezenta o amenințare atât de puternică a ceea ce însemna cu adevărat acest lucru era foarte important și extrem de intrigant.

— Nu am devenit papă pentru că sunt un om sfânt, Tilda, i se destăinuia el în timpul cinei din ultima noapte la Fiano. Am devenit papă pentru că sunt un bărbat pragmatic și un politician abil, căruia îi pasă de bogățiile Romei și ale Bisericii ei. Dar chiar sunt sincer când spun că vreau să devin un om sfânt în timp ce am această funcție. Și ce mă va face să devin sfânt în timp ce stau pe tronul apostolului Petru? Voi fi sfânt dorindu-mi să-l imit pe Iisus Hristos. Și totuși, cu cât citesc și studiez mai mult – și învăț de la tine –, cu atât mai mult încep să mă întreb ce înseamnă mai exact a-l imita pe Iisus. Este posibil, mă întreb, să menții o Biserică având structura și puterea de a influența o mulțime care să se întindă în întreaga Europă, și chiar mai departe, și care se bazează în întregime pe aceste idei despre iubire pe care tu le ai? Aceasta este o mare dilemă, pentru că nu cred că un asemenea lucru este posibil. Iubirea nu cunoaște nici o rațiune, Matilda. Nu cunoaște nici o logică, nici o strategie, nici o lege, cu excepția ei. Nu este ceva care să poată fi controlat, administrat sau transformat în

lege. Nu poate plăti dări și nu poate produce profit. Într-adevăr, am creat legi care le interzic iubirea oamenilor Bisericii, nu-i așa? Și totuși aceleași legi protejează elemente ale Bisericii care cer să fie păstrate, protejează instituția Bisericii, lucru pe care am jurat să-l fac. Trebuie să susțin acele legi pentru un bine măreț. Dar ce se întâmplă dacă acest scop măreț pe care îl susțin este împotriva chiar a naturii a ceea ce Domnul nostru a dorit ca noi să înțelegem? Acestea sunt încercările la care suntem supuși, încercări ale credinței și ale liberului-arbitru. Voi avea nevoie să fii lângă mine, cât se poate de des, să-mi fii tovarășă în călătoria prin aceste ape necunoscute. Dumnezeu ne-a așezat pe amândoi în acest loc și a făcut să fim împreună. Avem șansa de a schimba istoria, să ne asigurăm că Biserica rămâne puternică și că poporul nostru îl păstrează pe Hristos în centrul vieții sale. Forma pe care o va lua acest lucru e posibil să nu fie așa cum îți imaginezi, e posibil ca niciodată să nu putem arăta lumii pe care o cunoaștem această Cale a ta. Dar vom face tot ceea ce putem pentru a proteja Calea Iubirii așa cum există. Și în acest timp vom explora ideea de Iubire.

Matilda l-a provocat, la fel cum va face în fiecare zi a vieții lor împreună.

– Îndrăznesc să spun că, pe măsură ce vei cunoaște mai bine puterea simplă și minunată a Căii Iubirii, vei gândi altfel. Calea este pentru toată lumea, Grigore, la fel cum împărăția lui Dumnezeu este pentru toată lumea. Bogați și săraci, bărbați și femei, supuși și nobili. Este suficient de puternică încât să îndure orice. Suficient de puternică încât să aducă pacea în lume.

Grigore se gândi la asta ca un politician pragmatic care se lupta cu partea poetică din el care ieșea la suprafață.

– Iubirea. Este surprinzător de complicată, mai ales în ceea ce privește starea. Este tulburătoare. Este frumoasă. Dar mai ales este ceva ce n-am mai cunoscut. Și de aceea trebuie să te întreb, înainte să pleci spre Toscana, mâine-dimineață: juri să fii alături

de mine, Matilda? Să mă ajuți să înțeleg cum putem păstra Biserica într-un fel care nu o va slăbi în fața amenințărilor pe care le înfruntăm zilnic și totuși să păstrăm aceste tradiții care sunt adevărate, din câte știm?

Matilda i-a luat mâinile în mâinile ei și i-a făcut, simplu, promisiunea că va fi alături de el:

– *Semper*. Întotdeauna.

Roma, în prezent

Maureen și Bérenger se plimbau încet prin biserica San Pietro in Vincola, ținându-se de mână. Sosirea lui la Roma era o surpriză pentru ea. Dar când aflase că el se dusese mai întâi la Peter ca să se împace cu preotul, înainte chiar de a o anunța că se afla acolo, s-a simțit foarte ușurată. Era o faptă demnă de un bărbat adevărat – o faptă care dezvăluia umilință și răspundere.

Cinase cu el cu o seară înainte, iar în acele două ore îi povestise ceea ce descoperise până acum despre Matilda din documentele ei autobiografice. I-a povestit și despre bărbatul în hanorac cu glugă care se uita spre fereastra ei.

– Am fugit în camera ta, dar nu erai. Când m-am întors în camera mea, plecase.

Bérenger asculta atent și îngrijorat.

– Ei bine, nu vei mai merge nicăieri prin Roma fără ca măcar unul dintre noi să te însoțească.

În timpul cinei, Maureen și-a amintit toate motivele pentru care îl adora. Când vorbea cu el simțea că s-a întors acasă. El o înțelegea, era ca ea și o făcea să se simtă ca acasă. Iar acum se autoproclamase câinele ei de pază oficial cât timp se afla în Roma. Când Maureen voia să viziteze locuri care erau importante pentru trecutul Matildei, Bérenger insista să o însoțească. Și ea se bucura nespuse de compania lui.

În timp ce se plimbau prin biserică, Maureen repetă povestea primei întâlniri a Matildei cu Grigore.

– A fost de-a dreptul iubire la prima vedere, din partea amândurora.

Bérenger a dat din cap.

– A fost oare? Ce anume declanșează iubirea la prima vedere? Nu cumva este mai corect să spui iubire... recunoscută? Ne îndrăgostim de cineva atât de repede și atât de tare pentru că ne dăm seama că această persoană este cea pe care am mai iubit-o înainte și pe care suntem destinați să o iubim din nou? Simțim legătura imediată sau atracție față de cineva pentru că, la un anumit nivel, știm că ea sau el reprezintă o altă parte a propriului nostru suflet?

Maureen se gândea la asta în timp ce se plimbau prin biserica plină de turiști, care se înghesuiau lângă statuia lui Moise, creată de Michelangelo. Au lăsat monedele să cadă în cutie cu un clinchet puternic, pentru ca sculptura din marmură să se lumineze pentru câteva minute în văzul tuturor. Clădirea se schimbase enorm de la alegerea improvizată a lui Grigore, trecând prin renovări majore în timpul Renașterii și o serie de alte schimbări de-a lungul secolelor.

– Probabil. Poate acesta este un alt aspect al sensului expresiei „Timpul se întoarce“.

– Continuă!

– Ei bine, aceste cupluri despre care ordinul vorbește: Veronica și Praetorus se întorc după modelul altor cupluri mărețe care au fost învățătorii lor? Easa și Magdalena sunt Solomon și regina din Saba întorși în timpul lor? Se pare că Matilda credea că ea și Grigore reprezentau întoarcerea lui Solomon și a reginei din Saba. Să fie oare chiar așa sau retrăiau un arhetip? Un arhetip care era disponibil pentru oricine era suficient de norocos încât să găsească acel tip de conexiune cu cineva? Nu știu, mă lupt cu acest concept. Cu toate aceste concepte.

El se gândi pentru un moment. Era interesant că atât de mulți oameni ar considera inimaginabilă această idee a iubirii eterne, care

părea atât de naturală și de simplă pentru el. Și nespuse de frumoasă. Nu spuse nimic, păstrându-și gândurile profunde pentru momentul în care ea ar fi pregătită. Răbdarea era virtutea de care avea nevoie pentru a reuși să păstreze acest inorog în grădină din dorința ei.

Au așteptat la rând să vadă moaștele după care fusese numită biserica, lanțurile lungi păstrate într-o raclă pentru moaște din sticlă aurie. Nimeni nu putea ști sigur dacă erau sau nu adevăratele lanțuri cu care a fost încătușat Sfântul Petru, dar aveau o aură ciudată, o înfățișare misterioasă care putea apărea doar la un obiect ce fusese slăvit atâtea secole.

Au ieșit din biserică după câteva minute, în soarele arămiu al după-amiezii romane. Coborând cu grijă scările de marmură spre stradă, Maureen a redeschis subiectul în timp ce se plimbau.

– Ce se întâmplă când este doar într-un sens?

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, în acest caz, vedem că Matilda și Grigore au recunoscut amândoi legătura, au știut amândoi imediat. Se întâmplă mereu astfel în aceste cazuri de iubire predestinată? Sau există uneori un partener care își dă seama primul?

Béranger nu avea nevoie să se gândească la răspuns.

– Cred că se întâmplă adesea ca o persoană să recunoască acea conexiune înaintea celeilalte, probabil chiar cu mult timp înainte. Cred că astfel devine o chestiune de răbdare, probabil cea mai mare încercare a acelei iubiri.

Pășeau încet pe străduțele înguste ale centrului istoric, absorbiți de conversație și de tot ce semnifica ea pentru ei. Maureen răspunse:

– Trebuie să-i fie foarte greu celui ce recunoaște legătura atunci când celălalt este în întuneric. Este ca și când unul ar fi treaz, iar celălalt adormit.

– Fără îndoială. Ignoranța este o binecuvântare, cum se spune. Și este, într-adevăr, dacă te gândești mai bine. Când suntem ignorați, putem trece orbește prin viață, crezând că noi ne controlăm propriul destin. Dar când suntem iluminați, când înțelegem că

destinul nostru este să ne supunem voii lui Dumnezeu, atunci... nu mai suntem atât de binecuvântați, nu-i așa? Și probabil voia lui Dumnezeu ne cere să fim foarte răbdători cu iubita care doarme, pentru a o trezi ușor. Sau... a-l trezi.

Brusc, Maureen se opri.

– Ce s-a întâmplat?

Béranger se îngrijoră imediat că mersese prea departe, că făcuse o aluzie prea personală. Dar nu asta o oprise. Maureen respiră ușurată când a început să vorbească plină de emoție, ca atunci când reușea să potrivească piesele de puzzle.

– Ceea ce ai spus. Să o trezească ușor. Este ca în basme, nu-i așa? Frumoasa din pădurea adormită este trezită, Albă ca Zăpada este trezită, amândouă din ceva numit „somn de veci“. Cum sunt trezite? Cum?

– Printr-un sărut.

– De sărutul iubirii adevărate. Se specifică foarte clar în versiunile vechi ale acestor legende că prințesa este trezită de sărutul iubirii adevărate. Nu de orice sărut. De unul sacru. Probabil unul care unește forțele vieților iubiților, unul care reprezintă uniunea sacră a sufletelor. Iar „somnul de veci“? Reprezintă sufletul înainte de a fi iluminat.

Béranger era la fel de emoționat ca și ea de această direcție a gândirii și intră în joc.

– În consecință, este o alegorie. O învățătură sacră care a trebuit ascunsă de văzul lumii și totuși transmisă cu o mare putere pentru a nu fi uitată niciodată.

Maureen a dat din cap, gândindu-se puțin înainte de a vorbi.

– Și predată într-un mod în care acest concept riscant să fie prezentat copiilor. Crezi că este posibil așa ceva? Tu ești cel care m-a învățat că legăturile nu se sfârșesc niciodată, că vom găsi la nesfârșit locuri în care adevărul este ascuns de văzul lumii, dacă ne deschidem ochii. Este posibil ca până și poveștile copiilor să fi fost create conținând secretele *Cărții Iubirii*? Ca de fiecare dată

când spunem una dintre aceste povești să slăvim învățăturile originale ale lui Iisus? Probabil care proveneau chiar de acum douăsprezece mii de ani, de la uniunea lui Solomon și a reginei din Saba?

– Ești un geniu, draga mea. Acesta este un aspect la care cu siguranță nu m-am gândit niciodată. Însă știm că tradițiile catare începeau să le fie predate copiilor foarte devreme. Am văzut momentul în care Isobel a început să o instruiască pe Matilda. Probabil acesta era scopul original al poveștilor de seară. Să-i educe pe copii și să le dezvolte imaginația. Poveștile de seară pot fi absorbite în somn, procesate prin subconștient în starea de vis. Este, într-adevăr, un concept fantastic.

Maureen nu-și terminase gândurile.

– Și există și versiuni masculine ale legendei. Precum în *Prințul broscui*. Prințesa are credința că el este iubitul ei, în ciuda faptului că el este o broască râioasă. Ea vede prin iluzia fizică, îl recunoaște și astfel îl transformă în prințul care ar fi putut deveni oricând. Ea îl transformă într-un prinț adevărat, printr-un sărut de iubire adevărată. În *Frumoasa și Bestia*, Frumoasa îl recunoaște pe prințul din spatele monstrului și îi salvează viața, înainte ca el să moară din iubire, prin sărutul ei. Desigur.

– Desigur.

Bérenger ardea de dorința de a-i dezvălui unul dintre marile secrete pe care ea era pe cale să-l descopere. Că exista un motiv pentru care cel iubit era mereu un prinț în aceste povești. Dar încă nu era pregătită să știe totul. Nu voia să o grăbească. Decise să lase ca acest lucru să devină baza viitoarelor discuții.

– Te gândești la altceva, cred. La ce?

– La faptul că există o versiune masculină a poveștilor, precum este și una feminină. Există întotdeauna echilibru acolo unde există adevăr. Dacă există o legendă sau o profeție despre o femeie, există una echivalentă și despre un bărbat. Asta e alchimie. Este și fizică. Opusurile care se atrag. Pentru fiecare acțiune există o

reacțiune opusă și egală. Poate fi Isaac Newton, la fel de bine ca Maria Magdalena. Cerebralul și emoția, pământul și apa, masculinul și femininul, conștientul și subconștientul. Prințul și broscoiul.

Ea îi zâmbi acum într-un fel pe care el îl vedea rar – cu o ferire și o lumină fără margini, poate chiar mai mult. Tânjea cu disperare să o sărute chiar aici – în mijlocul străduței din Roma –, dar s-a abținut. Ajungeau la un nivel nou în ceea ce privea înțelegerea sfînteniei a ceea ce odată părea o simplă acțiune, o întâlnire automată a buzelor. Pentru ei nu mai exista sărut simplu. Va aștepta până când momentul va fi perfect, până când amândoi vor fi pregătiți pentru ceea ce va însemna să găsească uniunea prin împărtășirea forței vieții și a respirației.

Până atunci, se va bucura pur și simplu de timpul petrecut alături de ea. Și-a dat seama că, în ciuda provocărilor emoționale cu care se vor confrunta în uniunea lor, erau mult mai norocoși decât multe dintre cuplurile predestinate din istorie, dinaintea lor.

Cel puțin el nu era papă. Iar ea nu era căsătorită cu un cocoșat perfid. Se aflau, în comparație, într-o situație de început promițătoare.

Vatican, în prezent

Părintele Girolamo se uita peste listă. Era incompletă. Îi lipsea un număr de femei care se potriveau cu descrierea și era nevoit să revadă notițele. Dar trebuia să recunoască faptul că memoria lui îmbătrânită începea să îl părăsească. Era o vreme în care ar fi putut să le recite pe de rost, dar cu fiecare zi care trecea, lucrul acesta era mai greu de realizat. Nu conta; vor fi toate în arhive cu detaliile necesare, inclusiv cu datele reale de naștere și cu modurile adesea tragice în care aceste femei, multe dintre ele venerate ca sfînte sau ca martire, și-au găsit moartea.

Ajunsesse într-un impas în munca lui și era foarte supărat. Făcuse această listă din minte, sperând ca ea să-l ajute să decidă care va fi pasul următor. Erau în ordine cronologică:

Sarah-Tamar – secolul I, anul nașterii și anul morții nu se cunosc (cauza morții, necunoscută)

Margareta din Antiohia – anul nașterii este necunoscut, a murit în 304 (torturată și decapitată)

Lucia – născută în 284, a murit în 304 (a fost expusă într-un bordel, cu ochii scoși, și a fost decapitată)

Ecaterina din Alexandria – născută în 287, anul morții e 305 (torturată și decapitată)

Modesta – secolul al III-lea, ani necunoscuți (torturată, apoi înecată în fântâna din Chartres)

Barbara – s-a născut și a murit la începutul secolului al IV-lea (decapitată). Apocrif?

Ursula – s-a născut și a murit în secolul al IV-lea (ucisă împreună cu alte o mie de virgine. Apocrif?)

Godelieve din Flandra – născută în 1046 (?), a murit în 1070 (strangulată, apoi înecată în fântână)

Matilda din Toscana – născută în 1046, a murit în 1115 (complicații din cauza gutei)

Ecaterina din Siena – născută în 1347, a murit în 1380 (din cauza unui infarct, la 33 de ani)

Ioana d'Arc – s-a născut în 1412, a murit în 1431 (violată și arsă de vie)

Lucrezia Donati – s-a născut în 1455?, a murit? (din cauze naturale)

Giovanna Albizzi – s-a născut în 1465 (?), a murit în 1489? (din cauza complicațiilor la naștere)

Tereza de Avila – născută în 1515, a murit în 1582 (de o boală necunoscută)

Germaine de Pibrac – născută în 1579, a murit în 1601 (otrăvită)

Margherita Luti (La Fornarina) – secolul al XVI-lea, datele exacte sunt necunoscute (otrăvită?)

Lucia Santos – născută în 1907, a murit în 1995 (din cauze naturale)

Satisfăcut că avea cel puțin un punct de pornire, a adăugat ultimul nume. Această femeie era specială, pentru că realizase ceea ce nici una dintre celelalte nu a reușit și spera să înțeleagă cum și de ce.

Maureen Paschal

Probabil nu trecutul era cheia, până la urmă. Probabil tot ceea ce-i trebuia se afla aici, în Roma, chiar acum.

Capitolul doisprezece

Roma, martie 1075

Matilda se întoarse la Roma, mai fericită ca oricând că era alături de iubitul ei. Tocmai se încheiase cu succes al doilea conciliu din timpul lui Grigore, la care au fost prezentate lumii dictatele papei. Dictatele erau rezultatele zilelor și nopților petrecute de ei împreună, un proiect pasional a două suflete hotărâte să reformeze Biserica și să protejeze atât structura, cât și spiritul ei de cei mai puternici dușmani.

Documentul era diferit de tot ce fusese decretat de pe tronul Sfântului Petru. Era radical, îndrăzneț și compus în mod genial. În esență, papa Grigore îndrăznea să elibereze Biserica și pe toți credincioșii ei de supunerea față de orice monarh sau conducător secular, oriunde în lumea creștină. Biserica a fost declarată singurul arbitru al dreptății pe pământ, toți oamenii fiind considerați egali în fața lui Dumnezeu. Dictatele specificau faptul că legea egalității, așa cum a fost declarată de Iisus Hristos, se aplică tuturor, inclusiv femeilor și sclavilor, și chiar regelui. Nici o persoană nu era mai bună sau mai rea decât alta; nici o persoană nu avea o valoare mai mică sau mai mare în fața lui Dumnezeu. Era primul

document care exprima egalitatea oamenilor, în ciuda sexului și a statutului economic. Era absolut revoluționar.

Influențele Matildei în crearea dictatelor erau mai mult decât evidente, pentru cei ce au ochi de văzut.

În această lume nouă și egală în fața lui Dumnezeu, feudalismul, structura socială și economică pe care se baza întregul continent european, era complet distrus. Papa era acum singura autoritate a justiției în lume. Și, pentru a întări puterea Bisericii sub apărătorul ei ales de divinitate, dictatele declarau că papa este infailibil. Roma era centrul lumii civilizate, și Dumnezeu era singurul ei conducător. Iar în numele lui Dumnezeu, papa va împărți dreptatea, precum și distribuirea bogățiilor și puterii care proveneau de la Biserică.

Era scandalos. Dictatele Papei au provocat o revoluție ca nici o alta din istorie. Au separat Roma, ca singură reprezentantă a voinței lui Dumnezeu, de toate influențele seculare și au încercat să-i deposedeze de putere pe majoritatea conducătorilor europeni, Henric fiind unul dintre ei. Aceste decrete au pus Roma și papalitatea în centrul universului, ca omnipotente.

Dar Grigore, care părea încântat de controversele create, nu terminase. Existau bârfe despre relația lui cu fermecătoarea contesă de Canossa, iar ea, într-adevăr, nu era prea iubită de familiile importante ale Romei, care o considerau o străină cu o influență periculoasă. Susținătorii Matildei și ai lui Grigore spuneau că bârfele reprezintă gelozie și șantaj politic, iar deocamdată acest lucru era general acceptat de populația Romei, care încă tindea să îl susțină pe charismaticul Grigore. Cu toate acestea, papa era hotărât să pună capăt acestor zvonuri înainte ca ele să devină primejdioase pentru el și iubita lui. Folosindu-se de perspectiva politică aceea care spunea că cea mai bună apărare este atacul, Grigore a introdus decrete severe în ceea ce privește sexualitatea clericilor ca susținere a legilor dinainte, pe care le impusese sub Nicolae al II-lea. A cerut ca orice preot care încalcă legile celibatului să fie imediat caterisit și le-a cerut episcopilor să predice

necesitatea celibatului și a unui corp și suflet fără cusur pentru toți membrii clerului. Și a întărit legile care interziceau oricărui preot de a se afla într-o situație în care ar putea să rămână singur cu o femeie.

Aspectul comportamentului ireproșabil pentru preoți era astfel evidențiat cu atâta putere, încât practic nimeni nu mai putea să susțină că însuși papa încălca legea. Cu siguranță, nici un bărbat nu era atât de îndrăzneț încât să susțină o lege strictă cu atâta zel, iar apoi să o încalce chiar el. Toate zvonurile de legături ilicite cu Matilda au încetat brusc sub aceste dictate. Un asemenea lucru nu era posibil.

Dar poporul Europei uita, sub puterea acestor noi legi, că Grigore al VII-lea nu era un bărbat oarecare. Și nici nu era un simplu preot. El era papa. Și astfel el nu era subiectul nici unei legi, cu excepția legii lui Dumnezeu. El era, conform regulilor stabilite de dictatele lui și ale femeii pe care o iubea și cu care împărțea patul, infailibil.

– Jurămintele lui Henric nu înseamnă nimic! Este un rege fără onoare, adică nu este demn să fie rege.

Matilda se plimba agitată prin Isola Tiberina, casa fortificată și foisorul de pe malul Tibrului care devenise reședința ei când petrecea perioade mai lungi de timp cu Grigore în Roma. Șuvoiul de cuvinte era o reacție la faptul că Henric se dovedise lipsit de loialitate față de jurământul de supunere făcut papei Grigore. El, alături de trupele lui germane, cu ajutor din Lorena, îi învinsese pe saxoni în 9 iunie 1075 în bătălia de la Hohenberg, după ani întregi de război. Victoria decisivă și susținerea ulterioară pe care regele o primea din teritoriile de nord îi întăriseră mândria și ambiția și Henric a întreprins o acțiune decisivă împotriva lui Grigore. Era într-o continuă agitație de trei luni, de când fuseseră adoptate dictatele papale, la fel cum erau și episcopii lui din Germania și Lombardia. În mințile lor, acest nou papă era insolent și

periculos. Cum îndrăznește un om să pretindă supremația sa în fața regelui însuși?

Henric era nevoit să rămână în expectativă, dar vânturile puterii suflau în pânzele Germaniei. Pentru a arăta acest lucru, i-a reinstalat în funcție pe episcopii excomunicați, câștigându-le astfel fidelitatea. Episcopul Teobaldo, cel mai răzvrătit împotriva reformelor lui Grigore, devenise acum arhiepiscop de Milano, situând Lombardia în opoziție completă față de papalitate. Acestea erau acțiuni flagrante făcute de Henric, atât simonia, cât și investirea episcopilor erau încălcări intenționate a tot ceea ce susținea Grigore. Războiul fusese oficial declarat.

Conn se uita la Matilda, care se plimba de colo-colo agitată, dar nu se ridică de pe scaunul lui. Sub această nouă amenințare, erau nevoiți să se întoarcă imediat în Toscana. Conn trebuia să o facă să-și dea seama de asta. Să părăsească Roma și pe Grigore nu era deloc un lucru ușor pentru ea, dar era necesar.

— Matilda, Henric nu este singura noastră problemă. Godefroi a mai trimis o scrisoare, cerându-și drepturile ca duce al Toscanei, nu doar pământurile, ci și drepturile maritale în calitate de soț al tău. Henric s-a oferit să-l susțină cu trupe militare dacă are nevoie pentru a recupera Toscana și pe tine. Se pare că ultimele tale acțiuni din Montecatini l-au adus la capătul răbdării pe Godefroi. Împreună cu celelalte acțiuni obișnuite.

Cu o lună înainte, Matilda îi dăduse proprietatea ei din Montecatini lui Anselmo de Lucca, ca dar pentru ordin. Erau teritoriile ei, moștenite de la Bonifaciu, și în ceea ce o privea, avea dreptul să le ofere cum și cui dorea. Totuși, conform legilor impuse de regele german, Godefroi era unicul care avea dreptul de a administra regiunea Toscanei. Papa, desigur, susținea dreptul Matildei de a-și administra cum vrea teritoriile și refuza să accepte protestul lui Godefroi.

Godefroi de Lorena nu era chiar atât de prost, în ciuda defecțelor lui odioase. Îi ajunseseră la urechi zvonurile despre relația mult prea apropiată a soției sale cu Grigore și era chinuit îngrozitor

de ele. Într-adevăr, în timpul campaniei împotriva saxonilor, chiar și regele făcuse comentarii lascive despre seducătoarea cu părul roșcat care l-a corupt chiar și pe papă. Recenta jignire de la Montecatini făcuse ca echilibrul mintal al lui Godefroi, care era întotdeauna în pericol când era vorba de soția lui, să fie complet distrus.

– Nu mi-e frică de el, Conn. Voi duce în seara asta scrisoarea la Grigore și el mă va sfătui cum să procedez.

Conn era disperat.

– Nu avem timp. Trebuie să plecăm azi. Acum. În cazul în care cocoșatul ajunge în Toscana și tu nu ești acolo să o aperi, nu putem ști ce se va întâmpla.

– Arduino este acolo, ca și mama mea.

– Nu ei reprezintă Toscana. Ci tu. Poporul tău va avea nevoie să te vadă printre ei când aceste zvonuri vor începe să se extindă.

– Ce zvonuri? Cele de până acum? Nimeni nu le mai crede. Grigore le-a pus capăt.

Uriășul se ridică acum și inspiră adânc.

– Matilda, Godefroi și regele lui malefic vor să te distrugă. Trebuie să știi și să înțelegi asta. Au început o campanie împotriva ta și a reputației tale. Voiam să te feresc de asta, pentru că te cunosc atât de bine. Și știu că, în ciuda forței tale aparente, asemenea lucruri te rănesc profund.

Matilda se opri din mers, întărindu-și inima ca să poată asculta mai departe.

– Continuă!

– În Lorena se zvonește că ți-ai ucis copilul. Sunt mai multe zvonuri, de fapt, cum știi că se întâmplă atunci când zvonurile se împrăstie. Sunt toate ridicole, bineînțeles – bolboroseli superstițioase din partea ignoranților. Dar sunt și periculoase. Unul dintre zvonuri spune că ți-ai sacrificat fetița pe un altar, în numele diavolului, pentru a câștiga putere și avuții atât de mari. Sunt mai multe zvonuri, dar e de-ajuns să spun că au legătură cu tine și cu diavolul, cu care ai avea o relație indecentă, cu detalii grafice chiar. Un alt zvon spune că ai sufocat fetița la naștere în fața soțului

tău pentru a-l înspăimânta încât să se supună ție, tot cu ajutorul diavolului. Cred că acesta este singurul zvon pe care până și Godefroi îl susține pentru a-și atrage simpatia. Poporul din Lorena e însetat de sângele tău ca vrăjitoare.

Ea aproape că se prăbuși pe un scaun, îngrozită de ceea ce auzea. Conn avea dreptate. Într-adevăr, zvonuri pline de atâta ură o răneau profund. Le lua drept ceea ce erau, dar, cu toate acestea, o răneau groaznic. De ce i-a dat Dumnezeu așa o responsabilitate, chiar și asemenea talente de războinic, dar nu i-a dat mai multă rezistență în fața durerilor sufletului? Va suferi în tăcere toată viața din cauza acestor zvonuri, în multele nopți întunecate în care somnul nu-i închidea pleoapele.

Conn vorbea acum cu toată pasiunea lui de celt, știind cum să o întărească atunci când se simțea învinsă – distrăgându-i atenția de la situația ei personală și făcând-o să îmbrățișeze o cauză măreață în numele dreptății.

– Este un război de propagandă, Matilda. Iar acesta este un instrument folosit de mult timp, de a pone gri numele unei femei pentru a o distruge. Un război murdar. Bărbații slabi s-au simțit mereu amenințați de femeile puternice. Trebuie să lupți așa cum a făcut Boudicca. Trebuie să iei strigătul ei de luptă.

Matilda îl privea, ceva mai puțin energică și neînfricăată ca de obicei, dar străduindu-se să treacă prin ceea ce trebuia să facă acum. Se ridică, venind alături de el, și îi întinse mâna.

– Adevărul împotriva lumii?

Conn a luat-o de mână și a îmbrățișat-o.

– Asta-i fata mea. Adevărul împotriva lumii. Vino atunci, surioară, mergem în Toscana să vânăm cocoșați și vipere germane.

Pe 8 decembrie 1075, papa Grigore al VII-lea, i-a trimis un semnal de alarmă regelui Henric al IV-lea. La sărbătoarea Imaculatei Concepții, îl acuza pe Henric de minciuni și crime și îi cerea a-și recunoaște comportamentul prin căință și cerându-și iertare,

în caz contrar riscând excomunicarea imediată. Nici un papă nu mai excomunicase vreodată un monarh și era o amenințare fără precedent în politica europeană.

Henric răspunse în modul pe care îl cunoștea cel mai bine: prin violență. A cerut ajutorul familiei Cenci din Roma, dușmani vechi ai familiei Pierleoni, care erau ușor de mituit cu aur german. Au angajat mercenari care să se infiltreze în biserica Santa Maria Maggiore din Roma în timpul slujbei din ajunul Crăciunului. Apropiindu-se de pontif, sub pretextul de a lua împărtășania din mâna lui, mercenarii au rupt rândurile și l-au bătut pe papă. L-au târât pe Grigore, inconștient și sângerând, afară din catedrală și l-au închis într-un turn care aparținea familiei Cenci. Nu va ști nimeni de ce papa nu a fost ucis imediat de agresorii lui. Se crede că în agitația punerii în aplicare a unui asemenea plan de răpire diabolică, ordinele exacte – ceea ce aveau de făcut după ce îl luau ostatic pe papă – nu au fost date în mod clar. Și nici unul dintre cei implicați nu dorea să aibă mâinile mânjite de sângele Sfântului părinte, dacă asta nu era ceea ce regele ar fi cerut sau plătit. Aș că l-au ținut prizonier până când se lua o decizie.

Scandalul petrecut, măcelul din altar împotriva unui papă care încă era iubit de poporul Romei, aproape că a provocat o răscoală în dimineața zilei de Crăciun. Palatul familiei Cenci a fost asaltat de un grup condus de familia Pierleoni, iar Grigore a fost eliberat, în timp ce familia Cenci a fost izgonită din oraș.

Papa Grigore al VII-lea s-a întors la casa lui din palatul Lateran. După ce i-au fost îngrijite rănilor grave, a cerut o peniță și cerneală și i-a scris imediat iubitei lui, ca să a nu se îngrijoreze fără motiv.

Matilda galopa alături de Conn prin Toscana, spre Pisa. Mama ei se îmbolnăvise grav în timp ce se ocupa de problemele administrative în Pisa, iar Matilda alerga disperată la ea. Cât timp a durat călătoria, s-a rugat ca mama ei să fie în viață și conștientă

când ajungea ea. Nu suporta gândul de a o pierde pe Beatrice, dar să o piardă fără s-o poată vedea, fără să-i poată vorbi încă o dată ar fi fost mai mult decât putea suporta.

Matilda a fost uşurată că Beatrice trăia, deşi era înconştientă la sosirea ei. I s-a spus că mama ei îşi revenea din înconştienţă şi apoi cădea din nou în aceea stare, în funcţie de cât de mare era febra. În acel moment dormea, ceea ce i-a dat Matildei răgazul de a se gândi la celelalte probleme care apăsau cu greutatea lor pe inima ei.

Înainte de a pleca din Toscana, primise mesajul de la Grigore, cel prin care o liniştea în privinţa siguranţei lui, dar în care descria în detaliu răpirea violentă. Îşi dorea cu disperare să fie cu el acum. Simţea nevoia să-l vadă şi să-l atingă, să fie sigură că totul va fi bine. Dar nu era posibil, din moment ce mama ei era într-o asemenea stare. I-a scris o scrisoare, în modul public în care era nevoie să o facă, exprimându-şi dragostea pentru el într-un fel care să nu o condamne dacă epistola ajungea în mâinile nunţiului papal sau, şi mai rău, ale duşmanilor.

Prea iubite Sfinte Părinte al meu,

Sufăr foarte mult să aud de durerea care v-a fost pricinuită, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că l-a cruţat pe singurul Său apostol adevărat.

Fiţi convins că aş face orice pentru a vă satisface nevoile în Roma, ca fiică iubită şi slujitoare, dar trebuie să rămân lângă mama mea suferindă. Vă implor să interveniţi în faţa lui Dumnezeu pentru mama mea prin rugăciunile voastre sfinte.

Deşi depărtarea mă desparte de lumina fiinţei voastre, să ştiţi un lucru: nici durerea, nici suferinţa, foamea, pericolul sau persecuţia, nici săbiile sau moartea sau viaţa, nici principiile sau virtuţile şi nimic din ceea ce se întâmplă acum nu mă vor despărţi de dragostea pentru Sfântul Petru.

Vă rămân pe veci credincioasă.

Grigore va ști exact cum să citească printre rânduri, deoarece scrisoarea fusese formulată în codul lor personal. Se referea la ea ca fiind iubita lui, iar el era al ei, dar în formularea grijulie care făcea o asemenea declarație să fie în siguranță. Astfel, deși invoca fraza din *Cântarea Cântărilor*: „Iubitul meu este al meu, iar eu sunt a lui“, aceasta nu va părea nepotrivită pentru un necunoscător, care vedea doar o fîică iubitoare a Bisericii care își exprima devoțiunea față de Sfântul Părinte. Declarația ei finală ferventă, prin care spunea că nu va fi despărțită niciodată și nicicum de iubirea ei pentru Sfântul Petru, se referea la o învățătură-cheie a *Cărții Iubirii*: că aceia ce se iubesc cu adevărat nu sunt separați de nimic din această lume, pentru că sufletele lor sunt legate pentru eternitate.

La primirea scrisorii pasionale a Matildei, Grigore, disperat și chinuit, i-a trimis o alta. Probabil lovitura primită la cap îl făcuse să nu-i mai pese de nimic sau probabil se săturase pur și simplu să se prefacă, dar scriindu-i iubitei lui, și-a permis de această dată să uite că el era papa și că ea era căsătorită cu ducele de Lorena. A scris o scrisoare frumoasă și pasională, una în care spunea că și-ar dori ca amândoi să lase deoparte responsabilitățile și să fugă împreună într-un loc în care să nu fie supravegheați tot timpul. A încheiat scrisoarea cu versurile din *Cântare* care aveau să-i bântuie pe amândoi în anul care urma, cuvinte care îi vor da pe amândoi în mâini nepotrivite: „Voi aștepta în suferință până când te voi vedea în carne și oase, neprihănit, porumbițo, până când te vei deschide mie din nou, știind că totul este trecător. Până când vom putea fi împreună pentru eternitate, unde vei fi mereu alături de mine în fața lui Dumnezeu, te aștept.“

Papa Grigore al VII-lea era grijuliu în alegerea mesagerilor, mai ales a celor care îi transmiteau corespondența în Toscana. Ceea ce nu putea ști era însă că mesagerul lui cel mai de încredere va cădea într-o capcană a ducelui de Lorena, care îi va tăia gâtul nevinovat pentru o singură foaie de hârtie.

Scrisoarea pasională a papei pentru iubirea lui eternă nu va ajunge nicicând în mâinile ei. Va ajunge totuși în mâinile soțului ei.

Conn era convins, iar Matilda era de acord că Godefroi era în spatele încercării de asasinare a papei, dacă nu era chiar inițiatorul.

– Bineînțeles că a fost Godefroi. A fost o ratare, nu-i așa? spuse Matilda cu furie și frustrare. Dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că a fost un eșec, Conn. Ce aş fi făcut altfel? Să-i pierd pe Grigore și pe mama în același timp? Nu aş fi supraviețuit unei asemenea dureri.

– Dar nu s-a întâmplat așa, Matilda. Grigore este în siguranță. Dumnezeu are grijă de oamenii lui.

Ea a dat din cap, prea copleșită de situația actuală pentru a-și da seama că războinicul Conn citase din învățăturile ordinului. Pentru că, în ciuda salvării lui Grigore și a indicatorilor evidenți care arătau spre rege și ducele lui, Henric nu dădea înapoi. Nu avea destulă rușine pentru a-și cere iertare pentru încercarea de asasinare. În schimb, a declarat că întreaga curte regală a Germaniei voia să-l aducă pe papă în fața tribunalului și să demonstreze conducătorilor din Europa că nu trebuia să fie acuzat de crimă. A fost stabilită o dată a procesului, 24 ianuarie 1076, iar nobili din întreaga Europă erau invitați să se prezinte în orașul german Worms, unde se vor putea răzbuna pe insolentul papă care se numise unicul conducător al lumii.

*Conciliul de la Worms,
Germania, 24 ianuarie 1076*

Episcopii din Germania au hotărât.

Grigore al VII-lea era acuzat de multe crime împotriva poporului Germaniei și a regelui lor de drept și au fost formulate și

semnate petiții în grabă pentru a oferi susținere legală a vinovăției lui. S-au folosit chiar de legea lui Grigore ca armă principală împotriva lui. A furat tronul Sfântului Petru prin alegeri ilegale; nu a fost ales de Colegiul Cardinalilor și a încălcat propriul lui decret de alegeri. A fost condamnat pentru aroganța cu care a încercat să-i deposeze pe episcopi de drepturile și influența lor și de a se numi singurul care deține puterea sacră.

În mijlocul unei prezentări aprinse de dovezi în prezența regelui, Godefroi cel Cocoșat, roșu la față, a intrat în forță, ținând strâns în pumn un document.

– Doresc să adaug încă o acuzație împotriva acestui demon care a dezamăgit toată Europa și care își spune papă.

Henric al IV-lea era așezat pe tronul lui și era foarte plin de el. Îi plăcea acest fel de haos și dramă și știa că ceea ce va prezenta Godefroi va fi cea mai dulce și delicioasă dovadă dintre toate.

– Vino în față, bunul meu duce. Mi se spune că ai o plângere personală împotriva uzurpatorului papă.

– Am, Înălțimea Voastră.

– Te rugăm, spune-ți acuzația în fața acestui conciliu.

– Vreau să acuz acest om de adulter, se ridică jignită vocea chinuită a cocoșatului, având un ecou din pereții de piatră ai încăperii unde se ținea conciliul; glasul lui aproape că țipase ultimul cuvânt. Cu soția mea.

Camera de conciliu s-a transformat imediat într-un haos. Deși zvonurile despre relația lui Grigore cu Matilda erau cunoscute de toată lumea, nimeni nu se aștepta ca o acuzație oficială de adulter să fie adusă împotriva lor chiar de soțul femeii.

– Și ce dovadă ai pentru această groaznică nedreptate împotriva ta, duce Godefroi?

Godefroi a arătat documentul.

– Această scrisoare, scrisă chiar de mâna falsului papă, a fost trimisă soției mele în ziua de Sfântul Ștefan. Este plină de cel mai stricat limbaj și confirmă legătura lor imorală și pasională.

Henric își linse buzele, dându-i ordinul.

– Citește-o!

Godefroi mormăi jenat. Una era să recunoască faptul că a fost încornorat în fața tuturor nobililor, dar altceva era să suporte umiliința de a citi corespondența amantului soției lui în fața curții.

– Aș prefera să fie înregistrată ca dovadă și să le permitem membrilor conciliului să o citească la alegere.

Regele și-a întins mâna și a smuls scrisoarea din mâna cocoșatului.

– Atunci o voi citi eu.

Lui Henric i-a făcut mare plăcere să citească scrisoarea lui Grigore și a Matildei în fața conciliului. Se opri înaintea unei propoziții, bucurându-se puțin de ea înainte de a o citi cu o intonație extrem de lascivă:

– „Voi aștepta în suferință până când te voi vedea în carne și oase, neprihănit, porumbițo, până când te vei deschide mie din nou.“

Se făcuse liniște în încăpere. Regele a rupt tăcerea:

– Ei bine, duce Godefroi. Îmi pare rău că ai înfruntat nefericitul adevăr că soția ta este o târfă, dar sunt foarte recunoscător că te-ai prezentat cu această dovadă pentru binele întregii țări. Toți cei prezenți sunt de acord că această scrisoare împreună cu toate zvonurile pe care mulți dintre noi le-am auzit despre legătura sexuală profană dintre falsul papă și târfa de soție a acestui bărbat aduc o dovadă importantă de comportament penal. Dacă nu sunt împotriviri, voi hotărî oficial că atât papa Grigore, cât și Matilda, contesă de Canossa, sunt acuzați de adulter.

Hotărârea oficială care i-a fost trimisă lui Grigore spunea:

Ai umplut întreaga Biserică cu duhoarea unei acuzații foarte grave, aceea a unei relații prea apropiate cu o femeie care este, de asemenea, soția altui bărbat.

Henric nu se opri aici. Avea mai multe lucruri de stabilit și a ajuns chiar să-l condamne pe Grigore pentru stima lui pentru femei în general:

Am înțeles și suntem rușinați pentru tine și pentru Biserică de faptul că toate decretalele au fost stabilite de femei, astfel încât, acum, întreaga Biserică este condusă de femei.

Faptul că Grigore se întâlnea frecvent nu doar cu Matilda, ci și cu mama ei înțeleaptă și cu experiență era un motiv de iritare pentru o parte dintre oamenii Bisericii, care credeau cu convingere că apostolul Pavel nu a fost niciodată mai inspirat ca atunci când și-a scris prima scrisoare către Timotei, cea în care este scris: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere“. Și mama înstrăinată a lui Henric, acum cel mai înverșunat dușman al său, era acum sfătuitoare și aliată a lui Grigore. Henric se referea la aceste femei ca fiind „Treimea nesfântă a lui Grigore“ și aceasta a fost introducerea prezentării dovezii lui că papa era influențat în mod constant de sfaturile femeilor, lucru care i-a convins pe episcopi să semneze decretul de detronare. Sfaturile femeilor în ceea ce privește statul erau considerate mult mai scandaloase și de neiertat decât adulterul.

Henric a semnat toate acuzațiile, precum și afirmația care spunea că Grigore era detronat din funcția de papă și i se cerea să plece, prin ceea ce va deveni o semnătură scandaloasă:

Eu, Henric, rege nu prin uzurpare, ci uns de Dumnezeu, lui Ildebrando Pierleoni, care nu mai este papă, ci un fals monah. Eu sunt Henric, rege prin binecuvântarea lui Dumnezeu, și împreună cu toți episcopii mei, îți spun, coboară, coboară și fii condamnat pe vecie.

Ildebrando Pierleoni nu devenise însă cel mai puternic papă de până atunci supunându-se voinței unor asemenea oameni. Știa ce se pregătește la Worms, dar a ales să ignore totul până când

episcopii germani au prezentat oficial acuzațiile. Ei au făcut acest lucru la al treilea conciliu din timpul conducerii lui, în februarie 1076, la care au participat două sute de episcopi și nobili din Franța și Italia. Nici unul dintre episcopii germani nu avea curajul și îndrăzneala să participe și să prezinte asemenea acuzații. Acest lucru a căzut în seama unui preot ghinionist care a fost tras la sorți. El informă consiliul fără urmă de politețe:

– Vi se ordonă de către rege și consiliu să părăsiți acest tron de care nu sunteți vrednic!

Grigore, atât de experimentat în teatrul papal, și-a exprimat simpatia pentru bietul om, care fusese în mod evident informat greșit și care avea urâta sarcină de a face acuzații atât de absurde împotriva papei. A continuat cu o disertație elocventă și cu un citat fermecător din Scriptură, convingând toată lumea prezentă că este cu adevărat conducătorul măreț pe care îl credeau. La sfârșitul discursului elegant al lui Grigore, preotul-mesager a fost redus la tăcere, tremurând de frica scandalului cu care îl amenințau episcopii prezenți, fără îndoială susținători ai papei. S-a decis unanim că nu era nici o altă cale în afară de excomunicarea lui Henric al IV-lea, regele Germaniei.

Papa a așteptat până pe 22 februarie 1076, pentru a profita de importanța acestei date, sărbătoarea Sfântului Petru, proclamând:

Îl excomunic pe regele Henric, fiu al împăratului Henric, care s-a răzvrătit împotriva Bisericii cu o îndrăzneală nemaivăzută, de la conducerea regatelor Germaniei și Italiei și-i eliberez pe toți creștinii de orice supunere jurată lui și astfel interzic tuturor de a se supune lui ca rege.

Pentru prima oară în istorie, o imprecăție oficială a fost rostită împotriva monarhului care conducea și care fusese uns legal. Acest lucru a șocat toată lumea creștină. Acum era un joc al așteptării pentru a vedea cine are puterea cea mai mare: regele, care îl detronase pe papă, sau papa, care îl excomunicase pe rege. Există un factor interesant și foarte important în deciderea finalului: teritoriile care îi separau pe acești doi dușmani și care

vor decide victoria militară strategică, deși teoretic aparțineau ducelui de Lorena, erau controlate de fapt în întregime de Matilda de Toscana.

Pisa, februarie 1076

Așa cum se întâmplase cu toate atrocitățile făcute de Godefroi cel Cocoșat, Matilda a ignorat acuzațiile de adulter aruncate la Conciliul din Worms. Știa că Grigore, în înțelepciunea lui, făcuse un spectacol atât de elaborat și dramatic în legătură cu excomunicarea lui Henric din mai multe motive, cel mai important dintre ele fiind să distragă atenția de la acuzațiile de adulter făcute asupra ei. Așa că i-a mai oferit o perioadă de timp, de care avea nevoie pentru a se ocupa de mama ei suferindă. Matilda se străduia, de asemenea, să-și păstreze armatele intacte în caz că Henric ar fi încercat să treacă Alpii în Italia și să traverseze teritoriul ei pentru a ajunge la Roma. Nu va permite niciodată acest lucru, dar armata germană era cuprinsă de furie și ar fi fost greu de înfrânt dacă ar fi venit cu toate trupele. I-a trimis mesageri lui Arduino, care era în Canossa, dar avea încredere că el putea ține situația sub control ca întotdeauna.

În ciuda încrederii și a bravadei ei, Matilda era îngrijorată și a stat trează aproape toată noaptea, discutând cu Conn despre strategie. Umblau zvonuri că Godefroi se îndreaptă spre Lorena pentru a-și aduna trupele și să pornească spre Toscana, că intenționa să-și ceară din nou drepturile prin răz bunare. Pentru că Matilda era acum acuzată oficial de adulter, acuzație adusă chiar de rege, soțul ei avea dreptul legal de a o închide într-o mănăstire de maici după placul lui. Va elimina influența ei, permițând trupelor lui Henric să treacă prin pasurile din Apenini în drumul lor pentru a pune stăpânire pe Roma și de a-și instala propriul aliat pe tronul Sfântului Petru.

Matilda ieșise la o plimbare, sperând să-și limpezească gândurile în aerul rece de iarnă, după ce petrecuse dimineața alături de mama ei. I-a dat lui Beatrice câteva înghițituri de supă și i-a șters chipul cu o bucată de pânză moale în momentele în care se simțea slăbită. Dar eforturile, chiar și mici, o extenuau pe Beatrice, care a adormit din nou.

Matilda s-a oprit văzându-l pe Conn punându-și o raniță pe cal, înconjurat de un grup mic de bărbați. Nu erau orice bărbați. Li se spunea Incorrigibili și erau cei mai îndârjiți din armată, cei cu care Matilda se simțea cel mai în nesiguranță. Avea coduri drastice de conduită pentru armatele ei și le aplica fără compromisuri. Nu suporta jafurile sau măcelurile în masă în nici o bătălie și cerea ca regulile războiului să fie respectate în orice clipă. Bărbații care erau în jurul lui Conn în acest moment erau unii pe care ea îi criticase și chiar îi amenințase că o să-i dea afară din armatele ei pentru comportamentul excesiv de violent. Uriașul celt o oprise până atunci să-i izgonească. În ciuda tuturor defectelor lor, ei îi erau fideli, așa cum tații lor îi fuseseră fideli lui Bonifaciu. Și uneori, îi explică el cu răbdare, era nevoie de bărbați atât de violenți în armată. Fiecare comandant avea nevoie de câțiva incorrigibili. Conn a promis că va răspunde pentru comportamentul lor și se va asigura că nu vor jefui niciodată și că nu vor omorî oameni nevinovați în nici o împrejurare, nici în război, nici în alt fel. Matilda a acceptat, cu greu. Dar știa, de asemenea, că trebuia să-i dea prietenului ei puterea de a hotărî și să-și întărească încrederea în judecata lui.

Curiozitatea o măcina prea tare, așa că s-a apropiat de el.

– Unde mergi?

Conn a răspuns scurt, în timp ce pune un topor cu două capete în harnașamentul calului său de război preferat. Aceasta, evident, nu era o misiune pașnică.

– Am o treabă de rezolvat.

– Ce fel de treabă?

– Treaba mea.

Conn era de neclintit. Și ea la fel. În cele din urmă, celtul schimbă subiectul.

– Cum se simte buna ta mamă în dimineața aceasta?

Ea făcu o reverență ironică.

– La fel, dar îți mulțumesc mult pentru bunătatea de a te interesa de starea mamei mele, bunule domn.

Apoi se răsti la el.

– Nu schimba subiectul! Trebuie să știu, Conn.

– Nu, nu trebuie. Și, te rog, nu mă mai întreba! Dacă nu mă întrebi, nu-ți spun. Dacă nu-ți spun, nu știi. Înțelegi?

– Înțeleg ce fel de oameni sunt cei pe care îi iei cu tine.

– Iau cu mine oameni credincioși, care nu au nimic de pierdut și care nu știu cum arată frica.

Era exasperată, așa că a decis să pară îngrijorată pentru el.

– Mă sperii.

El nu a intrat în joc.

– Nimic nu te sperie pe tine.

– Mă sperii tu, acum.

Conn se întoarse spre ea și îi puse mâinile pe umeri.

– Tilda, sunt singurul om de pe pământ pentru care nu va trebui să te temi niciodată. Singura mea misiune dată de Dumnezeu este să te apăr de toate amenințările și de tot răul. Ai încredere în mine că voi face asta?

Ea a dat din cap solemn.

– Desigur.

– Atunci roagă-te să mă întorc în siguranță, surioară. Și nu intra în belele până mă întorc.

O sărută pe frunte și îi ciufuli părul așa cum făcea dintotdeauna, încă de când era adolescentă.

Matilda îl privea cum se îndepărtează, urmat de incorigibilii pe care îi detesta, toți având numeroase arme care atârnavă în harnașamente. A dat din cap îngrijorată. Acești bărbați erau în stare de orice.

Anvers, Belgia
26 februarie 1076

Oamenii lui Conn călăreau prin Alpi, spre nord, ca să ajungă în Flandra la timp pentru a le tăia calea soldaților din Lorena. Godefroi și trupele lui se întorceau la palatul din Verdun victorioși, după ce o acuzaseră de adulter pe Matilda la Worms. Incorrigibili erau acum pe urmele lor, mergând prin adâncul pădurii pentru a nu fi zăriți de oamenii lui Godefroi. Când trupele din Lorena s-au oprit pentru a face tabără, în acea seară, la fel au făcut și războinicii lui Conn, în apropiere, dar izolați de desișul copacilor.

Aveau planul să-i atace la primele raze de soare, făcând să pară că ducele fusese victima unui jaf. Atacarea unor soldați adormiți, care erau complet nepregătiți, nu era o luptă onorabilă, Conn trebuia să recunoască. Dar riscurile erau atât de mari pentru Toscana și, în special, siguranța Matildei era atât de primejduită, încât a eliminat lupta corectă. Din acest motiv nu-i putea dezvălui ei nimic; ea nu ar fi permis niciodată ca un asemenea plan să fie pus în aplicare. Crima nu făcea parte din ea. În ciuda puterii ei, era mai degrabă sensibilă decât războinică. Știa că acea bătălie ar fi chinuit-o zile întregi și i-ar fi provocat coșmaruri, deși era un secret știut doar de oamenii apropiați. Ea lupta în bătălii adevărate pentru că trebuia, nu pentru că îi făcea plăcere.

Erau depășiți numeric de soldații din Lorena și dezavantajați în ceea ce privea teritoriul; trupele lui Godefroi cunoșteau bine zona, pe când toscanii erau niște străini. Mai mult, era februarie și era tare frig, lucru greu de suportat pentru italienii obișnuiți cu o climă mai caldă. Frigul devenise dureros pentru ei și nu puteau lupta la fel de bine cu degetele înghețate, pe când germanii erau obișnuiți cu acest frig supărător. Conn avea nevoie de un plan prin care câmpul de luptă să nu mai fie o problemă și riscurile să se reducă. În sfârșit, i-a venit o idee și se ruga să funcționeze.

Nu a fost greu să-i convingă pe incorigibili să-l însoțească în misiunea lui, mai ales după ce le-a dat niște amănunte – multe inventate, pentru a adăuga un efect dramatic – despre practicile sexuale oribile și depravate la care cocoșatul o obligase pe conțesa lor divină și perfectă. Incorigibilii erau oripilați că acesta avusesse îndrăzneala să o atingă astfel pe Matilda și au fost imediat de acord să se răzbune pe acel monstru.

Umberto, cel mai în vârstă din trupă, care își începuse viața de mercenar pe când era un adolescent orfan, în timpul primei campanii a lui Bonifaciu împotriva piraților, a fost pus să supravegheze tabăra ducelui în timpul nopții friguroase. Umberto nu avea deloc un caracter plăcut, dar nutrea în felul lui o anumită afecțiune pentru fiica lui Bonifaciu și, la fel ca fiecare dintre acești bărbați, avea un anumit cod de onoare. Îl ura pe cocoșat, la fel ca majoritatea oamenilor Matildei, din cauza amenințării lui și pentru că îi privea pe cei din Toscana ca pe niște obiecte care existau doar în funcție de poftele regelui german. În acest moment, îl ura și mai mult în acest iad înghețat uitat de Dumnezeu, care făcea să-i degere degetele de la picioare în ghete.

În această stare de agitație, Umberto a observat mișcare în tabăra germană. Și-a scos sabia lungă și ascuțită, cu lamă dublă și s-a apropiat cu mișcările unei creaturi a pădurii.

Nu-și putea crede ochilor. Chiar Godefroi cocoșatul se îndrepta spre el. Îl văzuse? Nu. Bărbatul era evident neînarmat. Ce făcea... ? Ah, sigur că da. Din ce alt motiv ar risca cineva să înghețe de frig în mijlocul pădurii în beznă? Chemarea naturii. Godefroi trebuia să se ușureze.

Umberto se opri o clipă. Învățase multe lucruri de la marele Bonifaciu, iar unul dintre ele era acesta: când ești depășit numeric, trebuie să profiți de orice avantaj care îți iese în cale. Pune supraviețuirea mai presus de toate, iar rezultatul, de cele mai multe ori, va justifica metoda. Și mai învățase ceva de la Bonifaciu: oricine îi amenința fetița trebuia să fie eliminat.

Cu capul, de poveștile lui Conn despre depravarea cocoșatului, Umberto a luat brusc decizia că acest om nu merita un sfârșit nobil. Șopti „pentru Bonifaciu și Matilda“ și lovi pe la spate, înfigându-și sabia cu două tăișuri în spinarea lui Godefroi de Lorena. Sabia intră în intestinele cocoșatului, răpindu-i până și puterea să strige. Umberto își scoase imediat sabia plină de sânge și fugi la Conn, dând semnal oamenilor lui să strângă tabăra și să fugă. Va explica mai târziu ceea ce făcuse. Nu era ceva demn de mândrie, dar le eliminase ținta fără a pune în primejdie viața vreunui dintre oamenii lor în bătălie deschisă.

Cocoșatul s-a zbatut în dureri cumplite timp de câteva zile, înainte de a muri. Groaznica lui execuție, neașteptată și neplanificată, a avut un efect interesant și benefic pentru Matilda. Trimitea un mesaj în întreaga Europă: oricine o amenința pe Matilda de Toscana va fi eliminat prin orice mijloc va fi nevoie. Nici măcar protecția regelui nu era de-ajuns să-i salveze pe dușmanii ei de mânia apărătorilor ei. Bărbații din Italia respectau această etalare a puterii, iar susținerea lor față de Matilda atinsese cele mai înalte niveluri, vizibile în ceea ce privește puterea militară și banii strânși în numele ei.

Pentru Henric al IV-lea, acesta era un semn prevestitor foarte rău.

Germania, Paște 1076

Sentința de excomunicare a ajuns la ușa regelui Henric la începutul săptămânii sfinte, în Anul Domnului 1076. Nu era o surpriză, iar germanii aveau pregătit un răspuns oficial pentru papă. Acum, când războiul fusese declarat, nu mai era cale de întoarcere. Era necesar ca ei să-l atace fără încetare pe Grigore, bazându-se pe acuzațiile aduse la Conciliul de la Worms din mai multe motive, cel mai important fiind păstrarea susținerii conducătorilor feudali germani. Mulți dintre ei nu aveau deloc încredere

în acest rege și în natura lui lacomă și narcisistă, ca să nu mai pomenim de zvonurile care îl urmau peste tot cu privire la înclinațiile lui întunecate. Erau totuși un popor superstițios în natura lor, iar detronarea unui papă care fusese deja salvat de Dumnezeu de un atac furios era motiv de mare îngrijorare pentru mulți dintre ei.

Cel mai apropiat „consilier spiritual“ al său, episcopul Wilhelm, a hotărât de pe tronul lui din catedrala din Utrecht să lanseze prima linie de apărare în duminica Paștelui. După slujba Învierii lui Iisus, Wilhelm a rostit o predică în care îl condamna pe cel care pretinde că este papă. El a arătat că Dumnezeu l-a ales rege pe Henric și că de acest lucru trebuie să țină seama poporul în credința lui. Dacă Henric era regele uns de Dumnezeu, atunci cu siguranță acest papă, care își spune conducătorul lumii, era un impostor care trebuia înlăturat.

A fost o predică foarte controversată și nerecomandată într-o zi atât de sfântă ca ziua de Paște. Pentru mulți germani, asemenea acuze, aduse în cea mai sfântă zi, erau ceva de neînchipuit. Șocați de purtarea episcopului lor, nobilii din Utrecht au decis în secret să stabilească o adunare urgentă în ziua următoare, pentru a vedea cum stau lucrurile. Dar adunarea nu a mai avut loc niciodată. Dimineata următoare, cetățenii din Utrecht s-au trezit cu vestea că biserica lor arsesse din temelii în cea mai sfântă noapte a anului. Cauza focului nu a fost descoperită niciodată și s-a crezut că e un semn de la Dumnezeu pentru poporul Germaniei, prin care le spunea că urmau calea greșită condamnându-l pe pontiful ales de El.

Episcopul Wilhelm nu s-a dat însă bătut. A continuat insultele împotriva papei, cu regele alături de el. I-a acuzat simpatizanții papei de distrugerea catedralei, i-a acuzat că vor să creeze exact acea teamă care începea să apară în Germania. La trei săptămâni după focul distrugător, episcopul a mai ținut încă un discurs zelos în încercarea de a obține susținerea altor clerici din Europa. N-avea să știe niciodată ce impact a avut acel discurs. Episcopul

Wilhelm, perfect sănătos și robust când s-a retras în dormitorul lui în acea noapte, a murit în somn.

Regele Henric al IV-lea se afla deodată într-o criză serioasă. Moartea bruscă a susținătorului său spiritual, la o lună după distrugerea catedralei, era prea mult pentru majoritatea supușilor lui. Ei credeau ce spusese episcopul Wilhelm – că Dumnezeu a vorbit –, dar El vorbise împotriva regelui lor și în favoarea acestui papă.

Iar acest papă, Grigore al VII-lea, fusese mereu un politician abil, cu un simț extraordinar de a găsi momentul potrivit. Fără să piardă nici o clipă, a început o campanie împotriva reputației regelui. Matilda i-a venit entuziasmată în ajutor. Era un omagiu față de eroina ei, regina Boudicca, întrucât imita strategia inteligentă de propagandă a reginei războinice, care o ajutase să înfrângă forța romană cu o mie de ani înainte. Prin Italia și Germania circulau pamflete despre caracterul pătat al lui Henric.

Chiar și scrierile papei în legătură cu Henric al IV-lea erau vagi, referindu-se doar la „fapte sinistre“, „acțiuni dezonorante“ și „răutate nemaivăzută“ și fără a oferi dovezi clare. Strategia lui Grigore și a Matildei permitea speculații nelimitate, pentru că zvonurile despre depravarea lui Henric se întinseseră peste tot în Germania și nordul Italiei. Ambiguitatea era neîndurător de eficientă.

Funcționa. Nobilii germani și vasalii agitați erau suficient de speriați de evenimentele recente și uimiți de propaganda ingenioasă a lui Grigore și a Matildei, pentru a cere ca regele să-și îmbunătățească relațiile cu papa. Monarhul excomunicat a primit un an de la data hotărârii în care putea să se căiască pentru răutatea lui și să-i jure din nou supunere pontifului. Henric se străduia să găsească susținători; dar asasinarea lui Godefroi cel Cocoșat aruncase o umbră asupra nobililor germani. Nimeni nu voia să riște o soartă atât de urâtă și, cu siguranță, nu pentru un rege care ar putea fi o monstruozitate împotriva lui Dumnezeu, până la urmă.

Pisa, aprilie 1076

– Nu am fost niciodată pentru tine mama care ți-a fost Isobel.

Beatrice a murmurat cuvintele printre buzele strânse. Era pe moarte și se afla în starea aceasta de luni de zile, o stare care se înrăutățea lent și dureros. Dar era limpede atât pentru Matilda, cât și pentru mama ei că acum sfârșitul se apropia rapid. Amândouă aveau câte ceva de spus înainte ca inevitabilul să se întâmple.

– Nu spune asta, mamă, o certă Matilda, ștergându-i din nou fruntea cu o bucată de pânză înmuiată în apă rece. Ai fost prietena mea cea mai bună și sfătuitoarea mea. Nu aș fi putut face nimic fără tine.

Plângea. Se străduise din greu să nu plângă, dar nu se mai putea abține.

– Să știi doar..., se chinui Beatrice să continue, te iubesc atât de mult. Și... îmi pare rău pentru momentele... pentru momentele în care eu... pentru căsătoria ta nefericită.

Matilda a dat din cap. Știa ce mult o chinuise acea decizie pe mama ei, știa că ea trăise ani plini de regret pentru acea perioadă groaznică. Beatrice nu aflase de recenta execuție a cocoșatului. Matilda a decis că nu era un lucru bun să-i spună, de teamă să nu se îngrijoreze că vina le va fi atribuită lor.

Beatrice a delirat cu intermitență tot restul zilei; uneori, se bâlbâia, alteori, vorbea clar. După-amiaza târziu, s-a trezit speriată, apucând-o pe Matilda de mână.

– Îl văd, Tilda.

– Pe cine, mamă?

– Pe tatăl tău. Oh, ce mult l-am iubit și ce mult îl iubesc încă.

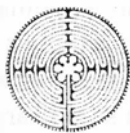
Se opri o clipă, pierdută în ceea ce vedea. Un zâmbet îi apărui pe buze.

– Este mândru de tine. Fiica noastră. Te privește din locul lui alături de Dumnezeu. Iar eu... merg la el acum.

Beatrice a folosit ce-i mai rămase din putere pentru a o strânge pe Matilda de mână.

– Te iubește, Matilda. Ca și mine. Iubirea...

Glasul i s-a stins rostind acel cuvânt simplu care definea tot ceea ce contase mai mult în viața ei zbuciumată, sentimentele ei pentru soțul ei și pentru fiica lor și pentru ceea ce au reprezentat ei ca familie. Zâmbetul ei se făcu mai intens, apoi își închise ochii pentru totdeauna. Beatrice de Lorena părăsise această lume și se îndrepta spre viitoarea ei viață, unde iubirea ei adevărată o aștepta pentru a o primi în brațele lui Dumnezeu, unde vor fi împreună pentru eternitate.

Capitolul treisprezece

Roma, septembrie 1076

Matilda se plimba agitată prin dormitorul din Isola Tiberina, turnul fortificat care era raiul ei sigur în Roma. S-a îndreptat spre fereastră pentru a privi soarele care se ridica peste Tibru și se răspândea apoi ca un vas de sânge prin oraș și prin zonele înconjurătoare. Grigore dormea în pat, în spatele ei, cel puțin așa credea ea, până când glasul lui o făcu să tresară.

– Ești atât de neliniștită, Matilda mea.

Matilda dormea puțin și neregulat, lucru pe care Grigore îl descoperea abia acum, deoarece petreceau împreună nopți puține și prețioase. Când era trează, se mișca neîncetat. Natura ei nu-i permitea să se odihnească și nu se odihniise de când era mică; avea prea multe de realizat, prea multe lucruri la care să se gândească, care păreau uneori responsabilități infinite față de poporul și de ținutul ei.

Matilda s-a întors de la locul ei de la fereastră și i-a zâmbit, cu o expresie surprinzător de blândă și tristă.

– Dumnezeu mi-a oferit multe binecuvântări în viața aceasta. Liniștea nu este una dintre ele.

El a dat din cap înțelegător.

– Ce te supără atât de tare în dimineața asta?

– Godefroi. Nepotul cocoșatului și omonimul lui în Bouillon. Mi s-a adus la cunoștință că vrea să profite de avantajele lui odată cu uciderea unchiului său și să-și ceară drepturile ca moștenitor al pământurilor mele. Nu se mai termină situațiile în care acești bărbați cred că pot lua ceva de la mine?

– De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

– Pentru că nu te-am văzut de luni de zile și nu am vrut să pierdem prima noapte împreună cu discuții strategice când aveam lucruri mai importante de făcut.

Grigore stătea acum sprijinit într-un cot, privind-o din pat. Petrecuseră o noapte extraordinară împreună, iar el nu voia încă să lase totul să se termine. Nu trebuia să se întoarcă la Lateran decât seara.

– Nu te mai îngrijora nici o clipă din cauza asta, iubirea mea. Henric este prins în capcană și știe asta. Ducii și episcopii lui îi cer să facă pace cu mine. Godefroi nu va îndrăzni să ceară așa ceva fără susținerea regelui și a episcopilor săi, pe care nu o va avea. Voi trimite vorbă episcopului de Verdun chiar astăzi să se ocupe de afacerile tale și să-ți protejeze moștenirea din Lorena. Consideră acest lucru rezolvat.

Henric se afla într-o poziție politică slăbită considerabil după adunarea de la Tribur, unde nobilimea germană decisese să întâlnească susținerea detronării lui și să pună un succesor la tron. Adunarea nu a putut ajunge la o înțelegere în ceea ce privește alegerea noului rege, iar Henric a mai condus câteva zile. Cu toate acestea, cei veniți la adunarea de la Tribur au insistat ca regele să facă pace cu papa imediat și să-i jure supunere absolută. Se hotărâse, chiar de către ducii și episcopii lui Henric, că regele își va pierde tronul dacă nu va face ceea ce i s-a cerut până în data de 22 februarie, ziua în care se împlinea un an de la sentința de excomunicare.

Grigore avea dreptate. Contesa lui nu avea de ce să se teamă pentru moment.

Soarele roman înfloritor strălucea prin fereastră, luminând părul despletit al Matildei. Grigore se gândea, cum o făcea adesea, că era o priveliște splendidă. Ridică plapuma și o chemă înapoi în pat.

– Vino, porumbița mea! Mă voi strădui să-ți ofer liniștea pe care ți-o dorești atât de mult.

Ea se întoarse lângă el, bucurându-se să fie învăluită în căldura iubirii lui pentru restul dimineții și până după-amiază.

Când a venit momentul de a părăsi Roma, Matilda era mai puțin tulburată ca de obicei; Grigore îi făcuse o promisiune care o încânta foarte mult și îi oferise ceva frumos de așteptat. Acceptase să petreacă împreună cu ea Crăciunul. În orașul iubit de ea, Lucca.

Lucca, ajunul Crăciunului, 1076

Capela străveche, subterană, care era centrul sacru al ordinului de o mie de ani, strălucea în lumina câtorva zeci de lumânări de ceară. Crengi de brad și flori de iarnă împodobeau pereții luminați de felinare și îmbrăcați în mătăsuri grele, legate cu funde. Anselmo, acum fericitul episcop de Lucca, aștepta ceremonia. Strânse mâna lui Isobel în a lui în timp ce se așezau la locul lor lângă altar. Grigore și Matilda stăteau împreună în mijlocul spațiului, față în față, împreunați, ținându-se de mâini, în timp ce Învățătorul stătea în spatele altarului, cu *Libro Rosso* deschisă la o pagină din *Cartea Iubirii*. Citea din ea, deși nu era nevoie, deoarece știa pe de rost aceste cuvinte de mai mulți ani de câți își putea aduce aminte.

Grigore își petrecuse săptămâna studiind alături de Învățător. Uneori, erau doar ei, alteori, îi însoțea Matilda, în pregătire pentru ce avea să se întâmple azi. Grigore citise pe nerăsuflăte învățăturile din *Libro Rosso*, infometat să afle totul despre extraordinara carte roșie și despre trecutul ei. Studiase pentru a ști și a înțelege acel pasaj care îi fusese dat pentru a se pregăti pentru

această zi. Acum repeta poemul lui Maximin cu convingere și pasiune, uitându-se în ochii celei pe care o iubea.

Te-am iubit înainte
Te iubesc astăzi
Și te voi iubi din nou.
Timpul se întoarce.

Pe obrajii Matildei curgeau lacrimi în timp ce îi spunea aceleași versuri lui Grigore, cu o voce înecată, în șoaptă. Această poezie era foarte specială și sacră pentru ea. O recitase încă din momentul în care începuse să vorbească: cu Isobel, cu prietenii ei din ordin și chiar cu Bonifaciu. Pentru că se aplica iubirii în toate formele ei: părintească, familială, fraternă și pasională. Dar acum, când îi recita versurile direct celui pe care îl iubea, cuvintele luaseră o însemnătate cu un impact excepțional și coplesitor.

După terminarea jurămintelor, Învățătorul a înaintat, ținând în mână o panglică împletită din mătase, numită cordelieră, terminată la ambele capete cu ciucuri eleganți. A înfășurat panglica în jurul încheieturilor iubiților, legând-o ușor într-un nod care simboliza unirea acestei perechi așa cum a hotărât Dumnezeu la începuturile timpului. În timp ce Învățătorul își punea mâinile peste cele ale cuplului pentru a-i binecuvânta, Isobel a început să cânte cântecul francez despre iubire pe care Matilda îl adora, cu vocea ei dulce, melodioasă:

Te iubesc de mult timp
Nu te voi uita niciodată...

În timp ce Isobel cânta ultimele versuri, Învățătorul a desfăcut panglica pentru a elibera cuplul. Apoi i-a invitat pe cei doi să facă schimbul tradițional de cadouri de nuntă, mici oglinzi aurii, în timp ce recitau una dintre învățăturile lor sacre.

– În reflexia ta vei găsi ceea ce cauți. Când voi veți deveni Unul, îl veți găsi pe Dumnezeu reflectat în ochii iubitului, iar pe iubit reflectat în ochii voștri.

Învățătorul a încheiat ceremonia cu frumoasele cuvinte din *Cartea Iubirii*, care sunt cuprinse și în Evanghelia după Matei. „Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.“

Se întoarse spre Grigore.

– Mirele îi poate oferi miresei *nashakh-ul*, sărutul secret care unește spiritele în armonie.

Grigore s-a apropiat de iubita lui, cuprinzând-o în brațele lui și ținând-o aproape de el. Chiar și în ochii lui erau lacrimi acum. În spațiul sacru și ascuns al acelei încăperi unde cuvintele adevărate ale Domnului au fost apărute și slăvite de la sosirea lor pe tărâmul italian, papa tocmai fusese unit printr-o căsătorie sfântă și secretă cu femeia pe care o iubea.

Cea mai puternică femeie din Europa, probabil chiar din lume, era acum soția pontifului, un secret care nu va fi cunoscut de nimeni, niciodată, în afară de cei din acea încăpere: Anselmo, Isobel, Învățătorul, cuplul și copilul nenăscut din pânțele Matildei, care fusese conceput cu încredere și conștiință când părinții lui se uniseră în Roma, cu trei luni înainte.

Matilda își va aminti acest moment ca fiind cel mai frumos din viața ei. Pentru că, în acele două săptămâni petrecute în Lucca, Matilda și Grigore au trăit ca soț și soție, ascunși în intimitatea proprietăților și teritoriilor ordinului. Era prima oară când erau împreună fără să fie nevoiți mereu să se prefacă. Aici erau complet izolați de lumea exterioară și puteau să sărbătorească bucuria nașterii lui Iisus împreună cu frații și surorile lor pe Calea Iubirii. Aici puteau să se prefacă, deși dacă doar pentru câteva

săptămâni binecuvântate, că erau un cuplu proaspăt căsătorit și normal, care trăia într-o lume liberă.

Grigore a continuat să studieze, fascinat și încântat de învățăturile despre iubire care, după cum susținea ordinul, proveneau direct de la Dumnezeu. Ca om al spiritului, el a reușit să îmbrățișeze deplin aceste învățături. Ca om învățat, le-a găsit provocatoare, dar și foarte logice și acceptabile. Erau puține lucruri acolo care puteau fi considerate eretice când erau analizate în comparație cu evangheliile canonice. În realitate, „erezia“ acestor învățături originale nu avea nici o legătură cu Scriptura și era legată întru totul de tradițiile create de om în ultimii o mie de ani – inclusiv cele impuse recent lui de propriile acțiuni. Ca papă, se confrunta acum cu realitatea că multe lucruri pe care le susținea Biserica erau contrare celor mai vechi învățături ale creștinismului. Era speriat de ceea ce însemna acest lucru pentru moștenirea lui. Dar era, mai ales, un pic nedumerit de modul în care învățăturile iubirii vor putea rezista vreodată într-o structură prin care lumea să fie guvernată financiar și politic. Nu era sigur că un asemenea lucru era posibil. Și totuși, timpul petrecut cu Matilda l-a făcut să renască, l-a făcut să creadă în iubire. Ar putea demonta el structura actuală a Bisericii, să anuleze secolele de politică și tradiție și să creeze un nou model, în care iubirea să conducă? O asemenea idee părea pe cât de imposibilă, pe atât de frumoasă.

Matilda era ambițioasă totuși și lucra cu el zilnic. *Solvitur ambulando* îi spunea ea și îl învăța puternica tradiție de a se face una cu voia lui Dumnezeu, întâlnindu-se cu divinitatea în centrul labirintului. I-a citit mitul Minotaurului din *Libro Rosso* și au discutat pe larg aplicațiile alegorice ale acelei povești asupra poveștii lor.

După una dintre întâlnirile lor de lucru, în care Grigore fusese foarte inspirat, i-a cerut Matildei să îl ducă să vadă Volto Santo. Anselmo a închis catedrala San Martino pentru ca ei să o aibă la dispoziție și să nu fie stânjeniți de nimeni.

Îngenunchind înaintea imaginii grațioase sculptate de mâna lui Nicodim, Grigore a jurat să păstreze Biserica atât de bine cât putea în stare de armonie cu adevăratele învățături ale Căii. Știa că acest lucru va fi o provocare, dar era hotărât să îl ducă la capăt – pentru iubirea lui și pentru Dumnezeuul lui. A înțeles că a fost pus în această funcție de autoritate cu acest scop și că va găsi o cale să îl îndeplinească. Va fi o perioadă dificilă și va întâlni dușmani la fiecare pas, dar iubita lui și-a reînnoit promisiunea făcută lui că va fi alături de el întotdeauna, să-l inspire, să lupte alături de el și să îl iubească mereu. *Semper. Întotdeauna.*

Matilda făcuse prima ei promisiune în acest loc, la vârsta de șase ani. A îndeplinit-o, în mod spectaculos, așa cum va îndeplini fiecare promisiune pe care a făcut-o vreodată.

La răsăritul soarelui, în ziua de Sfântul Ștefan, Matilda și Grigore se aflau împreună cu Anselmo, Isobel și Învățător la porticul bisericii San Martino. Acolo, celor doi proaspăt căsătoriți li s-a făcut un dar neașteptat de către membrii ordinului. Pe coloana dinspre vest a fațadei, un labirint perfect, cu unsprezece circuite, era pictat într-un roșu-aprins. Cu litere verticale, următoarele cuvinte erau pictate de-a lungul simbolului sacru:

IATĂ LABIRINTUL CONSTRUIT DE CRETANUL DEDAL
ȘI DIN CARE NIMENI NU POATE IEȘI ODATĂ CE A INTRAT.

DOAR TEZEU A REUȘIT
DATORITĂ FIRULUI ARIADNEI.

În centrul rotunjit al labirintului erau scrise vorbele finale ale fabulei:

ȘI TOTUL DIN IUBIRE.

Anselmo a explicat că a împărțit desenul și mottoul, cu ajutorul Învățătorului și al lui Isobel, pentru a celebra jurămintele lui

Grigore atât față de Matilda, cât și față de ordin în timpul acestei perioade de sărbătoare în prezența lui Dumnezeu și a celuilalt. Era un monument ridicat în cinstea binecuvântatei amintiri a lui Grigore, de a-și ține promisiunile pe care le făcuse odată în ceruri: față de el, față de ceilalți și față de Dumnezeu. A fost folosită alegoria lui Tezeu și a Ariadnei, ascunzând adevărul lor într-un loc doar pentru cei ce au ochi de văzut și urechi de auzit. Aici, Grigore era Tezeu, eroul care scapă din labirintul întunecat al corupției și politiciii bisericești, create pentru a-i prinde pe nevinovați într-o plasă de dogme dure și neadevăruri. Cu ajutorul firului salvator al adevărului oferit de Matilda/Ariadna, acest Tezeu renăscut va găsi lumina și își va salva poporul, demonstrând încă o dată că timpul se întoarce.

Un secol mai târziu, în anul 1200, un sculptor din Lucca a transformat pictura care se ștergea de pe fațada bisericii San Martino într-o sculptură permanentă în cinstea nunții tainice a lui Grigore și a Matildei, unde va rămâne pentru totdeauna.

Și totul din iubire.

Luna de miere idilică a Matildei și a lui Grigore a fost întreruptă de un mesager venit în Lucca. Henric al IV-lea trecea Alpii, îndreptându-se spre Toscana. Era pregătit să repare greșeala făcută față de papă și să jure loialitate și supunere tronului Sfântului Petru.

Au hotărât că, datorită poziției sale protejate și de neînvins, cetatea Matildei de la Canossa va fi locul cel mai în sigur în care Grigore să îl primească pe Henric. Matilda și Grigore au trecut prin Florența, unde o escortă formidabilă i-a întâmpinat la insistențele lui Conn. Toscanii erau hotărâți să-i apere atât pe papă, cât și pe contesa lor și nu voiau să riște ca aceștia să fie atrași într-o ambuscadă.

Deși era puțin probabil ca Henric să încerce vreo trădare din poziția slabă în care se afla, în ceea ce-l privea pe vărul schimbător al Matildei nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării din discuție.

Canossa, ianuarie 1077

Dacă regele Henric al IV-lea venise pe pământurile Matildei așteptându-se să fie tratat ca un rege și să fie primit imediat de către pontif, urma să fie foarte dezamăgit. Grigore al VII-lea era hotărât să continue jocul puterii și să-și scoată în evidență poziția lui de autoritate absolută. A refuzat categoric să aibă o întâlnire cu Henric și nu a oferit nici o indicație a momentului în care și dacă își va schimba decizia. Regele venise cu un grup de apropiați și cu episcopii care sperau să recâștige bunăvoința papei cerându-și iertare pentru răzvrătirea lor împotriva lui la Conciliul de la Worms. Grigore îi cunoștea pe toți cei ce fuseseră împotriva lui – precum îi cunoștea și Matilda – și s-a arătat crud cu ei. Nu intenționa să fie generos cu vreunul dintre ei.

Henric venise cu un alai formidabil, care nu voia să fie ignorat. Hugo, abatele mănăstirii Cluny, era șeful alaiului german; el fusese nașul lui Henric când acesta era copil. Grigore nu era impresionat de puterea pe care el o afișa. El era papa, până la urmă, și, în ciuda faptului că Hugo conducea de la așezarea mănăstirească omnipotentă de la Cluny, acesta era totuși doar un abate. Matilda a fost cea care s-a oferit să încheie așteptarea și să conducă întâlnirea inițială cu vărul ei și cu starețul Hugo. S-au făcut pregătirile pentru o primă întâlnire la fortăreața ei din Bianello, lângă Canossa.

Contesa de Toscana era o femeie strălucită, îndrăzneță și puternică. Avea, de asemenea, suficientă experiență cu vărul ei pentru a ști că nu este o persoană de încredere. Și totuși, când a venit în fața ei, rugându-se stăruitor ca „verișoara lui iubită și

generoasă“ să intervină în apărarea lui în fața lui Grigore, Matilda s-a înmuiat. În ciuda experienței ei militare și a geniului, fusese educată să urmeze Calea Iubirii și credea în puterea acelor învățături, inclusiv a iertării. Această credință a dus la primul argument important în discuția cu Grigore.

– Nu pot să cred că te-ai lăsat păcălită de rugămințile lui false.

Grigore se uita pe fereastra dormitorului lor din Canossa, la munții crestați și acoperiți de zăpadă. Încearca să-și țină furia sub control, dar nu putea să înțeleagă cum o femeie atât de inteligentă a putut fi păcălită atât de ușor.

Matilda, plimbându-se prin cameră, era la fel de agitată.

– Nu sunt proastă, Grigore. Nu știe nimeni mai bine decât mine ce și cine este Henric.

– Atunci probabil starea ta ți-a întunecat înțelepciunea, izbucni el. Poate că din acest motiv femeile nu ocupă funcții de conducere.

Matilda se opri. Însărcinată în luna a treia, starea ei era încă un secret ușor de ascuns de rochiile voluminoase care se purtau pe atunci. Dar Grigore era conștient în fiecare clipă de starea ei, un motiv constant de îngrijorare pentru el. Pe umerii lui lați de papă stăteau multe responsabilități, ca șef, ca bărbat. Impactul își spunea cuvântul, cu siguranță. Văzând-o cum se albește la față, Grigore și-a regretat imediat izbucnirea. S-a îndreptat spre ea și i-a luat mâinile în ale lui:

– Îmi pare rău, Tilda. Am fost nedrept. Și a fost o minciună.

Ea nu s-a îndepărtat de el, dar nici nu l-a îmbrățișat. Lacrimi i-au apărut în ochi, dar nu le-a lăsat să curgă. În schimb, și-a spus părerea cu un calm pe care nu-l simțea.

– Probabil că, dacă femeile ar conduce, ar fi mai puține războaie, mai puțină moarte, mai puțină distrugere. Nu ai reținut nimic din aceste lucruri din învățăturile noastre în timp ce eram în Lucca? Că pierderea principiului feminin în conducere și în

spiritualitate a cauzat atât de multă distrugere în jurul nostru? Echilibrul a fost distrus odată cu izgonirea lui Adam, când femeile au fost dezmoștenite și lipsite de putere. Când tot ce este pur și puternic la înțelepciunea feminină a fost trimis în exil, pentru ca omenirea să fie înrobite de o nevoie de putere care nu poate fi temperată. Nici măcar bărbații ca tine – pe cât de măreț ești în inimă și în spirit – de multe ori nu-și pot depăși natura. Iar natura masculină este de a dori putere și a purta războaie când sunt contrași sau amenințați. Femeile, pe de altă parte, au o natură diferită. A noastră este aceea de a colabora și media, de a căuta pacea în locul morții. Și da, așa cum stau în fața ta cu copilul tău care crește în pânțelele meu, vreau ca el sau ea să se nască într-o lume plină de pace și prosperitate. Iar dacă asta mă face să fiu slabă, așa să fie. Voia lui Dumnezeu a hotărât să fiu în această stare în acest moment și în acest loc. Iar asta mă face să vreau să văd sfârșitul suferinței fără sens.

Grigore era prea agitat pentru a asculta cu atenție ceea ce părea să fie o pedeapsă.

– Încerc să te apăr pe tine și pe copilul nostru – și probabil întreaga Italie – de Henric. Și, după tot ceea ce ți-a făcut în timpul vieții, pur și simplu nu pot să cred că l-ai ierta atât de ușor.

Tot ce-i mai rămăsese din calmul ei o părăsea acum.

– Refuz să fiu o ipocrită, Grigore. Iisus ne învață despre iertare, iar Calea Iubirii este cea pe care am studiat-o și pe care o urmez. Așadar, când cineva arată căință și cere iertare, cine sunt eu să judec dacă el este sincer sau nu? Acest lucru rămâne în mâinile lui Dumnezeu.

– Eu sunt papa, izbucni el. Obligația mea este de a fi intermediarul lui Dumnezeu pe acest pământ. De aceea am hotărât că scuzele lui Henric sunt nesincere și nu pot fi acceptate. Spune-i să se întoarcă în Germania și să rămână în mâinile poporului lui, pentru ca poporul să hotărască în privința lui. Înțeleg că Rudolf

din Suabia s-a pregătit să preia tronul dacă eu refuz să accept scuzele lui Henric. Și refuz.

Matilda avea inima frântă. Partea explozivă a naturii ei voia să fugă din cameră și să-l lase în aroganța lui. Dar îl iubea mai mult decât orice și știa că faptul de a-l ajuta de-a lungul acestor provocări spirituale făcea parte din misiunea ei ca parteneră a lui. Și nu afirmase ea, chiar acum, că femeile conducătoare sunt cele mai capabile de diplomatie și mediere în perioadele de război? Respiră adânc, apoi îi spuse cu o putere tăcută:

– Ce ai vrea să fac, iubirea mea? Trebuie să-i dau starețului Hugo un răspuns și pur și simplu nu-i pot spune să-l trimită înapoi în Germania pe Henric. Ce vrei să facă să-și dovedească regretul?

Grigore se gândi o clipă. Primul lui instinct a fost să-i răspundă că Henric nu putea face absolut nimic și că decizia era finală. Dar uitându-se la ea, s-a înmuiat. Avea cearcăne sub ochi, care contrastau puternic cu pielea ei ca alabastrul. Părea foarte fragilă. Scandalul își lăsase amprenta și asupra ei.

– Spune-i abatelui Hugo că vreau să văd că Henric își declară regretul în public, în fața tuturor locuitorilor Canossei. Vreau să-l văd că poartă cămașa aspră a pocăinței, din păr de capră, și că îngenunchează în fața porților, aici în zăpadă, abandonând orice pretenție de rege și rugându-se să-l primesc, ca și cum ar fi cel mai umil pelerin. Cere-i să vină astfel la porțile Canossei mâine și mă voi gândi dacă îi voi asculta rugămințile.

Matilda acceptă această îngăduință. Nu era deloc ideală, dar cel puțin nu mai era un refuz total. L-a lăsat pe Grigore în dormitorul lor și a mers să-l caute pe mesager pentru a transmite termenii ceruți de papă. Nu s-a întors în dormitor în acea noapte și a ales să doarmă cu Isobel.

Următoarea zi a început mohorâtă și rece. În ciuda cerului amenințător și a vânturilor de gheață, Henric al IV-lea s-a apro-

piat de porțile fortificate ale Canossei împreună cu alaiul lui de penitenți. Erau conduși de abatele Hugo din Cluny, care i-a adus la porți și a bătut, cerând ca regele și susținătorii lui să fie primiți.

Hugo, care purta o cârjă episcopală și intona rugăciuni de pedeapsă, a condus o procesiune pe calea lungă și șerpuită de munte până la cetatea Matildei. Imediat în spatele lui venea regele umilit, îmbrăcat în *ciliciu*, cămașa de pedeapsă făcută dintr-un material aspru din păr de capră. Era făcută pentru a irita, a zgâria și a provoca mâncărimi groaznice, pentru a chinui pielea. Pentru a-și demonstra și mai bine sinceritatea regretului, Henric a mers pe cărarea rece și pietroasă în picioarele goale. Un grup de episcopi și de nobili, cândva plini de mândrie, care îl atacaseră pe Grigore la Conciliul de la Worms și ceruseră să fie detronat, îl urmau pe regele lor în veșminte asemănătoare de pedeapsă.

Poporul din Canossa și din zonele înconjurătoare venise să vadă acest spectacol istoric și se aliniasă pe marginea drumului spre fortăreață. Unii îi batjocoreau, aruncând legume stricate spre tiranul care se credea suveranul lor. Alții priveau în tăcere, probabil conștienți de faptul că istoria se întâmpla în jurul lor sau poate pur și simplu mirați de această mare înfruntare dintre un papă și un rege.

Sosind la porți, regele a pășit înainte, pentru a bate și a cere oficial primirea. Cuvintele învățate pe dinafară au răsunat prin aerul înghețat.

– Doresc o audiență la Sfântul Părinte. Vin ca penitent pentru a-mi declara regretul pentru păcatele mele împotriva lui și a Bisericii pe care o reprezintă. Vin cu umilință. Vin atât ca bărbat, cât și ca rege pentru a cere binecuvântarea și iertarea lui.

Un trimis al papei a răspuns printr-un anunț din turnul aflat cu fața către intrarea în fortăreață.

– Sfântul Părinte a respins cererea Domniei Voastre. Nu simte că ați arătat, până acum, că regretul este sincer.

O tăcere uimită a întâmpinat vorbele trimisului. Era posibil ca nici în urma unei asemenea umilințe papa să nu-l primească pe rege? Henric s-a întors spre abatele Hugo pentru susținere. Sta-rețul din Cluny a răspuns:

– Regele s-a umilit în fața lui Dumnezeu și a mesagerului său binecuvântat aici pe pământ. Vedeți cum sângerează acum pentru a-și arăta căința? Nu poate găsi Sfântul Părinte în inima lui milă cât să-l primească cel puțin pe Henric și să asculte regretele lui și jurământul de supunere?

Picioarele lui Henric erau zdrelite de drumul pietruit de munte, iar picuri de sânge se prelingeau din iritațiile care îi acopereau brațele de la îngrozitoarea cămașă de păr. Era o imagine jalnică. Era limpede că suferise pe drum. Dar trimisul a repetat doar fraza inițială dată de papă și a dispărut înăuntru, lăsându-l pe cel mai puternic rege dintre conducătorii Europei să stea în fața porților încuiate, în timp ce ninsoarea a început să cadă din nou.

Matilda era în culmea furiei. Nu-i venea să creadă că Grigore era atât de dificil. Henric, în ciuda comportamentului său dezgustător, își arătase căința în mod public și dramatic. S-a umilit într-un fel în care nici un rege din istorie nu a făcut-o vreodată; cu toate acestea, Grigore nu voia să-l primească. Papa nu asculta pe nimeni, nici măcar pe cea pe care o iubea. Ea încetase să-i mai vorbească, pentru că acest lucru ducea doar la certuri.

Matilda a urmat sfatul lui Isobel, ca femeie, dar a decis că are nevoie și de o perspectivă masculină și a mers să-l caute pe Conn. L-a găsit la grajduri, dar nu era încântat să o vadă.

– Ce faci aici? E rece ca gheața.

– Am nevoie de tine.

– Hai atunci, surioară. Știu despre ce e vorba și îți voi spune o poveste pe care cred ca ar trebui să o auzi.

O grăbi să intre în căldura castelului, în anticamera de lângă bucătărie. Această cameră avea avantajul că era lângă cuptoarele din bucătărie și avea și un șemineu. Bunicul Matildei o construise special pentru a ține acolo sfat în timpul iernii, la adăpost de frigul groaznic din munți. Matilda și-a încălzit mâinile deasupra focului și s-a așezat pe băncuța captușită, cu spatele la perete. A oftat adânc, în timp ce se sprijinea de zidul de piatră.

– Oh, Conn, ce să fac cu el? Se poartă ca un tiran.

Conn a ridicat din umeri.

– Oare?

Contesa era luată prin surprindere. Fusesse foarte convinsă că el avea să fie de acord cu ea.

– Desigur că este. După toată umilința de care dă dovadă Henric, tot nu vrea să-l primească? Este scandalos.

– Nu, nu este. Este vorba despre putere. Respectă acest lucru și lasă-l în pace!

– Sper că nu vorbești serios.

– Vorbesc serios.

– Dar...

– Fără dar. Grigore știe clar cine este Henric. Și ceea ce va fi Henric mereu. Matilda, acest om este un monstru cu coroană. Nu subestima niciodată de ce este capabil. Acum eu sunt tu. Orice ți-ar fi înmuiat inima în ceea ce-l privește pe vărul tău nu uita ceea ce știi despre trecutul și acțiunile lui. Este un om foarte periculos și un rege și mai periculos. Iar pentru tine este mai primejdios decât pentru oricine altcineva. Cum poți să nu vezi asta? Și, crede-mă, oricât ai fi de furioasă pe Grigore, el de fapt te apără pe tine mai mult decât se apără pe el însuși.

Matilda s-a gândit la acest lucru o clipă. Deși își dădea seama că așa e, voia și să creadă că era posibil ca, având în vedere forța cu care Henric își exprimase regretele, acestea să fie sincere.

– Deci nu crezi că un om crud se poate schimba vreodată?

– Nu cred că acest om crud se poate schimba. Și asta mă aduce la povestea pe care voiam să ți-o spun.

Matilda a dat din cap și s-a pregătit să-l asculte pe războinicul celt răspândindu-și magia prin poveste.

– Când învățam la școala din Chartres...

– Chartres? tresări Matilda la auzul numelui orașului sfânt despre care Conn refuza mereu să vorbească.

El se încruntă.

– Mai târziu. Nu mă întrerupe! Școala din Chartres a adunat oameni învățați din toată Europa, iar eu am fost cândva destul de norocos să petrec ceva timp alături de un om din Orient. Un maestru sufist. El mi-a spus o poveste pe care o să ți-o spun și ție. Este povestea scorpionului și a broaștei râioase.

Broasca era o creatură blândă care înota fericită în iazul ei și avea mulți prieteni, deoarece toată lumea o iubea. Într-o zi, în timp ce se bălăcea, a auzit o voce care o striga de la marginea iazului.

– Hei, broscuțo, spunea vocea. Vino aici!

Broasca a înotat până la mal și acolo a văzut că scorpionul o striga. Acum, amintește-ți că broasca era, prin natura ei, o ființă credulă și blândă, dar nu era proastă. Știa că Scorpionul era periculos și cunoscut pentru înțepătura otrăvită care putea lovi oricând și adesea fără vreun motiv. De aceea, broasca a păstrat distanța, dar a răspuns politicos:

– Cu ce pot să te ajut, frate scorpion?

– Trebuie să trec dincolo de iaz, îi spuse scorpionul. Dar asta o să-mi ia multe zile de mers. Dacă mă vei duce în spate până pe malul celălalt, nu-mi va lua mult timp deloc. Mi s-a spus că ești blândă și generoasă și sper că te vei gândi să faci această mare favoare, care mă va ajuta atât de mult și pentru care îți voi fi foarte recunoscător.

Acum broscuța avea o nedumerire. Natura ei era de a ajuta, dar îi era frică de reputația proastă a scorpionului. A decis să fie sinceră.

– Frate scorpion, mi-ar plăcea să te ajut, dar ești cunoscut pentru natura ta schimbătoare și pentru înțepătura mortală. În caz că te voi lăsa pe spatele meu și voi înota prin iaz, dacă vei decide să mă înțepi? Voi muri atunci, iar eu nu vreau să mor.

Scorpionul râse.

– Ridicol! Soră broscuță, gândește-te la ceea ce ai spus! Dacă te-aș împunge în timp ce înoți, te vei scufunda și ne vom îneca amândoi. Nu vreau să te distrug și cu siguranță nu vreau să mă distrug pe mine, așa că de ce aș face vreodată așa ceva? Vreau doar să trec de cealaltă parte a iazului și am nevoie de ajutorul tău pentru asta. Te rog, surioară.

Și așa, broscuța credulă i-a dat voie scorpionului să se urce pe spatele ei și a început să înoate. Când au ajuns la mijlocul iazului, broasca a simțit o durere ascuțită și groaznică.

– Au! Ce a fost asta?

– Vai! Te-am înțepat. Îmi pare rău.

Broaștei nu-i venea să creadă. În timp ce otrava se împrăștia în corpul ei și au început să se scufunde, îl întrebă pe Scorpion:

– Dar de ce, fratele meu? De ce m-ai înțepat, dacă acum vom muri amândoi?

Scorpionul oftă, scufundându-se odată cu broasca, și îi explică foarte simplu, în timp ce se pregăteau amândoi să moară:

– Nu m-am putut abține. Asta e natura mea.

Conn a lăsat morala să plutească în aer pentru câteva momente, înainte să continue:

– Vezi, Matilda, o altă învățătură e la fel de importantă precum sfârșitul acestei fabule: când scorpionul i-a spus broaștei că nu vrea să-i facă rău a părut sincer, pentru că era sincer – în acel moment. În acel moment, chiar nu voia să o înțepă și nu voia să

facă nimic prin care și-ar fi făcut singur rău. Dar firea lui l-a învins, așa cum a făcut-o și o va face întotdeauna și pur și simplu nu a putut să se abțină.

Matilda a oftat în fața acestui adevăr.

– Henric este într-adevăr un scorpion.

– Este. Așa că, deși chiar și el crede că se căiește, să nu crezi niciodată că și-a depășit firea. Și, Matilda...

– Da?

– Lecția finală este că și broasca este la fel de vinovată pentru moartea ei ca și scorpionul. Ea știa care era firea scorpionului și toate instinctele i-au spus să nu aibă încredere în el. Dar nu și-a ascultat înțelepciunea superioară.

– Deci, ce vrei să-mi spui exact?

– Nu fi o broască, surioară. Nu fi o broască!

Grupul german își ridicase tabăra la baza dealului, lângă fortăreață. Au repetat spectacolul pedepsei lui Henric și a nobililor timp de trei zile. La răsăritul celei de-a patra zi, nunțul papal a anunțat că scuzele lui Henric au fost acceptate și că va fi primit de Sfântul Părinte.

Ceea ce Henric și istoria nu vor ști niciodată este ce rol esențial a jucat Matildei în acceptarea scuzelor regelui de către papa Grigore al VII-lea. Contesa de Canossa, deși nu dorea să facă greșelile broaștei din fabula lui Conn, era îngrozită la gândul că vărul ei va îngheța de frig până la moarte la porțile fortăreței ei. Pur și simplu nu putea permite să se întâmple un asemenea lucru. Era inuman și încălca tot ceea ce credea ea din punct de vedere spiritual și personal. Mai mult, acest lucru nu va folosi planului lui Grigore de a face Biserica mai puternică și cu siguranță nu va folosi unei Biserici dedicate iubirii și compasiunii. Ea se temea că acțiunile lui Grigore vor ajunge să fie considerate tiranice, crude și de neiertat. Chiar și poporul ei din Canossa, ori-

cât de loial ar fi Matildei, începea să se agite. Ei asistau la spectacolul zilnic al unui rege care se epuiza din cauza postului și a frigului. Monarhul rușinat se ruga doar să fie primit de papă – pentru a-și continua rugile și umilirea. Hotărârea lui Grigore era aproape de cruzime. Trebuia să înceteze.

Înainte de a merge la culcare în cea de-a treia seară, Matilda i-a dat lui Grigore un ultimatum care a fost alegerea cea mai grea din viața ei. Deși îl iubea mai presus de rațiune, datoria ei supremă era să-și îndeplinească misiunea și promisiunea pe care i-o făcuse lui Dumnezeu în rolul ei de supusă a lui pe pământ. Era o promisiune de a trăi conform învățăturilor unui bărbat pe care îl numeau Prințul Păcii. De aceea, Matilda nu mai putea să stea deoparte și să permită spectacolului de umilire să continue. Ori îl primea Grigore pe Henric, ori pleca ea din Canossa. Dar nu va mai participa la nici o acțiune care simțea că este împotriva voii Domnului sau a învățăturilor Fiului Său.

Papa era uimit de poziția radicală a Matildei, dar la început a refuzat să fie condiționat de ultimatumul ei. Și-a dat seama că vorbește într-adevăr serios atunci când ea a început să dea ordine pentru pregătirea plecării. Grigore a ajuns în final la concluzia că trebuie să fie mai tolerant pentru a salva tot ceea ce iubea mai mult pe lume.

Aceeași pasiune extraordinară și intensitate care îi apropiase pe Grigore și Matilda îi puneau acum la încercare, în acest moment critic al relației lor. Două minți și două spirite de o asemenea putere nu se puteau aștepta să trăiască în același loc, mereu în armonie. Era o lecție pe care amândoi aveau nevoie să o învețe. Era una dintre numeroasele lecții care ieșeau la lumină în Canossa, în iarna anului 1077.

Regele Henric al IV-lea a fost primit de papa Grigore al VII-lea, alături de care se afla Matilda, la sfârșitul după-amiezii, în ziua de 28 ianuarie. Era o imagine jalnică de carne crăpată și sfâșiată.

Privindu-l cum se înjosește, aproape înlăcrimat, în fața unui papă, vedeai un om distrus, total supus. Matilda simțea milă în timp ce îl privea; Henric era, într-adevăr, o victimă a firii lui. Caracterul lui rău îl adusese acum, în acest loc, pe jumătate mort și complet demoralizat, cu fața îndreptată spre podeaua rece de piatră și implorând iertarea unui bărbat pe care îl ura.

Grigore a acceptat să-l ierte, ca bărbat, dacă nu ca papă. Sentința de excomunicare a fost anulată, iar Henric a fost lăsat să se împărtășească în capela mică din cetate. A fost găzduit apoi în Canossa, unde a primit hrană și o cameră pentru a-și reveni din chinuri.

Henric a rămas suficient de mult pentru a o studia pe verișoara lui pe teritoriul ei și pentru a-i observa comportamentul. Cerea întâlniri cu ea pentru a-i studia puterile și slăbiciunile. Deși Matilda nu va avea niciodată încredere în el, era generoasă în timpul petrecut cu el, sperând sincer pace și împăcare. Vărul ei părea să vrea sincer să devină în sfârșit un mare rege și a petrecut multe ore cerându-i sfatul în legătură cu conducerea. Poporul din nordul Italiei o adora, iar el îi promitea că în viitor va face la fel ca ea pentru a încerca să-și recâștige supușii. Probabil, a propus el, cum erau veri și se cunoșteau de când erau copii, ar putea să uite de certurile lor și să conducă împreună în armonie ca doi suverani puternici.

Și probabil scorpionul îi va da voie broaștei să înoate fericită până în partea cealaltă a iazului.

Timpul petrecut de Henric în Canossa a fost într-adevăr un mare moment de cotitură în psihicul lui otrăvit și regal. Umilirea pe care a trăit-o la ordinele lui Grigore ardea în el ca un incendiu care a distrus orice urmă de umanitate care existase vreodată în mintea lui sucită. Și mai rău, târfa de verișoară a lui era, evident, forța din spate. Era clar că ea îl controla pe papă. Era evident că o asemenea vrăjitoare ar putea manipula orice bărbat, folosindu-și

trucurile demonice și feminine. Doar Matilda putea să ceară ca el să fie ținut în zăpadă trei zile și trei nopți. Va plăti pentru ceea ce i-a făcut. Dar o va face pe Matilda să plătească într-un mod mai personal.

Nimic nu ar durea-o pe verișoara ei mai mult decât dacă i-ar distruge prețioasa Toscană și dacă i-ar da poporului toscan o lecție despre ceea ce îi costa loialitatea față de un demon atât de nefiresc. Va începe probabil cu Lucca. Sau Mantova. Acestea erau locurile cele mai dragi ei, acestea erau locurile care vor avea de suferit.

Când regele Henric s-a întors în teritoriile lui, trecând Alpii, a cercetat cu atenție regiunile prin care a trecut și a început să-și plănuiască răzbunarea și distrugerea iubitei Toscană a Matildei. A făcut o pauză în Lombardia pentru a se întâlni cu nobilii schismatici care se opuseseră lui Grigore. Doar după câteva zile de la iertarea lui, Henric s-a declarat încă o dată dușmanul aprig al papei și a jurat să se răzbune pe contesa toscană.

Era, în definitiv, firea lui.

Ave Maria.

Acesta este un nume foarte sfânt. Provine din multe surse și tradiții și în toate este considerat sfânt, pentru că el conține sămânța științei și a adevărului. Este cunoscut sub diferite forme în întreaga lume: Mary, Maria, Miriam, Maura, Miriamne.

În egipteană este Meryam; acesta era numele surorii lui Moise și a lui Aaron. Provine de la rădăcina cuvântului mer, iubire, care devine Mery, adică prețuită. Sau iubită. Era folosit pentru fiice considerate deosebite, alese de zei pentru un destin divin în ceea ce privea nașterea lor, familia sau profețiile care le înconjurau.

Se spunea că forma „Miryam“ combină mai multe cuvinte pentru a crea sensul „smirna mării“, iar unele variații au înțelesul de „iubită a mării“.

Dar mai există un mare secret al acestui nume feminin perfecționat, care cuprinde atât tradiția ebraică precum și cea egipteană: cuvântul egiptean mer, care înseamnă iubire, și cuvântul evreiesc yam, care este o abreviere sacră de la Iahve. Astfel, când tradițiile se combină, numele semnifică „Cea care este iubita lui Iahve“.

În timpul vieții Domnului nostru și după aceea, numele era adesea dat după împlinirea vârstei majoratului, ca titlu câștigat de o tânără fată care și-a dovedit firea vrednică și deosebită.

Era un lucru binecuvântat să devii o Marie.

Istoria numelui sacru,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul paisprezece

*Confreria Aparițiilor Sfinte
Vatican, Roma – în prezent*

Peter i-a condus pe Maureen și pe Bérenger în sala de întâlniri a Vaticanului unde avea loc adunarea din fiecare lună a Confreriei Aparițiilor Sfinte.

Peter se afla aici în această seară pentru a-i susține pe părintele Girolamo și pe menajera lui, Maggie Cusak. Maggie era o membră loială a acestei confrerii și își dedicase o mare parte din timpul ei celebrării și amintirii aparițiilor miraculoase ale Doamnei noastre în Europa: la Fatima, La Salette, Medjugorje, Paris, Lourdes și aparițiile din Belgia, la Beauraing și Banneaux. Aceste întâlniri, la care putea participa și publicul, o înfățișau pe Doamna noastră într-o situație anume. În această seară, prezentarea o arăta pe Fecioara Maria a Tăcerii, apariția care a avut loc în vestul Irlandei, în secolul al XIX-lea, în satul Knock. Maggie făcea prezentarea și o pregătise săptămâni întregi, adesea cerându-i lui Peter părerea și ideile despre această poveste. Familia lui Peter era dintr-o regiune învecinată, iar satul Knock era ușor de vizitat din orașul lui, Galway. El și Maureen fuseseră în pelerinaj la

Knock împreună cu mama lui de mai multe ori, când erau copii, și cunoșteau bine satul și istoria lui.

Bérenger Sinclair era fascinat de ideea confreriei și voia să o vadă cu ochii lui. Totuși, dacă se așteptase să vadă vreo asemenea cu activitatea unei societăți secrete, cum erau confreriile din Evul Mediu și Renaștere, urma să fie dezamăgit. Versiunea din secolul XXI era formată în mare parte din matroane italiene catolice, care făceau niște biscuiți foarte buni, serveau cafea nou-veniților și împărțeau fluturași cu informații despre confrerie și o rugăciune către Fecioara Maria din Fatima. Era un mediu deschis și prietenos. Nu avea nimic secretos și misterios. Câțiva preoți veneau pe rând, la fel cum făceau și unele familii locale, care aveau legătură, fără îndoială, cu cele care făceau biscuiții. Peter a observat cu surprindere că Marcello Barberini, cardinalul cu care fusese în comitet, s-a strecurat înăuntru tăcut, rămânând la marginea încăperii. Fiecare și-a ocupat locul când părintele Girolamo a urcat pe podiumul din fața încăperii și i-a primit la întâlnire. I-a mulțumit lui Maggie Cusak pentru munca grea pe care a depus-o și a prezentat-o grupului, care a aplaudat politicos în timp ce urca și ea pe podium și începea să spună povestea miracolului de la Knock.

Knock, regiunea Mayo, Irlanda
21 august 1879

Era un loc micuț, chiar mai neînsemnat decât majoritatea sateelor, aflat în partea de sud-est a regiunii Mayo. Chiar și numele fusese ales fără multă imaginație. Knock era pur și simplu cuvântul irlandez pentru „deal“, cu referire la locul bătut de vânt unde era situat orașelul. Adevărul este că nici măcar nu era un deal, de fapt. De ce Fecioara Maria a ales acest loc pentru a da binecuvântarea ei era încă un mister.

Singurul indiciu al harului în istoria lui era cu o mie trei sute de ani înaintea apariției. Sfântul Patrick a avut aici o viziune și a binecuvântat locul. A anunțat că acesta va deveni într-o zi un loc de devoțiune și venerație, că pelerini vor veni din toată lumea pentru a-i venera sfîntenia. „Dealul“ era acum sfânt.

În 1859, biserica din Knock, aproape terminată, dar întru nimic remarcabilă, a fost consacrată Sfântului Ioan Botezătorul. Era o perioadă grea pentru oamenii săraci din Mayo, care încă se resimțeau după groaznica foamete ce distrusese Irlanda, omorând aproximativ o treime din populație. Proprietarii britanici continuau să se folosească de sărăcia provocată de foamete, evacuându-i pe locuitorii săraci și confiscându-le pământurile, care fuseseră ale țăranilor irlandezi încă din timpul celților. Numeroase familii din regiunea Mayo, care nu-și puteau plăti chiria, au fost evacuate de nobilii englezi înstăriți cărora nu le păsa dacă le lăsau în suferință, abandonate în mizerie sau moarte.

În 1867, în timpul acestei perioade sumbre, un mare om sfânt, părintele Cavanaugh, a ajuns în Knock. În timpul celor mai negre zile ale Marii Foamete, el a muncit fără întrerupere pentru a-i ajuta pe săraci. Și-a vândut toate lucrurile, chiar și un cal bun și un ceas dăruit de tatăl lui, pentru a strânge bani să-i poată hrăni pe copiii din parohia lui. Dar i-a convins pe membrii parohiei că nu vor fi niciodată săraci, cât timp vor avea credința. Părintele Cavanaugh a devenit inima și sufletul orașelului Knock și era foarte iubit în parohia sa, dar și în parohiile învecinate.

La începutul lui august 1879, o groaznică furtună de vară a lovit biserica, făcând o gaură în acoperiș și distrugând cele două statui dinăuntru, una a Fecioarei Maria și cealaltă a Sfântului Iosif. Părintele Cavanaugh, în felul lui meticulos și răbdător, a reparat acoperișul și a comandat alte statui care să le înlocuiască pe cele distruse. Dar, într-un accident ciudat, ambele statui au fost zdrobite, fără a mai putea fi reparate în drumul de la Dublin spre Knock. Simțind că forțele răului, dintr-un anume motiv, se răzbu-
nau pe mica lui parohie, el a jurat să nu se lase înfrânt și s-a rugat

mai plin de pasiune ca niciodată pentru eliberarea orășelului Knock. A mai comandat două statui, iar acestea au ajuns intacte și au fost instalate în biserică.

În seara următoare, a fost o furtună foarte mare. Menajera părintelui Cavanaugh, domnișoara Mary McLoughlin, l-a lăsat în casa parohială pentru a-și vizita niște prieteni, familia Byrne, care locuiau în cealaltă parte a satului. Trecând pe lângă biserică, a observat trei statui ciudate în fața bisericii, care păreau să fie luminate prin ploaie. S-a oprit un moment pentru a le privi, nepricepând nimic. Mai comandase părintele și alte statui pentru a le înlocui pe cele distruse? Ciudat, nu-i vorbise despre asta, iar el îi spunea totul. Aproape că nu vorbiseră despre altceva decât despre blestemul statuilor de când primele fuseseră distruse. Iar ea îl ajuta cu o zi înainte să instaleze noile statui. Ce era cu acestea și de ce erau afară, în ploaie?

Familia Byrne era o membră importantă și devotată a parohiei, care se mândrea cu îndatoririle de a îngriji biserica. Atunci când menajera preotului a ajuns la casa familiei Byrne, a intrat să se usuce și să bea ceaiul în sufragerie. Aici, fiica adolescentă a familiei, Margaret, i-a spus lui Mary că tocmai încuiase biserica. Margaret observase o lumină albă ciudată lângă frontonul sudic al bisericii. Era ceva neobișnuit, dar ar fi putut fi din cauza ploii. A observat din nou același lucru la întoarcere și s-a oprit să se uite puțin, înainte de a se întoarce acasă, oarecum uimită.

O altă membră a parohiei, doamna Mary Carty, a trecut puțin mai târziu pe lângă casa familiei Byrne. Și ea a văzut statuile și lumina și se întreba de ce părintele Cavanaugh a mai cumpărat ale statui pentru a le pune în biserică. Nu era prea mult? Având în vedere dificultățile cu care se confruntau mulți oameni din zonele înconjurătoare, cu siguranță fondurile se puteau folosi mai bine. Ornarea exteriorului cu mai multe statui atât de curând după foamete și evacuări părea un lucru neserios și iresponsabil. Și nu era deloc în firea preotului filantrop care oferise atât de mult

poporului. Menajera preotului a asigurat-o că preotul Cavanaugh nu s-ar purta niciodată în acest fel.

Intrigată acum pentru că trei persoane au văzut lucruri ciudate într-un timp atât de scurt, femeia a decis să meargă să vadă. Au ieșit împreună pe vremea aceea urâtă, încetinind pasul când s-au apropiat de biserică, unde puteau vedea statuile ciudate stând în ploaie.

Mary Byrne întreabă:

– De ce a pus părintele Cavanaugh statuile acolo?

Mary McLoughlin răspunde:

– Nu le-a pus el. Sunt aproape sigură. Asta nu înțeleg eu.

Femeile continuau să privească printre picurii de ploaie să vadă ce sfinți erau reprezentați în statui.

Deodată, Mary Byrne tresări, strigând:

– Se mișcă! Acelea nu sunt statui, Mary. Se mișcă. Uite!

Uitându-se tăcute, și-au dat seama că, într-adevăr, nu erau statui. În stânga era un bărbat mai în vârstă cu barba albă, în dreapta se afla un bărbat cu părul lung, iar în centru se afla o femeie iluminată. Imaginea femeii plutea deasupra ierbii, înconjurată de o lumină albă incandescentă. Această femeie a fost recunoscută de ambele femei ca fiind Fecioara Maria, iar ele au adăugat mai târziu că erau aproape sigure că ceilalți erau Sfântul Iosif și Sfântul Ioan Evanghelistul. Când au fost întrebate, nici una n-a putut spune clar cum și de ce au identificat astfel imaginile, decât poate prin vârstele pe care le aveau bărbații.

Mary Byrne a fugit acasă, strigând cu respirația întretăiată că la biserică avea loc un miracol. Toți au urmat-o pentru a vedea apariția celor trei imagini sfinte în ploaie. După investigațiile ulterioare ale bisericii, paisprezece persoane au fost martore la viziune: șase femei, trei bărbați și cinci copii, dintre care trei fete adolescente.

Toți au spus că au văzut o lumină fermecată, aurie la început, care s-a schimbat apoi într-un alb strălucitor care ilumina întregul zid al bisericii. Fiecare martor a văzut trei siluete, dar detaliile

erau diferite. O femeie susținea că a văzut un miel pe altar, fiind sigură că mielul era cu fața spre apus și că acest fapt era important. Se referea la el ca la mielul pascal. Câțiva au afirmat că au văzut îngeri, zburând și plutind deasupra locului sau, deasupra mielului, și o cruce uriașă.

Fecioara era îmbrăcată într-un veșmânt alb strălucitor, care părea să fie făcut din argint-viu. Pe cap avea o coroană strălucitoare, în centrul căreia se afla un trandafir de un roșu-aprins. Își ținea brațele deschise într-o poziție pe care martorii o descriau: „așa cum stă preotul când spune liturgia“. Se uita în sus spre cer, ca și când s-ar fi rugat – unii au susținut chiar că părea că spune o predică. Dar, spre deosebire de celelalte apariții, Fecioara nu li s-a adresat oamenilor din Knock. Nu le-a vorbit și nu le-a spus vreun secret.

Toți martorii au identificat apoi una dintre siluetele masculine ca fiind Sfântul Iosif, datorită bărbii albe și probabil deoarece statuile din Knock erau a Mariei și a lui Iosif. Iosif se afla în stânga, iar bărbatul mai tânăr, identificat drept Sfântul Ioan Evanghelistul, era în dreapta. În mod ciudat, tânărul cu părul lung purta veșminte și mitră de episcop, spre deosebire de veșmintele din secolul I purtate de Fecioara Maria și Sfântul Iosif. „Ioan“ avea o carte uriașă în mâna stângă și gesticula cu dreapta, ca și când ar fi ținut o predică. Unul dintre copii a spus, de asemenea, că era sigur că Ioan predica și că acest lucru era important, dar că nu putea auzi cuvintele. Însemnătatea cărții și mărimea extraordinară erau atestate de mai mulți martori. În spatele siluetelor se afla un altar, pe care un miel era așezat cu fața spre apus și cu o cruce în spatele lui. Totul era înconjurat de îngeri.

Mary McLoughlin s-a grăbit prin ploaie să-l anunțe pe părintele Cavanaugh, dar el nu s-a arătat impresionat și i-a spus că probabil vedeau toți o reflexie în ploaie a petelor de pe geamuri. El avea să regrete tot restul vieții acea reacție și decizia finală de a nu merge să vadă acele imagini, pentru că Knock urma să devină un loc legendar al aparițiilor Fecioarei Maria.

Iar Patrick avea dreptate, desigur, precum toți marii sfinți. Viziunile lor sunt infailibile. Pelerinii au venit într-adevăr din toată lumea în Knock, pentru că aceasta este una dintre aparițiile mai recente ale Fecioarei care a fost declarată autentică. Papa Ioan Paul al II-lea a vizitat orașelul Knock în anul 1979, la aniversarea a o sută de ani de la apariție, și a oferit un trandafir auriu orașului pentru a aminti întâmplarea sfântă. În oraș a fost construit un aeroport internațional pentru a ușura drumul marelui număr de pelerini care vin aici în cinstea apariției Fecioarei.

Peste un milion de oameni vizitează anual acum orașelul Knock, pe urmele acestei Sfinte Apariții.

După prezentare, Maureen era nefiresc de tăcută în timp ce ea, Bérenger și Peter mergeau pe străzile care îi îndepărtau de bazilica San Pietro. Bérenger observă:

– La ce te gândești?

Maureen a ridicat din umeri. Maggie fusese foarte drăguță și sinceră în timpul prezentării, dar povestea pe care a spus-o nu era clară în mintea lui Maureen. De fapt, chiar și atunci când vizitase orașelul Knock, pe când era copilă, i s-a părut ciudat. Era prea comercial, plin de magazine de suveniruri și de sticle de plastic cu apă sfințită. L-a considerat mereu categoric nespirtual, dar acum altceva o deranja.

– Ei bine... există multe presupuneri, nu-i așa? Adică, aparițiile nu și-au spus de fapt numele. Ea nu a spus: „Bună, eu sunt Fecioara Maria, iar ei sunt prietenul meu, Ioan Evanghelistul, și soțul meu, Sfântul Iosif“. Am avut și eu viziunile mele, iar asta chiar nu se întâmplă. Faci presupuneri pornind de la ceea ce știi că este adevărat în viața ta. Oamenii din Knock, care erau catolici foarte tradiționaliști și conservatori din mediul rural al Irlandei din secolul al XIX-lea, au presupus că asta vedeau, în funcție de cadrul lor de referință.

– Și atunci ce vrei să spui? Întrebă Peter.

Maureen s-a gândit o clipă înainte de a răspunde:

– Ar fi posibil ca ei să fi văzut altceva decât ceea ce au presupus? Ce ar fi dacă toate aceste apariții de peste tot în Europa, în care o femeie frumoasă apare copiilor și le spune secrete, sunt altceva decât s-a presupus întotdeauna că ar fi? Probabil o altă Maria? Unii dintre martorii de la Knock spun că ea părea să predice, lucru care face parte din legenda Magdalenei, dar nu și din cea a Fecioarei Maria. Iar figura lui Ioan este ciudată, mai ales pentru că ține în mână această carte imensă, care este disproporționată față de orice altceva, din care și el predică. Da, știu, este evanghelia lui, de aici și titlul de Evanghelist. Dar este el într-adevăr Ioan Evanghelistul? Pentru că, dacă este așa, atunci de ce este îmbrăcat ca un episcop și de ce ceilalți doi nu se potrivesc? Poate pentru că este altcineva? Sau este un reprezentant al unei tradiții diferite? Sunt toate aceste trei figuri total altceva decât s-a presupus?

Peter întrebă:

– Unde vrei să ajungi cu asta?

– Nici eu nu știu, încă. Dar ceea ce știu este că există un adevăr despre originile creștinismului și ale învățăturilor lui originale care a fost ascuns. Și, astfel, trebuie să mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu a creat miracole în tot acest timp pentru a ne îndrepta atenția spre adevăr. Sau poate am fost eu cufundată în toate aceste lucruri pentru prea mult timp. Am impresia că tot ceea ce văd în aceste zile mi se pare o conspirație. Presupun că pun doar o întrebare: ce ar fi dacă toate aceste apariții ale Fecioarei Maria nu sunt ceea ce ni s-a spus că sunt?

Peter rămase tăcut, gândindu-se la întrebare. Bérenger răspunse:

– O idee fascinantă, dar mă face să ridic următoarea problemă: din punctul tău de vedere, aparițiile au avut loc într-un sat irlandez distrus de foamete la mijlocul secolului al XIX-lea, când nimeni nu ar fi avut nici un cadru de referință pentru scenariul pe care tocmai l-ai prezentat.

– De ce să se mai chinuie atunci? continuă Peter. De ce ar încerca să se arate în acest fel unor oameni care nici nu ar putea reuși să înțeleagă ceea ce voiau ei să le comunice?

Maureen s-a oprit din mers, izbit parcă de o revelație.

– Pentru că ei nu le transmiteau lor mesajul.

– Ce vrei să spui? Peter nu pricepea.

– Doar poate... ei ne transmiteau nouă mesajul. În viitor. Într-un timp în care am putea să-l reinterprețăm.

Era rândul lui Bérenger să pună o întrebare:

– Dar de ce?

– Nu crezi că acesta ar fi o dovadă de aroganță? întrebă Peter. Să spui că toate aceste lucruri s-au întâmplat pentru binele nostru?

– Nu spun că s-au întâmplat special pentru noi. Spun că s-au întâmplat ca să lase indicii pentru oricine voia să le găsească și era inspirat să le urmărească. Și noi suntem. Obligația noastră este să nu lăsăm acele indicii nedescoperite.

Lui Bérenger îi trecuse ceva prin minte.

– Maggie l-a menționat pe Sfântul Patrick în prezentare și a spus că el a declarat că Knock este un loc sfânt. Gândește-te la asta! Ce știm despre sfântul tău protector?

Peter răspunse primul. Era pasionat de legenda lui Patrick în Irlanda.

– Miracolul lui Patrick constă în faptul că nu a vărsat nici un strop de sânge când i-a convertit pe păgâni la creștinism. I-a convertit prin înțelegere și integrare.

– Și unde crezi că a învățat acea strategie?

Maureen nu știa unde bătea Bérenger, dar asculta în timp ce Peter continua:

– De la Prințul Păcii, care a fost strămoșul lui. Sfântul Patrick a fost strănepotul Sfântului Martin din Tours, sfântul francez care apare de-a lungul întregii istorii a arborelui genealogic. Am urmărit linia lui de descendență și aproape că pot să dovedesc faptul că a fost un descendent direct al lui Sarah-Tamar.

– San Martino! Maureen era încântată de locul unde o duceau conexiunile. Biserica Matildei, în care se află Chipul Sfânt din Lucca, a fost numită după Sfântul Martin din Tours.

Peter continuă ideea, clătinând din cap uimit.

– Și a fost construită de un sfânt irlandez care a fost inspirat de Patrick. Îți amintești cine a fost urmașul adevărat al Sfântului Patrick? Sfânta Brigita. O femeie. O femeie foarte puternică. Una dintre cei mai mari conducători de la începuturile Bisericii.

Maureen vorbea acum repede, punând totul cap la cap.

– Deci Patrick este un descendent direct al lui Iisus și al Mariei Magdalena și declară că Knock este un loc sfânt după ce vede acest lucru într-o viziune. Succesorul lui este o femeie puternică și o profetă în același timp. Spunem de fapt că Biserica Celtică a fost fondată de eretici?

Bérenger a dat din cap.

– Cred că merită să ne gândim la asta. Probabil au mai fost persoane în Knock în acea seară care au fost martore la apariții, dar care au văzut ceva foarte diferit, ceva ce Biserica nu a înregistrat în notele martorilor din motive evidente.

– O viziune pentru cei ce au ochi de văzut? Întrebă Peter. Crezi că încă mai trăiau eretici în regiunea Mayo în secolul al XIX-lea?

– Nu cred că putem scoate asta din discuție, spuse Bérenger.

Maureen a dat din cap aprobator, gândindu-se la această posibilitate. Și-au continuat discuția în drumul peste Tibru, trecând pe podul grandios care unește Vaticanul de restul Romei. Sculpturile maiestuoase în formă de îngeri ale lui Bernini străluceau în lumina lunii.

– Un lucru care m-a fascinat mereu la aceste viziuni ale Mariei este că multe dintre ele se întâmplă copiilor. Maureen îi adresa întrebarea lui Peter. Ea le apare celor mai nevinovați, celor mai tineri și celor foarte săraci. Și le spune secrete, nu-i așa?

– Așa e. Ea are tendința, de asemenea, să apară în perioade de mari tulburări. Apariția de la Knock are loc când Irlanda își revine după foamete, apariția de la La Salette are loc în Franța când

țara se vindecă după revoluție, iar cea de la Fatima a avut loc pe fundalul Primului Război Mondial. În mijlocul acestui întreg tumult, Maica Sfântă împărtășește copiilor taine ale credinței. Acest lucru este esențial în cadrul aparițiilor. Apariția de la Knock este unică pentru că se află printre puținele apariții ale Fecioarei Maria în care nu se dezvăluie nici un secret și nu există nici un contact, probabil pentru că ea este văzută atât de copii, cât și de adulți. De aceea este numită Fecioara Maria a Tăcerii.

– Dar apariția de la Knock este unică, te rog corectează-mă dacă greșesc, și pentru că Maria nu este singură. Este însoțită de personaje la fel de importante ca ea.

Peter aprobă.

– Este adevărat.

– Deci, ce știm despre secretele pe care Maria le împărtășește copiilor în celelalte apariții? Întrebă Maureen. Sunt dezvăluite vreodată?

– Uneori, precum la Fatima, secretele au fost dezvăluite câte puțin de-a lungul anilor, explică Peter. Dar altele nu au fost dezvăluite niciodată, deoarece copiii au refuzat să le spună.

– Și de ce crezi că a fost așa? E posibil ca Maria să le fi spus copiilor un lucru pe care le era frică să-l împărtășească? Un lucru care ar putea fi considerat... o erezie?

Bérenger a înțeles în ce direcție se îndrepta Maureen; cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât simțea cum procesele gândirii lor deveneau mai asemănătoare.

– Crezi că Fecioara Maria apare pentru a le spune copiilor: adevăratele învățături ale fiului meu nu sunt cinstite?

– Într-acolo mă îndrept.

– Nu avem de unde să știm, nu-i așa? Trebuie să mărturisesc că nu am privit niciodată astfel aceste apariții și nici acum nu cred că pot. Cred că acestea sunt experiențe frumoase, religioase, care sunt trăite de credincioșii desăvârșiți în perioadele în care o creștere a credinței era vitală pentru comunitățile lor. Copiii o pot

vedea pe Fecioara Maria pentru că sunt la fel de puri ca ea. Chiar nu cred că este ceva mai mult de atât.

Maureen era obosită și nici măcar nu era sigură că voia să susțină că aparițiile Fecioarei erau mai mult decât ceea ce păreau să fie. Simțise doar nevoia de a pune cu voce tare aceste întrebări. I se părea interesant că altarul din Knock devenise un punct de referință al mișcării catolice conservatoare din Irlanda. În Knock se organizau programe care criticau contracepția, divorțul și homosexualitatea. Nu ar fi oare ironic dacă aceste apariții care erau folosite ca fundal pentru intoleranță erau de fapt de o natură eretică? Era un lucru la care trebuia să se gândească, dar era doar unul dintre numeroasele lucruri la care Maureen trebuia să se gândească în timp ce calea întortocheată a istoriei continua să o poarte într-o călătorie total neașteptată.

Cei trei au luat cina în Piazza della Rotonda, dar Maureen abia dacă a participat la conversație. În final, a recunoscut că voia doar să rămână singură câteva ore pentru a se gândi la tot ceea ce se întâmpla în mintea ei. Ceva nu-i dădea pace undeva în minte și trebuia să analizeze acel lucru, să vadă unde o va duce. Întoarsă în camera ei, și-a deschis laptopul și a început să caute pe internet mai multe despre aparițiile Fecioarei Maria. Nici măcar nu prea știa ce căuta sau din ce motiv aceste lucruri aveau deodată o asemenea importanță pentru ea. Dar învățase să nu-și ignore instinctele în ceea ce privește asemenea lucruri. Poate ceva îi va atrage atenția, o va ajuta să înțeleagă de ce aceste lucruri deveniseră brusc importante.

Peter avea dreptate. Cu excepția apariției de la Knock, toate celelalte pe care le găsisese Maureen aveau aceleași caracteristici: aveau ca martori copii foarte săraci care erau și analfabeți. Tuturor acestor copii li se spuneau „secrete” – unele care trebuiau păstrate pentru totdeauna de copilul ales, altele care trebuiau împărtășite în anumite momente cu lumea. Voia Biserica să cenzureze

aceste secrete? Să le modifice? Unele declarații ale martorilor erau scrise într-un limbaj pompos și înflorat, folosind expresii care pur și simplu nu puteau ieși din gurile unor copii neștiutori de carte.

Unul dintre tinerii vizionari dintr-un sat francez de lângă granița elvețiană, La Salette, era o păstoriță de cincisprezece ani. Mélanie Calvat era atât de săracă, încât părinții ei o trimiseseră să cerșească pe străzi de când avea trei ani. În ciuda lipsei de educație, istoria menționează că ea a dat Bisericii această declarație, cuvânt cu cuvânt, în legătură cu viziunea ei:

Îmbrăcămintea Celei mai Sfinte Fecioare era albă-argintie și oarecum strălucitoare. Era aproape imperceptibilă. Era alcătuită din lumină, strălucire și sclipiri care te orbeau. Nu era de găsit nici o expresie sau comparație pentru ea pe pământ... Avea un sorț mai strălucitor decât mai multe astre puse împreună. Nu era un material palpabil; era făcut din strălucire, iar strălucirea licărea și era încântător de frumoasă. Coroana de trandafiri pe care o avea pe cap era atât de frumoasă, atât de strălucitoare, încât sfida imaginația. Cea mai Sfântă dintre Fecioare era înaltă și bine proporționată. Părea atât de ușoară, încât puteai s-o îndepărtezi cu suflarea, totuși stătea nemișcată și perfect în echilibru. Chipul ei era maiestuos, impozant. Vocea frumoasei Fecioare era blândă. Era încântătoare, fermecătoare și bucura auzul. Ochii Mariei păreau de mii de ori mai frumoși decât cele mai rare briliante, diamante și pietre prețioase. Străluceau ca două astre; dar erau blânzi și limpezi ca o oglindă. Sfânta Fecioară a plâns aproape în tot timpul cât ne-a vorbit. Lacrimile ei curgeau ușor, una câte una, până la genunchi, apoi, ca niște străluciri de lumină, dispăreau. Sclipeau pline de iubire.

Maureen s-a gândit la acest fragment pentru o clipă. Nu auzise de nici o fată de cincisprezece ani din secolul XXI care să folosească vorbe precum „licărea” și „imperceptibilă” și, cu atât mai puțin, care să vorbească într-un asemenea limbaj. Pur și simplu, nu părea posibil ca aceste cuvinte să fi fost spuse de o fetiță

analfabetă și speriată în anul 1851. Părea o declarație de presă a Vaticanului: un instrument de marketing evident.

Maureen a observat o frază interesantă în mărturia lui Mélanie Calvat, care cerea o explorare mai profundă. Era vorba despre propoziția care se referea la cel de-al „doilea secret”: „Apoi, Fecioara Sfântă mi-a dat conducerea unui nou ordin religios. După ce mi-a oferit conducerea acestui nou ordin religios, Sfânta Fecioară și-a continuat discursul în același mod.”

Maureen a căutat și alte documente despre mărturiile lui Melanie Calvat, dar nu a mai găsit nimic despre acest „nou ordin religios” și nici nu părea că Vaticanul ar fi discutat despre el vreodată. E posibil ca Fecioara să se fi referit la Ordinul Sfântului Mornânt? „Noul” ordin religios era de fapt o referire la restabilirea adevăratelor învățături ale fiului ei – și ale soției lui?

Încă un element ciudat pe care Maureen l-a observat: fiecare mărturie despre un secret dezvăluit în timpul unei apariții conținea câte o contradicție sau obiecție. Copilul fie a povestit, fie a susținut mai târziu faptul că Fecioara nu era reprezentată corect. Unii au refuzat să vorbească despre revelațiile pe care Maria le dezvăluisese lor.

Iar unora nu li s-a permis să vorbească vreodată.

Cea mai faimoasă dintre acești copii era Lucia Santos, fetița cu vârsta cea mai mare care fusese martoră la multiple apariții în cătunul portughez de lângă Fatima. Lucia era un copil special, cu o personalitate veselă, și, din spusele rudelor ei, avea „ceva magic”. A luat prima împărtășanie la șase ani, cu câțiva ani mai devreme ca de obicei, deoarece avea o fire atât de spirituală, încât se știa că le citește celorlalți copii despre Dumnezeu. La vârsta de zece ani, mica păstoriță, împreună cu cei doi veri ai ei, Jacinta și Francisco, au fost martorii unei apariții ale Fecioarei în timp ce se plimbau pe câmpurile de lângă casă. Era 13 mai 1917, iar Lucia va descrie mai târziu viziunea ei cu termeni asemănători apariției din Apocalipsă, capitolul 12: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare”. Apariția s-a identificat ca fiind Sfânta

Fecioară a Rozariului și i-a vorbit despre importanța de a spune zilnic rugăciunea rozariului. Maica Domnului le-a explicat copiilor că aceasta era calea către mântuirea personală, dar și către pacea lumii. Din mai până în octombrie 1917, Maica a apărut în ziua a treisprezecea a fiecărei luni, la aceeași oră.

Peste șaptezeci de mii de oameni au fost martori la ultima apariție, din 13 octombrie 1917. Deși ziua a început mohorâtă și ploioasă, în momentul apariției Maicii Domnului soarele a ieșit brusc pe cer într-un spectacol de lumină și culoare și părea că se mișcă pe cer. Acest eveniment astronomic orbitor a devenit cunoscut în Portugalia cu numele de Miracolul Soarelui și a transformat mulți sceptici în credincioși în acea zi. Dintre toate aparițiile Maicii Domnului, cea de la Fatima a rămas cea mai cunoscută, pentru că acest miracol, în care se spunea că soarele dansa, a fost văzut de atât de mulți oameni.

Esențiale în aparițiile de la Fatima erau cele trei taine pe care Fecioara le-a spus copiilor. Acestea nu au fost imediat dezvăluite publicului. De fapt, au fost păstrate secrete între copii și consilierii lor religioși timp de mulți ani după aceste apariții. Din păcate, ambii veri ai Luciei, Jacinta și Francisco, au murit la puțin timp după evenimentele de la Fatima. Se crede că ei au fost doar doi dintre numeroșii copii care au murit în urma unei epidemii de gripă care a lovit Peninsula Iberică în acea perioadă.

Lucia Santos a devenit singurul copil supraviețuitor care știa adevărul despre tainele Maicii Domnului. De-a lungul întregii vieți a stat închisă în mai multe mănăstiri și a făcut jurăminte de tăcere în rândul maicilor carmelite. Spiritualitatea profundă a Luciei indica faptul că jurămintele ei erau voluntare și făceau parte din vocația ei, dar Maureen tot se întreba de ce era nevoie de jurăminte de tăcere, acest lucru fiind o acțiune extremă. Lucia nu era doar sub un jurământ monastic tradițional de tăcere; ea avea chiar restricții de la Vatican să nu vorbească nimănui despre apariții, fără aprobarea expresă a Sfântului Scaun. Pe măsură ce înainta în vârstă, aceste măsuri se dovedeau tot mai drastice, până

la reprimarea totală, deoarece Luciei îi era interzis să primească vizitatori care nu erau acceptați de către Biserică. Chiar și celui care îi fusese duhovnic timp de douăzeci de ani i s-a interzis să o mai viziteze. În ultimii ani ai vieții ei, nimeni, în afară de papa Ioan Paul al II-lea și cardinalul Joseph Ratzinger, nu putea acorda acces la Lucia Santos, care locuia acum într-o sihăstrie impusă. În ciuda afirmațiilor Bisericii că Lucia era un membru stimat și venerat al comunității, ea a murit în 1995 din cauza complicațiilor în urma unei infecții a căilor respiratorii superioare, deoarece celula în care trăia era plină de igrasie și mucegai, iar corpul ei îmbătrânit nu și-a mai putut reveni după infecțiile numeroase și îndelungi de care suferise.

Imediat după moartea ei, cardinalul Ratzinger, care era conducătorul Inchiziției – cunoscută azi, cu numele corect din punct de vedere politic drept Congregația pentru Doctrina Credinței, a stabilit un edict. S-a hotărât ca celula în care a locuit Lucia să fie închisă, ca și cum ar fi fost scena unei crime. De-a lungul vieții ei au existat zvonuri că Lucia a avut mereu viziuni și că probabil nu a încetat niciodată să scrie despre ele. Biserica părea să nu-și asume nici un risc, în caz că această vizionară ar fi ascuns înscrise despre experiențele ei undeva în celulă. Ceea ce s-a găsit nu a trecut dincolo de papă, de congregație și de consiliul și clericii aleși, care erau credincioși păstrării informațiilor despre aparițiile sfinte. Deși mai multe cărți care păreau să fi fost memoriile Luciei au apărut de-a lungul vieții ei, acestea erau publicate sub îndrumarea Bisericii. Cum Lucia nu a fost lăsată niciodată să discute liber despre miracolele de la Fatima, era imposibil de știut dacă aceste biografii acceptate de Vatican reprezentau cu adevărat viziunile și experiențele ei, în ciuda faptului că aveau numele ei pe copertă. În mod deloc surprinzător, secretele de la Fatima, așa cum au fost dezvăluite ultima oară, se concentrau asupra convertirii întregii lumi la catolicism, începând cu Rusia, și asupra altor probleme foarte specifice catolicilor și păstrării credinței în forma tradițională stabilită.

Ecranul laptopului lui Maureen devenise neclar din cauza lacrimilor care începuseră să curgă pe obrazul ei. Povestea acestei fete o mișcase profund. Ceva era total în neregulă aici, o nedreptate care urla să fie descoperită. Lucia Santos fusese martoră la unul dintre faimoasele miracole ale istoriei care a fost acceptat, era o persoană enigmatică și vizionară – probabil cea mai mare din timpul ei. Totuși, a fost întemnițată timp de optzeci și șapte de ani într-o tăcere impusă și adesea în condiții groaznice, chiar de instituția care pretindea că o slăvește. Ca femeie în vârstă, atinsă de boală, nici măcar nu i s-a permis să aibă confortul unui loc cald și uscat în care să doarmă.

Maureen era cuprinsă de sentimentul pe care îl exprima strigătul de luptă al Boudiccei: „Adevărul împotriva lumii“. Putea să existe doar un motiv pentru a împiedica o asemenea femeie să vorbească, un singur motiv pentru a-i fi refuzată compania prietenilor, a familiei și chiar a duhovnicului la sfârșitul vieții: cineva era înspăimântat de ceea ce va spune. Acel „cineva“ era ierarhia Bisericii Catolice. De ce era Biserica atât de înspăimântată în legătură cu Lucia, încât cel care era însărcinat cu paza celulei ei era nimeni altcineva decât papa, însoțit de mâna lui dreaptă, omul lui de încredere, care a devenit succesorul lui Ioan Paul al II-lea, ca papa Benedict al XVI-lea? Adevărul ei ar contrazice istoria sculptată cu grijă a viziunilor de la Fatima? Sau era ceva mai mareț, ceva cu adevărat șocant și periculos pentru Biserică, ceva care îi fusese dezvăluit acestei fete speciale?

Și era adevărat oare că Lucia nu încetase niciodată să aibă viziuni?

Lumea nu va ști niciodată. Lucia Santos a fost redusă cu succes la tăcere și tot ceea ce a rămas din povestea ei era versiunea „oficială“ prelucrată, versiunea creată de cei care au închis-o. Biserica ținea sub control complet evenimentele care erau înregistrate pentru a se asigura că interesul lor ascuns era în siguranță. Nu se va permite adevărului să stea în calea politicii, a

puterii și a economiei. Din punct de vedere istoric, nu a făcut-o niciodată. Probabil nu o va face niciodată.

Pe când Maureen se pregătea să-și încheie cercetarea, i-a sărit deodată în ochi un ultim detaliu legat de viața Luciei, pe care nu îl observase înainte. I s-a tăiat respirația când a văzut acest fapt șocant în biografia fetei.

Era evident acum pentru ea motivul pentru care Lucia Santos fusese tratată ca un pericol pentru Biserică.

Potrivit documentelor portugheze, data de naștere a Luciei Santos era 22 martie 1907.

*Confreria Aparițiilor Sfinte
Vatican – în prezent*

– Trebuie să știu mai multe despre Lucia Santos. Vă rog!

Părintele Girolamo a fost plăcut surprins în acea dimineață, când a primit telefonul prin care era anunțat că Maureen Paschal era nerăbdătoare să-l vadă imediat. Peter făcuse aranjamentele.

– Ah. Văd că prezentarea noastră despre Knock a atras interesul asupra aparițiilor Maicii Domnului. Dar de ce vrei să întrebi în mod special despre Lucia?

Maureen îl privi în ochi din cealaltă parte a biroului:

– Dumneavoastră să-mi spuneți asta.

El îi zâmbi:

– Ai făcut multe cercetări într-un timp foarte scurt, draga mea. Îmi dau seama că nu va fi nevoie să ne prefacem, așa că trebuie să cădem de acord să fim complet sinceri unul cu celălalt. Am cunoscut-o pe Lucia Santos.

Maureen a tresărit la această veste. Deși știa bine că părintele Girolamo era considerat expert în apariții, nu se aștepta ca el să o fi cunoscut personal pe faimoasa martoră de la Fatima.

– Îți amintești când am discutat despre visul tău? Știam, dinainte să-mi spui, că din *Cartea Iubirii* care părea să fie scrisă

de Domnul nostru radia lumină albastră și m-ai întrebât de unde știu.

Maureen a dat din cap, dar nu a spus nimic, intenționând să vadă încotro se va îndrepta discuția.

– Știam asta pentru că Lucia avea aceleași vise.

Maureen a rămas uluită, apoi a continuat.

– Deci suntem... conectate. Dincolo de data nașterii.

– Da. Lucia Santos a fost una dintre cele mai remarcabile vizionare din toate timpurile. Ar trebui să te simți onorată că ești conectată cu ea.

Maureen simțea cum ochii i se umpleau de lacrimi fierbinți.

– Atunci de ce? Dacă dumneavoastră credeți că a fost o vizionară atât de remarcabilă... atunci de ce a fost redusă la tăcere pentru atâta timp? Și tratată atât de rău?

– Nu a fost atât de dur cum crezi tu că a fost. Lucia nu era ca tine, în ciuda viziunilor ei. Tu ești, de fapt, un caz rar. Știi asta? Majoritatea femeilor care au avut asemenea experiențe nu au fost capabile să reziste în viața de zi cu zi așa cum faci tu. S-au călugărit voluntar și pentru protecția lor. Multe dintre ele au devenit complet incapabile să-și ducă viața în afara viziunilor și trebuiau să fie îngrijite tot timpul. Lucia făcea parte dintre ele. În majoritatea timpului ea nu trăia în lumea noastră și avea nevoie de singurătate. Ea o ceruse. Te asigur că toți cei din în jurul ei îi ofereau tot ceea ce avea nevoie.

Maureen avea un milion de întrebări, dar știa că trebuia să o aleagă cu grijă pe următoarea.

– Dar secretele? Era vreunul din ele despre *Cartea Iubirii*?

Bătrânul preot a răspuns ferm, dar nu dur.

– Acum, draga mea, te aventurezi pe un teritoriu despre care trebuie să știi că nu am voie să discut cu nimeni. Pentru moment, cred că este suficient să știi că Lucia a avut același vis cu Maica Domnului ca și tine. Probabil ar trebui să te rogi în legătură cu acest lucru. Ai multe în comun cu Lucia Santos, iar ea a fost de mare folos Bisericii. A inspirat mulți credincioși atunci, așa cum

o face și astăzi. Probabil ar trebui să te concentrezi asupra altor lucruri. Îndreptându-și atenția asupra tuturor lucrurilor bune care au rămas în urma ei și nu mai încerca să găsești răul. Asta ar vrea Lucia de la tine dacă ar fi astăzi aici. Sunt sigur.

Peter a însoțit-o pe Maureen până la hotel, discutând despre ce le dezvăluisese părintele Girolamo. Mergeau să se întâlnească cu Bérenger în apartamentul lui și să termine de citit ultimele pagini din autobiografia Matildei.

Maureen trebuia să treacă pe la camera ei, ca să-și ia laptopul și carnețelul pentru întâlnire. Deschise dulăpiorul, pentru a scoate geanta de piele unde își ținea toate scrierile.

Geanta dispăruse, la fel și laptopul și carnețelul ei.

Pentru nervii lui Maureen – întinși la maximum și zdruncinați de întâmplările ultimelor săptămâni – aceasta a fost ultima picătură.

– Ce mai urmează? zise, privind către Peter de pe marginea patului. Nu știu cât mai pot duce toate astea!

Bărbatul își lăsă o mână pe umărul ei:

– Trage aer în piept, Maureen. Respiră, te rog! E groaznic, dar nu e cel mai dezastruos lucru din câte s-au întâmplat. Și le-ai trecut pe toate cu bine.

– Încerc, Peter, dar îmi e din ce în ce mai greu. Ce s-a întâmplat în Orval a fost de-a dreptul îngrozitor. Încep să mă simt foarte expusă. Și mă lupt realmente cu sentimentul că nu am nici un fel de control asupra propriei mele vieți.

– Dar nu e adevărat! Ai liberul arbitru.

– Nu sunt deloc sigură că e așa.

– Ba, cum să nu. Chiar acum... ești la Roma, pe urma indiciilor, și încerci să găsești adevărul despre *Cartea iubirii*, ceea ce – mi se pare mie – este exact ce vrea Dumnezeu de la tine. Însă alegerea este a ta. Este liberul tău arbitru. Îi poți spune lui Dumnezeu chiar acum să-și găsească alt povestitor, îți iei pașaportul și te

urci în primul avion către L.A. Poți să te eliberezi de toată povestea asta, în orice clipă, dacă pur și simplu alegi să o faci. Asta înseamnă liberul arbitru.

– Și cum rămâne cu „timpul se întoarce“? se răsti Maureen la el, copleșită de oboseală. Dacă asta este misiunea mea, să fac lucrurile astea, atunci nu pot să plec, pur și simplu, să las totul baltă, indiferent cât de mult mi-aș dori s-o fac.

Venise rândul lui Peter să ridice tonul. Simțea cum urcau în el furia și frustrarea, sentimente pe care le tot acumulase în ultimii aproape doi ani și acum își găsiseră în sfârșit expresia:

– Și de ce-ți închipui tu că este nevoie să spui că „timpul se întoarce“? Pentru că oamenilor nu le iese! Dacă am fi reușit să împlinim ceea ce ne era dat să facem, timpul nu ar mai fi trebuit să se întoarcă. Dar noi nu suntem în stare! Nu suntem capabili de supușenie, nu putem urma planul dumnezeiesc, așa simplu cum este el, pentru că toate prostiile noastre omenești, orgoliul, furia, invidia, lăcomia, ne stau în cale când drumul devine mai greu. Asta este ce încerca să ne spună Iisus. De fapt, acesta era mesajul lui, că totul este cum nu se poate mai simplu. Este vorba despre iubire și credință și despre comunitate. Și asta e tot! Știi care cred eu că este cel mai important lucru pe care l-am învățat în toți anii mei de preoție? Singurul crâmpei de înțelepciune spirituală care contează cu adevărat? Iată: poți arunca în lături întreaga Biblie, dacă păstrezi doar ce spune Iisus în Evanghelia după Matei, 22:37-40 „... Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii.“ Gata. Finito! Asta este tot ceea ce trebuie să știi. Și probabil că m-ar da afară de la Vatican pentru că spun asta, dar putem să reducem studiile biblice la trei minute, pentru că toată învățătura este aici, în aceste cuvinte. Tot restul nu face decât să ne stea în cale și să ascundă mesajul adevărat.

Trase aer în piept, dar era departe de a fi isprăvit. Continuă:

– Astea sunt chestiuni simple, nu-i așa? Așa și trebuie să fie – așa au fost menite. Dar specia umană a făcut o varză din ele, vreme de două mii de ani, a provocat cele mai groaznice catastrofe și a produs cele mai mari distrugerii, în numele Domnului nostru, numai și numai pentru că nu suntem în stare să trăim după cele două porunci fundamentale. Așa că Dumnezeu trebuie să ne tot trimită pe pământ suflete pe care le consideră vrednice, ca să ne amintească, iar și iar, să trăim în această iubire simplă. Însă liberul arbitru ne joacă de fiecare dată festa. De fiecare dată! Și noi, cei câțiva care ne dorim asta, nu putem crea singuri raiul aici, pe pământ. Trebuie să convingem pe toată lumea de aceste simple înțeleșuri. Este o misiune ridicolă, copleșitoare și nebu-nească, dar este una despre care Dumnezeu crede limpede că poate fi îndeplinită și de aceea nu trebuie să încetăm a încerca. De aceea trebuie să ne continuăm cercetările și tu trebuie să continui să scrii, indiferent ce s-ar întâmpla. Asta este misiunea ta – și, da, se pare că acesta îți este jurământul. Dar tot liberul arbitru îți dictează dacă o îndeplinești sau nu.

Maureen îl asculta, ca întotdeauna, iar vorbele lui sunau cât se poate de logic. Numai că ea era peste măsură de obosită și de nervoasă. Acum ar fi avut cu adevărat nevoie de cineva ca prietena ei Tammy, care ar fi lăsat-o să plângă și care i-ar fi spus că nu e treaba ei să salveze lumea. Pentru că pur și simplu nu putea face față. Nu în seara aceea, cel puțin.

– Uneori mă simt atât de... exploatată.

– Serios?! Ce tragic! Dumnezeu te-a ales pentru o misiune atât de specială, încât însuși Fiul Lui îți vorbește în vis... și tu te simți exploatată! Miracolele se petrec peste tot în jurul tău, cad lucruri din cer, la propriu, ca tu să ai tot ceea ce îți este de trebuință, iar tu te simți exploatată. Schimbi vieți, poate chiar salvezi vieți, dar tu nu te străduiești să înțelegi că asta este un lucru bun, pentru că ești prea ocupată să-ți plângi singură de milă... și încă di granda! Revino-ți, Maureen! Îmi pare rău că toate astea te deranjează, dar trebuie să-ți revii! Avem treabă!

În tăcerea care urmă, Peter rămase în așteptare. Ultima parte a discursului reprezentase un risc calculat. Uneori, o astfel de abordare funcționa cu ea și Maureen își revenea într-adevăr. Alteori, nu o făcea decât să plângă și mai tare. Iar în alte ocazii, îi arunca în cap cu ce-i venea la îndemână și nu mai vorbea cu el săptămâni în șir.

Își ținu răsuflarea, dar nu fu nevoie să se ferească.

– Bine, zise Maureen, ridicându-se în picioare și trecându-și degetele prin păr, într-o încercare de a se aduna, ca să se concentreze pe ceea ce aveau de făcut. Deci, să presupunem că timpul se întoarce și că unii dintre noi suntem aici ca să împlinim un jurământ. Atunci... cu ce seamănă asta? Când, mai exact, am făcut acel jurământ? Easa a pomenit despre jurământ în visul meu. Mi-a spus: „Urmează drumul care ți-a fost așternut dinainte și vei găsi ceea ce cauți. Odată ce l-ai găsit, trebuie să-l împărtășești lumii întregi și să îplinești promisiunea pe care ai făcut-o.“ Promisiunea asta... este ceva ce am făcut în ceruri? Este un jurământ către Dumnezeu? Un jurământ făcut unul către celălalt? Sau către noi înșine? Am stat cu toții într-o mare sală din ceruri și am plănuit toate acestea, zicând: bine, deci, ne vedem acolo, jos, nu cumva să întârziati!? Pur și simplu nu înțeleg!

– Maureen, la asta nu pot să-ți răspund. Este o problemă de credință în acest moment, să credem în ceva ce nu putem vedea și nici înțelege. Poate că este nevoie să găsim *Cartea iubirii* pentru a putea cuprinde cu mintea ce este ea cu adevărat.

O privi îndeaproape preț de o clipă, cu sentimentul tot mai acut al vinovăției, pentru că o bruftuluisese. Avea cearcăne mari și întunecate sub ochi și părea din cale afară de fragilă. A ei era o povară greu de dus pentru oricine și majoritatea oamenilor ar fi cedat cu mult timp în urmă. Poate că mersese prea departe.

– De câtă vreme n-ai mai dormit ca lumea?

– Defiinește ce înțelegi prin dormit, răspunse fata după un moment de pauză, strângând din umeri.

– Păi, te cunosc prea bine ca să spun o noapte întreagă, dar măcar câteva ore la rând?

– Nu-mi aduc aminte, zise, clătinând din cap. Nu de ceva vreme încoace.

– Creierul tău are nevoie de odihnă, ca să prelucreze toate informațiile pe care i le-ai dat, dar tu nu-i dai deloc prilejul să o facă. Trebuie să dormi.

– Ai dreptate, încuviință Maureen, dar nu pot să sufăr să iau pilule pentru somn. Nu fac decât să mă zăpăcească și să mă blegească. Nu mai sunt bună de nimic pe urmă. Îmi amortesc mintea și acum nu-mi permit să mi se întâmple asta.

– Ai încercat să spui rugăciuni?

– De ce oare nu m-am gândit la asta? răspunse ea cu un zâmbet vag.

– Ținând cont că te bucuri de acces direct către cei care trebuie să le audă, chiar cred că ar merita să încerci. Cere și ți se va da. Până atunci, eu o să mă duc acasă. Și mâine nu am de gând să vin decât dacă dimineată îmi spui că măcar ai încercat să dormi și că te-ai mărturisit Domnului Dumnezeuului tău. Ce zici de o așa motivație?

– Asta nu e motivație, e șantaj. Dar sunt prea obosită ca să mă mai cert cu tine. Așa că, bine, îți promit.

Fidelă promisiunii făcute, Maureen se lăasă în genunchi la marginea patului, exact așa cum obișnuia să o facă în copilărie. Îl rugă pe Easa să o ajute, să-i dea o clipă de odihnă și de alinare în tot acel zbucium. Știa că se poartă ingrat, după toată milostivirea cu care fusese binecuvântată, și îi părea cum nu se poate mai rău. Numai că, uneori, era peste măsură de greu, răspunderea o copleșea. Avea nevoie să se simtă mai ocrotită în toată această încercare.

La urmă făcu ceva ce nu mai făcuse de ani buni. Rosti *Tatăl nostru* și încercă să-și amintească exact cum se potrivea rugăciunea în cele șase petale ale rozei.

– Facă-se voia Ta, șopti ea. Pe bune, chiar asta vreau să spun. Și iartă-mă!

Se cocoță în pat și își îngădui acea eliberare pe care nu ți-o dă decât plânsul de unul singur, cât de mult și cât de tare simți nevoia să o faci. În acea seară, a ținut-o îndelung. Purta cu ea în suflet o litanie pe care avea nevoie să o parcurgă: durerea, nesiguranța și îndoiala, riscurile, toate acele lucruri care însoțeau experiențele miraculoase ce ajunseseră să facă zilnic parte din viața ei. Toate acele emoții și temeri pe care nu le putea înfățișa lumii, nici chiar celor mai apropiați. Mai ales, se pare, celor apropiați. Toți aveau nevoie ca ea să fie puternică, depindeau de forța ei. Aidoma Matildei, și ea era Cea Așteptată și nu avea nicicum voie să se îndoiască de asta, ori să se poarte mai prejos de acest statut.

Cea mai grea dintre toate era singurătatea. Părea o nerozie să spui că era singură, când atâta lume o iubea. Dar nu de lipsa iubirii suferea ea și pentru asta era recunoscătoare. Solitudinea ei venea din ceva ce ea nu putea controla, din sentimentul că nimeni altcineva, pe tot pământul, nu putea înțelege prin ce trece ea. Cum s-ar fi putut? Cum putea cineva cuprinde cu mintea ce însemna să fii în pielea ei? Să ai pe umeri răspunderea pe care ea o avea, fără să te lași copleșită, fără să te lași acaparată, într-atât încât să te paralizeze? Pentru că, în cea mai mare parte a timpului, nici nu-și putea permite să mediteze la profunzimea lucrurilor pe care încerca să le înfăptuiască ori măcar să se întrebe de ce tocmai ea era aceea care primise o asemenea misiune. Să o facă ar fi însemnat curată nebunie. În schimb, trebuia să trăiască numai în prezent, clipă după clipă, și să împlinească lucrarea așa cum îi era cerută, să fie suficient de puternică pentru a răzbi prin toate piedicile câte i se așezau în cale.

Aceasta era de fapt marea încercare pentru mintea și sufletul ei. Paradoxul vieții lui Maureen era că ei i se cerea să rămână sensibilă și vulnerabilă și deschisă afectiv, pentru a putea trăi experiența viziunilor, pentru a le putea auzi, pentru a putea să creadă în ele. În lumea dură, plină de cinism și de mult timp înstrăinată de misticism și de credință a secolului XXI, să săvârșești ceea ce i se cerea ei reprezenta un act de formidabilă tărie. Nu era ușor să le păstrezi pe toate.

De fapt, nici măcar nu-și plângea de milă, în adevăratul înțeles al acelor vorbe. Doar că și-ar fi dorit să mai existe măcar un singur om în lumea întreagă care să o înțeleagă și cu care să poată sta de vorbă despre acea povară. Poate că tocmai de aceea ajunsese să se simtă atât de apropiată de Matilda, cea care împărtășise și ea același destin ciudat, ce avea puterea de a fi deopotrivă miraculos și nemilos. Erau surori, ele două, dincolo de timp și de spațiu. Din păcate, Matilda murise de un mileniu și nu prea putea sta la palavre. Maureen spera doar că, dacă va continua să descopere faptele de viață ale Matildei, va obține mai multă consolare decât întrebări.

Epuizată de introspecții și de noianul de lacrimi, mai multe decât vărsase de bun timp încoace, începu să se simtă mai bine, deși obosită. Se rostogoli pe o parte și, pentru prima dată după mulți ani, căzu într-un somn liniștit și fără de vise, până în zori, când primele raze de lumină urcară deasupra Romei, dând strălucire marmurei Panteonului.

După ce ea părăsi biroul, părintele Girolamo rămase descumpanit. Nu se așteptase defel la o așa întâlnire cu Maureen și nici ca ea să ajungă la astfel de concluzii, mai ales atât de curând. Fie femeia era una dintre cele mai talentate dintre toate vizionarele pe care el le studiase, fie primea strașnică îndreptare divină pe calea pe care se pornise. Ambele scenarii îl interesau în mod deosebit.

Își luă de la gât cheia de care nu se despărțea niciodată și descuie sertarul biroului. Scoase de acolo profeticul manuscris și începu să-l răsfoiască încă o dată, strângând în toată această vreme cu tărie prețiosul relicvariu în mână.

Canossa – ianuarie 1077

Grigore și Matilda aveau nevoie de timp pentru a-și regăsi iubirea și pentru a se vindeca după pedeapsa pe care o suferise Henric. Chiar Dumnezeu avea să-i ajute, deoarece iarna era prea grea pentru ca papa să se poată întoarce la Roma. De fapt, Grigore al VII-lea găsisese o cale de a-și prelungi vizita până la șase luni de răgaz în Toscana, pentru a sta alături de soția lui, care-i purta acum copilul în pânțece.

Monahul benedictin Donizone va scrie mai târziu despre timpul petrecut de Matilda și Grigore în Canossa, spunând: „Precum Marta care l-a slujit pe Iisus, atentă, și precum Maria care a stat la picioarele lui Iisus, Matilda asculta fiecare cuvânt rostit de acest papă“.

La Canossa, au trăit împreună ca soț și soție, întrucât erau înconjurați doar de persoanele cele mai de încredere ale Matildei, toți membri ai ordinului, care juraseră să păstreze secretul despre soția și copilul papei. Astfel, în ziua în care Matilda a născut, era înconjurată de cei ce o iubeau cel mai mult.

Spre deosebire de prima naștere, acum se simțea în siguranță și în largul ei. Mai mult decât orice, era îndrăgostită pentru vecie de cel care era tatăl copilului, un copil care fusese conceput în mod „imaculat“, așa cum cere *Cartea Iubirii*, printr-o uniune plină de încredere și conștiință. Și, cum Isobel se pregătea să fie moașă, Matilda știa că ea și copilul vor fi îngrijiți cum se cuvine. Grigore a rămas în capelă, iar Conn i se alăturase, rugându-se ca nașterea să fie fără primejdii.

Băiatul a venit pe lume repede și fără un travaliu foarte greu pentru mamă. Era micuț, dar perfect alcătuit, iar strigătele lui puternice arătau că are plămâni puternici și că e sănătos. Matilda a suspinat ușurată când și-a luat la piept odorul. Era foarte recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că acest copil s-a născut în siguranță, atât de mult, încât nu putea, în acest moment de bucurie, să se gândească la viitor. Nu dorea să se gândească la trista realitate că nu va putea niciodată să recunoască public faptul că această ființă minunată era copilul ei. Lumea nu trebuia să știe niciodată că Matilda de Canossa născuse acest băiețel. Lumea nu trebuia să știe nicidecum că acest băiețel era fiul papei Grigore al VII-lea.

Matilda ținea copilașul aproape de obrazul ei, iar privirea lui părea mai înțeleaptă decât cea a unui nou-născut. Deodată, a rămas încremenită, dându-și seama că mai privise o dată acești ochi. Ochii primului ei copil o priveau, fetița pe care o numise Beatrice Magdalena, cu doar câteva minute înainte ca ea să treacă în lumea cealaltă.

Era oare posibil să fie același spirit, se putea oare ca același copil să se întoarcă la ea sub altă formă? Matilda era convinsă că ochii pe care îi privea erau aceiași cu cei pe care apucase să-i vadă atât de puțin înainte. Ochii erau cu adevărat oglinda sufletului, iar Matilda știa că mai văzuse această privire. Copilul ei se întorsese la ea într-un loc și într-un moment în care spiritul lui va fi în siguranță și îngrijit.

Timpul se întoarce.

Băiețelul, căruia îi dăduseră numele Guidone, a stat cu mama și cu tatăl lui până la întoarcerea lui Grigore la Roma. Matilda l-a ținut lângă ea până la sfârșitul verii, când a venit timpul ca ea să se întâlnească cu papa la palatul Lateran pentru a pune în aplicare planul elaborat pe care îl pregătiseră în timpul petrecut împreună. În ziua dinaintea plecării ei la Roma, Matilda și-a lăsat fiul în

grija călugărilor de la San Benedetto de pe Pad, călugări ai ordinului, care aveau să-l crească în ritul tradițiilor sacre ale poporului lor. Dacă Matilda nu putea să spună că era copilul ei, măcar îl va încredința lui Dumnezeu.

Capitolul cincisprezece

Roma, octombrie 1077

Regele Henric al IV-lea așteptase luni de zile în Lombardia, observând cu multă atenție poziția lui Grigore. Se confrunta însă cu multe probleme, deoarece ducii care îi ceruseră să se supună papei erau îngroziți de cât de repede întorsese roata regalelor. Dându-și seama, fără îndoială, că un asemenea om era lipsit de onoare, ducii rebeli ai Germaniei îl aleseseră pe Rudolf al Suabiei ca nou monarh. Această alegere era susținută de jumătate dintre teritoriile Germaniei, în timp ce cealaltă jumătate îi rămăsese loială lui Henric. Se anunța un război civil sângeros, dar acest lucru nu-l împiedica pe Henric să continue atacurile asupra lui Grigore și a Matildei.

La Canossa, în timpul petrecut împreună, cei doi plănuseră o strategie prin care proprietățile Matildei să fie protejate, dacă Henric decidea să le confişte în baza legii salice. După cum făcuse și tatăl lui, Henric ar fi putut încerca să pună mâna pe toată Toscana, deoarece făcea parte dintre feudele regelui Germaniei. Putea, de asemenea, să i le ofere lui Godefroi de Bouillon, moștenitorul legal al cocoșatului, în schimbul unui jurământ de loialitate și al unei părți foarte mari din dările cu care va fi împovărat

poporul din Toscana. Oricare dintre aceste variante ar și dus la un război între Italia și Germania. Oricare dintre aceste posibilități s-ar fi putut dovedi catastrofală pentru Matilda și pentru papă.

Pe când Matilda și însoțitorii ei se apropiau de Roma, Conn era lângă ea. Nu prea era sigur de primirea pe care avea să i-o facă populația Romei și intenționa să stea lângă ea, în cazul în care aceștia ar fi avut o reacție ostilă. Chiar și poziția lui Grigore în Roma era acum relativ nesigură, deoarece lipsa lui un timp atât de îndelungat nu fusese deloc privită cu ochi buni de cardinali și de familiile nobile care îl susțineau. Toți o învinovăteau pe Matilda, iar Conn se temea de ostilitatea lor.

– Deocamdată e liniște, remarcă la un moment dat.

– Mulțumită lui Dumnezeu.

Au mers în tăcere câteva clipe, apoi Matilda a continuat.

– Conn, vom trece peste asta. Cu declarația pe care m-am pregătit să o fac, cred că putem câștiga încă o dată sprijinul romanilor.

Conn rămăsese un timp pe gânduri.

– Ești sigură că vrei să faci asta? Este... un risc foarte mare, Tilda.

Matilda înghiți în sec. Era agitată din cauza deciziei pe care o luase și a declarației pe care avea s-o facă la Roma în ziua următoare, ca urmare a acestei decizii. Dar era, de asemenea, hotărâtă să-și ducă planul până la capăt.

– Este un risc pe care sunt pregătită să mi-l asum și cred că îl va salva pe Grigore. De altfel, este singura posibilitate pentru mine. Grigore este mai important pentru mine decât viața însăși, mai mult chiar decât Toscana. Aș risca orice pentru el.

Conn a dat din cap tăcut. Știa asta, fie că îi plăcea sau nu.

Astfel, chinuită de nesiguranță, contesa de Toscana se îndrepta către Roma, hotărâtă să-și salveze moștenirea, să întărească poziția lui Grigore și aceea a Bisericii pe care intenționau să o reformeze și să-l înfrângă pe odiosul Henric o dată pentru totdeauna.

Când Matilda de Canossa a ajuns la palatul Lateran, era înveșmântată elegant într-o rochie din catifea roșie împodobită cu blană de hermină și purtând coroana ducală de aur cu floare de crin peste voalul de mătase. Părea măreață și plină de bogăție ca o împărăteasă; apariția ei din acea zi va fi pomenită și înregistrată pentru posteritate de către scribi și artiști. De față cu toate familiile nobile ale Romei, care așteptau să audă declarația ei istorică, ea s-a ridicat și a citit cu voce tare următoarea proclamație:

Eu, Matilda, prin bunăvoința lui Dumnezeu care există, contesă de Toscana, las moștenire pentru binele sufletului meu și pentru binele neamului meu, Sfântului Scaun de la Sfântul Petru, prin mâna papei Grigore al VII-lea, toate bunurile și proprietățile mele legale și tot ceea ce am moștenit sau îmi aparține de drept sau ceea ce prin lege îmi aparține.

Imediat după ce ea a dat citire actului, printre cei ce erau prezenți s-a făcut liniște. Nimănui nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Era posibil așa ceva? Contesa din Toscana, cea mai puternică femeie din Europa, renunța la toate bogățiile ei lumești în favoarea Bisericii? Tocmai proclamase că toate proprietățile ei – care însumau aproape o treime din Italia și care erau cu siguranță teritoriile cele mai bogate și mai importante strategice – erau acum sub controlul absolut al lui Grigore al VII-lea?

Era un lucru șocant, neașteptat și strălucit. Dintr-o singură lovitură, Matilda proteja Toscana, întărea poziția papei și a Romei, în timp ce micșora drepturile lui Henric asupra teritoriilor italiene. Nobilii din Roma și cardinalii erau copleșiți de spectacolul formidabil de loialitate și generozitate, care nu mai fusese văzut până atunci. Grigore trebuia să fie cu siguranță un om binecuvântat și venerabil, mai mult decât vrednic de mitra papală, dacă asigurase Bisericii o donație atât de mare și neasemuită. Matilda a fost imediat proclamată salvatoarea Romei, iar strigătele răsunau din palatul Lateran:

– Dumnezeu să o binecuvânteze pe contesa Matilda! Să trăiască pentru totdeauna!

Matilda s-a mutat la Roma, petrecându-și următorii trei ani cu mult iubitul ei Grigore și organizând administrarea teritoriilor ei prin intermediul Bisericii. A cerut clauze speciale pentru ca mănăstirea San Benedetto de pe Pad să fie protejată de papă pentru totdeauna, deoarece aceasta era acum atât un loc important pentru ordin, cât și locuința fiului său. Matilda și papa au fost de nedespărțit în timpul pe care l-au petrecut în Roma împreună și, datorită generozității ei față de Biserică, nimeni nu îndrăznește să bârfească despre acest lucru. Prezența ei era acceptată, dacă nu întotdeauna venerată, datorită extraordinarei donații. Era o dovadă a iubirii ei eterne față de Sfântul Petru.

Donizone, scriind mai târziu despre zilele petrecute de Matilda și Grigore la Roma, spune: „Înțeleapta contesă a păstrat cuvintele acestui om binecuvântat în inima ei, precum regina din Saba păstra cuvintele sfinte ale lui Solomon“.

Matilda făcuse pe deplin împăcată declarația prin care dona toate proprietățile ei papei. La urma urmelor, el era soțul ei.

Reacția lui Henric față de planul straniu al Matildei și al lui Grigore de a dona Toscana tronului Sfântului Petru – Toscana lui – a fost să ceară din nou detronarea papei. De data aceasta, regele a mers mai departe ca oricând, numind un antipapă în locul lui Grigore. Guiberto, arhiepiscopul de Ravenna, care îl slujise și pe tatăl lui Henric, a fost ales papă de către episcopii germani schismatici.

Grigore a răspuns excomunicându-l pe Henric pentru a doua oară. Tot pentru a doua oară l-a excomunicat și pe antipapa Guiberto. Totul era pregătit de bătălie, iar Henric abia aștepta lupta. Dar de această dată era un conflict cât se poate de personal, iar

regele decisese că va răsuci cuțitul în rana verișoarei lui, diminuându-i autoritatea în locul cel mai sfânt pentru poporul ei: Lucca. Henric a cucerit Lucca întorcându-i pe oameni contra contesei și a papei, l-a alungat pe episcopul Anselmo și a confiscat proprietățile care aparțineau ordinului. Din fericire, *Libro Rosso* a fost salvată, iar Învățătorul și membrii mai vechi ai ordinului au plecat la San Benedetto de pe Pad, sub paza credinciosului Conn. Lucca a ieșit astfel din ducatul Toscanei, cerându-și independența, căci îmbrățișase ideile antipapei împreună cu lorzii schismatici ai Lombardiei, care erau loiali lui Henric. Matilda a fost răvășită de această pierdere, dar nu a avut timp să sufere, deoarece Henric își continua atacurile perfide, atât asupra Toscanei, cât și asupra papei.

Matilda avea de ce să fie îngrijorată. Darul făcut Bisericii o pune la adăpost de Henric, dar numai cât timp papa îi era loial ei și îi permitea să-și administreze liber teritoriile. Dacă Grigore era detronat și înlocuit cu antipapa lui Henric, ea risca să piardă tot ceea ce aparținuse familiei ei, ceea ce luptaseră să construiască și să apere. Iar Henric devenea tot mai puternic, întrucât ducii italieni, dintre care mulți se aliaseră cu contingentul schismatic încă din prima zi a investiturii lui Henric, se uniseră pentru a-l susține pe antipapă în speranța de a evita invazia forțelor germane.

Echinocțiul de primăvară al anului 1081 nu a fost un motiv de sărbătoare a aniversării Matildei, așa cum era în fiecare an. Ziua aducea vești periculoase și tulburătoare. Henric al IV-lea trecuse AlpII și se îndrepta spre Apenini cu o armată. Venea să revendice Toscana.

Matilda și Grigore au petrecut acea noapte în turnul ei din Isola Tiberina, discutând liniștiți ce aveau de făcut. Singura soluție era ca ea să se întoarcă imediat în Toscana și să se pregătească pentru apărarea pământurilor sale. Era un moment greu și trist, în care se gândeau la natura cumplită a situației în care se aflau.

Regele german năvălise cu o armie imensă și era nevoie de toate forțele Matildei – pe care Henric le diminuase sistematic în ultimii ani – pentru a i se opune.

– Nu știu când te voi mai vedea, porumbița mea, șopti Grigore, sărutând-o și îmbrățișând-o ușor.

Îi mângâia obrazul cu degetele lui lungi, își trecea printre degete șuvițele părului ei în timp ce vorbea. Părea că vrea să-și întipărească în minte cele mai mici trăsături ale chipului ei preaiubit.

– Războiul va fi tot mai greu. Dumnezeu te trimite în Toscana, dar vrea ca eu să rămân pentru a mă apăra la Roma. Trebuie să ne lăsăm în voia Lui, desigur, dar nu pot spune că o înțeleg.

În ochii ei luceau bobite înrourate de lacrimi. Îi luă mâinile în ale ei.

– Voia lui Dumnezeu s-a făcut, Grigore, așa cum trebuie de fiecare dată. Într-o zi, cândva, o vom înțelege, chiar dacă nu putem pricepe azi. Poate că aceasta este cea mai mare încercare prin care vom trece noi, ca suflete-pereche – încercarea lui Solomon și a reginei din Saba, de a ști că trebuie să ne despărțim, așa cum ne cere datoria, dar să știm, de asemenea, că nu vom fi niciodată despărțiți cu adevărat. Pentru că suntem legați în inimă și suflet, așa cum am fost de la începutul lumii. Iar ce a împreunat Dumnezeu...

– Omul să nu despartă.

Grigore termină propoziția și o cuprinse într-o îmbrățișare plină de încredere, iar spiritele lor se contopiră o dată pentru totdeauna în uniunea pasională a trupurilor lor.

Când Matilda s-a întors în Toscana, a cerut să fie pictat un tablou, un dar pentru Grigore. A cerut ca fiul ei să fie adus la Canossa. Guidone era acum un băiat de cinci ani, isteț și frumos, cu bucle negre și ochi cenușii, oglinda perfectă a tatălui său. Matilda îl ținea în poală, când îl putea opri din agitație, în timp ce

unul dintre monahii de la San Benedetto, un miniaturist foarte talentat, le făcea portretul. Cum tabloul trebuia să ajungă la papă în vremurile tulburi ale războiului, subiectul a luat forma picturilor Madonei cu Pruncul. Matilda purta mătăsurile ei albastre somptuoase, veșmintele de ceremonie, și-și acoperise părul cu vâlul, peste care își pusese coroana, semnul că este o urmașă a lui Carol cel Mare. Diadema aurie era împodobită cu flori de crin, iar coroana avea aceleași cinci bijuterii care se aflau și pe *Libro Rosso*. În partea de sus a pergamentului era înfățișată fortăreața din Canossa, iar o porumbiță perfect redată plutea deasupra imaginii mamei cu copilul ei.

Pentru un ochi neștiutor, acesta era un portret al Maicii cu Fiul ei, care arăta devoțiune totală. Pentru papa Grigore al VII-lea, era chipul iubit al soției lui, împreună cu fiul lor.

Destinul este ceea ce cauți. Destinația este ceea ce găsești.

Oricine caută trebuie să continue căutarea până când va găsi, deoarece căutarea este tainica sarcină care îi duce pe toți bărbații și pe toate femeile spre deplina împlinire. Ce s-ar întâmpla dacă ne-am opri toți din căutarea lui Dumnezeu? Lumea s-ar întuneca, pentru că nu am avea cum să înțelegem lumina.

Dar cei care știu că trebuie să caute l-au găsit deja pe Dumnezeu.

Atunci când îl găsim pe Dumnezeu, apare o neliniște, înțelegerea că tot ceea ce am crezut vreodată că este dincolo de iubirea lui Dumnezeu este o iluzie.

Și, în sfârșit, este uimirea. Uimirea că lumea creată de Voia Divină este perfectă și mai frumoasă decât ne-am închipuit vreodată.

Din Cartea Iubirii

Așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Roma, în prezent

– Guidone.

Maureen a fost prima care a rostit numele fiului Matildei, dar și lui Bérenger îi trecuse prin minte aceași idee.

Luase copiile documentelor trimise la Castel, arborele genealogic care începea cu un copil pe nume Guidone, născut la Mantova în 1077. Le arătă lui Peter și lui Maureen.

– Acum înțeleg, explică el. Când am primit acest document, am făcut niște cercetări pentru a descoperi cum ar fi putut Michelangelo să aibă legătură cu toate acestea. Am găsit mai multe referiri la faptul că el a susținut mereu, pe față, că e un descendent al Matildei de Toscana. A fost luat în răs pentru aceste afirmații, deoarece istoria consemnase că Matilda nu a avut decât o fiică – Beatrice, care a murit în ziua în care s-a născut. Michelangelo refuza să dea mai multe amănunte, insista doar că el știa cine este și că era descendentul Matildei.

– Deci el știa, rosti Maureen. Știa despre Matilda și Grigore și știa despre Guidone, pentru că de aici venea linia lui de descendență.

Bérenger a dat din cap.

– Arta va salva lumea? Acest lucru deschide o abordare absolut nouă a operelor de artă create de el, nu-i așa?

Maureen îl atinse ușor cu mâna pe Peter, care stătea lângă ea.

– Precum superba sculptură *Pietà* din bazilica San Pietro, care cu siguranță nu este o mamă cu copilul în brațe.

Peter a dat din cap.

– E posibil să ai dreptate, dacă ne bazăm pe acest lucru. Îți dai seama, desigur, că acest lucru ne pune în fața mult mai multor întrebări decât răspunsuri?

Maureen râse.

– Nu e așa mereu?

Dar întrebările despre contribuțiile lui Michelangelo la păstrarea adevărului erau nevoite să aștepte investigațiile. Poliția Romei venise să ia o declarație în legătură cu furtul din camera

lui Maureen. Deși ei considerau că era un jaf oarecare, Bérenger și Peter erau convinși că persoana care furase computerul și carnețelele căuta chiar notițele lui Maureen.

Ea nu știa ce să creadă, era doar foarte supărată din cauza pierderii, iar acum nu mai avea nici un mijloc prin care să-și noteze gândurile și visele. Poate chiar că avea să doarmă fără vise la noapte.

Extenuată după toate cele petrecute în acea zi, Maureen hotărî să se culce devreme. Se întinse în pat, iar ultimul lucru care i-a străbătut mintea a fost revelația șocantă că ea și Lucia Santos erau surori în spirit. Și visul nu a întârziat să apară. Viziunea care a urmat a fost mai vie decât oricare alta de până atunci.

Înainta prin ceață, acea perdea gri-argintie care se întindea peste câmpurile Irlandei în apropiere de coasta vestică. Era miezul nopții și străzile din Knock erau pustii. Magazinele de suveniruri cu rozarii din marmură de Connemara și ilustrate lenticulare își închiseseră de mult ușile pentru pelerini. Maureen mergea singură spre biserica dedicată Sfântului Ioan Botezătorul, cu clopotnița ei înaltă de culoarea cărbunelui, ce se înălța spre ceruri. Biserica strălucea în lumina lunii ce răzbătea prin ceață și, în timp ce se apropia de celebrul, fronton sudic, observa o strălucire fluorescentă care venea din partea stângă a zidului.

Cei trei s-au ivit pe rând, începând din stânga. Bărbatul mai vârstnic a apărut primul, într-un vârtej de lumină argintie. Era la fel cum îl descriseseră sătenii, acum o sută cincizeci de ani: cu păr cărunt și barbă. Prezența lui era însă amețitoare. Avea o energie care era mai degrabă paternă decât patriarhală. Gesticula spre cealaltă parte a zidului cu ambele mâini, ca și cum ar fi creat o nouă imagine din lumină, în dreapta lui Maureen. Acolo, lumina s-a făcut mai puternică și a apărut al doilea personaj.

Era bărbatul mai tânăr, cel pe care sătenii îl identificaseră ca fiind Sfântul Evanghelist Ioan. Se vedea limpede că este tânăr; având părul lung pe care artiștii din Evul Mediu și Renaștere îl desenau pentru a înfățișa un bărbat tânăr. Și el emana o energie puternică, dar aura îi părea foarte diferită de cea a bărbatului mai vârstnic. Tânărul era îmbrăcat în veșminte de ceremonie și ținea o predică. Maureen nu putea auzi cuvintele, dar păreau puternice, spuse din inimă și pline de iubire. Tânărul avea un farmec aparte, care i-a înmuiat inima lui Maureen în timp ce îl privea. Cartea pe care o ținea în mână se vedea acum mai bine, datorită luminii care strălucea: era enormă, dar tânărul o ținea într-o singură mână fără prea mare efort în timp ce citea din ea. Cartea era învelită într-un fel de piele de un roșu-închis, cu legături aurii. Cinci ornamente aurii în formă de X decorau coperta. Pe când Maureen încerca să studieze coperta cărții, o explozie puternică de lumină s-a produs în centrul zidului.

Ambii bărbați, cel mai în vârstă și cel tânăr, s-au întors spre centru, gesticulând către apariția care se forma cu o grație infinită din lumină. Era cea mai frumoasă femeie pe care Maureen o văzuse vreodată. Sublimă, elegantă, grațioasă, rochia ei era dintr-un fluid argintiu și era încoronată cu o aureolă din stele strălucitoare, iar crini albi și trandafiri roșii îi împodobeau veșmintele. Plutea deasupra celorlalți, angelică și diafană. Ca și bărbatul cel tânăr, și femeia părea că ține o predică. Stătea într-o poziție de autoritate absolută, era, evident, personajul central din acest tablou, transmițând un mesaj în tăcere, dar cu mare intensitate. Maureen privea încremenită, până când femeia s-a uitat deodată în jos și și-a ațintit ochii asupra ei, spunându-i câteva cuvinte pe care a putut să le audă:

– Nu sunt cine crezi tu că sunt.

Apoi a zâmbit, cu o expresie plină de lumina lunii și a stelelor; privind-o mai întâi pe Maureen, apoi pe bărbatul mai tânăr și în final pe cel mai vârstnic, după care și-a întins brațele spre ei. Cei doi s-au apropiat de ea, iar lumina a devenit mai puternică și

cele trei apariții s-au contopit într-o explozie de lumină strălucitoare și eternă.

Era mijlocul nopții în Roma, iar luminile proiectoarelor de pe Pantheon se stinseseră de mult. Maureen s-a trezit în camera întunecată, în contrast total cu viziunile luminoase care i se arătaseră în vis.

Visul ei despre Knock. Visul ei despre apariții. Visul ei despre femeia uimitor de frumoasă care i-a spus un singur lucru.

Maureen a aprins veioza de pe noptieră și s-a ridicat, frecându-se la ochi pentru a se trezi mai bine. Din instinct, a întins mâna după carnețel, apoi, și-a amintit de furt. S-a îndreptat spre mini-bar și a luat o sticlă de apă San Pelegrino și un carnețel de hotel; s-a așezat la birou și a scris: „Nu sunt cine crezi tu că sunt.“

Deci... cine era ea?

Maureen a deschis fereastra din care se putea vedea Piazza della Rotonda. Luna era în creștere, aproape plină, fiind singura sursă de lumină din piață. Frumoasa fântână clipoceă la orice oră din zi și din noapte, iar Maureen asculta sunetul apei care curgea când privirea i-a căzut pe obelisc, un monument adus din Egipt la Roma cu mari cheltuieli și eforturi, pentru construcția unui templu dedicat lui Isis. Zeița Isis era pentru egipteni marea zeiță a misterelor, mama zeilor. Isis, pe care atât romanii, cât și egiptenii o numeau Regina Cerurilor.

„Regina Cerurilor.“ Acest titlu fusese dat unui mare număr de entități spirituale feminine: Isis, Fecioara Maria, numeroase zeițe din aproape toate mitologiile orientale, precum Inanna din Sumer, Iștar din Mesopotamia, Asherah și izraelita chiar Maria Magdalena de către credincioșii ei eretici francezi.

Dar, dacă exista o Regină a Cerurilor, acest lucru nu presupunea că exista și un rege? Și că ar fi căsătoriți? Și egali?

Maureen se gândea cu atenție la visul din care tocmai se trezise, analizând fiecare detaliu al aparițiilor. Ordinea în care personajele

au apărut trebuia să fie importantă. Primul care se arătase în vis era bărbatul mai în vârstă.

„Tatăl.“

Următoarea apariție fusese a bărbatului mai tânăr.

„Fiul.“

Iar apariția finală, ființa feminină divină de o lumină și o strălucire atât de mari, încât nici măcar în starea de vis picioarele ei nu atingeau pământul.

„Sfântul Duh.“

Maureen înțelesese că sătenii irlandezi au avut, într-adevăr, cea mai binecuvântată și sfântă viziune. Dar ceea ce văzuseră ei nu era o viziune cu Fecioara Maria, soțul ei și Ioan Evanghelistul. Apariția de la Knock reprezenta Sfânta Treime.

Iar în acea treime, Sfântul Duh era cel mai important. Și era o femeie.

Maureen l-a sunat pe Peter cât de devreme a considerat că se poate. Din fericire, era treaz. Și fusese fascinat de visul ei.

– Sfântul Duh este vreodată considerat feminin, Peter? Pentru noi a fost întotdeauna „Spiritul Sfânt“ care este categoric nefeminin, dar nu cumva aceasta este o transformare târzie?

Peter îi confirmă că, într-adevăr, în unele tradiții se credea că Sfântul Duh era feminin, dar acestea fuseseră considerate „elemente extreme“ și deci, eretice. Sau nebunești.

– În limba elenă, cuvântul folosit pentru spirit este adesea *pneuma*, care are un gen neutru. Se presupune că este masculin, desigur. Dar există și savanți care argumentează că genul este diferit în alte limbi, mai ales în ebraică și aramaică și cred că și în siriană.

– Dar porumbița? întrebă Maureen. Sfântul Duh este adesea simbolizat astfel în artă, nu-i așa? Și porumbița nu este feminină?

– Ei bine, porumbița simbolizează Sfântul Duh pentru că apare la botezul lui Iisus în Iordan. Dar ai dreptate, de multe ori este un simbolism al feminității. Gnosticii credeau că Sfântul

Duh era o femeie, cu numele Sophia. Sophia este entitatea care reprezintă înțelepciunea divină feminină, un fel de zeiță, dar mai puțin umanizată. Este uneori reprezentată de o porumbiță.

Maureen se gândea la documentele despre Matilda.

– Precum în *Cântarea Cântărilor*? Porumbița mea? Neprihănită mea? Ar putea exista aici o conexiune? Se referă Cântarea cu adevărat la uniunea lui Dumnezeu cu jumătatea lui – să o numim soția sa din lipsa unui termen mai bun – și a lui Solomon cu regina din Saba?

Peter era de-a dreptul amețit și era doar 7.30 dimineța.

– Lasă-mă câteva ore să fac niște traduceri și voi termina până la prânz.

Peter se ținuse de cuvânt. La prânz, când a ajuns în camera de hotel a lui Maureen, era încărcat cu câteva dosare cu documente. Au împrăștiat hârtiile pe care Peter i le adusese să le analizeze pe tot biroul și pe patul din cameră. Înainte de a se cufunda în studiu, Maureen îl întrebă pe Peter despre rugăciunea cunoscută drept a Născătoarei de Dumnezeu.

– Nu trebuie să-ți amintesc de unde vine această rugăciune, pentru că tu m-ai învățat.

– Da, e din Evanghelia după Luca. Din capitolul întâi.

– Aha! Deci este o rugăciune canonică, așa cum este și *Tatăl nostru*. Dar numai parțial. La urma urmei, ce altceva m-ai învățat despre capitolul întâi din Evanghelia după Luca? Și ce mai știm despre Luca al nostru?

– Luca a fondat Ordinul Sfântului Mormânt, așa că noi încercăm să aflăm care ar fi fost motivația lui originală, corect? Bun, văd încotro ne îndreptăm. În Noul Testament, numele Mariei nu este rostit. A fost adăugat mai târziu. Rugăciunea, așa cum este spusă de îngerul Gabriel, era: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har; Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei“.

Maureen dădu din nou din cap aprobator.

– Cu siguranță, această rugăciune se referă în acest context la mama lui Iisus. Dar ce vreau să spun este: dacă rugăciunea nu este doar despre ea? Dacă ea este doar una dintre numeroasele femei alese pentru a întruchipa această formă a lui Dumnezeu? Este aspectul creator, fertil, matern care dă naștere noilor vieți. Și dacă numele ei nu a fost folosit în forma originală pentru că Luca ne indica astfel că această rugăciune este pentru toate femeile credincioase și iubitoare care concep copii, cum ne spune Matilda, cu încredere și conștiință? Adică, potrivit *Cărții Iubirii* și Evangheliei după Filip, definiția unei Imaculate Concepții.

Peter avea nevoie de timp să se gândească la toate acestea, așa că au hotărât că ar fi cel mai bine să parcurgă toate notele pe care le făcuse mai devreme și să vadă unde îi ducea noua teorie a lui Maureen.

– Să începem cu canonul tradițional, întrucât eu cred că acesta are impactul cel mai rapid și mai puternic. Am adus câteva exemple de probleme critice de traducere. Traducerea este totul, îi spuse el, scoțând două foi de hârtie. Mai întâi, vreau să-ți arăt un verset din Evanghelia după Ioan, 14.26, care ilustrează bine acest lucru. Iată traducerea canonică. Spune așa:

Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Peter ținea în mână o foaie pe care imprimase doar acel verset. Apoi îi întinse altă foaie, cu același verset într-o traducere diferită.

– Acum, iată varianta aceasta. Este o traducere din aramaică și se potrivește cu alta din siriană, găsită pe niște pergamente din mănăstirea Sf. Ecaterina din Alexandria de pe Muntele Sinai și care sunt datate dinaintea textelor grecești. Ce crezi despre asta?

Maureen citi traducerea mai veche cu voce tare.

– Dar Ea – Spiritul, Paracletos – pe care El o va trimite la voi, Tatăl meu în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile; Ea vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Maureen se așeză pe pat.

– Uau! Varianta aceasta pune foarte bine în evidență femininul. Se gândi un moment la cele auzite. Dar *Paracletos*? Ce înseamnă?

– Tradițional se traduce ca „mângâietor“ sau chiar „sfătuitor“. Dar cred că traducerea mai bună este „cel care mijlocește“. Așa că se poate afirma că aici Paracletos este mijlocitorul între oameni și Tatăl Ceresc.

– Care este un rol foarte feminin și matern, nu-i așa?

– Are legătură și cu un concept interesant din Vechiul Testament, acela al „Mângâietorului“. Iată aici un pasaj din *Isaia*, capitolul 66, care îl compară pe Iahve cu o mamă care își mângâie copilul. Cartea lui Isaia este plină de referiri la Dumnezeu care se poartă ca o mamă – Dumnezeu ca o mamă în chinurile nașterii, Dumnezeu ca o mamă care naște Israelul și îl apără. În ebraică, cuvântul folosit pentru Sfântul Duh este *ruach*, care poate fi masculin sau feminin, în funcție de context. În aramaică are corespondentul *ruacha*. Dar aici este categoric feminin.

Peter luă încă o foaie de hârtie, cu două traduceri.

– Știu că Pavel nu este favoritul tău, dar am aici un citat important din *Romani*, capitolul 8, care ne dă un motiv să ne oprim la el: „Duhul Însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu.“

– Compară asta cu versiunea din aramaică!

Îi întinse foaia lui Maureen, care o citi cu voce tare:

– Ea, Ruacha, adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Peter găsisese aceste documente în timpul cercetărilor pe care le făcuse în acea dimineață.

– Acum, uită-te la pasajul ăsta din Evanghelia lui Filip, care ne ajută foarte mult în căutarea *Cărții Iubirii*. Cred că acest pasaj este dovada incontestabilă.

Maureen se uita la textul copiat din Evanghelia gnostică a lui Filip. În partea de sus a paginii, Peter copiasse pergamentul în

coptă, rândurile fiind de la pagina 57, foaia 103. Traducerea lui Peter era alături:

Unii spun că Maria a fost lăsată însărcinată de harul Sfântului Duh.

Dar ei nu știu ce spun.

Cum poate femininul să însărcineze femininul?

Maureen și Peter rămăseseră muți, uitându-se unul la celălalt, lăsând textul să vorbească singur cu puterea lui simplă și pură. Maureen a rupt tăcerea într-un final:

– Oare totul se referă într-adevăr la ceva cu totul și cu totul diferit de tot ce am crezut vreodată, Pete?

– Adică?

– Ei bine, credeam că totul era cu scopul de a o răzbuna pe Maria Magdalena, de a face ca lumea să-și dea seama cine a fost ea și de ce este importantă. Ea a fost soția lui Iisus și prietena lui cea mai bună, partenera lui și urmașa aleasă. A adus creștinismul în Europa și a riscat totul, împreună cu copiii ei, pentru a vedea că această credință înfloarește și rezistă. Numai aceasta și este o hotărâre cât se poate de înaltă.

– Dar...

– Dar... dacă nu aceasta este ideea? Adică, da, contează, bineînțeles, este o idee, și încă una importantă. Dar poate nu este ideea supremă.

– Continuă!

– Probabil că Maria Magdalena este simbolul unui aspect mai larg. Probabil ceea ce reprezintă ea, mai mult decât soția lui Iisus în aspectul său uman, este faptul de a fi soția lui Iisus în aspectul său divin. El este Dumnezeu, iar ea este jumătatea lui Dumnezeu. Precum în cer, așa și pe pământ.

– Aspectul feminin al divinului?

– Da. Dar nu în forma tradițională, considerată păgână, a unei zeițe sau a unei zeități mai mici. Ci ca aspect a lui Dumnezeu.

Fața egală, feminină a lui Dumnezeu, dacă vrei. Jumătatea feminină, care completează jumătatea masculină a lui Dumnezeu. În acest caz, văzută sub forma Sfântului Duh.

Peter se gândea la acest lucru, uitându-se peste notițele pe care le făcuse mai devreme.

– Stai să-ți citesc ceva ce mi s-a părut foarte interesant. „S-a speculat chiar că numele lui Dumnezeu, Iahve, ar fi evoluat de la Ya-Hu, care înseamnă «porumbiță maiestruoasă» și care era numele unei vechi zeițe, soția lui Dumnezeu, numit El. Cei doi, El și Ya-Hu, s-au unit într-unul și au fost numiți în final Iahve, care mai târziu este cunoscut doar ca masculin.“ Acum să fim corecți, există multe alte teorii despre originile lui Iahve, iar aceasta este doar una dintre ele și cu siguranță nu este cea acceptată de savanți.

Maureen zâmbi.

– În ultima vreme, mi-am dat seama că prefer teoriile care nu sunt acceptate de învățați. Știi, scriitorul francez Louis Charpentier spunea că, atunci când istoria și tradiția nu coincid, poți fi sigur că istoria greșește. Sunt de acord cu el de data aceasta. Prefer să cred tradițiile care au rezistat în Franța și Italia vreme de milenii, în locul unui set de principii academice care au fost create pentru a susține puterea structurilor în locul adevărului.

Se îndreptă apoi către fereastră și o deschise ca să lase aerul de primăvară târzie să intre în cameră. Rămase un timp cu privirea ațintită asupra obeliscului zeiței Isis. În dreapta, la câteva sute de metri, erau o piață și o biserică dedicate Mariei Magdalena. În stânga, la aceeași distanță se afla o biserică în cinstea Fecioarei Maria, construită peste un templu dedicat zeiței înțelepciunii – Minerva la romani –, dar cunoscută și ca Sophia, Zeița Înțelepciunii Divine. În fața ei se afla un obelisc în cinstea lui Isis.

– Notre Dame, spuse ea brusc.

– Ce e cu ea?

Mintea lui Peter zburase de îndată la monumentul gotic din Paris.

– Nu catedrala. Ea. Notre Dame. Doamna noastră. De doi ani mă străduiesc să dovedesc că toate bisericile din Franța care se numesc Notre Dame sunt dedicate Mariei Magdalena, corect?

Peter a dat din cap aprobator. El o ajutase în această cercetare foarte convingătoare. Era limpede pentru amândoi că bisericile Notre Dame și bisericile unde se aflau statui cu Fecioara Neagră aveau toate legătură cu erezia Magdalenei.

– Ei bine, chiar sunt, sunt sigură de asta și la fel ești și tu. Dar dacă acesta nu este sfârșitul? Dacă toate „Doamnele noastre“ – fie că se numesc Magdalena, Fecioara Maria, Isis, Minerva sau Sophia – sunt aceeași persoană? Și dacă ele ne spun că Dumnezeu are un aspect feminin? Sau că Dumnezeu are o soție și o iubită? E posibil ca toate aceste altare să fi fost construite pentru a echilibra balanța? Știm că toate catedralele gotice – toate purtând numele de Notre Dame – erau temple în cinstea lui Dumnezeu. Dar nu cumva erau, de fapt, închinare aspectului feminin al lui Dumnezeu? Ea este Notre Dame. Ea este Doamna Noastră. În toate aspectele ei. Pentru că toate sunt importante, indiferent de ce personificare iau pe pământ.

Lui Peter îi venise o idee.

– Timpul se întoarce?

Dar nu avu timp să termine ceea ce avea de spus, întrucât fură întrerupți de o bătaie în ușă. Era Lara, fata de la recepție. Maureen primise un plic prin curier, iar ea urcase să i-l dea sus, crezând că este legat de dispariția genții și a laptoului.

Maureen îi mulțumi Larei și se întoarse în cameră. Recunoscuse imediat plicul și monograma ciudată. Textul „Slavă lui Ichtys“ era la fel. Acest mesaj era foarte simplu:

Facerea 1:26

Facerea 3:22

Amor vincit omnia,

Destino

Maureen vorbi prima:

– Uită-te la al doilea număr de verset. 3:22.

Peter i-o luase mult înainte. Era primul lucru pe care-l observase. De când Maureen îi povestise visul ei, era fixat pe „coincidența” zilei ei de naștere cu cea a Luciei Santos.

– Data nașterii tale.

– Știi versetul?

– Nu pot cita cuvânt cu cuvânt din *Facerea*, dar capitolul întâi confirmă crearea lumii, iar capitolul al treilea izgonirea din rai. Am mereu Biblia la mine, pentru referințe. Am doar versiunea canonică, dar mai târziu putem căuta versiuni și exprimări mai vechi.

– Începe cu primul verset din listă. *Facerea* 1:26.

Peter o găsi repede.

– *Facerea*: „Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!»“.

A dat pagina repede la capitolul al treilea, căutând versetul 22.

– Acest verset vine după ce Adam și Eva au mușcat din mărul din grădină: „Și Domnul Dumnezeu a zis: «Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!»“

Maureen râdea.

– Nu știi cine este Destino, dar vreau să-i mulțumesc pentru că mi-a făcut toată treaba.

Peter nu înțelegea.

– Adică?

– Ambele pasaje se referă la Dumnezeu în forma de plural. Să facem om după chipul *nostru*, după asemănarea *noastră*. Iată că omul a ajuns ca unul din *noi*. Aveam intenția să caut toate locurile din Scriptură în care Dumnezeu se referă la el la plural, iar acum nu mai trebuie să caut nimic.

Lui Peter, această coincidență i se părea mai degrabă supărătoare decât liniștitoare și avea puternice bănuieli că persoana care trimitea aceste indicii ar fi putut fi una și aceeași cu criminalul cu arma.

– Dă-mi să mai văd o dată bilețelul.

Maureen își îndreptă atenția asupra mottoului în latină.

– Și spune, de asemenea: *Amor vincit omnia*. Până și eu o știu pe asta. Dragostea învinge totul. Și apare în toate documentele despre *Cartea Iubirii* pe care Matilda le citează în memoriile ei. Dar acest vers nu este din Vergiliu? Iisus cita din poezia romană antică? Pentru că aceasta este o cale pe care nici eu nu pot s-o înțeleg.

– Nu cred că este chiar o cale, răspuse Peter, surprinzându-l. Uite, știu că eu ar trebui să fiu vocea rațiunii aici, dar acest lucru este fascinant. Dacă Iisus a primit o educație cu influență clasică, ar fi putut să afle despre Vergiliu, care trăise doar cu o generație înaintea lui. Mai mult, Vergiliu se spune că ar fi prezis venirea lui Iisus în aceeași operă, *Bucolicele*, în care apărea și sintagma „Dragostea învinge totul“. Se spune adesea că a patra carte a *Bucoliceilor* este despre naștere. Deci există o legătură puternică și, probabil, chiar și un efort intenționat de a adăuga acestei moșteniri încă o profeție mesianică. Sau ar putea fi doar ideea că acest concept al „dragostei care învinge totul“ este complet universal și arhetipal și continuă să se întoarcă și să fie adoptat de diferite generații în întreaga lume.

– Creând astfel încă un aspect a ceea ce ar putea însemna „Timpul se întoarce“.

Maureen clătină din cap, la semnătura din partea de jos a mesajului.

Destino.

Făcu o pauză, după care puse o întrebare căreia îi cunoștea deja răspunsul.

– Peter, ce înseamnă *destino* în italiană și în spaniolă?

– *Destino*? Poate însemna destin sau destinație, sau amândouă.

Înainte ca Maureen să aibă timp să se gândească la legătura dintre revelația lui Peter și visul ei cu Easa, sună telefonul.

Părintele Girolamo di Pazzi voia să o vadă pe Maureen urgent.

Vatican, în prezent

– Știi ce este asta?

Maureen, care se uita la paginile îngălbenite ale manuscrisului de pe biroul părintelui Girolamo, clătină din cap a neștiință ca răspuns la întrebarea preotului. Evident, nu știa ce reprezentau paginile, deci nu mințea.

– Privește cu mai mare atenție, insistă el. De fapt, aici, îi întinse o pagină. Ține asta și spune-mi ce crezi.

Maureen tresări puțin când atinse hârtia. Aceste pagini aveau putere. O putere reală. Se uită la versuri cu o mai mare curiozitate.

– Sunt în franceză. Îmi pare rău, dar nu vorbesc fluent limba.

– Nu contează. Nu trebuie să traduci cuvânt cu cuvânt versurile. Trebuie să le traduci cu inima. Încearcă!

Maureen citi primul rând în franceză.

– *Le temps revient*. Timpul se întoarce, murmură ea.

Părintele Girolamo a dat din cap.

– Știi ce înseamnă asta.

Maureen era aproape sigură că avea în mână o parte din *Libro Rosso* sau cel puțin o traducere veche. Dar nu putea recunoaște acest lucru. Dacă ar face-o, ar însemna să recunoască și că ei au manuscrisul Matildei și nu voia încă să facă acest lucru. Erau prea multe întrebări. Deși Peter era convins că părintele Girolamo era o persoană de încredere, Maureen nu avea încredere în nimeni din Vatican. Iar lui Peter nu i se permisese să o însoțească, lucru care părea suspect. Girolamo insistase ca întâlnirea să aibă loc doar între ei doi.

– Este... poezie? răspunse Maureen pe un ton nesigur.

Bătrânul încerca să-și domolească iritația care îl cuprindea și îi vorbea blând:

– Este o profeție. Scrisă în catrene. Poți citi mai mult?

Maureen se uită la versuri, cu mâinile tremurânde.

– Da!

Voia să strige la el. Putea să le citească și știa exact ce spuneau, ce însemnau și cine le scrisese. Pagina pe care o ținea în mâini reverbera în corpul ei.

– *Choisi...*

Maureen mormăi cuvintele într-o franceză ce părea medievală sau de la începuturile Renașterii.

– Ceva despre a fi ales. Sunt multe cuvinte aici despre iubire... doar atât pot traduce. Îmi pare rău.

Părintele Girolamo o atinse ușor pe mână.

– Nu te grăbi, copila mea! Citește cu atenție și relaxează-te! Nu voiam să te presezi atât de tare.

Scoase apoi o altă pagină, care părea să fie prima din manuscris.

– Spune-mi ce crezi despre asta.

Era o pagină cu o dedicație și putea descifra că dedicația era adresată papei Urban al VIII-lea. Dar se opri când văzu următoarea propoziție: „Les Prophéties de Nostradamus.“

– Nostradamus? Întrebă Maureen confuză.

– Da, da. Toate au fost atribuite faimosului francez.

Maureen nu putea să aibă nici o reacție, nu putea să arate că știa că acestea nu erau opera unui doctor francez din Provence din secolul al XVI-lea. Dar nu a fost nevoită.

– Dar, după cum știai, părintele Girolamo îi făcea cu ochiul în mod conspirativ, aceste profeții nu sunt opera faimosului francez. Spune-mi, ce altceva crezi că ar putea însemna „Les Prophéties de Nostra Damus?“

Despărțise numele în silabe intenționat, făcând-o pe Maureen să-și piardă răsuflarea.

Ascunse în văzul tuturor. Profețiile lui Nostra Damus.

– Profețiile... Doamnei noastre.

Maureen o sună pe Tammy pe mobil în timp ce trecea prin piața Sfântul Petru, în căutarea lui Peter.

– Îi datorăm scuze lui Nostradamus, spuse ea când auzi vocea prietenei sale, de la castelul din Arques.

Maureen continuă cu explicațiile despre cele aflate în biroul părintelui Girolamo.

– Nostradamus nu a fost un plagiator. El păstra profețiile. Pe apăra și oferea o cale pentru ca oamenii din timpul lui să înceapă să le înțeleagă. Și nu putea să iasă și să spună „acestea sunt profețiile fiicei lui Iisus“ când Inchiziția stătea la pândă dincolo de graniță. Le-a ascuns la vedere, sub numele lui – numele pe care familia lui îl luase când se convertise la un anumit ordin al creștinismului. Și este un Ordin cu O mare.

A încheiat conversația când l-a văzut pe Peter, promițându-i lui Tammy să o sune mai târziu și să-i povestească tot ce descopereau rapid în Roma.

Părintele Girolamo era foarte mulțumit de întâlnire. Deși știa că Maureen avea rețineri, i-a observat totuși reacția sinceră când a văzut paginile manuscrisului. Va fi răbdător și blând cu ea și va aștepta. Era aproape sigur că pura ei curiozitate o va aduce la ei pentru mai multe informații.

Salerno, 1085

Grigore al VII-lea era pe moarte.

Ultimii ani din viața lui îi pusese răputnic la încercare credința. Dacă ar fi putut să fie alături de Matilda în timpul acestor încercări, ar fi îndurat orice i-ar fi pus Dumnezeu în cale, dar trecuseră opt ani de când erau despărțiți, din acea ultimă noapte în Roma. Lucru ciudat, într-un fel, amândoi știuseră că aceea era ultima lor noapte împreună. Când Matilda i-a trimis portretul, la

întoarcerea ei în Toscana, era felul ei de a recunoaște că nu aveau să se mai întâlnească în carne și oase, cel puțin nu în acest loc în acest timp. Deși era o regină războinică, Matilda avea un dar mistic. Știa că se despărțiseră pe veci.

Dar știa, de asemenea, la fel cum știa și el, că despărțirea lor era doar fizică. Sufletele lor erau unite, inimile și visurile lor erau una. Matilda dovedise de nenumărate ori că avea cel mai loial și mai devotat suflet. Când Henric a ajuns în Roma, Matilda i-a trimis pe toți bărbații pe care îi putuse aduna din Toscana pentru a-l apăra pe Grigore. Când nu au mai rămas destui bărbați în Toscana, și-a vândut tot ce avea și a cumpărat mercenari din întreaga Europă. Și-a topit până și bijuteriile, totul, cu excepția inelului pe care îl primise la aniversarea ei de șaisprezece ani. A scotocit prin toate mănăstirile și bisericile ei și a topit tot ce putea fi folosit pentru a cumpăra susținere pentru papă. În ultimii doi ani, Matilda din Toscana își risipise complet avuțiile și își distrusese poziția pentru apărarea bărbatului pe care îl iubea și a cauzei lor comune. Disperarea ei supremă era că toate acestea nu erau de ajuns, că ea nu putea să-l salveze.

După o bătălie lungă și sângeroasă, Henric reușise să-l detroneze pe Grigore și să instaleze un papă-marionetă pe tronul Sfântului Petru. Grigore a fost exilat în orașul Salerno, unde familia lui deținea multe pământuri. A încercat să-i atragă de partea lui pe aliații normanzi, dar puterea lui Henric era acum prea mare în Italia. Grigore nu mai era papă și cu asta viața lui se sfârșise. În exil, Grigore nu putea să-i scrie celei pe care o iubea și nu putea să salveze Roma de tiranul care se numea rege. Își pierduse voința să continue, iar o boală care îl epuiza pusese stăpânire pe trupul lui.

A chemat unul dintre puținii oameni în care avea încredere și l-a rugat să scrie o ultimă scrisoare, sperând ca aceasta să ajungă la destinație prin teritoriile devastate de război. I-a dat omului una dintre puținele comori pe care le mai avea, un inel de aur cu o gravură cu cuarț a Sfântului Petru, și i-a cerut să jure că va avea grijă ca inelul și pachetul pe care îl trimitea cu

el să ajungă la destinație. Faptul că mesagerul era un om onest și îndrăzneț era ultimul dar al lui Dumnezeu către Grigore al VII-lea înainte ca acesta să părăsească această lume, pe 25 mai 1085.

Ultimele cuvinte ale papei Grigore al VII-lea, consemnate de un scrib, au fost: „Am iubit dreptatea și am urât nedreptatea. Astfel, mor în exil“.

Canossa, iunie 1085

Vestea morții lui Grigore a ajuns la Matilda prin Conn, dar pentru ea nu era ceva nou. Știa când se întâmplase, chiar și minutul din zi.

– Nu-ți pierzi jumătatea sufletului fără să simți acest lucru în fiecare părticică din ființa ta, spuse ea încet. Îl plâng de săptămâni întregi. Cu mult înainte ca vestea să fi ajuns în Canossa.

Conn a dat din cap. Fusese plecat dintr-o luptă într-alta și nu se aflase lângă ea ca să o consoleze așa cum ar fi dorit. Suferea ca o regină care își pierduse regele, dar care știa că are obligația de a continua de dragul poporului ei.

– Tilda, un mesager a adus azi un pachet. E din Salerno.

Matildei i se tăie respirația; nu se aștepta la așa ceva. Era aproape imposibil ca un mesager să vină de la Salerno, pe lângă Roma și prin Toscana, în acele vremuri de război. Faptul că ajunsese în siguranță se datora, în mod categoric, protecției divine. A luat pachetul de la Conn și l-a deschis cu grijă, șoptind o rugăciune de mulțumire pentru sosirea a ceea ce îi oferea o ultimă clipă împreună cu iubitul ei.

Pachetul conținea portretul ei împreună cu Guidone, imaginea în albastru pictată în chip de Fecioara cu Pruncul, pe care i-o trimisese lui Grigore cu patru ani în urmă. Lângă ea se afla scrisoarea, iar Matilda, cu mâini tremurânde, a început s-o citească:

Iubita mea, neprihănită mea, porumbița mea dulce...

Ce dor îmi e de tine, ce mult am suferit din cauza lipsei tale în această perioadă de încercare. Deși Dumnezeu ne-a supus la încercări groaznice, nici una nu e mai grea pentru mine decât să știu că nu pot să-ți spun cât de recunoscător ți sunt pentru tot ceea ce ai făcut, ai dăruit și ai sacrificat pentru viziunea noastră asupra iubirii și egalității. Știu cât de tare te-au marcat toate acestea, cât ți-au chinuit poporul. Mă rog de multe ori pe zi ca Dumnezeu să aibă grijă de tine și credința ta să-ți aducă pacea.

Cum zilele mele pe pământ se împuținează – probabil că atunci când vei primi această scrisoare, dacă o vei primi, voi fi alături de Mama și de Tatăl nostru în ceruri – voiam să-ți înapoiez acest portret. Pentru că este singurul obiect care m-a ținut în viață în înfiorătorul meu exil. Această imagine a forței tale și a promisiunii lui Guidone mi-a dat speranță când eu nu mai aveam. Această amintire a frumuseții tale și a naturii secrete a iubirii mi-a dat putere. Acest portret este singura și cea mai de preț avere pe care o am în viață și acum, când voi muri, nu vreau să se piardă. Astfel ți-o înapoiez, ca să știi ce a însemnat ea pentru inima și sufletul meu în acești ani cât a fost a mea.

Ultimele mele cuvinte către tine, iubita mea, sunt acestea: nu plânge moartea mea. Bucură-te de ea! Pentru că acum voi putea să fiu alături de tine în fiecare zi și nimic – nici o forță a omului pe pământ – nu mă va mai putea ține departe de tine. Și voi lupta alături de tine pentru adevăr și dreptate.

Semper. Întotdeauna.

Conn, care rămăsese în spatele ei în timp ce ea citea scrisoarea, a lăsat-o singură când a văzut că trupul începuse să-i tremure. Pe când se îndepărta grăbit prin hol, pentru a-i oferi singurătatea de care avea nevoie, hohotele ei de plâns au început să răsună prin zidurile de piatră ale fortăreței din Canossa. Niciodată, în întreaga lui viață, n-avea să audă ceva mai sfâșietor decât bocetul Matildei.

Vă spun vouă că există doar două porunci care trebuie să fie respectate neîncetat de toți bărbații și, toate femeile, și acestea sunt:

Iubește-l pe Dumnezeu, Creatorul tău din Ceruri, din toată inima și din tot sufletul.

Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși, căci toți bărbații și femeile sunt aproapele tău și, iubindu-i pe ei, îl iubești pe Dumnezeu. Atât de mulți caută pământescul și nu-și dau seama că privesc divinul în fiecare zi; pentru că divinitatea este în fiecare dintre noi.

Dacă toată omenirea ar trăi tot timpul după aceste două porunci, nu ar exista războaie, nedreptate și suferință. Acestea nu sunt legi pentru cumpătare sau exerciții, sau sacrificiu. Ele sunt legi ale iubirii.

Cât de simplă este voia adevărată a Domnului!

Cei ce au urechi de auzit să audă.

*Din Cartea Iubirii,
așa cum a fost păstrată în Libro Rosso*

Capitolul șaisprezece

Mantova, 1091

*M*irosul de metal al sângelui îi umplea nările Matildei, făcând-o să-și țină respirația, pentru a nu i se face greață. Trupele lui Henric distruseseră mare parte din Toscana, jefuind, arzând și violându-le pe femei cu o sete de răzbunare care depășea orice închipuire. Casa unde copilărise Matilda fusese atât de profanată, încât era de nerecunoscut. Sângele băltea pe străzile pe care cadavrele toscanilor ei iubiți erau împrăștiate, hăcuite; familii întregi, de la bătrâni la copii, fuseseră spânzurate de grinzile exterioare ale caselor lor, ca semn al urii. Henric era hotărât ca Mantova, fortăreața cea mai mare și mai puternică a Matildei, să fie ultima victimă a lipsei ei de credință față de rege.

Dacă Matilda s-ar fi îndoit vreodată de acest lucru, îndoielile au dispărut când a văzut una dintre atrocități.

Pășind printre cadavrele arse, Matilda și Conn împreună cu un grup de oameni dintre cei mai curajoși căutau supraviețuitori. Ajunseseră în apropierea uneia dintre cele mai mari vile de la marginea orașului, aflată pe o mare întindere de pământ agricol. Matildei îi sări inima din piept. Cunoștea această vilă. Era a unei

verișoare îndepărtate ale ei din Lorena, o femeie pe nume Margareta. Matilda nu o cunoștea bine pe această verișoară, așa cum ar fi vrut, pentru că fusese mereu prinsă de îndatoririle ei. Avea acum motiv să regrete că nu se opriase niciodată să viziteze această casă, să stea de vorbă cu verișoara ei și să-i cunoască familia. Era una dintre cele mai dure lecții ale vieții, ca oamenii să nu-și dea seama câte ocazii de iubire și prietenie se pierd, până când e prea târziu.

Matilda știa că Margareta și soțul ei erau credincioși devotați, deoarece Beatrice îi vorbise adesea despre ei. Cuvintele mamei sale despre credința rudelor ei îi răsunau în urechi în timp ce se apropia de casă. În mod ciudat, soldații lui Henric nu arseseră vila, așa cum făcuseră cu celelalte. Ușa era sfărâmată și se vedeau urme clare de vandalism și prădare, dar clădirea era intactă. Matilda se întreba de ce fusese cruțată această casă și voia să intre, rugându-se cu disperare să găsească un semn de viață sau o speranță. Conn, suspicios și protector cu ea ca de obicei, a insistat să intre înaintea ei în locuință.

Conn era un bărbat călit în războaie, dar chiar și pentru el priveliștea care îi aștepta la intrare era de neînchipuit, i se tăia seara. Două femei ucise, probabil Margareta și fiica ei, erau legate ca niște animale, dezbrăcate, cu gâturile tăiate. Atât femeia, cât și fetița, care nu avea mai mult de zece-unsprezece ani, aveau vânătaii albastre pe coapse, o mărturie tăcută și îngrozitoare despre ceea ce se întâmplase aici în mijlocul unui război în care bărbații își pierduseră omenia. Conn s-a întors, ca să o împiedice pe Matilda să intre, dar era prea târziu. Ea era în spatele lui, ținută de loc de oroarea care i se înfățișase, plângând în hohote. În ciuda durerii copleșitoare pe care o simțea sau poate chiar datorită ei, observase că și mama, și fiica aveau părul roșcat.

– Roagă-te cu mine, Conn! Să ne rugăm pentru surorile noastre, ca sufletele lor să fie împreună în ceruri și ca niciodată să nu mai cunoască durerea.

Conn a dat din cap, dar glasul care a răspuns nu era al lui. Venea dintr-un colț întunecat, răgușită și blândă.

– Mă voi ruga eu cu tine.

Matilda a tresărit, iar Conn și-a dus mâna la sabie din reflex, dar au așteptat amândoi nemișcați.

Din umbre s-a târât afară un om, aplecat și dărâmat. Odată fusese stăpânul mândru și puternic al acestei feude, dar violența la care fusese supus împreună cu familia lui îl copleșise. Când Matilda s-a uitat în ochii lui, a văzut limpede că sufletul acestui om era la fel de distrus ca și trupul lui. Bărbatului nu-i mai rămăsese decât un singur ochi. Celălalt fusese scos de un pumnal german.

Bărbatul, care se numea Ugo de Manfredi, a fost dus la Canossa pe o targă, iar trupurile soției și fiicei lui, înfășurate în giulgiuri, au fost trase în spatele lor pe un cărucior, pentru a fi înmormântate cum se cuvine. Matilda l-a îngrijit chiar ea pe Ugo, încercând să-i vindece și spiritul, nu numai trupul rănit. Iar el i-a povestit coșmarul pe care îl îndurase în mâinile forțelor germane.

Soldații înconjuraseră casa și dărâmaseră ușa. I-a văzut venind, dar nu destul de repede pentru a-și putea salva familia. Deși femeile se ascuseseră sub o saltea, au fost descoperite până la urmă, pentru că una dintre iscoadele germane le văzuse pe câmp cu câteva zile înainte. Și-a amintit de ele datorită culorii neobișnuite a părului lor, și le amintea deoarece comandantul lor îi răsplătea cu generozitate pe cei ce găseau trofee de război atât de splendide și speciale. Ugo i-a amintit Matildei că soția lui făcea parte dintr-o familie nobilă din Bouillon și că tatăl ei venise aici în slujba lui Bonifaciu când ea era o copilă. Copleșită de sfârșitul groaznic pe care îl avuseseră aceste femei care erau rude cu ea, contesa asculta amintirile înfricoșătoare ale lui Ugo.

El fusese prins primul. I s-a cerut să-și declare loialitatea: față de depravata din Toscana sau față de regele lor, Henric, ales de divinitate? Ugo avea sânge și spirit toscan și nu ar fi jurat strâmb

niciodată și, cu siguranță, nu împotriva femeii care asigurase pacea și prosperitatea acestei regiuni așa cum făcuse și tatăl ei înainte. A jurat loialitate Matildei, știind că doar moartea îl putea aștepta. Dar nu l-au ucis. L-au schingiuit, dar l-au lăsat în viață. După ceea ce a fost forțat să vadă, Ugo își dorea să-i fi fost dată binecuvântarea morții. Omul s-a oprit de câteva ori în timpul povestirii, deoarece evenimentele erau mai îngrozitoare decât forța lui de a le povesti.

Când soția și fiica lui au fost găsite, au fost dezbrăcate și legate, în așteptarea comandantului forțelor. Acesta era, evident, un bărbat important și le-a cerut ambelor femei să jure supunere regelui. Dar soția lui Ugo a afirmat că este rudă cu Matilda și negreșit loială contesei lor binevoitoare. Nici ea nu voia să jure împotriva Matildei, iar ochii lui Ugo s-au umplut de lacrimi când a povestit cu ce curaj afirmase fiica lui că ea este toscană și rudă cu contesa. Din nefericire, femeile au plătit cel mai mare preț pentru loialitatea și curajul lor.

Comandantul arogant și tiranic al trupelor și-a făcut primul poftele cu ele, apoi le-a aruncat celorlalți cincisprezece soldați. Nu toți au vrut să profite de femei, dar șeful lor a insistat, hotărât să-și bată joc de ele în modul cel mai violent posibil. Soldații erau în mod clar înspăimântați de el și i-au ascultat ordinele. În tot acest timp, Ugo era ținut în cameră și forțat să privească orografia la care erau supuse soția și fiica lui mult iubite.

Dacă Dumnezeu avusese vreun pic de milă pentru Ugo, a fost făcând ca ambele femei să fie inconștiente înainte ca gâturile să le fie tăiate. Probabil erau deja moarte. Ugo era aproape sigur că fiica lui murise în timpul bățăilor care însoțeau violurile, pentru că liderul o luase cu el ca să-și satisfacă plăcerile în acea seară. Dar a renunțat după ce a cercetat-o mai bine, deoarece fata era prea rănită pentru a-i folosi la ceva. Așa că a dat ordinul ca ele să fie ucise ca niște animale într-o măcelărie. În același timp, a dat un al doilea ordin, de a-l „marca“ pe Ugo într-un fel care să

arate lumii ce se întâmplă cu cei care sunt atât de nebuni încât să declare loialitate Matildei și să-l renege pe Henric.

Ultimul lucru pe care Ugo și-l amintea, chiar înainte ca lama pumnalului să se apropie de ochiul lui, era figura comandantului, trupelor care stătea în fața lui. Bărbatul arogant l-a scuipat în față, înainte de a rosti sentința: „Ți-am permis să trăiești pentru a transmite un mesaj desfrânatei mele verișoare. Spune-i Târfei din Toscana că voi pângări fiecare oraș pe care ea îl consideră al ei și fiecare femeie care pretinde că îi este loială, exact la fel, până când îmi va implora iertarea în genunchi. Acesta este singurul motiv pentru care îți las limba, trădătorule“.

Apoi, îngâmfatul conducător al trupelor care au violat și ucis femeile din neamul Manfredi a dat semnalul pentru ca soldatul lui să-l muteze pe stăpânul casei. Și regele Henric al IV-lea a ieșit cu pași apăsați din casă, nerăbdător să vadă ce alte trofee de război îl așteptau în Mantova.

Următoarea lui țintă a fost tot una personală, pe care abia aștepta să o prade el însuși: mănăstirea din San Benedetto de pe Pad. Aceasta era sanctuarul spiritual al Matildei, „Orvalul ei din sud“ și un monument închinat familiei lui Bonifaciu. Era o dulce răzbunare s-o lipsească de ea.

Cu peste două mii de ani înaintea nașterii Domnului nostru, în Franța exista o sculptură a unei femei care ținea un copil pe genunchi. Poporul păgân din aceste locuri a primit o mare profeție, o revelație de la preoții druizi că o fecioară va da naștere unui zeu, iar acel zeu va aduce lumină și adevăr în lume. Aceste triburi păgâne se numeau carnuți, și de la ei se trage numele orașului care se va ridica mai apoi în jurul acestei coline: Chartres.

Se credea că sculptura fecioarei și a copilului avea proprietăți miraculoase; fusese, sculptată în trunchiul unui păr și urcată

pe o colină despre care se știa că este sacră, deoarece sub ea se afla ceva ce carnuții numeau *vouivre* – Spirit Divin, un curent de energie puternic și purificator care ieșea uneori la suprafață din pământ și care avea punctul culminant chiar în acest loc. Oamenii locului știau că spiritul divin era artera prin care curgea sângele vieții pământului. Astfel, colina sfântă care marca însuși pulsul pământului a devenit un loc de inițiere spirituală pentru triburile de pe întreaga întindere a Europei, care veneau aici în pelerinaj pentru a simți curentul curgând prin venele lor. Esența acestui șuvoi stimulează divinul din fiecare bărbat și femeie. Nu poate fi explicată, dar cine a simțit-o n-o poate uita niciodată. Spiritul este trezit în acest loc, unde oamenii devin cu adevărat *anthropos*, adică realizați pe deplin și integrați complet în corpul, mintea și spiritul lor.

Sporind sacralitatea acestui loc deosebit, aici se afla și un iaz, o prăpastie adâncă în pământ, plină cu apa fermecată din pânțele Femeii care era Pământul. Mama sfântă a noastră, a tuturor era venerată aici de la începuturile omenirii și era cunoscută sub multe nume. Pentru carnuți ea era Belusama și sub acest nume ne spune povestea pe care am venit să o auzim. Belusama era soția și tovarășa lui Dumnezeu, despre care tribul carnut spunea că este Unul și că nu poate fi cunoscut. Ei îi spuneau Belen, nume legat de echinocțiul de primăvară, momentul în care ziua și noaptea sunt într-un echilibru perfect, de aici și numele echi-nocțiu, care înseamnă că noaptea are aceeași lungime cu ziua; întunericul și lumina trăiesc în armonie.

Belen avea alături de el o soră-mireasă, soră pentru că era celalaltă jumătate a sufletului său și mireasă pentru că era cea pe care o iubea. Aceasta era minunata Belusama. Se știa că Belen stăpânea cerul și aerul, iar soția lui stăpânea pământul și marea, pentru că zeul masculin al cerului cuprinde zeița feminină a pământului într-o uniune sacră naturală. Împreună formau un întreg. Pământuri au fost sfințite în numele lor, multe pământuri,

iar din această poveste trebuie să se știe că regiunea unde a fost fondat orașul Chartres și unde spiritul divin curge prin pământ în curentul lui sacru și tămăduitor a fost denumită în cinstea soției lui Dumnezeu. De-a lungul timpului, această regiune a fost numită Belusama, apoi La Belusa, iar în final în limba franceză a ajuns să aibă forma sub care o cunoaștem astăzi: La Beauce. Astfel, după originile sale, Chartres este „pământul sfânt al triburilor carnite care trăiau în regiunea sfântă a Mamei noastre a tuturor, La Beauce“.

Sculptura din lemn de păr era o reprezentare a Belusamei, soția neprihănită a lui Dumnezeu, care va crea o nouă viață în forma unui copil? Era ea și era mai mult decât atât. Era o reprezentare a principiului feminin divin în creație și așa va fi pentru totdeauna.

Este imaginea feminină a lui Dumnezeu.

Legenda Pământului Sfânt de la Chartres și La Beauce
Păstrată în *Libro Rosso*

Canossa, 1091

Libro Rosso era în siguranță în Canossa și Învățătorul la fel. Mergea mereu la San Benedetto de pe Pad, dându-i învățătură fiului Matildei, când se află că Henric se apropia de Mantova. Ordinul a avut suficient timp pentru a ascunde ceea ce rămăsese din obiectele lor, cele care nu fuseseră topite sau vândute pentru apărarea lui Grigore al VII-lea. Fiul Matildei împreună cu câțiva călugări, s-au refugiat în siguranță pe dealurile de lângă Florența unde, cu zeci de ani înainte, un călugăr sfânt pe nume Giovanni Gualberto fondase un nou ordin. Ordinul, numit vallambrosan, era format din benedictinii cei mai severi, recunoscuți de abatele de la Cluny ca fiind cei mai sfinți dintre călugării lui Dumnezeu. Din acest motiv, regele Henric al IV-lea nu a îndrăznit să le facă

nici un rău, iar mănăstirea de la Vallambrosa a fost declarată teritoriu neutru și a devenit un refugiu sigur pentru călugării Matildei care au ales să meargă acolo.

Acești călugări ai ordinului se vor uni în final cu vallambrosanii benedictini, creând o filosofie hibridă secretă, cu reguli monastice stricte și principii eretice, pe care Matilda o va susține până la moarte. Vallambrosanii vor prelua proprietățile din Florența ale Sfintei Treimi, unde ea își petrecuse adolescența, în cadrul învățăturilor Ordinului. După patru sute de ani, importanța acestui lucru – susținerea financiară a Matildei și rezistența celor mai sfinte învățături ale ordinului – va deveni vizibilă, pentru că Sfânta Treime se va dezvolta în pânțele din care s-a născut Renașterea.

Matilda își petrecuse dimineața compunând o scrisoare de danie către Sfânta Treime, un document legal care asigura că sprijinul financiar va continua pentru ordin din Roma în cazul morții ei. Făcând aceasta, ea își folosea toate cunoștințele despre lege; de aceea, când a terminat de scris documentul, se simțea neobosită. Nu-și putea permite să se odihnească acum, când pământurile și oamenii ei erau într-o primejdie atât de mare, așa că îndată ce a pus penița deoparte, pentru a lăsa cerneala să se usuce pe document, a pornit în căutarea lui Conn, ca să discute strategia militară. Henric prădase San Benedetto de pe Pad și jefuise și distrusese tot ce mai rămăsese din Mantova. Doar în Canossa mai erau în siguranță și era nevoie să se asigure că fortăreața e apărată până în dinți tot timpul.

Unul dintre oamenii lui Conn a venit să o anunțe pe Matilda că acesta fusese văzut îndreptându-se spre capelă. Ea observase că el petrecea mult timp acolo de la masacrele din Mantova. Când Matilda a ajuns la capelă, ușa era deschisă și ea l-a văzut pe Conn rugându-se în genunchi, având în față *Libro Rosso* și lângă el pe Învățător. Ea a așteptat tăcută până când ambii bărbați au dat să se ridice; atunci a intrat în încăpere.

Învățătorul era foarte bătrân acum, după o viață atât de lungă, dar nu arăta prea diferit de momentul în care Matilda îl întâlnise pentru prima oară, pe când era doar o fetiță. Părea obosit și probabil puțin epuizat, dar era într-o formă fizică remarcabil de bună pentru un bărbat de vârsta lui. Și anii nu îi afectaseră deloc spiritul sau mintea.

– Intră, copila mea dragă, intră!

Matilda intră în capela ei, închinându-se în fața frumoasei statui în mărime naturală a lui Iisus și a iubitei lui Maria Magdalena, după care se apropie să-l sărute pe Învățător pe obrazul cu cicatrice. Se uită la Conn, care părea rușinat, ca și cum ar fi fost prins făcând ceva foarte nepotrivit și cu siguranță rușinos.

– Cei doi prieteni pe care îi iubesc cel mai mult în lume, zâmbi Matilda, adăugând cu o notă de curiozitate în voce, dar ce ar putea face ei împreună?

Înțelesese că acolo se plănuia ceva, dar nu știa prea bine ce.

Învățătorul se uită la Conn, care se făcuse atât de roșu la față, încât s-ar fi putut confunda cu părul Matildei:

– Înainte de a-ți vorbi despre decizia pe care a luat-o Învățătorul, și eu alături de el, trebuie să-ți spun o poveste, surioară.

Era stilul lui Conn, să aibă de spus câte o poveste de fiecare dată în momentele dificile, așa că Matilda nu a fost surprinsă la auzirea acestui răspuns, dar avea presimțirea că aceasta va fi o poveste diferită de toate celelalte spuse de el. Învățătorul s-a scuzat și i-a lăsat pe amândoi în capelă, pentru a vorbi în liniște.

După aproape douăzeci de ani în care păstrase taina, bărbatul numit după războinicul celt de odinioară, Conn al celor o sută de băătăi, i-a spus Matildei povestea lungii sale călătorii pentru a găsi o nouă viață în Toscana.

Conn, care se născuse și fusese botezat cu numele Conchobar Padraic McMahon în regiunea Connacht, a plecat din vestul

Irlandei când avea doar cincisprezece ani, după ce un atac al vikingilor i-a distrus satul. Cu trei ani înainte, el intrase într-o mănăstire și se dedicase studiului limbilor clasice și religiei. Iubea învățătura, trăia pentru ea și, fiind unul dintre șapte frați, vocația de călugăr a lui Conn fusese rapid acceptată de tatăl lui, care avea acum un copil mai puțin pentru care să se îngrijoreze. Când au năvălit barbarii, Conn fusese trimis la o mănăstire mai înspre nord, pe râul Galway, ca să aducă cerneală și pergamente pentru manuscrisele pe care novicii învățau să le înțeleagă. Așa că era la adăpost când furtuna a izbucnit din Scandinavia.

Deși majoritatea vikingilor fuseseră alungați din Irlanda de marele rege Brian Boru în 1014, mai rămăseseră câteva regiuni izolate pe care războinicii violenți ai Nordului continuau să le atace. De obicei, ei, atacau așezările de pe râuri, nu numai pentru că acolo se aflau mai multe bogății, ci și pentru că se aflau pe căile cele mai ușoare de scăpare pentru corăbiile înguste și rapide ale vikingilor. În unul dintre aceste atacuri de pe râul Shannon, satul lui Conn fusese distrus, majoritatea locuitorilor, inclusiv părinții, surorile și frații lui, fiind măcelăriți.

Mănăstirea lui Conn a fost și ea jefuită și arsă din temelii; călugării blânzi și învățați care deveniseră a doua familie pentru el fuseseră hăcuți. Conn era acum orfan cu adevărat. Era peste puterile lui să-și vadă satul și mănăstirea distruse. Și-a înmormântat familia și frații călugări cu mâinile lui, apoi s-a hotărât să părăsească Irlanda. Nu mai putea rămâne într-un loc unde asemenea violență era la ordinea zilei, când el nu-și dorea decât singurătatea și studiul.

Amintindu-și de zilele mai fericite petrecute alături de frații lui întru credință, gândurile tânărului Conn s-au îndreptat către un călugăr din Gallia care fusese oaspetele mănăstirii. Călugărul era cel mai învățat bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Era fascinant și plin de înțelepciune. În plus, era blând și iubitor, calități neobișnuite la un cărturar. Conn îi iubea pe toți frații lui călugări

din mănăstire, chiar și pe severul abate care îl bătea adesea când îl prindea că-și bagă nasul în mitologiile păgâne celtice consemnate în bibliotecă. Dar acest călugăr francez era primul bărbat cu adevărat sfânt pe care Conn credea că l-a întâlnit. Călugărul, care i-a spus că nu are nici un nume, i-a povestit despre învățătura pe care o primise într-un loc numit Chartres, unde se afla o școală a spiritului cum nu era alta pe lume. Când călugării mai în vârstă dormeau, Conn stătea treaz și îl asculta pe francez vorbind în termeni care erau evident eretici. Totuși, el nu era șocat de punctul de vedere al străinului. Era fascinat, recunoscând un adevăr ciudat în felul cum îi prezenta lucrurile acesta și fiecare revelație îl făcuse să tânjească după altele la fel.

Oaspetele i-a vorbit lui Conn despre un bărbat pe nume Fulbert, care era episcopul din Chartres, precum și despre forța din spatele mării școli de pe lângă catedrală. Când catedrala a ars din temelii în 1020, într-un incendiu probabil intenționat, Fulbert a fost cel care a reconstruit-o într-un stil romanic tradițional. A angajat cei mai buni artiști, care și-au concentrat eforturile asupra criptei sfinte de sub catedrală. În criptă se aflau o fântână străveche, despre care se spunea că este cea mai sfântă de pe pământ, și sculptura în lemn de păr sfințită a Fecioarei, numită Doamna noastră de Sub Pământ. Fulbert a apărat și a păstrat toate acele obiecte cu cea mai mare grijă.

Călugărul francez vorbea despre învățăturile marilor greci, mai ales despre cele ale lui Platon și Socrate și despre o metodă de predare numită dialectică, una dintre artele liberale acceptate. Dialectica era metoda argumentului civilizat, iar prin această metodă oamenii erau învățați să gândească și să analizeze astfel un argument și un contraargument. Prin intermediul acestei metode s-a format cel mai important elev al lui Fulbert, cel ce va rămâne în istorie cu numele Berengar din Tours. Deși Berengar a moștenit conducerea școlii din Chartres la moartea mentorului său, Fulbert, lupta lui necruțătoare cu Biserica i-a stricat reputația.

Berengar se opunea doctrinei transsubstanțierii, credința Bisericii că pâinea și vinul sfinte ale cuminecăturii se transformă într-adevăr în trupul și sângele lui Iisus odată ce sunt sfințite, argumentând că acesta trebuie să fie un concept spiritual și nu unul fizic, citând părinți ai Bisericii și un „text antic misterios” pentru a da mai multă credibilitate opiniilor sale.

Textul tainic pe care călugărul îl numea *Cartea Iubirii* îl obseda pe tânărul Conn în timp ce asculta poveștile oaspetelui francez. Acesta îi dezvăluise doar taina că măreața carte fusese scrisă chiar de mâna Domnului că fusese adusă în Franța de Maria Magdalena după răstignire. Urmașii ei protejaseră cartea și învățăturile ei timp de un mileniu. Dar climatul religios în Franța se schimba, devenind tot mai puțin tolerant și mai dogmatic, iar învățături adevărate, dar secrete deveneau periculoase. Credințioșii *Cărții Iubirii*, creștinii puri care vor deveni cunoscuți cu numele de catari, au fost forțați să caute în pământ căi tainice de a-și continua învățăturile. În timpul neoplatonismului, al filosofiei și al dialogurilor grecești, învățăturile eretice au continuat în regiunea La Beauce. Multe dintre principiile controversate de la începuturile creștinismului au fost rescrise în greacă pentru a putea fi prezentate ca învățături, nu ca erezii.

În unul dintre aceste dialoguri, Berengar din Tours a adus pentru prima dată în discuție transsubstanțierea. Explicându-i acest lucru lui Conn, călugărul i-a împărtășit încet o învățătură din *Cartea Iubirii*, recitând din documentul eretic:

Ce este trupul meu? Trupul meu este Cuvântul, Adevărul Logosului.

Ce este sângele meu? Sângele meu este Răsuflarea, exaltarea Spiritului care animă trupul.

Oricine primește Cuvântul și Răsuflarea a primit cu adevărat hrană și îmbrăcăminte.

Pentru că acestea reprezintă mâncarea, băutura și veșmintele.

Această pâine este trupul meu și este Cuvântul Adevărului.

Acest vin este sângele meu și este Răsuflarea Spiritului.

Conn era uluit. Deși aceste cuvinte erau fără îndoială eretice, erau nespuse de frumoase. Și mai ales era logic pentru el că Iisus folosea trupul și sângele, pâinea și vinul, ca metafore pentru o perspectivă mai spirituală a împărtășaniei.

Cu toate acestea, Biserica nu găsea această perspectivă deloc atrăgătoare. Protestele din Franța și apoi din Roma aproape l-au distrus pe Berengar, care a fost închis de regele francez pentru erezie și și-a petrecut restul vieții într-o luptă continuă cu autoritatea Bisericii.

Conn visa la ziua în care va putea cunoaște alți oameni ca acest călugăr francez și ca profesorii lui extraordinari, care puneau totul în joc în numele adevărului și înțelepciunii. A jurat că într-o zi va merge la acea școală și, după ce ai lui au fost masacrați de vikingi, a încercat să-și îndeplinească acest vis. Spera să găsească pacea pe care o căuta în școala din Chartres.

Tânărul Conn a plecat, așadar, spre Sud și a vândut cerneala scumpă și pergamentele unei mănăstiri de lângă Tralee. Din banii obținuți în urma vânzării și-a cumpărat un loc pe o corabie care se îndrepta spre teritoriile normanzilor în Gallia. De acolo, va ajunge la Chartres ori călare, ori pe jos. S-a rugat la Dumnezeu să-l ierte pentru că folosisese bunurile mănăstirii pentru a se întreține, dar nu avea alte mijloace în acel moment și a jurat să facă lucruri bune drept ispășire. Astfel, a ajuns la destinație, la intrarea în catedrala lui Fulbert, reconstruită în locul clădirii distruse de curând, ce data din secolul al IX-lea și care, și ea, fusese construită pe un loc considerat de mii de ani pământ sfânt.

Conn a petrecut aproape zece ani la Chartres, iar inteligența lui ascuțită l-a ajutat să devină expert în neoplatonism, în limba greacă și în meditație, toate acestea fiind aspecte ale teoriei și doctrinei religioase și ale istoriei europene. Dar erezia a fost cea care i-a atins spiritul și a prins rădăcini în el. Învățăturile din *Cartea Iubirii* au devenit rațiunea de a trăi a lui Conn. Aceste învățături nu erau predate oricui. Făceau parte din școala secretă a misterelor,

care funcționa în umbra școlii oficiale din Chartres. O persoană putea obține admiterea la această școală prin fapte bune și predispoziție puternică spre înțelepciune. Conn era un elev uimitor și într-un timp foarte scurt a devenit un mare cunoscător al învățăturilor tainice.

Învățăturile despre labirint erau esențiale pentru această școală, iar Conn parcurgea cele unsprezece circuite în fiecare zi, înainte de a-și începe studiile. În acele timpuri, în catedrală nu exista un labirint. Exista o grădină-labirint, construită din pietre, care era foarte folositoare. Acest labirint era construit după modelul celui al lui Solomon, cu un centru rotunjit în care inițiații să se roage când ajung acolo. În centrul acestei grădini-labirint, în umbra structurii reconstruite a lui Fulbert, Conn a primit viziunea care urma să-i schimbe cursul vieții.

Totul a început cu o viziune a arhanghelului Mihail, mesajul luminii care înfrânge întunericul. Mihail purta sabia înflăcărată, sabia adevărului și a dreptății, în timp ce plutea deasupra labirintului și deasupra lui Conn. Îngerul i-a amintit că numele lui, Micha-El, înseamnă „Cel care este asemenea lui Dumnezeu“. Apoi Conn a văzut o fetiță, care avea probabil nouă sau zece ani, cu un păr roșu-arămiu și cu o energie extraordinară. Era atacată de forțe nevăzute, iar Mihail și-a dus sabia deasupra capului fetei pentru a împrăstia întunericul care amenința să-i facă rău. Apoi s-a întors și i-a vorbit lui Conn.

— Iată, aceasta este misiunea ta. O vei apăra pe această fată, pe această fiică a lui Dumnezeu, mai presus de orice altceva și oricât timp va fi nevoie. Vei deveni fratele ei și cavalerul ei protector, vei fi așa cum eu sunt pentru tine, un înger al luminii care înfrânge întunericul. Dar să nu faci vreo greșală, aceasta este bătălia binelui împotriva răului și vei fi chemat să lupți împotriva răului. Această copilă te așteaptă în Toscana. Du-te acolo unde trăiește ducele de Lorena, în Florența, iar acolo vei găsi menirea ta de a o proteja.

Conn era consternat. Era, fără îndoială, o viziune de o asemenea limpezime, un mesaj atât de pur, încât nu putea face altceva decât să-l urmeze. Își dedicase zece ani din viață pregătirii spirituale intense pentru a primi exact asemenea mesaje clare. Dar viața de luptător cu siguranță nu era pentru el. Deși era puternic și athletic și era bine dezvoltat pentru vârsta lui, nu voia să fie soldat. De ce nu-i oferise Dumnezeu șansa de a rămâne la Chartres și să devină profesor acolo? De ce avea El o asemenea dorință dacă acesta nu era destinul lui? Era un moment de criză spirituală pentru Conn, pentru că în *Cartea Iubirii* este scris că visele noastre ca oameni nu sunt accidentale, nu sunt întâmplătoare. Sunt mijloacele prin care sufletul nostru ne amintește ce trebuie să facem în această lume pentru a îndeplini promisiunea făcută lui Dumnezeu. Atunci de ce dorea singurătatea și pacea școlii, atunci când i s-a spus că războiul era chemarea lui? De ce iubea Chartres mai presus de rațiune și nu voia nimic mai mult decât să trăiască și să moară în umbra binecuvântatei catedrale și a școlii ei de înțelepciune?

Lui Conn aveau să-i trebuiască mulți ani să înțeleagă complet răspunsul și acest lucru era un element-cheie al învățaturii. Este adevărat că adesea descoperim înțelesurile și motivele pentru care se întâmplă lucrurile mulți ani după ce acestea ne-au schimbat cursul vieții.

Conn îi făcuse o promisiune lui Dumnezeu și voia să o îndeplinească. Dar, pentru a fi demn de a o apăra pe această mică prințesă, trebuia să dobândească el însuși calități de războinic. Astfel, Conn a devenit un mercenar, luându-și slujbe peste tot în Europa pentru a învăța de la cei mai mari căpitani de pe continent. După ce a fost supranumit Conn al celor o sută de Bătălii, a hotărât că este pregătit să o găsească pe Matilda în Florența. După ce a primit slujba pentru ducele Godefroi, Conn a așteptat, urmărind-o pe micuța contesă, pe ascuns, până în ziua când ducele

Godefroi l-a căutat și i-a cerut să devină instructorul ei în mânuirea armelor.

Din ochii lui Conn curgeau lacrimi când îi mărturisea Matildei ce mult o iubea, că ea era într-adevăr surioara lui de suflet și că apărarea ei era datoria cea mai sacră și onorabilă pe care putea să o aibă. Iar apoi i-a spus restul, iar ea a înțeles astfel de ce plângea.

Conn o părăsea pentru a începe următoarea fază a destinului lui și pentru a-și realiza visul suprem. Urma să meargă la Chartres împreună cu Învățătorul. Și luau *Libro Rosso* cu ei pentru a o duce într-un loc foarte bine apărat, unde avea să fie în siguranță și departe de Henric o dată pentru totdeauna.

În cinstea tradiției celor din Lucca legată de Volto Santo, a fost construit un car pentru a transporta *Libro Rosso*, exact în același fel în care Chipul Sfânt fusese purtat cândva de-a lungul Italiei. Matilda le-a oferit doi boi albi ca zăpada, care să tragă carul în care va fi transportată Arca Noii Alianțe spre noua ei casă. Călătorii vor trebui să fie foarte atenți când vor trece prin regiunile distruse de război din nordul Italiei cu încărcătura lor valoroasă. Arca se afla într-o cutie simplă de lemn, pentru ca valoarea conținutului să rămână ascunsă. În arcă a fost făcut un fund fals în care era ascunsă *Libro Rosso* și o altă structură a fost realizată pentru a depozita Arca. Un pictor a creat o imitație a vălului Veronicăi, făcut să pară imprimat cu chipul lui Iisus pe mătase albă. Era un joc spiritual pentru ordin, deoarece chipul imprimat pe vâlul Veronicăi era numit adesea Volto Santo, la fel ca și tezaurul lor din Lucca. Această copie a fost pusă deasupra arcei ca o măsură de siguranță: în caz că erau opriți de trupele germane, aveau să spună povestea acestui vâl sfânt și să declare că îl duc din Italia în Franța pentru a fi la adăpost în mănăstirea de la Cluny. În ciuda violenței lor barbare din acest război, era puțin probabil ca vreun soldat german să atace călugări care duceau

moaște atât de sfinte. Mai mult, ei plecau din Italia, nu intrau.

În final, pentru ca războinicul Conn să pară foarte convingător în chip de călugăr, s-a ras în cap. Când Matilda l-a văzut pentru prima dată astfel, a izbucnit în lacrimi.

– Of, Dumnezeuule, chiar mă părăsești.

Se aruncă în brațele lui, plângând ca un copil. Conn a îmbrățișat-o, jucându-se cu părul ei, alintând-o în limba lui celtă, pentru ultima oară.

– Te părăsesc doar temporar. *Le temps revient*, surioară. Știi că familiile de suflet nu se despart niciodată cu adevărat. Te voi vedea curând, oriunde hotărăște Dumnezeu. Se trase și o prinse de bărbie cu mâna lui uriașă. Vei fi apărută cum se cuvine. Arduino este un strateg mai bun decât am fost eu vreodată, e cel mai bun conducător militar din Italia. Dacă cineva te poate ajuta să-ți recucerești teritoriile din mâinile lui Henric, acesta este Arduino. Și ai un nou câine de pază, nu-i așa? Unul care te va apăra fără teamă.

Se referea la Ugo Manfredi, soțul verișoarei ucise a Matildei, omul care fusese mutilat. În timpul convalescenței, Ugo stătuse mult timp cu Conn. Își petrecuse aproape întreaga viață ca fermier, iar munca îl făcuse să fie puternic și viguros. Și era inteligent. Această combinație îl va transforma într-un războinic eficient, unul absolut neînfricat, pentru că nu mai avea nimic de pierdut. Odată însănătoșit, Ugo a devenit o forță fizică de care trebuia să se țină seama, iar acea forță era cu totul devotată contelei toscane care pusese unguentele vindecătoare cu propriile mâini pe ochiul lui.

Matilda nu era supărată pe Conn pentru această misiune. Departă de ea gândul acesta, dimpotrivă, era recunoscătoare că *Libro Rosso* și Învățătorul vor dispune de cea mai bună apărare din Europa. La plecare, i-a dat lui Conn un pachetel:

– Ia-o cu tine. A fost alături de mine de când m-am născut și am simțit întotdeauna că a avut grijă de mine. Acum va avea grijă de voi doi.

Conn a desfăcut pânza care acoperea vechea statuie, încă foarte frumoasă, a sfintei Modesta. Ochii i s-au umplut de lacrimi și șopti:

– Mergem amândoi acasă.

Matilda i-a luat mâna în mâna ei și a început recitarea sfântă care se cuvine iubirii în toate formele ei, un jurământ pe care el îl știa la fel de bine ca și ea.

*Te-am iubit înainte
Te iubesc astăzi
Și te voi iubi din nou.
Timpul se întoarce.*

Au rostit împreună aceste versuri, pentru ultima oară, printre lacrimi.

Capitolul șaptesprezece

Vatican, în prezent

*M*aureen pășea acum cu un alt scop în bazilica San Pietro, acela de a se închina femeii pe care venise aici să o vadă de la început și pe care simțea acum că o cunoaște foarte bine – miraculoasa, înălțătoarea și puternica Matilda de Canossa, contesa Toscanei.

Versiunea completă a autobiografiei Matildei se încheia cu plecarea lui Conn și a Învățătorului spre Chartres. Se pare că Matilda și-a pierdut interesul pentru consemnarea detaliilor vieții ei după acel moment. Grigore murise, iar sfătuitorul ei spiritual și cel mai bun prieten o părăsise pentru a merge în Franța. Și Anselmo murise, iar Isobel conducea ordinul în Lucca. Matilda a continuat să lupte împotriva lui Henric și pentru Toscana și mai ales pentru a proteja tronul Sfântului Petru de influențele seculare. A făcut toate aceste lucruri pentru că făcuse o promisiune lui Dumnezeu, ei înseși și poporului ei. Și nu s-ar fi odihnit până ce acea promisiune n-avea să fie îndeplinită.

Autobiografia Matildei avea mai multe pagini, dar acestea erau cele mai apropiate de scrierile care marcau evenimentele

cele mai importante. Una care ieșea în evidență pentru Peter era „*Scrisoarea de la Patricio, care pleacă din Orval spre Chartres*“. Scrisoarea nu spunea de ce Patricio abandona iubita mănăstire de la Orval, dar Matilda se va zbate pentru a-și păstra teritoriile din Lorena, ceea ce însemna că probabil era un loc periculos pentru aliatul ei.

Peter voia să cerceteze viața ulterioară a Matildei, să afle sfârșitul poveștii pentru Maureen, care devenise obsedată de conțesa toscană. Ea ținea foarte mult să știe dacă Matilda a aflat vreodată dreptatea în ceea ce-l privește pe Henric al IV-lea, iar Peter era foarte fericit să-i spună că da. A durat mulți ani, dar Matilda a câștigat până la urmă războiul pentru Toscana și împotriva lui Henric. Soția lui Henric și chiar fiul lui au venit în tabăra Matildei până la urmă, căutând refugiu în Toscana de tiranul Henric, care abuzase fizic de soția lui cu o asemenea violență, încât ea l-a chemat la judecată. Documentele istorice arătau că împărăteasa Adelaide, o prințesă rusoaică, o implorase pe Matilda să o apere după ce i-a povestit ororile înclinațiilor sexuale ale lui Henric, printre care se numărau orgii și liturghii negre.

Maureen era șocată de acest aspect al poveștii Matildei. Ea fusese o luptătoare pentru drepturile femeilor cu sute de ani înainte ca acest termen să fie înțeles de toată lumea. Se pare și că Matilda a fost prima femeie care a cerut o înțelegere prenuptială, așa cum a fost prima femeie care a adăpostit victime ale violenței domestice și le-a protejat de făptuitori – chiar dacă cel care abuza de ele era regele însuși.

Încet și cu grijă, cu strategia unui maestru al jocului de șah, Matilda a reconstruit Toscana. Puterea ei politică și averile i s-au refăcut treptat și apoi a încercat să cucerească pământurile lui Henric din Italia. În toamna anului 1092, purtând legendara armură din cupru, Matilda a condus o armată împotriva trupelor lui Henric, care furase zona din jurul Canossei de prea mult timp.

Această luptă a fost, conform tuturor înregistrărilor istorice, un exemplu de strategie militară. Matilda, ajutată de Ugo de Manfredi și de Arduino della Paluda, a înfrânt Germania. Apoi, după ce au recucerit cetatea familiei, armatele toscane i-au izgonit pe germani din majoritatea teritoriilor Matildei în cursul următorilor trei ani și ea a domnit fără dușmani, tot restul lungii ei vieți.

Odată cu recăpătarea puterii politice, Matilda a susținut cauza noului papă, care îmbrățișase ideile lui Grigore, și hotărârea lui de a separa papalitatea de influența puterilor seculare. El era un apărător înverșunat al independenței Romei și un adversar de neclintit al amestecului regalității în problemele spirituale. Matilda a avut toată viața o relație apropiată cu acest nou papă, Pascal al II-lea. Asemănarea dintre numele lui și numele de familie al lui Maureen nu trecuse deloc neobservată. Legăturile ei cu această poveste apăreau continuu, de unde nu te-ai fi așteptat.

Maureen s-a apropiat de mormântul din marmură, plină de venerație pentru splendida femeie care era înfățișată acolo. Ținea mitra papală și cheile Bisericii pentru că acolo locuise și condusesese aici împreună cu cel pe care îl iubea. Împreună, ei îi reprezentau pe Solomon și pe regina din Saba în timpul lor și probabil erau chiar o imagine a lui Iisus și a Magdalenei, a lui El și Asherah. Erau întruparea conceptului sfânt „Timpul se întoarce“.

Și Bernini, marele maestru baroc care moștenise desenele Sfântului Petru de la Michelangelo, știa acest lucru. El a creat un desen puternic și elegant care avea să păstreze taina în marmură, pentru cei ce au ochi de văzut.

Arta va salva lumea.

Atingând cu mâna marmura rece, sculptată de un artist care știa mai mult decât spunea, Maureen examina imaginea unei scene din viața Matildei, înfățișată pe mormânt. Înainte nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Era evenimentul din Canossa, când Henric își cerea iertare în genunchi. Papa Grigore al VII-lea era în prim-plan

pe tronul lui. Matilda, desigur, stătea lângă el, așa cum o făcuse la propriu și la figurat de-a lungul întregii lor vieți împreună.

Povestea Matildei o inspira pe Maureen mai mult decât oricare altă poveste pe care o cercetase, cu excepția probabil a istoriei strămoașei lor, Maria Magdalena. Matilda, cu dedicarea ei nemaîntâlnită față de egalitatea tuturor bărbaților și femeilor înaintea lui Dumnezeu, cu pasiunea ei pentru caritate și pentru îmbunătățirea vieții săracilor, a contribuit la încheierea evului întunecat al lumii, permițând luminii să intre. Era, din multe puncte de vedere, prima femeie modernă.

Dar lucrul cel mai important, Matilda și-a ținut promisiunile. Nu a încetat niciodată să lupte pentru reformele pe care Grigore încercase să le impună. O mie de ani mai târziu, reformele propuse de Grigore al VII-lea, alături de Matilda, erau considerate esențiale pentru fundamentele Bisericii.

Matilda și-a dedicat viața poporului din Toscana și prosperității lui, a construit și a restaurat centre de educare spirituală în întreaga Italie, în timp ce se străduia ca episcopul ei drag, Anselmo, să fie canonizat și să rămână în amintirea posterității ca un sfânt. A creat poduri și clădiri și a înfrumusețat structurile existente cu lucrări de artă: picturi, mozaicuri și sculpturi, devenind prima protectoare a artei din Toscana. Ea va fi predecesoarea marilor patroni ai artei de la sfârșitul Evului Mediu și din Renaștere. Matilda le cerea artiștilor și sculptorilor ei să-și semneze lucrările, un asemenea lucru fiind nemaiauzit până atunci, deoarece ea credea că posteritatea ar trebui să-și amintească numele celor care au creat asemenea frumuseți.

Ca dar pentru orașul ei de suflet, Lucca, ea a creat și a plătit pentru un pod uriaș peste râul Serchio, care avea să ușureze atât comerțul, cât și călătoriile. Podul a fost numit Ponte della Magdalena, Podul Magdalenei, și era o operă de artă și inginerie demnă de numele și moștenirea Marii Doamne. Era contruit dintr-un

semicerc care părea că se ridică din apă. Văzut de la distanță, forma se reflecta în apă, creând un cerc perfect. În reflexia lui, cercul era întreg.

Iar Matilda din Canossa a rămas credincioasă învățăturii Căii în tot timpul domniei ei. A introdus egalitatea și toleranța în mintea poporului ei într-un moment al istoriei în care nu existau cuvinte pentru asemenea concepte. A fost o femeie unică, având o viață și o moștenire eroice.

Ea era, pur și simplu, Matilda. Prin bunăvoința lui Dumnezeu care există.

Când Adam, primul bărbat, era pe moarte, l-a rugat pe arhanghelul Mihail să vină la el pe patul morții. Micha-El, îngerul al cărui nume înseamnă „Cel care este asemenea lui Dumnezeu“, a venit la Adam și s-a oferit să-i îndeplinească o ultimă dorință. Adam a dorit să i se dea o sămânță din Copacul Vieții, simbolul mamei sfinte Asherah, încât să poată căpăta toată înțelepciunea ei și să știe toate răspunsurile la misterele vieții pe pământ înainte de a părăsi acest loc, sperând și că, poate, proprietățile dătătoare de viață ale divinității ei l-ar salva.

Mihail i-a îndeplinit dorința și a pus sămânța cerută chiar în gura lui Adam. Dar, înghițind-o, primul bărbat a tras aer în piept pentru ultima dată. În loc să-l salveze, Copacul Vieții i-a adus pieirea. Era prea multă înțelepciune pentru a fi cunoscută de un singur om. Adam a fost îngropat, iar în primăvara următoare, un răsad a crescut din sămânța din gura lui, străpungând pământul. A apărut astfel un copac mareț, care a înflorit timp de multe secole, înainte să fie tăiat cu toporul de ignoranții care nu credeau în puterile sau divinitatea lui. Lemnul copacului sfânt a fost folosit pentru construirea un pod peste ape, care ducea la Ierusalim.

Când Makeda, regina din Saba, a venit la Solomon, în drumul ei lung, ea a trecut peste acest pod în ultima zi a călătoriei ei. Se spune că, datorită harului ei, și-a dat seama imediat că podul a fost construit dintr-un lemn special. Lemnul i s-a plâns și i-a spus că a fost odată Copacul Vieții, înainte ca oamenii lipsiți de înțelepciune să-l distrugă. Frumusețea lui Asherah, cândva un element viu și vital pe pământ, a fost tăiată în bucăți de ignoranți.

Regina din Saba a căzut la pământ uluită și s-a închinat lemnului, dându-și seama în acest timp că primise un dar divin. Dar tristețea ei la această mare pierdere i-a sfâșiat inima și a început să plângă. Când lacrimile ei au atins lemnul, înțelepciunea care fusese închisă în el pentru atâta timp a fost eliberată pentru ea, iar ea a primit apoi o viziune de la Dumnezeu. Makedei i s-a arătat că un nou ordin, o nouă mărturie și un nou mântuitor se vor ridica din neamul lui David și Solomon pentru a schimba lumea. Din păcate, ea a văzut și o tragedie în viziune. Acest mântuitor al luminii avea să fie omorât pentru credințele lui frumoase, omorât chiar pe lemnul pe care ea îngenunchea acum.

În timpul întâlnirii ei cu regele Solomon, regina din Saba i-a povestit cele întâmplate. Solomon era îngrijorat din cauza acestei viziuni și credea că i-a fost dată ei pentru ca ei împreună să-l poată salva pe descendentul acestei profeții. De aceea, Solomon a ordonat distrugerea podului și îngroparea lemnului în afara zidurilor Ierusalimului. Cu a sa credință și înțelepciune, Solomon spera că, înapoind lemnul pământului, Copacul Vieții ar putea crește din nou. Dacă acest lucru n-avea să se poată întâmpla, atunci el spera că măcar să poată înlătura posibilitatea ca lemnul să fie folosit pentru uciderea acestui om sfânt care trebuia să vină. S-a făcut acest lucru și lemnul a rămas îngropat în afara Ierusalimului timp de paisprezece generații.

Dar, în timpul lui Ponțiu Pilat, lemnul a fost descoperit din întâmplare de către legionarii romani, care săpau gropi comune pentru răsculații evrei. Ei au adus lemnul la Ierusalim, unde a fost folosit pentru a face crucea pe care Domnul Nostru și-a întâlnit soarta divină în vârful dealului Golgota.

Destinul unui om nu poate fi evitat când este scris în stele.

Mai departe se spune că locul unde regina din Saba și Solomon au avut prima lor întâlnire sortită era chiar locul care va deveni Mormântul Sfânt. Se pare că există locuri ale pământului care își au propriul destin, alese de Dumnezeu ca locuri ale puterii.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda Sfintei Cruci, Partea Întâi,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Roma, în prezent

Bérenger și Maureen se plimbau prin Piazza della Rotonda, de mână, întorcându-se la hotel. Pantheonul strălucea sub lumini-le reflectoarelor, iar fântâna clipoceă, totul în armonie cu agitația veselă de care era cuprinsă vechea piață în fiecare seară. Comerțianții vindeau jucării zburătoare și suvenire ieftine turiștilor care încă nu se săturaseră să plătească prea mult pentru paste medii-ocre în cafenele deschise în clădirile de pe margine. Maureen învățase repede că, dacă mergea câțiva pași mai departe de mari-le localuri din Roma, putea găsi o bucătărie mult mai gustoasă la prețuri care nu includeau chiria pentru panorama istorică. În acea seară, au luat cina în piața din apropiere, dedicată Mariei Magda-lena, unde un frumos portret al Doamnei lor era păstrat într-o ramă mare, ovală, într-un colț al pieței.

Maureen și Bérenger au ocolit piața agitată, la fel de plină de viață primăvara precum este Trocadero din Paris sau Times Square

din New York. Când au intrat în hotel, portarul de noapte a recunoscut-o pe Maureen și i-a făcut un semn.

– A fost lăsat un colet pentru dumneavoastră. Un moment!

S-a grăbit într-o cameră din spate și s-a întors cu un pachet de mărimea unei cutii de pantofi, învelit în hârtie maronie. Pachetul simplu l-a făcut pe Béranger să devină imediat bănuitor.

– Ați văzut cine a lăsat coletul?

– Un curier. De la o firmă locală. A trebuit să semnez pentru primire.

Maureen i-a mulțumit și a luat coletul. Pentru o clipă, sperase ca pachetul să conțină cel puțin carnețelele ei care lipseau; era prea mic pentru a conține laptopul ei. Așteptând liftul, amândoi priveau pachetul. În colțul din stânga sus era o semnătură scrisă de mână pe hârtia maronie; un singur cuvânt: DESTINO.

– Fir-ar să fie, cine e acest individ? bombăni Béranger, iritat. Misterul îl enerva, deși nu voia să îi arate lui Maureen cât era de deranjat de fapt. Era obișnuit să dețină mereu controlul și începea să se enerveze din cauza unui joc în care nu el era cel care îi controla pe jucători sau regulile.

– Știe prea multe despre sosirile și plecările noastre, știe despre viața ta. Știe ceva despre mine, cu siguranță. Și...

– Și știe ce visez. Cum e posibil așa ceva?

Au pus cutia pe pat și s-au așezat de-o parte și de alta a ei, deschizând-o împreună. În timp ce înlătura hârtia maronie, Maureen scoase un strigăt de durere. Era o simplă tăietură de la hârtie, cu toate că era destul de adâncă, pe interiorul degetului ei mijlociu, și începuse să sângereze. Și o ustura foarte tare, așa cum se întâmplă de obicei cu tăieturile de hârtie. S-a ridicat să-și spele mâna și și-a înfășurat un prosop pe degetul rănit pentru o clipă, până ce sângerarea s-a oprit. Apoi s-a întors la Béranger pentru a termina de desfăcut pachetul. El i-a sărutat mai întâi ușor degetul rănit și s-a uitat să fie sigur că nu e prea adâncă tăietura.

Deși coletul era adresat foarte simplu lui Maureen, în interior se aflau două cutii mai mici, fiecare cu alt destinatar. Una era pentru MAUREEN, cealaltă pentru BERENGER.

– Tu primul, spuse Maureen întinzându-i cutia. Avea mărimea unei cutii de cadou pentru o bijuterie, iar când o deschise, văzu că într-adevăr conține ceva neasemuit și valoros, ca o bijuterie. Înăuntru se afla un relicvariu mic din argint, oval, realizat ca un medalion, dar cu un căpăcel care acoperea partea de sus, ca un capac de cutie. Capacul acoperea un sigiliu din ceară roșie, care se folosește de obicei atât pentru a proteja, cât și pentru a da autenticitate obiectelor religioase. În acest caz, sigiliul era atât de vechi și deteriorat, încât era imposibil de înțeles cum arăta imaginea originală în întregime, dar se puteau vedea stele micuțe în ceea ce părea să fie un model circular, imprimat în ceară.

Deși era mai mică decât degetul mare al lui Maureen, cutiuța era, dimpotrivă, foarte ornată cu detalii și foarte bine păstrată. Pe capacul de argint era înfățișat un moment al crucificării. La picioarul crucii, Maria Magdalena, cu părul lung și în genunchi, era lipită de picioarele iubitului ei care era pe moarte. În mod straniu, singurul element care mai apărea – realizat cu grijă – era un templu cu coloane construit pe un deal în spatele lor. Templul părea

clar grecesc, asemănându-se cu cel de pe Acropole din Atena, altarul construit pentru a cinsti înțelepciunea și forța feminină.

Bérenger l-a recunoscut imediat.

— Este un templu care o simboliza pe Sofia, înțelepciunea divină feminină. Artiștii asociați cu legenda Sfintei Familii îl foloseau când o pictau pe Maria Magdalena pentru a arăta că ea era posesoarea științei, la fel cum făceau și societățile secrete afiliate cu tradițiile liniei de descendență timp de secole întregi. Templele Sofiei pot fi recunoscute ușor, pentru că au acoperișuri rotunjite care trimit la formele feminine.

Maureen dădu din cap. Când cercetase operele de artă, în căutarea imaginilor legate de Maria Magdalena, văzuse numeroase reprezentări italiene ale răstignirii asemănătoare cu aceasta: Maria la baza crucii, de obicei ținând-o strâns în brațe. În multe cazuri, în fundal era o structură care semăna cu un templu grecesc. Unii artiști reprezentau templul în ruine, simbol al pierderii înțelepciunii divine feminine în lumea noastră.

Bérenger a deschis cutia ca să vadă ce e înăuntru. Era ceva minuscul, atât de mic încât era aproape invizibil. Un firicel de lemn era fixat de un fel de rășină, lipită în centrul unei flori aurii. Sub ea se afla o bucățică de hârtie, scrisă de mână într-o formă îngrijită: *V. Croise*.

Era o abreviere pe care amândoi o înțelegeau, chiar dacă era în franceza veche, *Vraie Croise*. S-au uitat unul la celălalt, rostind la unison: „Adevărata Cruce.“

Fusesse o vreme, până nu demult, chiar până în urmă cu o săptămână, când Bérenger Sinclair ar fi râs de orice relicvă care i-ar fi fost prezentată ca o bucățică din Adevărata Cruce, mai ales dacă proveniența obiectului nu putea fi stabilită. Dar, având în vedere evenimentele recente și prezența lui Maureen în Roma, știa că acum nu era loc de scepticism. Dimensiunea infimă a așchiei îi garanta și mai mult autenticitatea. Dacă un șarlatan ar fi

creat o imitație pentru piața neagră, n-ar fi făcut o așchie vizibilă cu ochiul liber?

Maureen a tresărit deodată și a scos un strigăt.

– Ce se întâmplă?

Ținea așchia în palma deschisă. Când ea a tresărit, aceasta a căzut pe pat. Bérenger s-a aplecat să o ridice.

– Pune mâna pe ea, îi ceru Maureen.

Chipul lui exprima uimire când a ridicat-o.

– Este fierbinte.

Maureen a dat din cap. În timp ce ținea relicva în mână, metalul începuse să se încălzească și ajunsese atât de fierbinte, încât îl scăpase din mână.

Acum se răcea, așa că Bérenger a pus firicelul de lemn la loc în cutia lui.

– Bérenger, privește! Unde m-am tăiat în hârtie. Nu mai am nici o urmă.

Întinse mâna să-i arate. Ținuse rămășița în mâna rănită. Tăietura, lungă de trei centimetri, pe care o văzuseră și ea, și Bérenger cu doar câteva minute înainte, dispăruse.

El clătină din cap tăcut, apoi luă bilețelul aflat lângă cutiuță, scris pe hârtia deja cunoscută, cu acea monogramă ciudată, litera A legată de un E întors, și îl citi cu voce tare lui Maureen.

Aceasta a aparținut odată unui alt Prinț Poet, cel mai mare care a trăit vreodată. Ești însărcinat să porți mantia lui. Fă acest lucru cu binecuvântare și Dumnezeu te va răsplăti așa cum spune profeția.

Amor vincit omnia,
Destino

Pentru prima oară de când îl cunoștea, Maureen văzu că Bérenger își pierduse cumpătul. Era palid și părea bolnav. Bântuit. Se întinse spre el și îi luă mâna, ușor.

– Ce se întâmplă? Ce înseamnă asta?

El îi sărută mâna ca pentru a-i cere iertare că era evaziv.

– Înseamnă... că trebuie să-ți spun ceva. Dar nu chiar acum. Să ne uităm mai întâi la celelalte obiecte din misterioasa cutie a Pandorei.

Maureen nu voia să lase baltă discuția, dar pentru moment îi respectă dorința, pentru că și ea era la fel de curioasă să vadă ce se mai afla în cutia cu comori. Așa că a deschis pachetul adresat ei. În el se afla o altă cutiuță pentru bijuterii, mai mare decât cea a lui Bérenger. Era învelită într-un satin indigo, un material și o culoare bogate, de o nuanță între albastru-închis și violet. Peste satin era așezat un medalion care părea vechi, din cupru prelucrat. Bérenger l-a recunoscut imediat.

– Labirintul de la catedrala din Chartres.

Pe spate era inscripționat, într-o franceză care părea mai modernă:

Marie a choisi la meilleure part et personne ne la lui enlèvera.

Bérenger, care vorbea fluent franceza, a tradus inscripția mai rapid decât ar fi putut Maureen, deși amândoi au recunoscut pasajul imediat.

– Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.

– Luca 10:42, răspunse Maureen.

Toți cei care o venerau pe Maria Magdalena cunoșteau acest pasaj pe de rost. Se întâmplă după ce Marta se plânge că ea face toată treaba în gospodărie, în timp ce Maria stă la picioarele lui Iisus și îl ascultă. Iisus îi răspunde, luând apărarea Mariei prin această frază enigmatică.

– Ce crezi că înseamnă asta? rupse tăcerea Maureen. Pentru că știm amândoi că nu va avea o interpretare evidentă, conformă Scripturii.

– Desigur că nu. Se află pe spatele imaginii cu labirintul din Chartres și este în franceză, deci aceste elemente se află într-o legătură evidentă. Citește bilețelul!

Maureen scoase bilețelul, fără să-și poată ascunde șocul în timp ce îl citi.

Cartea Iubirii se află în catedrala din Chartres. Acesta este destinul și destinația ta în data de 21 iunie. Fereastra 10.

Deși primul rând avea un impact semnificativ – *Cartea Iubirii* putea fi oare într-adevăr în Catedrala din Chartres? rândurile care au urmat au lăsat-o fără cuvinte.

Iată Cartea Iubirii. Urmează calea care ți s-a arătat și vei găsi ceea ce cauți. Odată ce ai găsit-o, trebuie să o împărtășești lumii și să îndeplinești promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp.

Amor vincit omnia,
Destino

Cuvintele erau literalmente cele spuse de Iisus în visele ei despre *Cartea Iubirii*. Autorul acestui bilet, acest Destino, era un mesager al lui Dumnezeu? Sau el era hoțul care îi furase laptopul și carnețelul, iar acum o chinuia pe Maureen cu propriile notițe?

După sacrificiul Domnului Nostru în Vinerea Neagră, cinstitul Iosif din Arimateea împreună cu binecuvântații Nicodim și Luca au adunat toate obiectele esențiale pentru destinul Lui. Bârnela crucii, piroanele, ghimpii și sentința scrisă de Pilat din Pont au ajuns în paza lui Nicodim, iar Ordinul Sfântului Mormânt l-a ținut ascuns într-o cameră subterană. După Înviere,

giulgiul sfânt în care fusese învelit trupul lui Iisus a fost dus și el de către Ordin în acest loc tainic. Încăperea era zăvorâtă cu bolovani uriași, iar pentru a-i mișca era nevoie de forța multor bărbați. Aceste rămășițe sfinte erau foarte bine apărute, deoarece puterea lor era considerată prea mare și intensă pentru un bărbat sau o femeie de rând.

Cele mai sfinte dintre ele erau bârnele Sfintei Cruci, pentru că lemnul acela păstra în el întreaga istorie a poporului nostru. El reprezenta spiritul lui Asherah închis și distrus, precum și persecutarea tuturor celor ce voiau să restabilească statutul ei și adevărul, după cum doreau ca momentul venirii lui Dumnezeu să ne arate Calea Iubirii, care este calea lui El și a lui Asherah.

Accesul la aceste relicve era permis doar celor mai importanți membri ai Ordinului, familiei și credincioșilor o dată pe an, la comemorarea sacrificiului Domnului nostru, adică din Vinerea Sfântă până în ziua Învierii Lui. Relicvele erau închise și păstrate cu grijă în tot restul timpului.

Când binecuvântatul Sfânt Luca a venit în Italia, el le-a făcut o hartă detaliată fraților din Ordinul Sfântului Mormânt din Calabria, indicând cu precizie locul unde se aflau moaștele. Deoarece în Ierusalim erau mari tulburări, Luca se temea ca moaștele să nu fie în primejdie sau poate chiar să fie uitate de generațiile viitoare dacă membrii de acolo ai Ordinului vor fi nevoiți să părăsească țara natală. Și așa s-a și întâmplat când maleficul împărat Titus a distrus Templul din Ierusalim și a încercat să-i ucidă atât pe evrei, cât și pe primii creștini în anul 70 d.Hr., iar moaștele au fost abandonate, deoarece oamenii au fugit pentru a-și salva viețile sau au murit în luptă.

Două secole și jumătate mai târziu, harta realizată de Sfântul Luca a fost încredințată mamei împăratului Constantin, în dar pentru generozitatea și protecția pe care ea le oferise Ordinului. Sfânta Elena a format un grup nobil de războinici și credincioși,

cu care a făcut o călătorie fără precedent pe Pământul Sfânt într-o expediție în care să poată găsi comorile poporului nostru. Cu ajutorul hărții Sfântului Luca, membrii grupului Elenei au reușit să găsească peștera unde se afla comoara, cu ajutorul literei X care marca intrarea. Litera X a fost folosită de atunci încolo pentru a marca locurile comorilor. Odată cu relicvele Răstignirii, au mai fost găsite peștera și leagănul în care au dormit atât Iisus, cât și sânta sa fiică, pe când erau copii.

Aceste rămășițe sfinte ale Domnului Nostru Iisus Hristos au fost duse în Roma și păstrate de marea împărăteasă. Însă, drept mulțumire pentru cei ce le-au protejat, bucățele din lemnul Sfintei Cruci au fost dăruite capilor Ordinului Sfântului Mormânt din Calabria, Roma și Lucca. Acestea sunt obiectele cele mai sfinte și mai puternice din istoria omenirii. Moaștele Sfintei Cruci au fost astfel împărțite în bucățele pentru a le împărtăși binecuvântarea lor numeroaselor familii din Italia care au păstrat adevăratele învățături ale Căii Iubirii. Aceste fragmente conțin înțelepciunea lui Asherah, lacrimile reginei din Saba și sângele lui Iisus.

Deși necredincioșii s-ar putea să-și bată joc de veridicitatea acestor moaște, oricine a avut bucuria de a ține în mână chiar și cea mai mică din bucățile Sfintei Cruci nu va uita niciodată experiența sfântă. Puterile ei vindecătoare sunt miraculoase și trebuie puse doar în mâinile celor vrednici.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda Sfintei Cruci, Partea a doua,
așa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul optsprezece

Vatican, în prezent

*P*eter se opri din lucru întrerupt de Maggie Cusak. Un curier livrase un pachet pentru părintele Healy, spunându-i că trebuie să fie deschis urgent. Maggie lăsă pe birou coletul împachetat în hârtie maronie simplă, apoi ieși din cameră, dând din cap. Adresa expeditorului nu era trecută pe pachet, doar în colțul din stânga sus era mângălit un cuvânt: DESTINO

Peter își deschise coletul, neștiind că Maureen și Bérenger aveau aceeași experiență de cealaltă parte a Tibrului. În cutia lui Peter se afla o statuie mică a Fecioarei cu Pruncul, sculptată într-un lemn de o culoare foarte închisă. Această Fecioară, oarecum rustică, era întronată, încoronată și dominantă. În mâna dreaptă ținea globul stăpânirii lumii. Copilul făcea semnul binecuvântării stând în poala mamei. La baza statuii, în partea din față, era inscripționat textul: „Notre Dame de Montserrat”; pe partea din spate a bazei era sculptat un motto latin, *Nigra sum sed formosa*.

Peter a recunoscut inscripția în latină. Era o frază mult dezbătută, rostită de mireasă în *Cântarea Cântărilor*. Se traducea:

Neagră sunt, dar frumoasă. Era semnificativă pentru ceea ce era cunoscut ca venerarea Fecioarei Negre în întreaga Europă.

Preotul deschise apoi bilețelul alăturat, pentru a vedea ce alte indicii îl așteptau. Conținea un singur rând: „DE CE AI DEVENIT IEZUT?”

Se gândi la întrebare pentru o clipă. Nu era întrebare: de ce ai devenit preot? Îl întreba mai precis: de ce ai devenit iezuit? Iar această Fecioară era și ea trimisă cu un scop precis. Era Fecioara din Montserrat, mănăstirea mistică din munții din nordul Barcelonei. Peter fusese acolo de câteva ori. Precum mulți dintre frații dinaintea lui, luase funicularul în locul telefericului, pe drumul abrupt spre mănăstire. Acesta era un pământ sfânt pentru membrii Societății lui Iisus, mai bine cunoscută ca ordinul iezuiților. Era sfânt din mai multe motive, cel mai important fiind că fondatorul ordinului, Ignățiu de Loyola, își descoperise credința chiar în această mănăstire și chiar în prezența acestei Fecioare Negre.

Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă.

Astfel cântă Sulamita în Cântarea Cântărilor. Pentru că ea este mireasa primăvăratică, simbolul harului lui Asherah în forma umană. Ea împărtășește cu femeile din Ierusalim secretele sale și le primește în biserica ei. Cele care intră devin preotese în tradiția nazarineană, adică în tradiția ascunsă. Ele devin cunoscute cu numele sacru Maria. Conducătoarea acestor femei, cea care este neprihănită în înțelepciune și har, este protectoarea mulțimii. Doar o singură femeie va primi acest titlu, Magdalena, iar toate celelalte Marii vor sluji alături de ea.

Negrul este culoarea înțelepciunii ei, pentru că a fost neștiută și ascunsă în spatele vălului, complet nevăzută celor neinițiați.

*Ești grădină încuiată,
sora mea, mireasa mea,
fântână acoperită și izvor pecetluit.*

Iubita este Madona Neagră, doamna ascunsă. Totuși, ea a ales partea mai bună, ea este întruparea compasiunii pe pământ, ea este Mântuitoarea. Mireasa este prinsă în grădina închisă, izvorul ei de înțelepciune este oprit și astupat de mințile închise ale oamenilor care și-au îndepărtat inimile de la Sfântul Duh, Porumbița Sfântă. Nu va fi pace pe pământ până când ea nu va fi eliberată.

Aceasta este apocalipsa care se apropie, care înseamnă pur și simplu: descoperirea miresei. Pentru a ne salva, trebuie să înțelegem adevărata interpretare a apocalipsei. Și trebuie să o primim.

Vălul trebuie ridicat, iar chipul miresei trebuie dezvăluit. Pentru că ea este Asherah, cea iubită de El, așa cum se întoarce în timp în toate formele ei, pentru a se uni cu Mirele. Ea este regina din Saba, Ea este Maria Magdalena, Ea este în toate femeile care simbolizează armonia care vine odată cu reuniunea: bărbat și femeie, precum în cer; așa și pe pământ.

*Porumbița mea, ce-n crăpături de stâncă,
la loc prăpăstios te-ascunzi,
arată-ți fața ta! Lasă-mă să-ți aud glasul!
Că glasul tău e dulce și fața ta plăcută.*

Aceasta este sarcina tuturor bărbaților care îl slujesc pe Dumnezeu cu toată inima, mintea și sufletul lor pentru a ridica acest vâl. Este de datoria noastră să o lăsăm pe mireasă să se arate, fermecătoare, să permitem glasului ei, care este o melodie a uniunii, să se facă auzit. Trebuie să ne trezim cât timp suntem în aceste trupuri pentru că totul există în ele. Trebuie să-i permitem miresei să ni se deschidă nouă, să ne primească și să ne împărtășească înțelepciunea ei neprihănită prin reuniunea noastră.

*De dormit dormeam,
dar inima-mi veghea.*

*Auzi glasul celui drag! El
la ușă bătând zice:
Deschide-mi, surioară,
deschide-mi, iubita mea,
Porumbița mea, curata mea!*

Cântarea Cântărilor, darul nostru de la Solomon și de la iubita lui regină din Saba, este salvarea omenirii. Ea conține uniunea fericită a Tatălui și a Mamei noastre în ceruri, prin copiii lor iubiți pe pământ. Conține semințele supreme ale înțelepciunii și iubirii.

*Iubita mea este a mea, iar eu sunt a ei
Ea partea bună și-a ales,
Care nu se va lua de la ea.*

*Cântecul lui Solomon și al reginei din Saba,
din Cartea Iubirii,
așa cum a fost păstrată în Libro Rosso*

Roma, în prezent

Trecuse bine de miezul nopții, iar Piazza della Rotonda era liniștită. Negustorii își strânseseră de mult mărfurile, iar turiștii se întorseseră în camerele lor de hotel. Din când în când, perechi mai tinere treceau prin piață, poate în drum spre vreun restaurant, dar în rest liniștea nu era tulburată decât de clipocitului neîncetat al fântânii centrale. Aici stăteau Maureen și Bérenger singuri acum, în lumina lunii. Se așezaseră pe treptele de piatră, cu spatele la obelisc și cu fața la măreția Panteonului. Bérenger îi explica pe un ton blând și plin de respect.

– Care este singurul lucru pe care l-am învățat cu toții urmând această cale, având-o pe Maria Magdalena drept îndrumător? Ea ne-a învățat atât de multe lucruri, dar pentru mine nimic nu este mai important decât lecțiile despre echilibru și armonie. Și eu cred că asta ne arăta și El, nu-i așa?

Maureen a dat din cap, fără să scoată un sunet; nu voia să-l întrerupă.

– Gândește-te la asta o clipă. Există o profeție care ne-a fost lăsată de Sarah-Tamar, fiica neprihănită a doi profeți neprihăniți. Tu cunoști bine această profeție, pentru că ea ți-a modelat viața. Este profeția femeilor care vor veni în momente diferite din timp și vor îndeplini fapte importante din punct de vedere spiritual, pentru a se asigura că adevărul poporului nostru nu moare. Este legenda Celei Așteptate, dar cuprinde și filosofia timpului care se întoarce, nu-i așa? Acum, amintindu-ne ceea ce știm despre armonie și uniune și echilibru, lasă-mă să te întreb ceva. Dacă există o profeție despre o femeie care trebuie să vină și să restabilească armonia, ce trebuie să existe pentru a echilibra acest lucru?

Maureen nu trebuia să se gândească la acest lucru. Ajunsese deja la această concluzie încă de când se aflau în cameră. Voia doar să audă asta din gura lui, cu explicațiile lui. Răspunse:

– O profeție despre un bărbat care va face același lucru, care va completa munca ei.

El îi zâmbi, deloc surprins că mintea ei era alături de a lui.

– Da, răspunse el. Se numește profeția Prințului Poet și provine tot din profețiile micuței noastre Sarah-Tamar.

– Vrei să o reciți pentru mine?

Béranger a dat din cap, a tras aer adânc în piept și a recitat poetic, iar accentul lui scoțian accentua cuvintele profeției. Maureen se simțea cuprinsă de fiori.

Fiul Omului va alege
Când timpul se va întoarce pentru Prințul Poet.
El, cel care este un spirit născut din pământ și din apă
În împărăția ființei jumătate capră, jumătate pește
Și are originea celor binecuvântați.

Cel care va nimici înrâurirea lui Marte
Și va înflăcăra înrâurirea lui Venus
Pentru a întrupa harul, care distruge violența.
El va inspira inimile și mințile oamenilor
Pentru a ilumina astfel calea slujirii
Și pentru a le arăta Calea Iubirii.
Aceasta este moștenirea lui,
Aceasta, și aceea de a cunoaște Marea Iubire.

Bérenger o privea fix pe Maureen când a terminat de recitat ultimul verset al profeției; au recitat împreună încheierea, care le devenise atât de cunoscută în ultima perioadă.

– Cei ce au urechi de auzit să audă.

Au rămas tăcuți un timp, înainte ca Maureen să întrebe:

– Împărăția ființei jumătate capră, jumătate pește?

– Capricorn, explică Bérenger. Cei care nu știu mai nimic despre astrologie cred că zodia Capricornului este reprezentată de o capră normală, dar este, de fapt, o creatură mitică. O ființă jumătate capră, jumătate pește reprezintă atât spiritul pământului, cât și al apei.

– Cum ar fi varianta masculină a unei sirene? Care este unul dintre simbolurile lui Asherah, iar ulterior simbolul descendenței divine?

– Exact. Iar profeția spune lucruri clare și despre celelalte semne astrologice. O predominanță de planete în semnele de pământ și de apă. Și faptul de a nimici înrâurirea lui Marte se

pare că se referă la acea planetă într-un semn de apă, mai ales Pești. Deci vezi, precum Cea Așteptată, Prințul Poet trebuie să îndeplinească anumite condiții ale nașterii și ale sângelui.

Maureen înțelegea totul, uimită de impactul acestei revelații. Răspunse, aproape în șoaptă.

– Iar tu le îndeplinești pe toate.

– Da.

– Și presupun că, la fel ca și Cea Așteptată, ai și tu un număr de frați istorici care au îndeplinit această profecție? Biletul lui Destino spunea că bucățica ta din Adevărata Cruce a fost odată a marelui Prinț Poet.

– Da, și încerc să îmi dau seama la care se referă Destino. Cred că vorbește despre René d'Anjou, pentru că el a fost regele Neapolelui și al Ierusalimului și conte de Provence. Istoria îl numește bunul rege René pentru că era ca un prinț de poveste și, de asemenea, mentorul și binefăcătorul Ioanei d'Arc. A fost tatăl Margueritei d'Anjou, care a fost, de asemenea una dintre Cele Așteptate, și o femeie foarte puternică în istorie. Marguerite a devenit regina Angliei și a câștigat lupta de la Lancaster din Războiul Celor Două Roze.

– Într-adevăr? Vrei să spui că au existat două femei în același timp al istoriei care au îndeplinit profecția Celei Așteptate? Ioana d'Arc și Marguerite? Bunul rege René trebuie să fi fost foarte ocupat.

Bérenger râse.

– Așa se pare. Celălalt aspect pe care l-am observat este că fiecare bărbat care a îndeplinit profecția Prințului Poet a fost înconjurat de femei foarte încăpățânate – dar și foarte pline de inspirație pentru ei –, femei care și-au schimbat modul de gândire și viețile în timp ce își modelau destinele.

– Deci... Cea Așteptată și Prințul Poet trăiesc întotdeauna în același timp?

– Dintre toate exemplele pe care le cunosc, așa pare să fie. Dar au relații diferite. Uneori, sunt tată și fiică, uneori, frate și soră, alteori, nu fac parte din aceeași familie, dar au o relație de elev și îndrumător. Desigur, cei mai legendari au tendința să fie îndrăgostiți unul de altul, dar aceasta nu este singura opțiune. Cred că aceasta este calea lui Dumnezeu de a ne arăta nenumăratele forme pe care le poate lua o iubire atât de divină.

– De orice formă e nevoie pentru ca profețiile să fie realizate, cred. Îndeplinirea promisiunilor?

– Da. Iar în secolul al XV-lea erau cu siguranță multe de realizat. A fost o perioadă foarte puternică a istoriei, cu adevărat o eră care întrupa conceptul timpului care se întoarce. Se pare că, în anii 1400, Dumnezeu nu risca nimic.

– Cine a fost Prințul Poet din acea perioadă?

– Lorenzo de Medici, marele patron al Renașterii.

Maureen se gândea la acest lucru.

– El era într-adevăr unul dintre noi? Nu m-aș fi gândit la asta niciodată.

– Eu cred că trebuia să fie, dacă a inspirat bărbați ca Sandro Botticelli și Michelangelo. Dar mărturisesc că știu mai multe lucruri despre partea franceză a familiei. Probabil acest Destino ne va da mai multe detalii, pentru că se pare că ne vom întâlni cu el sau cu cineva la solstițiul de vară.

Discutaseră despre acest lucru mai devreme cu Peter și căzuseră de acord că vor merge împreună la Chartres și se vor întâlni acolo și cu Roland și Tammy. Dacă erau toți împreună, riscau mai puțin să li se întâmple ceva rău. Numerele aduceau noroc. Bérenger se gândea că Destino îi urmărea acțiunile. Cu doi ani înainte, Bérenger o făcuse pe Maureen să se întâlnească cu el exact la fel, cerându-i să fie într-o biserică din Paris la solstițiul de vară. Cu siguranță, Destino, oricine ar fi el, le cunoștea bine povestea împreună. Era un lucru intrigant și tulburător.

Maureen se gândea la revelația ultimei profeții.

– De ce nu mi-ai spus asta mai demult?

– Pentru că așteptam momentul potrivit. Dar, în mod evident, Destino a hotărât asta pentru mine, forțându-mi mâna. Totuși, sunt bucuros că a făcut-o, acum sunt ușurat că știi. Simt că nu mai ascund nimic față de tine.

Maureen a înghițit în sec, iar cuvintele pe care voia să le spună nu-i ieșeau de pe buze. Ochii i se umplură de lacrimi, smaralde strălucitoare în lumina lunii, care se reflecta de pe marmura Panteonului.

Bérenger îi luă ambele mâini în ale lui, mângâindu-le ușor în timp ce vorbea:

– Și așa, draga și scumpa mea Așteptată... Vreau doar să știi că înțeleg tot ceea ce tu reprezinți și prin ce ai trecut. Pentru că și eu știu cum este să trăiești în umbra aruncată de o profeție atât de puternică.

– De când ai știut de Prințul Poet?

– Dintotdeauna. Eram copilul de aur, știi? Cea mai de preț avere a bunicului meu. Din acest motiv am petrecut atât de mult timp în Franța când eram mic, în timp ce frații mei au rămas în Scoția. Bătrânul Alistair m-a urmărit îndeaproape până în ziua în care a murit, pentru a vedea ce voi realiza, dacă voi îndeplini profeția.

– Trebuie să fi fost foarte mândru de tine.

Bérenger ridică din umeri.

– Nu știi dacă a fost. Nu am realizat nimic cât el a fost în viață. Chiar și astăzi, tot nu știi prea bine ce se așteaptă de la mine. Când te-am găsit pe tine... ei bine, a fost prima dată când am simțit cu adevărat că aș putea într-adevăr să-mi îndeplinesc destinul.

Se opri pentru o clipă pentru a-și trage răsuflarea, căci îl copleșise pe neașteptate amintirea dezamăgirilor și a dorințelor din ultimii ani. Își reveni însă repede și continuă.

– Maureen, știu că tu crezi că m-am grăbit să intru cu tine în toată această poveste și acum sper că știi de ce. Adevărul este că, în mod normal, sunt un om foarte grijuliu și calculat în toate aspectele vieții mele. Dar cu tine pur și simplu nu pot să fiu așa. Când te privesc și văd ceea ce este în ochii tăi, văd persoana pe care am așteptat-o. Nu doar în această viață, ci și în celelalte. Poate de sute de ani, poate de mii de ani. Dar pe tine te-am așteptat, pe tine și numai pe tine. De asta sunt sigur.

Maureen plângea acum, în timp ce asculta. Răspunse printre lacrimi:

– Îmi pare atât de rău. Te-am făcut să treci prin atâtea, când tu ai fost atât de răbdător cu mine. Și... cred că am fost adormită pentru foarte mult timp.

El se întinse ușor și îi prinse bărbia în mână.

– E timpul să te trezești, Frumoasa mea Adormită. Porumbițo, neprihănit.

Aveau amândoi o stare dincolo de cuvinte. Maureen s-a lipit de el, primindu-i atingerea buzelor. În centrul pieței, cu fântâna lui Isis curgând în spatele lor, iubiții profeției și ai Scripturii împărtășeau căldura *nashakh*-ului, sărutul sacru. Sufletele lor se uneau prin această armonizare a respirației. Acum nu mai erau doi; erau Unul.

Iar orașul Etern era locul cel mai potrivit pentru o uniune atât de minunată.

În dimineața următoare, Peter s-a trezit devreme pentru a lua în piept ziua care îl aștepta. Știa unde îl va duce, chiar dacă nu știa de ce. Va merge la biserica ridicată în cinstea Sfântului Ignațiu, care întâmplător se afla la câteva sute de metri de hotelul lui Maureen. Avea senzația ciudată că acolo va găsi niște răspunsuri.

Peter își petrecuse multe nopți făcând cercetări, în special despre Montserrat și despre Madona Neagră. Ceea ce descoperise

era tulburător. Se gândea la cât de interesant și uneori șocant era atunci când informațiile pe care le ai de ani de zile iau deodată un sens diferit, bazat pe schimbarea perspectivei. Pentru că, deși își amintea unele dintre aceste amănunte despre Montserrat, acestea nu l-ar fi șocat în trecut așa cum o făcuseră în acea zi.

Montserrat, ca și Chartres, a fost un loc de închinăciune cu mult înainte de apariția creștinismului, recunoscut ca având o putere naturală extraordinară. Încă de la începutul creștinismului, fusese un loc de închinăciune dedicat Mariei, iar mănăstirea era numită Sfânta Maria. Ceea ce era tulburător pentru Peter era faptul că existau legende locale care arătau că acolo Maria însăși înfăptuise mari miracole. El cercetase îndeaproape istoria creștinismului timpuriu și folclorul, dar nu găsisese nici o informație despre venirea în Spania a Mamei lui Iisus. Dar erau nenumărate legende care o legau pe Maria Magdalena de această regiune. Montserrat se afla la limita sudică a ținutului eretic și era așa de două mii de ani. Pentru Peter exista o singură concluzie: miracolele care erau amintite cu atâta hotărâre aici în Montserrat erau ale Mariei Magdalena. Acesta era locul ei, mănăstirea ei, iar chipul sculptat în lemn era al ei.

În Evul Mediu, mănăstirea era atât un cunoscut centru de învățătură, cât și un locaș de cultură vizitat de rege și de aristocrație. Cele mai alese familii din nobilime din Franța și Italia își trimiteau fiii aici pentru a studia. Peter a găsit în arhive informații despre familii care reprezentau crema societății europene în ceea ce privește bunăstarea și privilegiile, dar și în ceea ce privește legăturile eretice. Ajunsese să cunoască foarte bine numele acestora de când studia Evanghelia după Maria Magdalena.

Montserrat era numit adesea și Muntele Graalului și unele teorii susținând că aici, adăpostit de vârfurile accidentate și golașe, se afla castelul Graalului din legenda lui Parsifal. Legătura cu Graalul și ideea că „recipientul în care se afla sângele lui Iisus“

era o alegorie pentru soția și copiii lui Iisus au dus la a da mai multă crezare ideii că Montserrat era un loc sacru pentru descendenții Mariei Magdalena pentru cei ce urmau învățăturile ei. Învățăturile *lor*. Și dacă toate acestea nu erau de-ajuns, Montserrat era faimoasă pentru o Carte Roșie. În acest caz, ceea ce se numea *Llibre Vermell* era o carte cu imnuri sacre scrise în 1399, legată cu grijă în piele roșie câteva secole mai târziu pentru a fi protejată. Dar, la fel ca multe alte legende, și aceasta apăruse din poveștile dinainte despre o carte misterioasă și secretă care era ascunsă în mănăstire și cunoscută doar de cei mai învățați.

Peste tot acest mister domnea străvechea sculptură a Fecioarei din Montserrat. Ea era numită în popor La Moreneta, expresie care însemna „micuța negresă“. Deși documentele oficiale susțineau că a fost sculptată în secolul al XII-lea, legenda din Catalonia spunea că această sculptură mică și totuși puternică a Fecioarei fusese creată în Ierusalim în secolul I, de către Sfântul Luca sau de Nicodim. Aceeași mitologie indica faptul că mănăstirea, fost construită în jurul acestei statui când a fost descoperită, pentru că nu putea fi clintită din loc, oricâți bărbați ar fi încercat. Ca și sculptura preferată a Matildei, Volto Santo, Madona din Montserrat alesese locul unde voia să rămână și de aceea nu putea fi clintită.

Ceea ce l-a șocat pe Peter a fost încă o asemănare ciudată dintre Chipul Sfânt din Lucca și Madona din Montserrat. Ambele opere de artă reprezentau un tipar secret pe care el îl cerceta în biserică. Erau două sculpturi, ambele frumoase din punct de vedere artistic și având legături legendare puternice cu secolul I. Și totuși în ambele cazuri, Biserica insista că nici una nu era originală. Fiecare piesă a fost declarată o copie din Evul Mediu. Acest lucru ar fi foarte ușor de înțeles dacă ar fi adevărat. Ceea ce i se părea fascinant lui Peter era faptul că existau mai multe informații care confirmau că aceste obiecte ar putea fi originare din

secolul I decât „dovezi“ că ar fi copii. După părerea lui, probabilitatea ca aceste două obiecte să fie originale era mai mare. Volto Santo, de exemplu, era considerat original pe vremea Matildei. Dacă sculptura de acum era un fals din Evul Mediu, ce s-a întâmplat cu originalul? Și de ce nu s-a știut nimic când acesta a fost scos din Lucca, dacă așa s-a întâmplat? De ce nimic din istorie nu indică scoaterea Chipului Sfânt din locul ales de Dumnezeu în care să rămână pentru eternitate? Peter credea acest lucru pentru că originalul nu ar fi fost mutat niciodată. Volto Santo din Lucca de astăzi era, de fapt, originalul sculptat de Nicodim. Și începea să creadă același lucru despre Madona din Montserrat.

Dar de ce? De ce nu ar vrea Biserica să știe oamenii că aceste obiecte sunt autentice? Acest lucru le-ar face mai valoroase; cu toate acestea, părea că se fac mari eforturi pentru a convinge publicul că multe dintre aceste obiecte sacre din secolul I sunt falsuri și că toate originalele au dispărut pur și simplu în negura timpului. Va trebui să cerceteze acest lucru și să-l înțeleagă. Ar putea fi valabil același lucru și despre Giugiul din Torino? Dintr-un motiv pe care încă nu-l cunoștea, Biserica voia ca oamenii să creadă că giugiul este fals, când ei știau de fapt că este un obiect cu o putere imensă? Cât de mare era oare toată această mistificare?

Peter vizitase de curând Biserica Sfintelor Scări de lângă palatul Lateran. Aceasta își primise numele de la scările pe care Sfânta Împărăteasă Elena le-a adus cu ea la Roma, cele douăzeci și opt de trepte albe de marmură pe care Iisus le-a urcat în drumul lui spre judecata lui Ponțiu Pilat. Peter urcase treptele în genunchi, așa cum se cuvenea să facă toți cei credincioși, pentru a vedea comoara care îl aștepta la final. Într-una dintre arcade era așezat un tablou legendar al Domnului, atribuit Sfântului Luca, dar numit adesea *acheiropoieton*, care înseamnă „nefăcut de mâna omului“. Ca și în cazul Chipului Sfânt, se credea că îngerii

au ghidat mâna artistului care a creat chipul lui Iisus pentru a se asigura că este perfect.

Ultimul papă care a expus această pictură în public, înainte de restaurarea ei, a fost Leon al X-lea, fiul părintelui Renașterii, Lorenzo de Medici. După moartea papei Leon, pictura a dispărut timp de câteva secole. Când a fost redată publicului, părți din lucrare erau acoperite permanent cu argint și bijuterii, parcă pentru a ascunde anumite detalii din pictura originală. De fapt, aproape întreaga pictură fusese ascunsă de ochii privitorilor prin aceste adăugiri decorative, lăsând vizibil doar chipul lui Iisus. Există oare vreun element din pictura originală a Domnului Nostru pe care Biserica nu voia să-l vadă oamenii? Altfel, de ce s-ar fi apucat să modifice un obiect atât de sfânt? Au declarat că era o copie realizată de un artist fără prea mare valoare doar pentru că nu voiau să se împiedice de întrebări? Peter era sceptic cu privire la acest lucru. În experiența lui de preot, ajunsese să-și dea seama că cei credincioși foarte rar pun întrebări despre ierarhia lor religioasă, chiar și când sunt nevoiți. Dacă enoriașii ar fi pus mai multe întrebări, dacă s-ar fi cerut mai multe răspunsuri clare, Biserica ar fi putut să nu se trezească în mijlocul scandalului de la începutul secolului XXI.

Pictura era expusă sub sistemul de protecție cel mai strict din Roma. Peter văzuse aproape fiecare biserică din oraș și nu observase un asemenea sistem de securitate în jurul nici unui obiect de artă. Imaginea lui Iisus era la distanță de privitor de cel puțin trei metri, în spatele unor ziduri groase antiglonț de sticlă și a ceea ce părea să fie o plasă de bare de oțel impenetrabilă. Totuși, Biserica declarase că pictura era doar o copie a originalului, realizată de un artist necunoscut din Evul Mediu.

Într-adevăr? Atunci ce rol aveau barele de oțel? Nici diamantul Hope¹ nu se bucura de o asemenea protecție. Și nici un alt

¹ Celebru diamant albastru, aflat la Muzeul Smithsonian din Washington (n.red.)

obiect din Roma, dintre cele despre care se spunea că sunt autentice și neprețuite, nu era atât de protejat.

Lui Peter i se părea totul foarte enigmatic; dar, făcând o listă cu operele de artă pe care el le credea autentice și despre care Biserica spunea că nu sunt, a găsit, într-adevăr, un fir important care le lega pe toate. Toate aveau legătură cu unul dintre membrii fondatori ai Ordinului Sfântului Mormânt, fie cu Luca, fie cu Nicodim, fie cu amândoi. Putea ajunge el oare la concluzia că, la un moment dat, fiecare dintre aceste obiecte se aflase în contact cu Cartea Iubirii?

Peter se gândea la acest lucru în timp ce trecea peste Tibru, îndreptându-se spre o parte a Romei în care se aflau două biserici importante pentru ordinul iezuit. Biserica Gesù era cea mai mare și cunoscută și de sute de ani era sediul central al Superiorului General al Ordinului Iezuit. Se spune că Michelangelo fusese atât de impresionat de puterea și puritatea convertirii lui Loyola, încât s-a oferit să-i realizeze biserica Sfântul Nume al lui Iisus fără plată. Acum, știind ceea ce știa despre descendența lui Michelangelo, Peter se întreba dacă nu exista vreo legătură mai puternică între marele artist și Ignațiu de Loyola – o legătură care implica într-un oarecare fel *Cartea Iubirii*.

Deși această biserică fusese gândită în timpul vieții atât a sfântului cât și a sculptorului, construcția ei nu a început decât după moartea lor. Peter a trecut pe lângă ea și a făcut o reverență în semn de respect, dar și-a continuat drumul spre o biserică mai mică la care voia să ajungă, Sant'Ignazio. În ochii lui Peter, aceasta era biserica iezuiților pentru că fusese cândva și locașul oficial de cult al Colegiului Roman, cunoscut și ca Universitatea Gregoriană Pontificală. Era una dintre cele mai vechi universități din lume; se credea că și-a luat numele de la papa Grigore al XIII-lea, care a fost donatorul principal pentru construirea ei. Dar Peter era uimit de o altă idee care tocmai îi venise în minte. Un

superior îi spus odată o poveste că Universitatea a fost numită Grigoriană și din considerație pentru Grigore al VII-lea, un mare reformator al Bisericii. Grigore al Matildei.

Peter intră în biserica Sant'Ignazio, fără să știe prea bine ce căuta acolo, dar plin de încredere că acel lucru îl va găsi pe el. S-a îndreptat spre un detaliu care făcea ca această biserică să fie unică – discul auriu din podea care marca locul perfect pentru a privi ceea ce părea să fie o boltă perfect arcuită, acoperită cu fresce complicate. Dar bolta era o iluzie optică. Era pictată de un artist desăvârșit al barocului, fratele iezuit Andrea Pozzo, care folosisse tehnica *trompe l'oeil*. Legenda spunea că vecinii au refuzat construcția unei bolte care să le blocheze soarele după-amiezii, iar frații au fost nevoiți să creeze o boltă falsă. În loc să se enerveze din cauza restricției, ei au considerat-o o provocare artistică și au creat ceva într-adevăr memorabil. Când stăteai pe discul auriu, era aproape imposibil să-ți dai seama că bolta era o iluzie creată prin pictură.

– Biserica e plină de multe iluzii, nu-i așa?

Peter tresări, auzind glasul din spatele lui, apoi se întoarse repede să vadă cine făcuse observația care îi stăruia în minte de doi ani. În spatele lui stătea cardinalul Barberini, care făcuse parte împreună cu el din consiliul din Arques. Barberini își duse degetul la buze și îl invită cu un gest pe Peter lângă el, pe unul din scaune.

Irlandezul îl întrebă direct:

– Dumneavoastră sunteți Destino?

Barberini zâmbi.

– Nu, nu. Nicidecum.

Peter se gândi o clipă, înainte de a continua cu o altă întrebare.

– Destino este un iezuit?

Barberini a dat din cap.

– Destino este multe lucruri. El nu se încadrează în nici o categorie la care poți face referire. Încă. Dar asta rămâne pe mai târziu. Deocamdată, am venit aici să-ți spun de ce ai devenit iezuit, alt motiv decât cele pe care crezi că le știi deja.

Peter se găsea într-o situație ciudată. Se afla în fața unui membru vechi și important al Bisericii, care, în mod evident, îl urmărise. Barberini deținea informații din interior despre aspecte foarte serioase și secrete – și destul de multe, din cât se părea –, dar încă era o enigmă. Cardinalul DeCaro, în care avea foarte mare încredere, i-l prezentase ca aliat, dar comportamentul lui secretos era ciudat. Și nu era necesar. Sau era? Erau casa și biroul lui Peter supravegheate? Bănuise întotdeauna că era supravegheat, iar aceasta era o posibilă confirmare. Era oare și DeCaro urmărit? Grupurile cele mai conservatoare din Vatican erau în conflict deschis cu atitudinea progresistă a lui Tomas, mai ales în ceea ce privește aspectele legate de Maria Magdalena, dar nu cumva aici se întâmpla ceva mai profund?

S-ar fi zis că Barberini îi citea gândurile lui Peter, întrucât continuă:

– Va trebui pur și simplu să ai încredere în mine până când voi putea să îți spun mai multe, fiule. Pentru moment, am venit să vorbesc cu tine despre fondatorul nostru. Marele și Sfântul Ignațiu de Loyola.

Reacția spontană a lui Peter la întrebarea „De ce ai devenit iezuit?” fusese un singur cuvânt: cunoașterea. Iezuiții au fost mereu cei mai învățați și cei mai mari educatori, iar pasiunea lui personală era de a studia istoria religiilor și spiritualitatea unei limbi și înțelepciuni vechi. El trăia pentru a-i învăța pe ceilalți și simțise foarte tare lipsa învățăcelilor de când fusese nevoit să vină la Roma pentru a participa la comitetul de studiu al Evangheliei după Maria Magdalena. Ignațiu de Loyola era fondatorul

universității de aici și un stâlp al educației, atât religioase, cât și umaniste. Din acest motiv, Peter îi cunoștea bine biografia, ca de altfel fiecare preot iezuit. Loyola provenea dintr-o familie bască din nordul Spaniei, unde se născuse în ajunul Crăciunului în 1491, cel mai mic dintre cei treisprezece copii ai familiei. Făcea parte dintr-o familie de clasă nobilă mijlocie, dar de nivel destul de ridicat pentru a duce în tinerețe o viață de plăceri. Fusesse un fel de playboy și aventurier în tinerețe, devenind la treizeci de ani ofițer în armată.

În Bătălia de la Pamplona, Ignațiu a fost lovit de o bombă în timp ce lupta pentru apărarea teritoriilor de contropitorii francezi. Explozia i-a rupt un picior și i l-a rănit pe celălalt. Piciorul rupt s-a vindecat atât de rău, încât a trebuit să fie rupt din nou și apoi pus la loc, toate fiind făcute fără anestezic. Loyola s-a vindecat, dar piciorul rupt a rămas mai scurt decât celălalt, iar tot restul vieții a schiopătat foarte tare. Acest lucru l-a ajutat să devină interesat de studiul intelectual, citind și acumulând cunoștințe ca un burete. În timpul convalescenței, a citit toate cărțile aflate în castelul din Loyola, toate având subiecte religioase.

Existența lui Ignațiu în timpul petrecut în castelul de la Loyola este înconjurată de mister. Cine îi dădea cărțile și ce citea, de fapt? Existau zvonuri că în această perioadă el se îndrăgostise puternic de o femeie misterioasă, o femeie cu părul roșcat și sânge albastru care l-a îngrijit cu blândețe și a avut o influență uriașă asupra lui în timpul lungii convalescențe. Când și-a revenit suficient încât să poată merge și călători în martie 1522, era un om cu totul schimbat, stimulat de o puternică trăire spirituală.

Prima acțiune a lui Loyola după ce a trecut prin aceste schimbări a fost de a face un pelerinaj la mănăstirea Sfânta Maria din Montserrat, sus în munții din nordul Barcelonei. Se spune că el a respectat regulile cavaleresti de devoțiune față de Fecioara Maria și a îngenunchat în rugăciune o noapte întreagă în fața altarului

Madonei Negre. Unele zvonuri spun că el a făcut acest lucru trei nopți consecutiv în cinstea Sfintei Treimi. La sfârșitul închinăciunii, și-a pus toate armele pe altar în fața Fecioarei și a jurat că va deveni un nou luptător pentru Calea ei.

Barberini i-a întrerupt gândurile lui Peter cu o întrebare bruscă:

– Când s-a dus Loyola la Montserrat?

– În martie 1522.

– Corect. În ce zi din martie?

– În ziua de sărbătoare a Bunei-Vestiri. Pe 25 martie.

– Greșit.

Peter era intrigat de răspunsul lui. Orice iezuit cunoștea această dată. Barberini continuă.

– Loyola a făcut jurământul către Fecioară în 25 martie, este adevărat. Dar asta s-a întâmplat după trei zile de rugăciune și meditație. El a ajuns acolo la o dată anume și cu un scop precis.

Peter răspunse, încercând să potrivească totul în minte.

– 22 martie.

Barberini a dat din cap.

– Dar de ce?

Peter înțelegea, în teorie, că această dată avea o importanță pentru eretici în ceea ce privește datele de naștere și profețiile, dar nu era sigur că această legătură se potrivea aici. Barberini îi explică.

– Ai cunoștință despre ceva – un document controversat și neprețuit, probabil – care ar fi putut să ajungă la mănăstirea din Montserrat?

Această întrebare îl izbi pe Peter ca o lovitură în ceafă. Montserrat era ultimul loc în care se știa că ajunsese *Cartea Iubirii*, documentul scris chiar de mâna Domnului Nostru și adus în Europa de soția și iubita lui – neprețuita Maria Madgalena, cea care era înfățișată în sculptura de la Montserrat ținându-și copilul în brațe. Peter știa acest lucru, dar cu siguranță nu făcuse nici o

legătură între Loyola și *Cartea Iubirii* până acum. Presupusese că asocierea acestuia cu Montserrat și cu Ignățiu de Loyola era... o coincidență. Ar fi trebuit să-și dea seama, dar cum ar fi putut să pună în legătură aceste două idei posibil conflictuale?

Peter a dat din cap în semn de înțelegere, iar Barberini și-a urmat gândul.

– Masacrul din cetatea catară de la Montségur a avut loc pe 16 martie 1244. Celor patru refugiați care au supraviețuit le-au trebuit șase zile să ajungă în siguranță la Montserrat. Data de 22 martie este aniversarea sosirii și instalării Sfântului Cuvânt al lui Iisus Hristos la mănăstire. Închinăciunea lui Loyola și îndotrinarrea lui au început în acea noapte cu un motiv.

Peter a pus următoarea întrebare foarte încet și cu grijă.

– Ce vreți să spuneți? Că Loyola era eretic? Că el a fondat ordinul nostru din motive total diferite de cele pe care le știe toată lumea? Că el... avea acces la *Cartea Iubirii*?

– El o numea Societatea lui Iisus, nu-i așa? Desigur, asta ar putea însemna orice, dar este o expresie lipsită de imaginație, nu-i așa? Ți se pare că Loyola ar fi fost un om care să creeze un nou ordin religios revoluționar și care să-i dea apoi un nume care nu reprezenta perfect ceea ce apăra el? Dar dacă el propovăduia chiar din învățăturile lui Iisus și nu din alte surse, ei bine... acest lucru ar fi reprezentativ pentru nume, nu-i așa? Și adu-ți mereu aminte cuvintele care au fost consemnate în scrierile celui mai bun prieten al său, Luís Gonçalves de Câmara. El spunea: „Ignățiu a fost mereu înclinat spre iubire. Mai mult, el părea că întruchipează orice formă de iubire și din acest motiv a fost mereu iubit de toată lumea. Nu exista nimeni din Societate care să nu aibă o mare iubire pentru el și care să nu se simtă foarte iubit de el.“ În mod straniu, Biserica nu a reținut această caracterizare a lui Loyola, nu-i așa?

Peter era uluit. Perspectiva tradițională despre caracterul lui era că Loyola era un om aspru, neîndurător și taciturn. Era considerat probabil strălucit și cucernic, dar „iubitor“ nu era primul adjectiv care îți venea în minte când îi studieai biografia. Era o revelație faptul că persoana cea mai apropiată care a scris despre Loyola voia să surprindă exact cât de mult era înclinat spre iubire, încât părea să „întruchipeze orice formă de iubire“. Era o informație cutremurătoare, mai ales pentru că venea din partea unui cardinal.

– Deci acest lucru înseamnă că Loyola avea *Cartea Iubirii*? Cartea se aflase în Montserrat până în 1522?

Era, cu siguranță, o informație prețioasă, având în vedere că toate celelalte referințe despre documentul original dispăruseră după 1244.

Barberini îl bătu ușor pe umăr pe Peter, apoi se sprijini de el pentru a se ridica:

– Mă dor oasele de la plimbarea peste râu, fiule. Așa că pentru moment va trebui să încheiem discuția, dar sunt foarte fericit că am avut-o. A, și încă un lucru...

Peter îl ajuta pe cardinal să-și ridice trupul îmbătrânit și durduliu de pe scaun când bătrânul îi dădu o ultimă informație șocantă:

– Comitetul va face un anunț în legătură cu materialele despre Maria Magdalena. Acest lucru se va întâmpla săptămâna viitoare. Dar între timp trebuie să mergi în Franța cu verișoara ta, iar eu și Tomas te vom ține la curent cu felul în care decurg lucrurile aici. Vor să autentifice Evanghelia din Arques și să o facă publică, cel puțin așa mi s-a spus. Maureen va fi răzbunată dacă se întâmplă asta. Și, băiatul meu, la fel vei fi și tu. Dar lucrul cel mai important... povestea Doamnei Noastre va fi spusă în sfârșit și va fi spusă în adevăr și în întregime. Să dea Dumnezeu să fie așa.

Peter îl privi pe bătrânul care mergea cu pași șovăitori spre ieșirea din biserică, șoptindu-și ca un ecou vorbele lui Barberini.

– Să dea Dumnezeu să fie așa.

Capitolul nouăsprezece

Chartres, Franța – în prezent

Catedrala din Chartres poate fi văzută de la peste zece kilometri depărtare, ridicată pe colina sacră, cu clopotnițele așezate inegal de o parte și de cealaltă a cupolei bisericii care se ridică deasupra câmpiei La Beauce. Maureen, Peter și Bérenger i-au remarcat frumusețea când au ajuns, aduși cu mașina de un șofer, în dimineața zilei de 20 iunie. Bérenger s-a asigurat că vor fi așteptați când vor sosi la aeroportul Orly, chiar lângă Paris.

Maureen a observat prima puterea acestui loc, pe care o putea simți de la o așa depărtare. Într-adevăr, o magie radia acolo. Cei doi bărbați care o însoțeau mai văzuseră însă acest loc și nu îl priveau cu aceeași ochi proaspeți. Maureen își strângea brațele cu mâinile, simțind fiorii care îi cuprinseseră trupul.

După ce s-au cazat în frumosul hotel de la marginea pieței orașului, au hotărât să facă o plimbare pe deal până la catedrală. Scopul lor era să vadă așezarea, să-și dea seama unde se afla cu precizie fereastra numărul zece și să observe pentru prima dată labirintul. Tammy și Roland aveau să-și întâlnească însoțitorii mai târziu, când vor ajunge din Languedoc.

Maureen a rămas fără suflare când a ajuns în fața catedralei. Era cea mai măreață clădire pe care o văzuse vreodată. A cerut să înconjoare toată catedrala înainte de a intra, admirând măreția locului și decorațiile splendide care acopereau aproape fiecare centimetru din exterior, prin sculpturi și basoreliefuri. Era o imagine care îți tăia respirația, un monument de o frumusețe fără egal, un testament al puterii și harului realizării umane născute din inimă și spirit. Béranger Sinclair făcea pe ghidul, deoarece cunoștea o mulțime de lucruri despre natura ezoterică a catedralei din Chartres, din studiile lui. I-a condus pe Peter și pe Maureen spre fațada stângă a catedralei, cea nordică, numită Intrarea Inițiaților, și le-a arătat câteva dintre faimoasele sculpturi – cele ale strămoșilor. Dar lui Maureen nu i-au atras atenția sculpturile lui Moise, Avraam și David. În schimb, a observat imediat că această biserică era plină de femei. Unele erau foarte vizibile, precum Estera, eroina din Vechiul Testament, care își salvează poporul sau Maica Domnului la Buna-Vestire împreună cu verișoara ei Elisabeta; era și o secvență din momentul sosirii reginei din Saba la Solomon, fiecare încoronat cu o sculptură complicată din Templul original. Altele însă nu erau atât de ușor de identificat, dar aproape toată fațada nordică era acoperită cu scene în care apăreau femei.

Béranger îi informă:

– Există câteva sute de sculpturi de femei în această biserică și peste o sută șaptezeci dintre ele se crede că sunt ale Mariei, Maica Domnului. Nici o altă biserică din lume nu are atât de multe imagini cu femei, nici măcar pe aproape.

Maureen era fermecată de tot ceea ce vedea, dar se opri să admire superba sculptură a unei femei, pe o coloană exterioară a unei arcade, în partea dreaptă a ușii. Era tânără și frumoasă și ținea o carte într-o mână, iar cealaltă, deși era parțial distrusă, părea să fie ridicată în semn de binecuvântare.

Béranger îi zâmbi.

– Știam că o să-ți placă această sculptură. Și eu o iubesc. Dintre cele peste o mie de imagini din această catedrală, aceasta m-a obsedat încă din prima zi în care am ajuns aici. Iar acum, când cunoaștem atât de bine povestea Matildei, încep să văd de ce această femeie a fost întotdeauna specială pentru mine. Maureen, fă cunoștință cu Modesta. Ea este una dintre sfintele protectoare ale acestui loc.

Maureen simțise lacrimi neașteptate în ochi la auzul numelui Matildei. Știa că inima și spiritul ei erau legate iremediabil și pentru totdeauna de contesa toscană.

– Povestea Modestei este una tragică, dar importantă, spuse Bérenger, arătând spre sfântă.

– Bineînțeles că este.

Maureen a mers să se așeze sub statuia Modestei, ale cărei picioare îi veneau deasupra capului. Scara și mărimea catedralei erau amăgitoare, datorită folosirii desenului în perspectivă. Era ușor de pierdut din vedere imensitatea – și detaliile splendide – tuturor lucrărilor de artă dacă nu erau examinate îndeaproape.

Chipul Modestei era superb și senin, părul ei lung curgea de sub vâl. Mâna ei dreaptă îi era ruptă după opt sute de ani de vremuri și războaie, iar în mâna stângă ținea o carte frumoasă, legată. Maureen comentă:

– Observ că multe dintre aceste personaje țin cărți în mână.

Peter explică:

– În mod tradițional, acest lucru simbolizează Cuvântul. Scriptura. Evangheliile. Este un lucru obișnuit în arta creștină.

Maureen încerca să nu se enerveze când Peter îi dădea explicații tipice, evidente, pe care le recita automat, datorită formației lui de preot, adânc înrădăcinată. Ea știa, desigur, ce însemna reprezentarea tradițională a acelei cărți. Știa însă și că toate aceste obiecte de artă trebuiau privite cu alți ochi, având în vedere că acum aveau informații noi despre ele. Ar putea exista un alt motiv pentru care aceste personaje, mai ales atât de multe femei,

țineau cărți în mână? Ar putea fi aceasta o altă carte, o referire precisă la *Cartea Iubirii*? Se întoarse spre Bérenger.

– Spune-mi ce știi tu despre Modesta.

– Legenda general cunoscută spune că era fiica virgină a unui comandant roman foarte crud și neîngăduitor, numit Quirinus, care a fost trimis la Chartres tocmai pentru a înăbuși cultul creștin care se dezvoltă. Dar, din câte se spuneau despre ea, Modesta era o tânără iubitoare care era îngrozită de persecutarea creștinilor și a început să-i ajute. De exemplu, îi anunța când tatăl ei voia să le distrugă locașurile secrete de rugăciune, unul dintre ele fiind chiar aici, unde se află acum catedrala. Se spune că Modesta s-a îndrăgostit de un tânăr pe nume Potențiu, care a convertit-o la creștinism. Când comandantul Quirinus a descoperit că fiica lui s-a convertit și l-a trădat pentru niște creștini, a dat ordin să fie torturată în public, ca un exemplu de intoleranță totală față de asemenea trădări. Nici măcar fata comandantului nu era ferită de autoritatea Romei. Modesta a fost decapitată, iar corpul i-a fost aruncat în fântâna adâncă din cripta de aici și din acest motiv ea este adesea numită spiritul protector al acestui loc. Se spune că poate fi auzită din criptă, șoptind taine din adâncuri pentru cei ce au urechi de auzit.

Maureen fusese cuprinsă de fiori la ascultarea poveștii, simțind imediat că biografia Modestei ascundea mai mult decât putea ea să întrezărească deocamdată.

Bérenger observă:

– Ce se întâmplă?

Maureen privea sculptura femeii de o frumusețe senină care își strângea cartea la piept. A dat ușor din cap.

– E mai mult decât atât. Oricât de importantă sau tragică ar fi povestea, nu este întreagă. Pur și simplu știi asta.

Ideea criptei și a fântânii i-a atras atenția pentru o clipă lui Maureen. Probabil, dacă ar putea ajunge acolo, Modesta, ar șopti secretele ei.

– Putem intra în criptă?

Bérenger a făcut un semn din cap.

– Din nefericire, nu. Nu este deschisă publicului, cu excepția unui moment din zi când se oferă un tur împreună cu un ghid francez, la ora 11.00. M-am întrebat adesea de ce Biserica nu dorește ca oamenii de rând să intre în criptă. Fântâna este acoperită, deci nu e vorba despre motive de siguranță. Madona Neagră care se află în criptă, Doamna Noastră de sub Pământ, este o copie a celei care a ars în timpul Revoluției, deci motivul nu este nici protejarea vestigiilor. Dar, dintr-un anumit motiv... cripta este închisă pentru publicul larg.

Au continuat să exploreze zona, iar Maureen a pierdut numărul tuturor imaginilor de femei care apăreau pe exteriorul bisericii, observând că Sfânta Ana, bunica lui Iisus, era și ea foarte bine reprezentată. Mai bine spus, ocupa un loc foarte important la marea Poartă a celor Inițiați. În spate, către intrarea dinspre sud, unde ușile erau blocate, figura centrală era o frumoasă statuie din secolul al XIII-lea a lui Iisus, o sculptură cunoscută cu numele Hristos Învățător, care ținea în mâna stângă o carte frumoasă și ornată. Maureen îl privea pe Peter, dar nu îi spusese nimic. Era amuzant faptul că Iisus era înfățișat atât de des ținând cărți în mână și totuși Biserica susținea că el nu a scris niciodată una.

Maureen își întipărea cu grijă în minte elementele care aveau însemnătate ezoterică. Apostolii erau reprezentați și ei prin sculpturi realizate pe coloane răsucite, frumoase. Aflase, citind tot ceea ce-i căzuse în mână despre Solomon și regina din Saba, că înțeleptul rege a fost primul care a ordonat răsucirea coloanelor pentru a-și decora legendarul templu și că asemenea detalii arhitecturale reprezentau o plecăciune în fața geniului său. Tot în această parte a catedralei, pe arhivolta arcadei, erau semnele zodiacului, așezate în ordine. Maureen oftă privindu-le. Era frustrant să încerci să observi toate detaliile catedralei din Chartres într-un timp atât de scurt. Ar dura chiar ani de zile să vezi și să apreciezi fiecare detaliu din exteriorul acestui loc, atât de vastă și măreață era arta care decorase catedrala. Nu-și putea reține o observație.

– Cred că cea mai mare galerie de artă din lume s-ar putea să fie în văzul tuturor și a fost așa de opt sute de ani.

Înconjuraseră în întregime biserica, iar acum se aflau din nou în fața catedralei. Aceasta era intrarea dinspre vest, cunoscută ca Portalul Regal. Câțiva oameni ce păreau să fie fără adăpost stăteau pe scări, ținând mâinile întinse și cerând ofrande. Unul stătea în partea de sus a scărilor și cânta în franceză, altul era cuibărit lângă ușă, părând foarte îmbătrânit. Bérenger le-a lăsat discret niște euro ambilor când a trecut pe lângă ei. Maureen a observat și le-a dat și ea bani. Bărbatul care cânta a scos o floare din buzunar și i-a oferit-o, făcându-i cu ochiul.

Atât Bérenger, cât și Maureen s-au oprit pentru a analiza statuile care îi întâmpinau în dreapta intrării vestice, Peter fiind în spatele lor. Era o coincidență că ușile principale ale catedralei din Chartres erau decorate cu sculpturi ale regelui Solomon și ale reginei din Saba? Părea că iubiții mitici erau foarte bine reprezentați aici.

Cei trei au intrat în nartex prin ușile imense și s-au oprit la magazinul de suveniruri din stânga pentru a lua un plan al catedralei, sperând să poată identifica fereastra numărul zece printre vitralii. Magazinul era plin de cărți și tipare de artă ale sculpturilor și ale vitraliilor, dar vedeta catedralei din Chartres era Madona Albastră, capodopera din vitraliu din secolul al XII-lea cunoscută ca Fecioara din Fereastra Frumoasă. Era reprodușă peste tot, pe postere, pe felicitări și pe semne de carte. Și totuși, în ciuda omniprezenței ei în magazinul de suveniruri, influența ei nu scădea. Imaginea ei avea ceva intens și puternic; era ceva în puritatea artei care era cu mult deasupra comerțului.

Lui Maureen nu i se părea că biserica ar fi de condamnat pentru că făcea comerț cu această imagine. Era un dar faptul că acest monument al lui Dumnezeu era accesibil publicului în fiecare zi, fără nici un cost. Cu atât mai bine dacă vânzarea de ilustrate și postere ajuta la păstrarea și conservarea ei. Cei trei și-au cumpărat ghiduri și hărți. Peter voia să găsească fereastra numărul zece,

așa că i-a lăsat pe Maureen și pe Bérenger singuri la intrare, îndreptându-se spre unul dintre cele mai mari altare ale omenirii.

Maureen inspiră profund și intră în naosul celei mai mari catedrale din lume. Imensitatea ei îți tăia răsuflarea, dar avea totuși o intimitate ciudată și frumoasă. Deși boltele înalte din sute de tone de piatră ar fi trebuit să fie copleșitoare, atmosfera generală din catedrală era primitoare și caldă. Era și în întregime... sfântă. Acesta era singurul cuvânt la care Maureen se putea gândi pe când se lăsa vrăjită de culorile vitraliilor așezate în două rânduri superbe în naos, unul deasupra celuilalt. Citise în ghid faimosul comentariu al lui Napoleon, atunci când a intrat pentru prima oară în această catedrală: „Chartres nu este un loc pentru atei“.

Într-adevăr.

– Privește în spatele tău, spuse Bérenger. Și sus.

Maureen oftă văzând asemenea frumusețe. Fereastra dinspre vest, în formă de roză, și cele trei ferestre cu arce în ogivă de sub ea construite în secolul al XII-lea, odată cu omniprezenta Mado-nă Neagră, străluceau în soarele după-amiezii. Erau cele mai vechi ferestre originale din catedrală și erau speciale. Sticla din care fuseseră realizate era superbă, iar ferestrele erau cu aproape un secol mai vechi decât celelalte. Frumusețea și culoarea lor nu erau egale de nimic din ceea ce văzuse Maureen vreodată în oricare altă biserică. Ferestrele în formă de roză de la Notre Dame din Paris erau superbe și uriașe, dar aici, în Chartres, se întâmpla ceva excepțional. Cele trei arce în ogivă de sub roză radiau toate aceeași esență puternică.

Bérenger explică în șoaptă.

– E culoarea albastră. Nu a mai fost folosită aceeași culoare în nici o altă biserică din lume. Este numită albastru de Chartres pentru că este unică. Nimeni nu a putut stabili vreodată ce au folosit cei care au creat aceste vitralii. Cealaltă fereastră, din aceeași perioadă, a fost restaurată de curând. Este Fecioara Albas-tră. Acolo...

Bérenger nu a putut să încheie fraza, văzând privirea uimită a lui Maureen. A înțeles imediat și a dat din cap în mod solemn. În timp ce se uitau la vitraliile de deasupra ușii, pășiseră printre câteva rânduri de scaune. Maureen privise deodată în jos, dându-și seama că se aflau în mijlocul labirintului, simbolul sacru creat de combinația înțelepciunii extraordinare și a credinței lui Iisus și Solomon.

Simbolul sacru era acum complet ascuns și distrus de scaunele pliante care îl acopereau.

Maureen s-a așezat rapid, gândindu-se că i se va face rău. Se simțea deodată foarte, foarte amețită.

– Te simți bine?

Ea a dat din cap, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Faptul de a vedea labirintul acoperit cu scaune era ceva pentru care nu era pregătită. Se așteptase la asta, dar nu știuse cum avea să se simtă văzând un asemenea lucru, nu știa că avea să simtă furie și indignare. Spuse doar:

– Cum au putut?

Bérenger nu avea nici un răspuns. Toată viața își pusese și el aceeași întrebare de nenumărate ori.

Peter se apropia de ei. Se opri când o văzu pe Maureen.

– Știu, zise el. În mod ciudat, la fel am simțit și eu despre faptul că labirintul a fost acoperit așa, chiar și înainte să știu exact ce este și de ce este atât de important. Dar, într-o notă mai veselă, am găsit fereastra zece.

Maureen se ridică să-l urmeze, fericită să se poată îndepărta de tragedia labirintului. Peter îi conduse spre transeptul dinspre sud, arătând spre prima fereastră din dreapta. Era dedicată unui sfânt italian, primul episcop al Ravenei, Sfântul Apollinaris.

– A fost un discipol al Sfântului Petru, căruia i s-au atribuit o serie de miracole, care sunt reprezentate aici pe sticlă. Dar nu cred că suntem interesați de sfântul de aici, explică el. Mai degrabă de gaura aceea circulară din fereastră, acolo sus.

Un cerc de lumină albă strălucea printre culorile închise ale vitraliului printr-o gaură care părea să fie tăiată intenționat în locul potrivit.

Peter arată spre podea, la doar câțiva metri de locul în care stăteau.

– Vezi acea dală de piatră, acolo, pe podea? Cea care e așezată puțin înclinat față de celelalte?

Bérenger aprobă.

– Are o culoare diferită, mai deschisă decât celelalte. Și este evident că a fost așezată diferit. Trebuie să iasă în evidență. Se ghemui să atingă piatra și zâmbi. Și privește aici, un cui de aramă este bătut în piatră. X-ul marchează locul.

– Ce înseamnă asta? Maureen nu putea urmări totul.

Bérenger explică.

– Îți amintești când ne-am întâlnit pentru prima oară, la San Sulpice?

Întrebarea era retorică; ziua în care s-au întâlnit le schimbaseră viața amândurora pentru totdeauna și nici unul n-avea s-o uite vreodată. Dar și acea întâlnire fusese aranjată să aibă loc la solstițiul de vară, în data de 21 iunie, pentru că Bérenger voia să-i demonstreze lui Maureen cu câtă precizie au lucrat constructorii bisericii San Sulpice. Acei arhitecți marcaseră solstițiul printr-o linie de aramă în podea. La amiază, în ziua solstițiului, soarele strălucea prin ferestre și ilumina arama.

– Un eveniment asemănător are loc și aici. Mâine, la prânz, soarele va străluci prin acea gaură din fereastră, luminând exact acel cui de aramă bătut în piatră, marcând punctul maxim al celei mai lungi zile a anului.

Maureen înțelegea acum.

– Adică o sărbătoare a luminii, marcând momentul în care lumina soarelui e cea mai puternică din întreg anul.

– Iluminare, șopti Peter, făcându-i pe amândoi să se întoarcă și să se uite mirați la el. În acel cuvânt simplu era o mare profun-

zime. Este o sărbătoare a iluminării care poate să aibă loc în acest loc sacru.

Au rămas tăcuți toți pentru un moment, gândindu-se plini de admirație la arhitecții, zidarii și astronomii care trebuie să fi lucrat la unison pentru a crea un lucru extraordinar acum mai bine de opt sute de ani.

– Realizarea unui asemenea lucru este fenomenală, observă Maureen. Fiecare aspect al acestei catedrale trebuie să fi fost creat intenționat. Nimic de aici nu este întâmplător. Nimic. Simt asta în trupul meu, fiecare centimetru al acestui loc extraordinar și sfânt strigă.

S-au așezat pe scaunele de lângă fereastra numărul zece, cu fața la vitraliul în formă de roză dinspre nord și la arcele de sub el. Figura centrală era o imagine enormă a Sfintei Ana, reprezentată în stilul unei Fecioare Negre.

– Iată un exemplu. Este un lucru tipic. Sfânta Ana este înfățișată ca o fecioară neagră și este în poziție centrală. Este peste tot în această catedrală și în fiecare caz este reprezentată într-o poziție de autoritate și importanță. Acest lucru nu are cum să fie o întâmplare.

– Nu pot confirma asta pentru prezența Sfintei Ana, dar pot spune un lucru, vorbe din nou Peter. Curentul gotic începe nu mult după moartea Matildei, aproximativ în 1130, și apare parcă de nicăieri. Dar nu este gotic de fapt, nu-i așa? Nu vine de la vizi-goți, care erau, din tot ce cunoaștem despre ei, un popor barbar și războinic și care erau prea puțin interesați de arta delicată în piatră și sticlă.

Bérenger intră într-o discuție despre care avea cunoștințe.

– Asta e pentru că arta gotică este o eroare de traducere. Expresia originală care se folosea pentru ceea ce noi numim catedrale gotice nu era „art gothique“, ci mai degrabă „argotique“. *Argotique* este un cuvânt care înseamnă argou, dialectul specific pierdut. Marele alchimist Fulcanelli spunea că *argotique* era un

„limbaj special, folosit de toți cei ce doreau să comunice fără să fie înțeleși de străini“.

Peter aprobă.

– Deci vrei să spui că această catedrală nu este „arta goților“, ci mai degrabă o artă care este codificată cu un limbaj special și secret.

– Pentru cei ce au urechi de auzit, adăugă Maureen.

– Exact. *Argotique* era numit și limbajul proscrisilor, pe care îl descriu cu siguranță culturile eretice.

Peter continuă, tot mai entuziasmat.

– Totul se potrivește minunat. Deodată, în secolul al XII-lea, apar peste douăzeci de catedrale gotice în construcție și, la fel de brusc, apar sculptori în piatră, matematicieni, arhitecți și lucrători de sticlă care știu exact cum să realizeze aceste capodopere de arhitectură de care nu s-a auzit înainte – și arta care este codificată în ele.

Maureen și Bérenger ascultau amândoi cu atenție. Peter vorbea foarte rar așa cum o făcea acum; iar când o făcea, trebuia să fii foarte atent. Era evident că se gândise mult la acest lucru în ultimele lui cercetări și observații.

– Această mișcare în arhitectură izvorăște și înflorește aproape peste noapte, continuă preotul. Și totuși nimeni nu știe cum și de ce. Tot astfel, nimeni nu știe cine a finanțat construcțiile acestor catedrale, nu doar a acesteia. Aceste construcții au fost intenționate, așa cum ai subliniat tu, Maureen. Aici este voință. Una puternică. Dar de ce și de ce aici? Chartres are ceva special, care trece dincolo de orice ne spun ghidurile și Biserica tradițională.

– Și care crezi că e răspunsul, Peter?

Peter se opri pentru o clipă, foarte serios, după care, zâmbindu-i verișoarei sale, îi răspunse printr-un singur cuvânt.

– Matilda.

Maureen era șocată de acest răspuns neașteptat.

– Matilda?

Părintele Peter Healy dădu din cap aprobator.

– Ea era pasionată de arhitectură. Amintește-ți ce mult i-a plăcut să se implice în construcția de la Orval, cum îi provoca pe arhitecții și constructorii din timpul ei în ceea ce privea forma și mărimea arcadelor. Și ce știm despre *Libro Rosso*? Conținea desene arhitecturale secrete. De unde veneau acele desene? De la Iisus. De unde le-a luat Iisus? Au fost transmise prin linia lui de descendență de la nimeni altul decât Solomon și probabil și de la regina din Saba.

Maureen adăugă, gândind cu voce tare:

– În povestirea Matildei despre legenda lui Solomon și a reginei din Saba, ea ne amintește că locuitorii din Saba erau cunoscuți ca poporul arhitecturii și că regina a deschis școli pentru sculptori în piatră.

Peter aprobă, aceasta fiind și ideea lui.

– Și am văzut la exteriorul catedralei că atât Solomon, cât și regina din Saba sunt bine reprezentați prin cel puțin două sculpturi în mărime naturală, precum și prin elemente din templul original.

Importanța acestui lucru îl lovi pe Bérenger.

– Deci ceea ce spunem este că Chartres – și de fapt toată mișcarea gotică – e posibil să fi fost începută de Matilda? Și că se baza pe desenele originale din Templul lui Solomon?

– Așa cum au fost păstrate de ordin în *Libro Rosso*, interveni Maureen, debordând de fericire la această idee. Care a fost... adusă la Chartres. De Conn și Învățător? Dumnezeuule...

Peter continuă gândul, vorbind acum foarte repede, dovedind că se gândea la această teorie de ceva timp.

– Totul se potrivește. Amintiți-vă că Fulbert a reconstruit catedrala după incendiul din 1020. Dar a mai fost un incendiu, și mai catastrofal, care a distrus totul, în afară de criptă, în 1134. Probabil a fost un accident, probabil nu. Dar catedrala a fost reconstruită după un model nou și fără precedent și a devenit capodopera de artă și arhitectură care este astăzi. Înălțimea bolților sale nu a fost niciodată egalată, niciunde în lume.

Maureen se simțea deodată vinovată pentru că se enervase mai devreme pe Peter. Vărul ei ajunsese departe în doi ani. Era o teorie uluitoare și progresistă.

Bérenger continuă ideea.

– Sunt aproximativ treizeci de ani din 1100, anul aproximativ când Conn și Învățătorul au ajuns în Chartres, până în 1134, când reconstrucția începe aici. Știm că până la urmă a venit aici și Patricio, care fusese, împreună cu Matilda, creierul magnificei construcții de la Orval. Ar fi avut suficient timp să-și perfecționeze metodele, planurile și structura, pentru a începe construcția unui fel de templu cu totul nou. Și probabil chiar să pregătească o generație întreagă cu aceste principii și metode. Apoi, în secolul următor, are loc un alt incendiu, în urma căruia pentru noile elemente sunt create ornamente și mai elaborate.

Maureen termină gândul:

– Pentru că, acum, cei de aici erau experți cu adevărat în tot ceea ce ținea de modalitățile arhitecturale necesare pentru a crea asemenea perfecțiune.

Se plimbau încet prin catedrală, vorbind, gândindu-se, impregnându-se de bogăția locului și a istoriei lui. Bérenger îi opri în fața unei ferestre faimoase în arcada dinspre sud.

– Iat-o, regina din Chartres, explică el arătând spre Fecioara cu Pruncul, de deasupra lor. Este numită Notre Dame de la Belle Verriere, Fecioara din Fereastră Frumoasă, și vă puteți da seama de ce. Este cel mai vechi vitraliu care a supraviețuit aici din 1137.

Magnificul vitraliu, care fusese numit „cel mai frumos vitraliu din lume“, înfățișa o regină cu coroană aurie, decorată cu bijuterii și cu flori de crin și îmbrăcată în albastrul cel mai elegant, faimosul albastru de Chartres care nu putea fi copiat, totul pe un fundal de un roșu intens. Nici o fotografie nu putea surprinde culorile care străluceau prin această sticlă în soarele dimineții. În spatele ei și deasupra tronului era un castel-fortăreață și un porumbel uriaș, simbolul Sfântului Duh, care plutea deasupra Fecioarei cu Pruncul.

– Poziția oficială a Bisericii este că această catedrală este închinată Fecioarei Maria și că toate imaginile femeilor o reprezintă pe ea sub mai multe forme. Dar cred că putem să cădem de acord cu toții că aici sunt reprezentate mai multe Marii, spuse Bérenger.

– Sunt de acord, adăugă Peter. Dar, cu riscul ca Maureen să-mi dea o bătaie, trebuie să vă mai arăt încă ceva.

Au continuat să meargă dincolo de arcadă până când Peter îi opri în fața unei capele în partea de nord-est, unde se afla un vestigiu imens și superb. În spatele unor plăci era afișat un material lung din mătase albă.

– Sancta Camisa. Vălul Fecioarei. Este unul dintre cele mai sfinte vestigii ale creștinătății și se află aici, în Chartres, din secolul al IX-lea. Toată lumea vă va spune că acesta este motivul pentru care această catedrală este dedicată Fecioarei Maria.

Maureen răspunse:

– Nu aș contrazice acest lucru nici o clipă. Am mai spus-o și înainte, dar trebuie să o repet. Nu am avut niciodată intenția de a diminua importanța mamei lui Iisus. Departe de mine gândul acesta. Cred că ea a fost aleasă să-l nască pe Iisus și să-l crească pentru că ea singură era strălucită și puternică și avea un suflet și o inimă pure. Spun doar că nu totul se reduce la ea, nu-i așa? Și având în vedere toate imaginile mamei ei, Sfânta Ana, de aici din catedrală, pot spune și că acest lucru nu a început cu ea. Și probabil că ea ar fi prima care nu ar vrea ca noi să credem asta.

În fiecare an, pe 21 iunie, arhiepiscopia din Chartres permitea ca labirintul să fie descoperit. Știind acest lucru, Maureen, Bérenger și Peter s-au întâlnit cu Tammy și Roland pentru a lua micul dejun mai devreme, plănuiind să ajungă la catedrală puțin după deschiderea ei. Toți erau nerăbdători să vadă labirintul și să străbată cele unsprezece circuite. Tammy și Roland ajunseseră în seara dinainte, la timp pentru o cină târzie. Din fericire, tradiția

franceză de a petrece mult timp la masa de seară le dădea timp să povestească despre evenimentele recente.

Când cei cinci au ajuns la scările din fața intrării dinspre vest, Maureen observă că astăzi pe scări stătea un alt om. Aștepta și el ceva de pomană și cânta și el. Dar, pe măsură ce se apropiau, ea ciulea tot mai mult urechile, făcând-o atentă și pe Tammy, care vorbea cu Bérenger.

– Șșt! Ascultă!

Bărbatul care părea destul de vioi, în ciuda înfățișării îmbătrânite, stătea într-o parte și putea fi văzut doar din profil de grupul care se apropia de scări. Părea că stă astfel în mod intenționat, pentru că nu se uita la nici unul dintre ei. Cânta încetișor, dar clar, iar Maureen tresări când auzi cântecul într-o engleză cu accent.

Maria avea un miel¹

Blana lui era albă ca zăpada

Și oriunde mergea Maria

Mergea și mielul.

O urmări la școală într-o zi

Lucru care era împotriva regulilor

I-a făcut pe copii să râdă și să se joace

Când au văzut un miel la școală.

A doua strofă, cea auzită întâmplător, despre curtea școlii, o atinge pe Maureen la suflet de fiecare dată. O făcea să plângă întotdeauna. Doar de puțin timp înțelesese de ce.

„De ce o iubește mielul pe Maria atât de mult?”

Au strigat copiii.

„Pentru că Maria îl iubește și ea pe miel, știți voi?”

Răspunse profesorul.

---

¹ Este vorba despre un cunoscut cântec englezesc pentru copii, *Mary had a little lamb* (n. red.)

Când bărbatul cântă ultimul vers, își întoarse fața către Maureen, făcând-o să încremenească brusc.

O parte întreagă din chipul lui îmbătrânit de vreme era sluțită de o cicatrice în zigzag, care se întindea de pe obraz până la gât.

– Destino.

Maureen îi rosti numele, iar bătrânul îi zâmbi aprobator. Ceilalți, în spatele ei, începeau să înțeleagă ce se întâmpla. Dar, deși fiecare avea un motiv pentru a fi acolo, cel pe care îl numeau Destino nu se uita decât la Maureen. Ceilalți stăteau deoparte, lăsându-i să vorbească, așteptând pe treptele catedralei în căldura celei mai lungi zile de vară care se apropia.

– Am... atâtea întrebări, spuse Maureen, neștiind cu ce să înceapă.

– Avem timp, Madonna. Destul timp. Voi răspunde acum uneia, dar celelalte vor trebui să aștepte, pentru că trebuie să intrăm cu toții. Este un lucru pe care trebuie să-l facem împreună și curând.

Maureen observase ritmul specific al accentului său și întrebă:

– Sunteți italian?

– Aceasta este singura întrebare la care vrei să-ți răspund acum?

– Nu! Lăsați-mă o secundă!

Era ca și când duhul din sticlă te întreba dacă ești sigur de dorința ta. Maureen trebuia să fie sigură că a ales întrebarea cu înțelepciune. După un moment de gândire, întrebă:

– De unde știți ce era în visele mele? Și cum știți atât de precis? De unde ați știut exact cuvintele pe care mi le-a spus Easa?

Bătrânul ridică din umeri.

– Crezi că ești singura căreia El îi vorbește?

Replica lui o șocă pe Maureen. Nu era ceea ce aștepta.

– Acesta e răspunsul?

– Este singurul răspuns pe care ți-l voi da. Vino, copila mea! Și adu-i și pe prietenii tăi. Avem de făcut un lucru sfânt.

Maureen le-a făcut semn celorlalți să intre și toți l-au urmat pe Destino în catedrală. Au fost cu toții surprinși, văzând că labirintul era tot acoperit cu scaune.

– Dar credeam că descoperă labirintul în ziua solstițiului de vară, spuse Maureen.

Destino răspunse trist.

– Nu. E un mare sacrilegiu, o teribilă lipsă de înțelegere a cauzat acest lucru... nu mă voi obișnui niciodată și am văzut acest lucru timp de mai mulți ani decât îți pot spune. Vezi, biserica permite ca labirintul să fie descoperit în anumite zile ale anului, dar nu mâinile lor sunt cele care îl descoperă. Trebuie să fie mâinile noastre. Este datoria noastră să îndepărtăm scaunele. Dar să nu regreti. Este un lucru sfânt. Vei vedea.

Destino i-a făcut un semn lui Roland și cei doi au arătat cum se mută scaunele, care erau prinse cu bare de metal în rânduri și erau masive și grele. Dar mutarea lor fără a zgâria podeaua și a mai cauza alte distrugerii vechii pietre care conținea labirintul era un lucru delicat. Destino le-a arătat unde să pună scaunele, în spatele rândurilor de bănci și lângă pereții naosului. Lucrau împreună în perechi: Maureen și Bérenger, Tammy și Peter, Roland și Destino. Labirintul avea treisprezece metri lungime și munca de a scoate scaunele era descurajantă. Dar când au început să le îndepărteze și labirintul a ieșit la suprafață, Maureen și ceilalți au început să înțeleagă la ce se referise Destino când le spusese că era o muncă sfântă. Era eliberatoare, iar metafora de a elibera labirintul de ceea ce încerca să ascundă era puternică și fiecare dintre ei o simțea.

Era ceva catarctic. Maureen se gândi o clipă la cuvânt. Catarctic. Pur și purificator, prin învățăturile adevărate ale Căii.

Roland se uită spre prietenii lui în timp ce muncea și le zâmbi.

– Unul pentru toți și toți pentru unul. Acesta e mottoul nostru, nu-i așa?

În timp ce făceau acest lucru sacru în liniște, în catedrală a intrat un grup de studenți belgieni aflați în pelerinaj care s-au oferit

să-i ajute. S-au apucat de treabă, simțind, evident, aceeași euforie care venea odată cu eliberarea spiritului labirintului în cea mai lungă zi a anului, în care intra mai multă lumină prin aceste ferestre decât în oricare alt moment. Când labirintul a fost, într-un final, eliberat, în atmosferă se răspândise un simț al comunității și solidarității. Toți s-au dat la o parte pentru a admira lucrarea artistului care crease această operă de artă spirituală în urmă cu opt secole. Destino a făcut semn să-i lase pe studenți să meargă prin labirint primii, pentru că trebuia să le arate celor cinci anumite detalii înainte de a intra.

Întorcându-se de la intrarea dinspre vest a labirintului, Destino se îndepărtă de acesta cu mersul lui greoi și se îndreptă spre ușa dinspre vest, oprindu-se brusc în nava laterală a naosului. Arată spre podea, dându-le să înțeleagă din gesturi că el este prea bătrân pentru a îngenunchea și a-și chinui încheieturile șubrede, dar că ar trebui toți să privească spre podea. În piatră era bătut un inel mare de fier.

– Madonna Ariadna, explică Destino.

Apoi le făcu semn lui Maureen și Tammy să-și rupă câte un fir de păr pe care să-l lege de inel înainte de a intra în labirint. Ambele femei au făcut cum li s-a spus, în timp ce bărbații priveau. După ce firele simbolice ale Ariadnei au fost legate, Destino arată spre vitraliul aliniat cu inelul de fier, fereastra cea mai apropiată de intrarea în labirint.

– În secolul al XIII-lea, când a fost terminată catedrala, erau o sută optzeci și șase de vitralii. Credeți că din întâmplare cea care este opusă intrării spune povestea Mariei Magdalena? Credeți și că faptul că această fereastră are douăzeci și două de cadre este o coincidență? Veniți!

La semnalul lui Destino, cei cinci l-au urmat, apropiindu-se de superbul vitraliu al Mariei Magdalena. Destino explică faptul că vitraliile se puteau citi precum niște cărți, dar într-un anume fel. Cititorul trebuie să înceapă din colțul din stânga jos și să citească imaginile de la stânga la dreapta, urcând câte un rând.

Rândul de jos al ferestrei avea trei imagini, toate reprezentând bărbați care cărau urcioare și turnau apă.

– Cară apă? Este vreo referire la Vărsător? Spuse Tammy. Ca astrolog al grupului, mintea ei se dusesese direct la acea idee.

Destino ridică din umeri.

– Da. Și nu. Tot ceea ce se află în Chartres are multiple semnificații. Totul. Nu există coincidențe și adesea există mai multe sensuri, toate având legătură unul cu celălalt. Nu poți absorbi toate lecțiile deodată, aici. Acesta este locașul învățaturii stratificate și, cu cât vii mai des să vezi arta de aici, cu atât mai multe văluri se vor ridica. Fiecare centimetru al acestui monument a fost gândit de bărbații și femeile care l-au construit. Și da, am spus femei. Pentru că acest loc... este un monument al iubirii, un templu. Nu simțiți? Și, pentru a-i conferi această atmosferă, trebuia să existe un echilibru în design și construcție. Dar ca să răspund la întrebarea ta... da. Vărsător. Pentru că probabil intrăm în era Vărsătorului, nu? Dar gândește mai profund!

Peter a oferit explicația bisericii, pe care o citise aseară în timp ce răsfoia literatura despre această catedrală.

– Se spune că aceia care cărau apă și au ajutat la construirea bisericii, aducându-le constructorilor apa de care aveau nevoie de la fântânile dimprejur, au fost cei care au plătit pentru această fereastră și din acest motiv sunt reprezentați la începutul poveștii.

Destino a dat din cap.

– Da, da. Dar există o greșeală în această poveste, nu-i așa? Femeile și bărbații care au cărat apă erau cei mai săraci din popor. Nu aveau cunoștințe sau talente și nu puteau lucra la asemenea detalii ale acestui templu sfânt. Puteau doar să care apă. Să nu credeți că nu apreciez contribuția lor, pentru că fiecare persoană care și-a folosit mâinile și inima la construirea acestui loc este la fel de binecuvântată. Slujba nici unuia nu era mai importantă decât a altuia. Oamenii săraci și analfabeți care au cărat apă erau egali în fața lui Dumnezeu cu omul educat care era arhitect. Nu aceasta este ideea. Ideea este că aceia care cărau apă nu aveau

bunăstarea necesară pentru a putea face donații pentru o fereastră atât de complexă. Acea explicație este absurdă. Și, pentru că voi sunteți un grup special de cercetători, mă aștept să interpretați ceea ce v-am spus. Haideți! Aștept.

Rămase răbdător, uitându-se la fereastră, hotărât să nu mai spună nici un cuvânt până când vreunul dintre elevii lui nu se arăta vrednic de timpul lui, oferind un răspuns corect. Ei discutau despre asta împreună, cu voce tare.

– Bărbatul din mijloc este de fapt scufundat în apă, observă Bérenger. Izvorul subteran, cunoștințe secrete.

Destino aprobă.

– Da. Mai mult.

– Vouivre, adăugă Roland. Apa reprezintă uneori curentul teluric care curge prin pământ și aici, în Chartres, este mai puternic, pentru că de aici curge până în Languedoc.

– Da, da, îl încurajă Destino. Vom vedea mai multe despre acest curent foarte curând, pentru că se apropie amiaza.

– Cei care cară apa. Ar putea simboliza... cei care țin cupe? întrebă Tammy.

– Și un alt mod de a interpreta cupa în lumea noastră ezoterică, spuse Maureen de această dată, este Graalul.

Destino era încântat de răspunsul ei.

– Noi, cei din ordin, am numit-o mereu fereastra Graalului. Acum, priviți aici! În general, se crede că Madonna Magdalena spală picioarele lui Iisus cu lacrimile ei, că ea este păcătoasa fără nume din Evanghelia lui Luca. Dar aceasta este o adevărată blasfemie, să o numească pe Doamna Noastră o păcătoasă. De fapt, ea unge picioarele iubitului ei cu ulei, iar părul despletit cu care l-a înfășurat arată că se pregătesc pentru a intra în camera nupțială, întâlnire povestită în Evanghelia după Ioan. Pentru că ungerea cu ulei a picioarelor este începutul hierogamiei, pregătirea mirelui de către mireasă. Este primul pas în căsătoria sacră, de aceea aceasta este prima fereastră în povestea Magdalenei.

Maureen și ceilalți știau că Maria Magdalena nu era păcătoasa din Evanghelia lui Luca și că Biserica a combinat aceste povești în secolul al VI-lea pentru a crea o imagine a ei de prostituată care se căiește. Dar, dincolo de autobiografia Matildei, nu mai auziseră această poveste a ungerii cu nard ca ritual înainte de intrarea în camera nupțială.

– Următoarele ferestre arată prezența Mariei Magdalena și participarea ei la înviere. Pentru că iubirea este secretul ca viața să fie mai presus decât moartea, iar aici ni se amintește că iubirea are multe forme și toate sunt suficient de puternice pentru a învinge moartea. Priviți mai întâi aici, ea este prezentă la învierea fratelui ei, Lazăr. Mai mult, ea este prima care a văzut ridicarea la cer a lui Iisus, iar aici el îi spune că misiunea ei este aceea de a le da celorlalți Vestea cea Bună și că responsabilitatea ei este de a propovădui cuvântul Căii Iubirii. Dacă priviți cu atenție, veți vedea că ține în mână un pergament, simbol al autorității primite de la El, când se apropie de ceilalți pentru a le spune că ea deține *Cartea Iubirii* și că va propovădui din ea. Și acolo, sus, o puteți vedea în barcă, îndreptându-se spre Franța. Diamantul central îl înfățișează pe binecuvântatul Sfânt Maximin fondând prima biserică în Provence. Dar priviți această ultimă fereastră, pentru că este cea mai importantă. Ea înfățișează moartea timpurie a Mariei Magdalena. Veți vedea că la picioarele ei se află trei bocitori – un bărbat mai în vârstă, o femeie și un bărbat mai tânăr. Copiii ei. La căpătâiul ei se află Maximin, partenerul ei de nădejde, care o iubea mai presus de orice, iar el citește dintr-o carte așezată pe un suport auriu. Nu ar trebui să vă spun din ce carte citea. Se poate vedea în cadrul de lângă aceasta, în care Doamna Noastră este jelită și îngropată. Aici, la picioarele ei, sunt reprezentați sfinții iubiți, Veronica și Pretorian. Romanul Pretorian este reprezentat într-un veșmânt preoțesc, pentru a arăta că a fost convertit la creștinism. Acum, îl vedeți pe celălalt bărbat de aici, cel care duce crucea? Nu veți ghici cine este, așa că vă voi spune eu. Este cel care fusese cândva înfiorătorul Longinus.

Peter tresări.

– Longinus Gaius? Centurionul roman care l-a străpuns pe Iisus cu lancea?

– Același Longinus afurisit. Așa cum trebuie să știți din studiile recente, el a devenit un creștin devotat alături de Maria Magdalena și a slujit-o până la moartea ei. Longinus este exemplul perfect care arată cum sufletele pierdute cele mai disperate pot fi izbăvite prin iubirea care nu judecă. El și-a câștigat locul de onoare în această poveste.

Destino arată spre cadrul final din partea de sus a ferestrei, care îl înfățișa pe Iisus în ceruri, așteptând sosirea sufletului imaculat al Mariei Magdalena.

– Iat-o, cu spiritul ei pictat în alb, pentru a-i arăta sfințenia, purtat de îngeri pentru a fi reunit cu sfântul ei iubit.

Maureen plânga din nou. Fereastra era frumoasă peste măsură, arătând povestea Mariei Magdalena așa cum aflase că s-a petrecut din documentele din Arques și din tot ceea ce simțea în inimă și suflet. Destino îi puse mâna pe cap într-un gest afectuos, patern.

– Copila mea, acum ai văzut cum oferim un omagiu femeilor labirintului înainte de a începe traseul. Cred că suntem pregătiți. Tu vei intra prima, iar noi te vom urma. Poftește! Creatorul tău te așteaptă. *Solvitur ambulando*.

Destino îi lămuri că nu există un mod corect sau incorect de a străbate labirintul, există doar modul fiecăruia. Dar exista o etichetă, aceea de a oferi destul timp celui care intrase în labirint înainte de a-l urma. Cel ce trece pe lângă cineva care iese sau intră în labirint se dă la o parte în tăcere și îi permite celui alt să treacă. Când mai multe persoane străbat labirintul în același timp, acesta devine un fel de dans cu un spirit comun. Fiecare persoană își face propria călătorie și se intersectează cu alții în calea lor. Labirintul este astfel plin de metafore pentru căile vieții.

Maureen se apropia de labirint, uluită de frumusețea artistică și de perfecțiunea geometrică a structurii. Destino o sfătuisese să se descalțe, explicându-i că senzația picioarelor care ating piatra este o parte importantă a ritualului și că ar fi înțelept să observe acest lucru. Toți se descălțară, lăsându-și încălțăminte la marginea labirintului. Maureen a intrat prima, privind în jos în timp ce pășea, observând elegantele cotituri de-a lungul drumului. Se uita uneori în sus, minunându-se de felul în care lumina din anumite vitralii cădea pe labirint. Era convinsă că nici o rază nu era întâmplătoare. Așa cum au arătat mulți oameni înțelepți, fiecare centimetru din catedrala din Chartres fusese gândit cu grijă.

Lumina continua să se rotească în jurul ei și culorile indigo specifice care străluceau din imensa fereastră în formă de roză dansau pe podea, făcând-o să se simtă amețită când a mai făcut o cotitură în circuitul ei. Ochii i s-au împăienjenit la vederea grămezii de încălțăminte goală care stătea în dezordine la marginea labirintului.

Încălțăminte goală.

Maureen s-a simțit deodată copleșită de toate simbolurile în timp ce se gândea la femeia din această importantă poveste care se dezvăluia prin istorie. Maria Magdalena, Matilda. Ambele au rămas singure mulți ani după moartea celor pe care îi iubeau. Au rămas să continue munca, să continue și să se asigure că mesajul va rezista. Ambele au înfruntat provocarea de a umple încălțăminte goală. Cu toate acestea amândouă au fost uitate de istorie, în ciuda contribuțiilor reale pe care le-au avut, de o valoare inestimabilă pentru omenire. Care era tragedia mai mare? Maureen știa ce ar spune fiecare dintre aceste femei, nobile, loiale și pline de încredere și iubire. Ele ar spune că încălțăminte goală era o provocare mult mai grea decât oricare altă provocare pe care ele au întâlnit-o în viețile lor pline de evenimente.

Își atinse medalionul de aramă de la gât, cu inscripția din Evanghelia lui Luca: „Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea“. Probabil aceasta era semnificația adevărată a „părții

mai bune“. Era o alegere pe care trebuia să o urmezi în ciuda tuturor greutăților, de a te asigura că învățăturile rezistă și de a fi întruchiparea Căii Iubirii.

În timp ce ea avea aceste gânduri, Béranger Sinclair intră în labirint, trecând pe lângă ea la o cotitură într-unul dintre circuite. În acel moment el o privi cu atât de multă iubire, încât Maureen se opri din mers pentru o clipă. Era una dintre lecțiile ei din labirint, care îi amintea să se bucure de marea iubire care i-a fost dăruită, cât timp poate să facă asta. Aici, acum și fără teamă.

Se apropia de centrul labirintului; spuse în șoaptă *Tatăl nostru* în cadrul celor șase petale, așa cum învățase de la Matilda, citindu-i povestea. Când termină rugăciunea, Béranger intră în centrul rozei cu șase petale unde îl aștepta ea. În tăcere, el i-a luat mâinile; stăteau amândoi față în față, în centrul labirintului, unde prima rază strălucitoare a verii era filtrată prin sticla veche și răspândea raze albastre în vechiul templu al iubirii.

Chiar înainte de amiază, micul grup de pelerini ajunse la fereastra numărul zece pentru a aștepta raza de lumină care avea să lumineze cuiul de aramă din piatră. Miezul zilei veni la timp, la fel ca întotdeauna. Raza de soare strălucea prin gaura perfect rotundă, oprindu-se pe cuiul din aramă, suficient încât să strălucească în lumină.

– Vouivre, zâmbi Destino, iar partea tăiată a chipului său se încreți. Inima lui este în pământ, sub noi, aici, în cripta care acoperea colina. Acest loc, arată spre cuiul de aramă, este chiar izvorul curentului. Nu este altceva decât... bătaia inimii pământului.

După ce le dădu această informație extraordinară, Destino ieși din catedrală. Înainte de a pleca, îi invită pe toți să petreacă ziua următoare împreună cu el la sediul francez al Ordinului Sfântului Mormânt, aflat în apropiere de Chartres. Le spuse că era o proprietate superbă de-a lungul râului Eure, cu o panoramă extraordinară a catedralei. Toți așteptau cu nerăbdare să-l vadă pe acest

om în mediul lui și să afle mai multe despre el. Era enigmatic, era fermecător și era, cu siguranță, o extraordinară sursă de informații. Și mai era și cicatricea de pe chipul lui. Era posibil ca până la sfârșitul secolului XX șefii ordinului să-și facă încă acea cicatrice groaznică? Așa era, cu siguranță. Maureen se întreba la ce stadiu un succesor era ales de Învățător și când era făcută cicatricea. Ar fi o întrebare potrivită? Nu era sigură, dar era foarte curioasă să afle mai multe despre aceste tradiții vechi care erau încă păstrate într-una dintre cele mai vechi societăți secrete din lume.

Capitolul douăzeci

Chartres, în prezent

Cei din grup discutau despre Destino în timp ce se îndreptau spre hotel, pentru a se odihni puțin înainte de cină. Deodată, mobilul lui Peter începu să sune și Maureen își dădu seama, de pe chipul lui, că veștile primite îl neliniștiseră. Când închise telefonul, ea îl întrebă.

– Ce s-a întâmplat?

Preotul se opri din mers pentru o clipă, iar ceilalți se opriră odată cu el.

– Nu știu ce să spun. Era Tomas DeCaro. M-a anunțat că șefii Comitetului din Arques au programat o conferință de presă mâine dimineață, referitoare la documentele despre Maria Magdalena. Credem că le vor autentifica.

– Dar asta e fantastic! exclamă Tammy.

Peter dădu din cap.

– Oare? Mi-e frică să fiu optimist. Am lucrat cu acești oameni timp de doi ani și mi-e greu să cred toate acestea, ca și lui Tomas. Barberini este aici, în Franța, și mi-au cerut să merg la Paris în

seara aceasta pentru o ședință de urgență. Asta e tot ce știu și că am un tren de prins într-o oră.

Maureen a inventat o durere de cap pentru a se duce în camera ei după ce Peter a plecat la gară. Și Bérenger era obosit și știa că trebuia să o lase pe Maureen să se gândească la tot ceea ce se întâmplase astăzi. Începea să-i învețe dispozițiile și ritmul și observase de multe ori că avea nevoie să scrie și să se gândească; acestea erau obiceiurile ei, iar el i le respecta.

Maureen și-a dat seama că era prea obosită să facă ceva și s-a decis să doarmă puțin. A închis ochii și s-a cufundat de îndată în somn. A dormit aproape tot restul după-amiezii. A fost trezită de soneria telefonului din camera ei două ore mai târziu.

– Maureen, tu ești?

Vocea de la celălalt capăt al firului avea accent irlandez. Și era a unei femei. Maureen s-a frecat la ochii, încercând să se dezmeticească.

– Aha, bâigui ea, cu jumătate de voce.

– Îmi pare atât de rău să te deranjez, draga mea, continuă femeia de la celălalt capăt. Sunt Maggie Cusak.

Era menajera lui Peter. Maureen s-a trezit brusc.

– Ce s-a întâmplat, Maggie?

– Nu s-a întâmplat nimic, chiar nimic. Doar că părintele Healy a sunat și a spus că trebuie să te ocupi de o problemă urgentă. Nu mi-a spus multe, vezi, poate fi foarte secretos câteodată. Iar eu nu pun întrebări, pentru că nu e treaba mea.

Treci la subiect, Maggie, îi venea lui Maureen să strige, plină de nerăbdare, dar rămase tăcută din politețe.

– Ei bine, iată indicațiile exacte pe care le-a lăsat. A spus că trebuie să te duci la ușa criptei din partea sudică a catedralei la ora opt fix și că nu trebuie să anunți pe nimeni – nici măcar pe domnul Sinclair – că mergi acolo. A spus că este esențial să

păstrezi secretul și că vei înțelege când ajungi acolo. Dar a insistat foarte mult să-ți spun cât este de important acest lucru. Te vei întâlni cu cineva acolo și vei afla mai multe. Între timp, pentru că bunul părinte este în drum spre întâlnirea lui de la Paris, va fi greu să îl găsești în următoarele ore. Mi-a spus că autentificarea va avea loc și că are legătură cu asta și că tu vei înțelege tot.

Maureen se gândi la toate acestea. Era ciudat, pentru că Peter foarte rar era atât de secretos, dar telefonul de astăzi în legătură cu documentele despre Maria Magdalena îl tulburase vizibil. Ceva foarte important se petrecea și, dacă avea nevoie ca Maureen să fie la ușa criptei din vreun motiv, ea va fi acolo. Și mai spusese că are legătură cu autentificarea, emoționându-se la acest gând. Nu-i prea convenea că avea să-l mintă pe Béranger – pentru că trebuia să ajungă la cină la 8.30 și va trebui să inventeze o scuză să scape –, dar nu avea altă soluție. Până la urmă, o să-i spună adevărul și își va cere iertare pentru că l-a dezamăgit. El se învârtea în lumea societăților secrete; trebuia să știe cel mai bine că uneori aceste secrete erau necesare.

Maggie insista la capătul celălalt al firului.

– Te rog, Maureen. Nu-l dezamăgi cu lucrul acesta, pentru că altfel voi rămâne fără slujbă. Este foarte important pentru el.

– Bine, Maggie, mulțumesc.

Maureen închise, întrebându-se ce se întâmpla.

Maureen nu știa să mintă. Și-a dat seama că nu va reuși să-l mintă pe Béranger, așa că a sunat în camera lui Tammy și Roland, ca strategie de rezervă. Inventând o migrenă, a rugat-o pe Tammy să-l anunțe pe Béranger că se bagă în pat și că se va întâlni cu toți ziua următoare la micul dejun. Tammy nu părea complet convinsă, dar acceptă explicația și termină conversația. Maureen avea impresia că Tammy și Roland erau... ocupați. Cu atât mai bine. Tammy a pus mai puține întrebări ca de obicei.

Hotelul era destul de mare pentru ca Maureen să se poată furișa neobservată ca să ajungă la întâlnirea de la ora opt. Urcând dealul spre Catedrală, a apăsât tasta pentru apelare rapidă, încercând să-l găsească pe Peter la telefon. I-a intrat însă mesageria vocală, indicând fie că telefonul era închis, fie că era în afara ariei de acoperire. A lăsat un mesaj.

„Bună, sunt eu. Am vorbit cu Maggie și sunt în drum spre criptă. Nu știu cu cine mă voi întâlni acolo, dar mor de nerăbdare să aflu ce se întâmplă în procesul de autentificare. Sună-mă când poți.“

A trecut pe lângă Portalul Regal prin dreapta, pe partea dinspre sud a catedralei, unde se afla ușa masivă și veche de intrare în criptă. Era închisă, dar când Maureen s-a apropiat să bată, a auzit balamalele scârțâind, iar ea a deschis ușa ușor. Nu văzuse pe nimeni la început, doar niște lumânări care licăreau în întuneric. Aruncau umbre peste treptele de piatră care duceau în criptă.

Maureen s-a speriat îngrozitor când o siluetă pe care n-o observase s-a apropiat de ea, atingând-o. S-a întors și a văzut că bărbatul era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine negre, fiind practic invizibil în încăperea fără lumină. A făcut un semn spre scări și, când s-a apropiat de lumină, a văzut că bărbatul avea o cagulă pe față, tăiată în dreptul ochilor. Hainele erau albastre-închis. Maureen și-a dat seama deodată, prea târziu, că erau aceeași bărbați pe care îi văzuse în visul ei de la Orval. Bărbații cu cagule cărora le-a fost dusă cartea care i s-a furat.

Sunetul ușii care se trântea și cel al unui piron greoi aruncat în spatele ei au confirmat complet previziunea lui Maureen. Era prinsă într-o criptă a catedralei din Chartres. Iar asta putea să însemne un singur lucru: răpitorul ei era un membru important al Bisericii.

– Intrați, signorina Paschal!

Era mai degrabă un ordin decât o invitație, dat de un glas poruncitor, răgușit din cauza vârstei, care venea din capătul

coridorului. Maureen nu-l vedea pe cel care vorbise în întuneric, iar bărbatul cu cagulă din spatele ei o grăbea să înainteze. Au mai mers încă vreo cinci-șase metri, când bărbatul cu cagulă a prins-o de cot, oprind-o brusc. A pocnit din degete și un alt bărbat îmbrăcat la fel, în robă lungă și cu cagulă, a ieșit de după colț, ținând într-un suport de fier o lumânare de ceară groasă. S-a aplecat să lumineze rezervorul lat în formă de semicerc care părea să fie construit în zid.

Bărbatul din spatele lui Maureen a prins-o de păr, trăgând-o deasupra fântânii, în timp ce celălalt bărbat mișca lumânarea sub marginea suprafeței de piatră. Maureen se panicase, crezând că va fi aruncată înăuntru. S-a prins de marginea fântânii și a început să țipe. Agresorul i-a lăsat părul, acoperindu-i gura cu mâna ca s-o facă să tacă, dar nu a încercat să-i facă rău.

– Soarta Sfintei Modesta va fi și a ta dacă nu cooperezi.

Bărbatul care îi acoperise gura vorbise și Maureen i-a recunoscut vocea imediat. Nu o va uita niciodată. Era vocea bărbatului înarmat care le jefuise la Orval.

– Îți dai seama, desigur, că nimeni nu-ți va găsi trupul niciodată, dacă va fi nevoie să repetăm nimicirea Modestei.

Maureen a fost condusă într-o capelă subterană surprinzător de uriașă. În acest loc erau mai multe lumânări și a putut să observe decorurile vechi de pe ziduri. Păreau celtice, făcând parte din cea mai veche formă de artă din Chartres, care sporea intensitatea mistică a acestui loc. În dreapta lui Maureen era statuia Doamnei Noastre de sub Pământ, dar bărbații nu o iluminaseră. În schimb, lumânările erau îngrămădite în jurul altarului, unde aștepta un coș mare de lemn. Lângă coș stătea un alt bărbat, îmbrăcat în ciudatul costum cu cagulă. Și-a scos cagula când s-a apropiat, iar inima lui Maureen a stat în loc.

Părintele Girolamo de Pazzi i-a făcut semn lui Maureen să se așeze în scaunul gol de lângă el.

Tăcută, ea așteptă ca bătrânul să vorbească. Slujitorii lui cu cagule stăteau în apropiere în spatele lui Maureen, amintindu-i constant de faptul că era prizonieră și de soarta Modestei.

– Spune-mi, draga mea, ce ai venit să găsești la Chartres?

Maureen nu spunea nimic. Singura ei apărare în acest moment era tăcerea. Era evident că voiau ceva de la ea, o parte din ceea ce știa sau chiar din ea, dar nu avea să le ofere nimic de bunăvoie.

– Nu vrei să-mi spui? Nu e nevoie. Ai venit să cauți *Cartea Iubirii* pentru că ți-a spus cineva că se află aici, în catedrala din Chartres, nu-i așa? Ei bine, acea persoană nu te-a mințit. *Cartea Iubirii* este aici.

Maureen a încercat să nu-și arate surprinderea sau curiozitatea, iar de Pazzi a continuat.

– Și nu este copia. Nu este *Libro Rosso* și amestecătura de erezii, rosti el ultimele cuvinte cu dispreț. Aceasta este *Cartea autentică*, originalul. Documentul scris chiar de mâna Domnului Nostru Iisus Hristos. Este aici pentru că eu am adus-o aici. Haide acum, nu poți pretinde că nu ai da orice să vezi *Cartea*. Este destinul tău să o vezi.

Maureen rămase nemișcată. Deși *Cartea Iubirii* originală era aici, chiar dacă putea să o vadă sau să o atingă, nu-și putea imagina că va apuca să trăiască suficient de mult încât să aibă timp să spună cuiva despre ea.

Dar Girolamo di Pazzi nu era un om nesăbuit. Își urmărise prada mult timp și îi studiasse felul și caracterul toată viața lui, era unica lui obsesie. Și după ce-i citise carnețelul pe care l-au furat și a observat-o cu atenție la ultima lor întâlnire, știa că va răspunde cunoștințelor, informației. Adevărului.

– Trebuie să știi, deocamdată, signorina Paschal, că nu sunt aici să-ți fac rău. Asta nu înseamnă că nu-ți voi face rău dacă va fi necesar și, așa cum ai văzut, acești bărbați sunt foarte dispuși să facă acest lucru dacă nu cooperezi. Dar adevărul este că am nevoie de tine și câștigarea cooperării tale este spre binele meu și al

Bisericii mele. Și din acest motiv vreau să fac o înțelegere cu tine. Îți voi spune un secret, un secret foarte mare. Și îți voi arăta cea mai mare comoară din istoria omenirii. În schimb, tu vei face ceva pentru mine.

– Ce vrei să fac? întrebă ea cu un calm mai mare decât simțea.

În sinea ei se ruga la Easa pentru a-i oferi putere și pentru a o proteja. Dacă aici se afla într-adevăr *Cartea Iubirii*, probabil prezența Lui o va proteja.

– Mai întâi îți voi da un indiciu despre secret. Lucia Santos.

Maureen rămase uimită, gândind repede și încercând să-și dea seama unde duce discuția. Întrebă:

– Secretul adevărat de la Fatima. Asta vrei să-mi spui?

El aprobă.

– De ce?

– Pentru că...

Părintele Girolamo se opri, iar pentru o clipă Maureen văzu în ochii bătrânului ceva mai mult decât o hotărâre crudă, ceva care arăta aproape ca tristețea.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Maureen rămase tăcută, iar el vorbea mai departe.

– Vrei să știi adevăratul secret de la Fatima? Iată-! Binecuvântata Fecioară s-a arătat pentru a spune copiilor din Fatima că noi, Sfânta Biserică, deținem *Cartea Iubirii* încă de când Ignățiu de Loyola a adus-o cu el în Roma. Da, este adevărat. Când Loyola a părăsit mănăstirea din Montserrat, a dezvăluit ascunzătoarea în schimbul dreptului de a studia și al libertății de a crea un nou ordin cu regulile lui. Acest lucru a fost acceptat, iar *Cartea* a fost adusă la Roma și de atunci se află în posesia noastră.

Maureen asculta totul, memorând fiecare detaliu, în cazul în care acei bărbați amenințatori cu cagule o vor lăsa într-adevăr să trăiască suficient de mult încât să ducă această informație în lume.

– Dar, vezi, a existat o complicație neașteptată. Deși *Cartea* este intactă și conține cuvintele și diagramele așa cum au fost

puse pe hârtie de Domnul Nostru, în ea mai există un nivel de înțelegere. Asta am mai discutat o dată, nu-i așa? Există învățături în Carte care sunt doar pentru cei aleși să le știe, cei ce au ochi de văzut și urechi de auzit. Dar ele nu pot fi citite de majoritatea, nici măcar Sfinții noștri Părinți nu au reușit să rupă sigiliul care protejează tot ceea ce este cuprins în *Cartea Iubirii*. Domnul nostru și-a folosit divinitatea lui pentru a codifica învățăturile Lui sfinte în aceste pagini. Nimeni nu a reușit să ajungă la ele... cu excepția Luciei Santos. Și nici măcar ea nu putea face acest lucru tot timpul.

– Iar acesta era unul din misterele de la Fatima? I s-a spus Luciei cum să descifreze secretele din Carte?

Bătrânul preot a dat din cap.

– Nu trebuia să i se spună. Nu este ceva ce se poate învăța. Rosti următoarea propoziție ca o acceptare pentru care era invidios. Este ceva ce... ești.

Această revelație o lovi puternic pe Maureen.

– Cea Așteptată.

– Da. Deși nu pot să înțeleg din ce motiv Domnul nostru și-ar încredința cele mai sfinte învățături femeilor, se pare că exact așa a făcut.

Puterea revelației lui di Pazzi o șocă pe Maureen. *Cartea Iubirii* putea fi descifrată doar de o femeie. În acea clipă, Maureen a înțeles de ce. Iisus și-a codificat învățăturile astfel încât femeile să nu poată fi excluse din procesul învățării și al conducerii. Era un concept strălucit și extraordinar.

Bătrânul a surprins-o, citindu-i gândurile.

– Știu ce gândești, dar greșești. *Libro Rosso* este o copie și a fost făcută de Filip. Un bărbat.

Maureen clătină din cap.

– Nu. A fost transcrisă de Filip. El a scris-o. Dar ea a tradus-o pentru el. Chiar *Libro Rosso* spune că Filip a făcut o copie a cărții când a vizitat-o pe Maria Magdalena pe când era însărcinată în

Alexandria și că el a creat copia sub îndrumarea ei. Ea a citit-o. El a scris-o.

Di Pazzi a negat această teorie într-un gest de dispreț, trecând direct la problema care-l preocupa:

– Iar acum vei fi o copilă bună și ascultătoare a Domnului și vei descifra această carte pentru mine. Și nu ne vom mai preface, așa cum s-a întâmplat când ai văzut profețiile.

– De aceea ați ținut-o pe Lucia Santos în celulă timp de optzeci de ani?

Părintele Girolamo nu părea deloc deranjat de întrebare. Răspunsul lui a venit imediat:

– Da.

– Iar ea nu a reușit să vă ofere tot ceea ce aveți nevoie timp de opt decenii?

– Nu reușea de fiecare dată. Și cu siguranță nu era cooperantă de fiecare dată; din acest motiv a trebuit să o izolăm complet. Cele născute sub semnul vostru sunt... încăpățânate.

– De ce crezi că eu îți pot da ceea ce dorești, aici și acum? De ce crezi că o voi face, chiar dacă pot?

– Pentru că ești la fel de curioasă ca și noi. Și chiar dacă mori aflând ce se află în *Cartea Iubirii*, nu vei rezista ispitei de a o vedea. Cum ai putea? Te-ai născut pentru această zi și știi că acest lucru este adevărat.

– Și de unde știu că nu vei încerca să mă încarcerezi, așa cum ai făcut cu Lucia? Sau mai rău?

– Nu ai de unde să știi. Dar cred că acesta este un risc pe care ți-l vei asuma.

– Prietenii mei își vor da seama rapid de toată această situație. Mă vor găsi, orice decideți să faceți.

– Probabil. Dar cercetarea ta e una controversată și ți-ai făcut mulți dușmani, nu-i așa? Te-ai confruntat cu numeroase grupuri fundamentaliste și cu câțiva trăsnîți. Ai anunțat recent autoritățile că ai fost jefuită și urmărită prin Roma. Amenințările cu moartea

pe care le primești au fost mult mediatizate. Ar fi ușor și chiar lipsit de efort să convingem autoritățile că una dintre aceste organizații sau de persoane a făcut așa ceva. Șah mat, signorina. Nu ne poți bate la un joc pe care îl jucăm mai bine decât oricine altcineva în lume de aproape două mii de ani. Vom face cu tine ce vom dori, așa cum am făcut cu toate femeile dinaintea ta.

– Dar adevărul...

– Adevărul? Ce adevăr? deveni el deodată nerăbdător, dându-și seama că se implică într-o discuție cu dușmanul, și izbucni pentru a controla subiectul. Adevărul este că ai posibilitatea de a evita soarta Modestei. Dacă informațiile pe care ni le vei da sunt valoroase, s-ar putea ca ele să ne influențeze decizia în ceea ce privește soarta ta. De exemplu, dacă stabilești că în *Cartea Iubirii* se confirmă doctrina noastră stabilită și sfântă și binevoiești să declari acest lucru, situația ta ar putea fi complet diferită.

Maureen rămase fără cuvinte. După o clipă de ezitare, întrebă:
– Îmi... îmi oferi o... înțelegere?

În ciuda întregii bravade despre omnipotența lor, Girolamo di Pazzi trebuia să recunoască un adevăr dureros.

– Biserica se află într-un impas. Pentru prima oară suntem într-o luptă în care e posibil ca în final să pierdem, iar acesta este războiul cuvintelor. Nu mai putem controla informația care se răspândește în lume. Așa că trebuie să găsim căi noi de a o controla. Tinerii te ascultă pe tine. Cartea ta este tradusă în limbi din întreaga lume. Dacă folosești această platformă care se extinde pentru a afirma poziția noastră, și nu opoziția ta față de noi, ar putea fi benefic pentru tine, pentru prietenii tăi și pentru vărul tău. Gândește-te la impactul pe care îl va avea faptul că tu, eretica, te-ai dezice pentru că ai văzut lumina. Gândește-te la impactul pe care l-ar avea faptul că tu te-ai întoarce la singura religie adevărată. Ar fi o colaborare excepțională și o forță pozitivă pentru toți cei implicați.

Maureen voia să înțeleagă bine.

– Îmi ceri să scriu o carte care să spună că doctrina Bisericii tradiționale este adevărată și că tot ceea ce am scris și am susținut în opoziție cu această doctrină este o minciună? Cum aş putea să fac așa ceva?

– Va trebui să te dezici. Va trebui să spui că tu ai creat Evanghelia de la Arques ca un fals pentru a face bani și că te căiești. Apoi noi vom vorbi și îți vom da iertarea, iar tu te vei întoarce în sânul Bisericii și vei abandona cercetărilor eretice.

Maureen era absolut șocată de această ofertă. Se gândi la placa din biblioteca lui Bérenger, cea cu citatul din Ioana d'Arc, care spunea: „Aș prefera să mor decât să fac ceva împotriva voii lui Dumnezeu.” Gândul la Bérenger îi dădu putere în acel moment.

A rămas tăcută, făcându-l pe di Pazzi să se întoarcă la tactica mai cunoscută.

– Dar dacă vei alege altfel... nu se știe ce se poate întâmpla. Fiecăruia dintre voi.

Mintea lui Maureen analiza posibilele consecințe ale acestei situații. Era greu să gândească, sub amenințarea bărbaților cu cagule negre, a preotului bătrân cu vocea lui răgușită și propunerea lui scandaloasă și în prezența coșului de lemn de pe altarul alăturat. A făcut semn către coș.

– Este acolo? Pot să o văd acum?

În ciuda intoleranței arogante și a gândirii sucite, Girolamo di Pazzi se considera un om sfânt. A îngenuncheat în fața coșului și a spus o rugăciune, apoi s-a ridicat. A băgat mâna în coșul care nu era acoperit și a scos din el o cutie mai mică. Era veche și elegantă, un relicvar ornat cu bijuterii, făcut special pentru a conține cele mai sfinte documente ale creștinismului, și nu numai. Bijuteriile sclipeau în lumina lumânărilor, iar Maureen a scos o exclamație fără să vrea când a văzut capacul cutiei. Era decorată cu bijuterii în forma unei roze cu șase petale, identic cu cea din centrul labirintului din Chartres.

Di Pazzi a deschis cutia ornată și a pus-o în fața ei, iar Maureen a observat că el nu a atins cartea. Părea să fie foarte atent să nu atingă obiectul și a împins cutia spre ea peste altar.

– Scoate-o, ordonă el. Și... urmează-ți instinctele. Sau vocile. Sau orice îți vine. Lucia auzea vocea Fecioarei când ținea cartea, dar e posibil ca tu să reacționezi altfel. Ești o creatură foarte diferită de celelalte.

Spunea aceste cuvinte ca și când ar fi privit o insectă – o insectă degustătoare și veninoasă – la microscop.

Maureen, așa micuță cum era, trebui să se ridice pentru a se uita în cutie. Avea o copertă simplă, învelită într-un fel de piele de animal – probabil pieile despre care citise că se foloseau în Grecia antică. A atins coperta și o clipă nu a simțit nimic. Dar când și-a pus mâinile pe canturi, a început să simtă furnicături. Senzația a trecut ușor spre brațe, apoi în întregul corp. Și-a deschis ochii mari și atunci a văzut în spate viziunea lui Easa din visul ei. L-a auzit pe El, așa cum l-a mai auzit înainte:

– Ești fiica mea de care sunt foarte mulțumit, dar munca ta nu este terminată. Iată *Cartea Iubirii*. Trebuie să o împărtășești cu lumea și să îndeplinești promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp. Și nu-ți fie teamă, pentru că eu sunt întotdeauna cu tine.

Frica s-a scurs din Maureen când a ridicat cartea de la locul ei, din cutia ornată cu bijuterii. Auzea vocea lui Easa în mintea ei, vorbind rapid acum, în cuvinte din scrierile lui.

– Teama și credința nu pot exista în același loc în același timp. Alege una.

Maureen a ales credința.

A deschis cartea, hotărâtă să prețuiască acest moment în care ținea în mână ceva atât de sacru, în ciuda primejdiei în care se afla. Ignorându-i complet pe preot și pe slujitorii lui, și-a plimbat degetele pe paginile șterse, în semn de adorație. Nu putea citi scrisul antic – o parte era în greacă, o parte părea să fie în aramaică,

o parte era cu siguranță ebraică. Dar nu asta conta. Nu era nevoie să citească, pentru că se întâmpla altceva atunci când Maureen ținea în mâini *Cartea Iubirii*. La fel ca în visul ei, paginile au început să strălucească, literele să sclipească în indigo, albastru și violet pe hârtia ca un pergament. Lumina emanată de *Carte* strălucea tot mai puternic, umplând acum încăperea, părând a se roti cu o intensitate specială în jurul statuii Fecioarei de Sub Pământ. Lumina pătrundea în trupul lui Maureen; simțea cum căldura și strălucirea o umpleau. În acest moment, ea absorbea *Cartea Iubirii*. Nu era nevoie să o citească sau să-i citească traducerea. Ea devenea *Cartea*, întruchipa învățăturile în întregime, în timp ce lumina albastră vibrantă trecea prin ea.

Viziunile se succedau cu rapiditate: Solomon și regina din Saba, Iisus și Maria Magdalena, mama lui, Maria, și bunica lui, Ana, fiica lui, Sarah-Tamar. A văzut fetița din Orval – „nu sunt cine crezi tu că sunt” – urmată de apariția ireală și feminină a Duhului Sfânt la Knock. Apoi a înțeles atât de clar încât a îngenucheat, strângând cartea la piept. Iisus scrisese *Cartea Iubirii* ca o celebrare a femeilor din viața lui, a înțelepciunii și a harului lor. Acesta era omagiul și monumentul lui pentru principiul feminin pierdut al spiritualității care l-a adus la acest adevăr: că Tatăl și Mama noastră din ceruri sunt Unul în uniunea lor, că ne iubesc pe noi, copiii lor, și că odată cu întoarcerea timpului revenim în toate formele noastre, deoarece Creatorul nostru ne-a făcut după asemănarea lui sfântă, bărbat și femeie, pentru a trăi iubirea la infinit.

Misiunea din Nazaret a lui Iisus și a slujitorilor lui a restabilit balanța, a adus-o pe Asherah pe tronul ei lângă iubitul ei – și a reunit omenirea într-o înțelegere a acelei iubiri aici pe pământ. Iisus a murit încercând să facă lumea să înțeleagă puterea iubirii, repunând elementul divin al spiritualității feminine în balanță cu divinul masculin.

Lumina s-a intensificat, încăperea se rotea tot mai repede cu Maureen, care ținea strâns cartea, ascultând, simțind, înțelegând tot ceea ce îi dezvăluia Easa: Iubirea, și numai Iubirea este adevărată. În rest, totul este o iluzie care ne îndepărtează de puritatea experienței pe care părinții noștri din ceruri au creat-o pentru noi. Iar Iisus nu a dorit ca noi să creăm o nouă religie despre el. A dorit ca noi să recunoaștem adevărul care a fost distrus de-a lungul timpului. Un adevăr care era simplu și frumos și care se referea la iubire în toate formele ei: pasională, părintească, filială, prietenească. Nu era o Nouă Mărturie, ci Mărturia originală care se întorcea la noi din mâna lui, el fiind mesagerul: el și Familia lui de suflet. Noi și familiile noastre de suflet.

Timpul se întoarce.

L-a auzit șoptind din nou, iar acum vorbele lui aveau o nouă însemnătate. Timpul se întoarce era cea mai sacră profeție pentru că prevestea a doua venire. Dar a doua venire nu era întoarcerea fizică a lui Iisus. Era întoarcerea mesajului său și a învățăturilor lui printr-un efort global al iubirii și al slujirii.

„Noi suntem chiar poporul pe care îl așteptam și așa am fost întotdeauna. Noi suntem a doua venire.“

Maureen era pierdută în viziuni, ajungând la o altă înțelegere: că văzuse deja această lumină frumoasă, de un albastru strălucitor, și încă foarte recent: în vitraliul de aici, din Catedrala din Chartres. A știut atunci, fără nici o îndoială, că aceia care au construit acest templu al iubirii au văzut și ei această culoare și au reprodus-o astfel încât să strălucească asupra fiecărei persoane care intră, binecuvântând-o cu o fracțiune din ceea ce trăia ea acum.

În mintea ei se roteau toate sculpturile pe care le văzuse pe fațadele catedralei. Solomon și regina din Saba, regretata și iubită Modesta, multele Marii, Sfânta Ana, nenumăratele femei fără nume care erau celebrate în basorelief. Sculpturile apăreau în mintea ei în imagini succesive rapide. Ce aveau toate în comun?

Maureen vedea acum, cu ochii minții, lumina filtrată din vitraliul din catedrală pe care o văzuse când străbătuse labirintul în acea zi; strălucea în jurul ei acum, când era pierdută în viziune. Vedea fereastra Mariei Magdalena cu povestea ei adevărată spusă în detalii complicate și alese cu grijă. A văzut apoi fereastra dedicată Sfântului Ioan cel Milostiv, fiul cel mare al Mariei Magdalena. În acest timp, roza strălucea în lumina albastră sfântă spre centrul labirintului. Mergea mai repede acum, în același ritm cu bătăile tot mai rapide ale inimii ei, iar alte ferestre din catedrală prindeau viață: Sfânta Ana era bătrână și înțeleaptă, maiestruoasa Fecioară Albastră era puternică și plină de compasiune, viețile sfinților și martirilor dansau în jurul ei, în timp ce își continua drumul prin circuitele labirintului. Era atrasă în centru de o forță extraordinară și magnetică. Grăbea pasul, iar inima îi bătea puternic în timp ce lumina albastră o atrăgea în centrul templului, în tabernacol, în locul unde vocea lui Dumnezeu poate fi auzită de cei ce au urechi de auzit.

– O, iubite Easa. Asta încercai să ne spui în tot acest timp? E posibil să fi fost dintotdeauna atât de simplu?

Îl vedea acum, stând în centrul labirintului cu ochii lui blânzi și negri. În mâini ținea uneltele maestrului zidar: compasul și echerul. Easa le împreunase pentru a le așeza în forma diamantului, care reprezenta uniunea sfântă a iubiților. În spatele lui apăruse acum cea pe care el o iubea: Maria Magdalena, o viziune a unui păr roșcat și a unei frumuseți diafane, venind lângă el.

O priveau în viziune, dincolo de spațiu și timp, iar Easa a mai spus o dată, arătând în jurul lui pentru a-i atrage atenția asupra întregii structuri masive a catedralei:

– Iată *Cartea Iubirii*. Trebuie să o împărtășești cu lumea și să îndeplinești promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp.

Suspınul care i-a scuturat trupul lui Maureen a răsunat prin piatra veche a catedralei. Și-a ridicat capul, în timp ce caleidoscopul

de imagini ale vitraliilor din viziunea ei se învârtea printre lacrimi. Într-un final, a înțeles.

Nu era faptul că în catedrala din Chartres se afla *Cartea Iubirii*. Nu era nici faptul că *Libro Rosso* se afla în catedrala din Chartres. Cele mai sfinte învățături ale creștinismului, probabil ale întregii umanități, nu erau ascunse în catedrala din Chartres.

Ele erau catedrala din Chartres.

Catedrala fusese adesea numită o carte din piatră de numeroșii scriitori care de-a lungul istoriei au celebrat grandoarea ei. Câtă dreptate aveau!

Maureen îl vedea acum limpede pe arhitectul din viziunea ei, iar de această dată el era un bărbat cu o cicatrice groaznică în zigzag pe o parte a feței. El conducea programul sculptural care va ilustra *Cartea Iubirii* în piatră, pentru ca întreaga omenire să o învețe și să o celebreze pentru eternitate. Învățăturile Ordinului trăiau aici, iar tradiția Învățătorului trăia aici cu ele.

Întreaga *Libro Rosso* a fost consemnată în fațadă și în vitraliile catedralei din Chartres, o carte eternă în piatră care nu va putea fi distrusă de Biserică, pentru că Biserica nu s-ar distruge niciodată singură. Era o strategie strălucită. Labirintul era instalat în centru, ca punct de plecare al inițierii pentru toți pelerinii care vor avea ochi de văzut și urechi de auzit. Străbaterea labirintului permitea inimii și sufletului să aibă acces la codurile secrete păstrate cu sfințenie de *Cartea Iubirii* din acest templu neegalat.

Maureen se afla încă pe podea, în genunchi, ținând strâns la piept *Cartea*. Era încă amețită de lumină și de viziuni, dar începea să simtă că revine în trupul ei. Trebuia să scape de aici, trebuia să găsească o cale prin care să spună lumii întregi că în piatra și sticla acestui monument al adevărului uimitor era reprezentată *Cartea Iubirii*, că era deschisă oricui voia să o vadă, să o trăiască, să o simtă – așa cum fusese dintotdeauna. Cea mai valoroasă învățătură din istoria omenirii era ascunsă la vedere de opt sute

de ani. Iar Biserica știa acest lucru. Acoperind labirintul, sperase să poată ascunde instrumentul de care o persoană avea nevoie pentru a descifra codul și a citi cartea.

S-a uitat în sus și a văzut că bărbații rămăseseră în același loc, deși stăteau la distanță mai mare de ea decât înainte. Din cauza cagulelor lor amenințătoare era imposibil de stabilit unde le erau ochii, dar păreau că privesc spre pământ, și nu spre ea. Ridicându-se ușor în picioare, Maureen l-a zărit pe părintele Girolamo di Pazzi. Se uita în gol, prin ea, cu o expresie bântuită pe chip. Maureen l-a mai auzit pe Easa o ultimă dată, înainte să revină în deplinătatea conștiinței. Vocea lui melodioasă susură în urechea ei: „Dragostea învinge totul“.

S-a uitat în jos la obiectul neprețuit din mâinile ei, simțind cum puterea se întorcea în carte. Ultima pagină conținea un desen perfect al labirintului lui Solomon, modelul cu cele unsprezece circuite care se afla atât în Chartres, cât și în Lucca; era simbolul perfecțiunii geometrice, care permitea bărbaților și femeilor să ajungă la Dumnezeu în spațiul templului lor, oriunde în lume ar fi acesta. Lumina albastră se stinse apoi, puterea ei fiind absorbită înapoi în *Cartea Iubirii*.

Maureen se uită la bătrânul care o adusese aici în circumstanțe atât de amenințătoare. El o privea acum cu ochii plini de lacrimi. Când a vorbit, de această dată, vocea lui răgușită era o șoaptă.

– Cu Lucia Santos nu s-a întâmplat așa ceva.

Dacă părintele Girolamo di Pazzi avusese aceleași viziuni sau altele, Maureen nu va putea ști niciodată. Dar, după privirea pe care o avea, părea să fi fost transfigurat de ceea ce se întâmplase în criptă.

Sunetul bătăii, o bubuitură puternică de sus, i-a luat prin surprindere pe toți cei din încăpere. Prin piatra veche se auzea o voce bărbătească strigând numele lui Maureen, înăbușită oarecum

de grosimea zidurilor. Dar nu atât de înăbușită, încât Maureen să nu-și dea seama a cui era vocea.

Era Bérenger Sinclair. Părea că vrea să dărâme ușa criptei.

Bărbații s-au uitat la Girolamo di Pazzi, care a dat ușor din cap. I-a spus simplu lui Maureen:

– Du-te!

Maureen a privit pentru ultima oară cartea miraculoasă din mâinile ei. Să o pună jos a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut în viața ei. Știa că faptul că a avut-o în mâini a schimbat-o pe vecie. Într-un fel, ea fusese în aceste momente întruchiparea omenească a catedralei din Chartres și a *Cărții Iubirii* înseși. Absorbise totul în trupul, mintea și sufletul ei aici, în acest loc.

Mai târziu, Destino o va ajuta să înțeleagă cât de perfect s-au aliniat stelele când ea a eliberat energia *Cărții Iubirii*. Locul în care stătuse în criptă era chiar deasupra lui vouivre, punctul de pulsație al planetei. Era solstițiul de vară, cea mai lungă zi a anului. Își începuse ziua în labirint împreună cu „familia ei de suflet“ și cu cel pe care îl iubea cel mai mult. Se afla într-un loc unic prin puterea sa pentru a dezlega secretele *Cărții Iubirii* și pentru a le elibera în locul din care făceau parte: în catedrala din Chartres, templul construit special pentru a le păstra.

Maureen Paschal a sărutat coperta *Cărții*, documentul unic și perfect creat de mâna lui Iisus Hristos, și a așezat-o la locul ei, în cutia ornată cu bijuterii. S-a întors cu spatele la părintele Girolamo și s-a îndepărtat pur și simplu. S-a oprit când a trecut pe lângă fântâna veche, fiind sigură că din adâncurile ei auzise șoapte. O voce feminină diafană a ieșit la suprafață, iar Maureen era aproape sigură că a auzit-o spunând „Merci, merci beaucoup“ înainte de a scoate un suspin de mulțumire. A spus o rugăciune pentru sufletul Modestei, sperând că acum se putea odihni, înainte de a urca scările și de a deschide ușa bărbatului care fusese ales de Dumnezeu la începutul timpului pentru a fi sufletul ei pereche.

Girolamo di Pazzi a rămas nemișcat în timp ce o privea pe Maureen plecând. Nu va înțelege niciodată de ce Dumnezeu a ales să dezvăluie lumina lui unor asemenea femei sau de ce rămăsese el în afara acestei iubiri speciale pe care femei ca Lucia Santos și Maureen Paschal reușeau să o trăiască atât de ușor.

Iar acum înțelegea semnificația profeției care îl bântuise atât de mult timp. Timpul se întoarce.

Și-a băgat mâna în buzunarul adânc al robei și a scos relicvarul de cristal care conținea șuvița de păr a Sfintei Modesta. De-a lungul atâtor secole, culoarea roșcat-aurie nu pălise. A privit-o o clipă, apoi și-a plecat capul și a început să plângă în hohote.

Capitolul douăzeci și unu

Chartres, în prezent

Ajunsă înapoi în siguranța camerei ei de hotel, Maureen se relaxa în brațele lui Bérenger. A lăsat-o să plângă, mult și intens, în timp ce o ținea în brațe tandru, mângâindu-i părul. Când s-a liniștit, el s-a dat mai în spate și a început să o contemple.

– Ce s-a întâmplat, îl întrebă ea. Sunt o epavă, nu-i așa?

El râse blând.

– Nu, ești exact contrariul. Nu credeam că te voi vedea vreodată mai frumoasă decât te-am văzut până acum, dar pur și simplu radiezi.

Maureen i-a împărtășit tot ceea ce se întâmplase în criptă, forțându-se a găsi cuvinte care ar putea exprima profunzimea a ceea ce ea a trăit.

– Îmi doresc să fi văzut, Bérenger. Mi-aș dori să poți ști cum este să ții în mâini ceva atât de sacru.

– Dar știi deja, șopti el, luând-o din nou în brațe și unindu-și spiritul cu al ei prin profunzimea sărutului.

Paris, în prezent

Peter asculta cu atenție pe când Marcelo Barberini și Tomas DeCaro îi aduceau la cunoștință ultimele piese ale unui mare puzzle. Erau momente în care era uluit, iar altele în care nu-i venea să creadă că nu a observat ceva atât de evident. Papa Urban al VIII-lea fusese creierul reconstrucției catedralei San Pietro și principalul protector al genialului Giovanni Lorenzo Bernini, el fusese omul care hotărâse să mute osemintele Matildei din Toscana într-un loc de o putere și autoritate supreme din mijlocul Vaticanului, acolo unde trebuia să stea, lângă capodopera creată de descendentul ei, Michelangelo Buonarroti.

Numele real al acestui papă fusese Maffeo Barberini. Cardinalul Barberini care se afla acum în fața lui Peter era descendent al acestei familii italiene mărețe și era strănepot după multe generații al papei Urban al VIII-lea – papa toscan care provenea dintr-o dinastie florentină puternică, papa care trăise și propovăduise în regiunile eretice ale Franței ca reprezentant al Vaticanului, papa care a fost educat de primii iezuiți, papa care i-a canonizat atât pe Ignățiu Loyola, cât și pe mâna lui dreaptă, François Xavier, pentru ceea ce au adus din Spania. El a fost primul papă care a lucrat în prezența *Cărții Iubirii* și a tot ceea ce conținea ea.

– Urban al VIII-lea a fost inspirat să refacă elementele catedralei San Pietro ca o copie a ceea ce se crease în catedrala din Chartres. De aceea l-a adus pe Bernini să creeze o asemenea sculptură care să păstreze moștenirea poporului nostru chiar între zidurile Vaticanului.

Cardinalul Barberini a continuat să explice că legenda despre *Libro Rosso* l-a bântuit pe acest papă în întreaga lui carieră, încercând mereu a găsi copii ale ei. Natura secretă a *Cărții Iubirii* și imposibilitatea de a o descifra erau obsesia care îi condusesese întreaga carieră de papă și întreaga viață. El credea că Matilda din Toscana avea cheia și a dat ordin ca rămășițele ei să fie aduse la Roma, fiind păstrate ca moaște, îngropate intenționat în centrul

basilicii San Pietro din acest motiv și pentru că el credea că ea făcea parte de drept din structura Bisericii, așa cum fusese și iubitul ei, Grigore al VII-lea.

Peter pune totuși cap la cap.

– Deci de mult timp există în Vatican un grup de oameni care cunoaște adevărul despre *Cartea Iubirii*? Și îl protejează?

– Îl protejăm cât de bine putem, a dat Barberini trist din cap. Depinde de putere și de cum se modifică ea. Chiar și familia mea a suferit ani de exil după moartea lui Maffeo, Urban al VIII-lea, pentru că succesorul lui era un conservator care s-a opus adevăratelor învățături.

– Iar familia mea, desigur, a suferit la fel, adăugă Tomas DeCaro.

Peter i-a zâmbit, știind că acest bărbat era descendent al familiei Borgia, o familie cu reputație proastă, care avea propriile povești de spus despre minciuni și adevăruri.

DeCaro continuă:

– Dar suntem într-un moment critic, așa cum cred că știi. Peter, fiul meu, ceea ce se va întâmpla mâine ne va forța pe toți să luăm decizii importante pentru carierele și viitorul nostru. Ne-am reunit aici în Paris pentru a crea o distanță sigură de Roma în cazul în care va trebui să facem un anunț contrar în ceea ce privește documentele din Arques.

– Orice se poate întâmpla mâine, explică Barberini. Și trebuie să fim pregătiți să facem declarații publice dacă se va încerca o mușamalizare. Ești alături de noi?

Peter nu fusese niciodată mai sigur de ceva în viața lui.

– Da, răspunse el, strângând ferm mâna fiecăruia. Adevărul împotriva lumii.

Chartres, în prezent

Telefonul a trezit-o pe Maureen – și pe Béranger, care era lângă ea – foarte devreme în dimineața următoare. Fusese o noapte extraordinară de revelații și confesiuni. Maureen aflase că

Peter, după ce a primit mesajul ei vocal, și-a dat seama repede că ceva ciudat se întâmpla în Chartres. El l-a sunat pe Sinclair și l-a trimis în căutarea lui Maureen la criptă. Maureen și Bérenger au petrecut restul nopții împreună, printre lacrimile, explicațiile și scuzele ei și iertarea lui, totul terminându-se în mod sublim, într-o uniune minunată, plină de pasiune și de promisiuni.

– Maureen aprinde televizorul! răsună vocea lui Peter, foarte agitată, în telefon. Este o conferință de presă transmisă în direct de la Roma. În legătură cu Evanghelia de la Arques. Pregătește-te!

– Pentru ce? Inima îi sărea din piept.

Peter oftă greoi la receptor.

– Nu sunt sigur. Nimeni nu este. Asta e problema. Te sun din nou peste câteva minute.

Maureen a găsit telecomanda și i-a dat-o lui Bérenger, nepricepându-se la televiziunile din Franța. El a găsit repede transmiterea în direct pe BBC, în engleză. Un reporter cu un accent de Oxbridge¹ spunea istoria Evangheliei din Arques și „presupusa” descoperire a ei în Franța de către o scriitoare americană cu câțiva ani înainte. Scriitoarea, Maureen Paschal, scrisese un bestseller controversat, bazat pe descoperirea Evangheliei și pe interpretarea ei adesea scandalosă și categoric amatoricească a conținutului ei.

Bérenger mormăi la auzul acestor cuvinte, dar nu spuse nimic. Maureen rămăsese încremenită privindu-l pe reporter cum continua să facă rezumatul drumului pe care îl parcursese Evanghelia din Arques în ultimii doi ani. A fost predată Vaticanului și a făcut subiectul cercetărilor atente a celor mai strălucite minți teologice din lume, lucrând împreună cu oameni de știință pentru a data și autentifica acest material. Camerele au apropiat imaginea spre fragmente de hârtie ce păreau pergamente cu inscripții grecești, făcând-o pe Maureen să tresară și să-l prindă pe Bérenger de braț.

– Vezi ceea ce văd și eu?

---

¹ Aglutinare a cuvintelor Oxford și Cambridge, prin care sunt desemnați absolvenții proveniți din aceste două prestigioase universități britanice (n.red.)

Bérenger a dat din cap, fără să-și ia ochii de la ecran.

– Ce se întâmplă, Maureen? Ce fac?

– Nu știu, șopti ea. Dar știu un lucru. Acel document nu este Evanghelia pe care am găsit-o în Franța.

Maureen nu era expertă, dar găsirea Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena nu era ceva ușor de uitat. Felul în care arătau acele pergamente – perfecțiunea lor și modul în care au fost păstrate – era gravat în memoria ei în cele mai mici amănunte. Iar ceea ce apărea pe ecran, documentele arătate presei în acest circ media, era categoric altceva decât ceea ce descoperise ea.

Reprezentantul Bisericii s-a apropiat de podium și a început să vorbească, iar Bérenger și Maureen au fost martori la o combinație de oroare și șoc. Erau acolo pentru a autentifica acest document măreț, pentru a verifica dacă această Evanghelie era, de fapt scrisă de Maria Magdalena, cu capacitățile pe care le aveau ei de a o autentifica. Dar cel mai emoționant era că acest document era în esență o frumoasă repovestire a Evangheliei lui Ioan. Maria Magdalena era într-adevăr o femeie binecuvântată și o sfântă, așa cum a spus mereu Biserica. Dovada era aici, dovada că învățăturile ei erau în concordanță perfectă cu învățăturile Noului Testament, așa cum au fost acceptate de catolici încă din primele zile ale existenței Bisericii. Era o zi de sărbătoare. Era o zi în care trebuiau uitate toate speculațiile ridicole despre Maria Magdalena, care devenise subiect al speculațiilor nechibzuite de-a lungul ultimilor ani. Maria Magdalena a vorbit o dată pentru totdeauna, iar cuvintele ei erau definitive și în total acord cu doctrina bisericească.

Martorii experți erau apoi interogați, iar ei au scos în evidență în mod meticulos locuri de pe papyrus care erau excepționale și identice cu materialul din Evanghelia lui Ioan.

Maureen nu mai asculta. Asta era dincolo de tot ceea ce prevăzuse. Da, știa că era puțin probabil ca Biserica să autentifice vreodată adevăratele învățături ale Mariei Magdalena, dacă nu chiar imposibil. Dar se gândea că posibilitatea cea mai rea ar fi să o ignore, să o îngroape sau cel mai probabil să o numească un

fals. Dar asta... să fabrice o întreagă Evanghelie pentru a minți la un asemenea nivel era dincolo de orice așteptare pe care ar fi avut-o vreodată.

– Știi despre ce e vorba aici, nu? Bérenger își găsi vocea, complet scandalizat. Vor să-ți discrediteze complet întreaga muncă și să te facă să pari o mincinoasă.

Maureen începuse să plângă.

– Știu. Respiră adânc. Dar știi și că asta nu are legătură cu mine și nici măcar cu Maria. Este ceva legat de *Cartea Iubirii*. Ei știi că voi scrie despre ea, că voi spune lumii tot ceea ce știi. Și dacă îmi vor distruge credibilitatea înainte de a face asta, atunci probabil nimănui nu-i va păsa de adevăr.

Maureen se străduia să-și revină. Va trece peste această furtună la fel cum a trecut peste toate celelalte. Nu i-a spus Easa că teama și credința nu pot exista în același loc în același timp? Așa că va alege, cum a făcut întotdeauna, credința.

Maureen și Bérenger mergeau împreună cu Destino pe malul râului pitoresc numit Eure, ce mărginea pământurile care aparținuseră Ordinului timp de opt sute de ani. Destino le spunea blând:

– Nu trebuie să fiți supărați în legătură cu această nouă întorsătură a lucrurilor. Opusul este adevărat. Trebuie să acceptați acest lucru ca și când ar fi voia lui Dumnezeu. Este bine că Biserica nu autentifică Evanghelia din Arques, așa cum va fi bine dacă respinge existența *Cărții Iubirii*.

Maureen era șocată de această afirmație și nu pricepea mai nimic.

– Ce nu se potrivește aici? Cum e posibil ca acest lucru să fie unul bun?

– Credința, spuse Destino simplu. Vezi, dacă Biserica autentifică Evanghelia din Arques, versiunea ta a ceea ce este adevărat, nimeni nu trebuie să se gândească la asta. Nu trebuie să o lase să pătrundă în inimile și sufletele lor și să decidă singuri dacă este

adevărul sau nu. Nu trebuie să se străduiască să acționeze dintr-un loc al credinței absolute. Nu există nici un risc și deci nici un câștig spiritual. Toate acestea le sunt luate, lucru care este un mare deserviciu. Noi vrem ca oamenii să gândească pentru ei, nu să fie conduși ca o turmă de oi spre ceea ce cred. Fii recunoscătoare pentru această zi, Dumnezeu ți-a oferit-o dintr-un motiv foarte bun. El a oferit-o întregii lumi cu un motiv foarte bun, pentru a le pune la încercare credința. Iar cei care vor recunoaște adevărul, în ciuda tuturor adversităților, vor fi foarte bine recompensați în inimile, mințile și sufletele lor.

Maureen a făcut un gest de acceptare a acestui cuvânt de înțelepciune. Știa că el avea dreptate, dar s-ar putea să treacă o vreme până când va putea accepta această situație ca o forță pozitivă în viața ei. Destino o privea știutor și ridică degetul arătător.

– Facă-se voia Lui, Madonna Maureen. E nevoie de exercițiu în a doua petală a labirintului. Este voia lor, spuse el, arătând spre ceruri, și nu a noastră în această situație. Lasă-te purtată de ea și vei găsi pacea care te ocolește.

Au făcut câțiva pași în tăcere, înainte ca Destino să vorbească din nou. Le-a spus povestea venirii lui Conn și a Învățătorului la Chartres, aducând *Libro Rosso*. Le-a spus că ei își uniseră forțele cu școala catedralei care exista deja și că au fost creierele din spatele vastei concepții a catedralei, lăsând pasiunea și cunoștințele lor generațiilor care au urmat, care au creat magnificul monument ce exista astăzi. Arată spre nord, unde se înălțau spre cer cele două turnuri.

– Știți de ce turnurile nu au aceeași mărime? Credeți că un asemenea lucru a fost făcut din greșală sau fără intenție? Bineînțeles că nu credeți asta, pentru că sunteți inițiați. Știți că fiecare aspect al acestui templu este în armonie cu adevăratele învățături. Iar acum vă voi dezvălui doar unul dintre miile de secrete legate de catedrala din Chartres. Turnul din stânga este cunoscut ca Turnul Soarelui sau Turnul lui El. Îl reprezintă pe Dumnezeu sub aspectul de creator masculin și are o înălțime de trei sute șaiszeci

și cinci de picioare. Astfel, fiecare unitate reprezintă o zi a anului solar. Turnul din dreapta este cunoscut ca Turnul Lunii sau Turnul lui Asherah. El îl reprezintă pe Dumnezeu în aspectul său creator feminin și din acest motiv este mai scurt cu douăzeci și opt de picioare decât celălalt, douăzeci și opt reprezentând zilele dintr-un ciclu lunar. Când intrați prin portalul vestic din Chartres, mergeți printre principiile complementare ale mamei și tatălui, precum în cer, așa și pe pământ.

Continuă apoi să explice că această catedrală a mai trecut printr-un incendiu catastrofal în 1194, unul atât de groaznic, încât aliajul din structură s-a topit și a distrus zidurile de piatră, făcându-le să crape. Totuși, în ciuda distrugerilor, întreaga fațadă vestică, cu cele două turnuri, a fost cruțată, la fel ca încă un element al catedralei: vitraliul Fecioarei Albastre. Locuitorii din Chartres, dându-și seama că acesta era un semn din ceruri, s-au dedicat reconstrucției acestui monument ridicat pentru divinitate în forma lui cea mai pură și divină și s-au inspirat din *Libro Rosso* pentru a o crea așa cum este astăzi, spunând fiecare dintre aceste povești prin vitralii și sculpturi.

– Știți cine este Fecioara Albastră, nu-i așa? îi întreabă Destino.

– Notre Dame, răspunse Bérenger.

– Da, dar care dintre ele?

– Nu contează, spuse Maureen. Toate sunt una, nu-i așa? Fie că este Fecioara cea dintâi, care este Asherah – Sfântul Spirit – sau Fecioara Maria sau Maria Magdalena sau Sarah-Tamar, ele toate reprezintă esența feminină divină.

– Da, da, aveți dreptate. Dar am o mică surpriză pentru voi, pentru că aceasta este o întrebare-capcană. Veniți înăuntru să vă arăt ceva.

L-au urmat pe Destino într-o clădire semănând cu un bungalow, în care nu intraseră până atunci. Era o structură veche, parte a unei vechi mănăstiri care se aflase cândva în acest loc. Interiorul era fermecător pentru că pereții erau acoperiți de sus și până

jos cu ceea ce părea a fi o tapiserie medievală, care ilustra vânătorearea inorogului.

– Acestea sunt copii ale faimoaselor tapiserii?

Destino râse.

– Nu. Faimoasele tapiserii sunt copii ale acestora. Au fost făcute două seturi, unul pentru ordin și unul pentru Ana de Bretagne. A fost o femeie importantă în istoria noastră, dar despre ea vom vorbi mai târziu. Avem multe biografii de scris, Maureen. Îți voi ține stiloul ocupat pentru restul lungii tale vieți, dacă vei dori să devii noul scrib al istoriei ordinului.

Maureen îi zâmbi cu căldură.

– Aștept cu nerăbdare. Va fi o onoare.

Maureen s-a îndreptat spre prima tapiserie pentru a o observa mai atent. Era una dintre cele mai frumoase opere de artă pe care le văzuse vreodată. Detaliul era excepțional. Nu putea înțelege cum se putea obține o asemenea textură și culoare prin împletirea firelor.

– Le cunoști, desigur. Și cunoști și alegoria?

Bérenger răspunse:

– Inorogul îl reprezintă pe Iisus?

– Inorogul reprezintă învățăturile adevărate ale lui Iisus. Este o creatură rară și frumoasă care reprezintă *Cartea Iubirii* și Calea Iubirii care rezultă din ea. Sau așa ar fi trebuit să fie, dacă i s-ar fi dat voie să se dezvolte. Însă el a fost vânat și distrus, așa cum este înfățișat în tapiserii.

– Ah!

Maureen asculta, dar numeroasele simboluri din tapiserii i-au atras atenția. În cel puțin cinci locuri, dar prima tapiserie apărea combinația ciudată dintre litera A și inversul literei E, în fiecare fiind legate cu un șnur cu ciucuri.

– Aceasta apare pe toate biletele pe care ni le-ai trimis! Ce înseamnă?

Destino s-a apropiat de tapiserie cu mersul său șovăitor și a început să urmărească inițialele cu degetul.

– Vezi șnurul? Se numește cordelieră și în Antichitate se folosea pentru a uni mirele și mireasa în ceremoniile care precedau uniunea divină. Nodul pe care îl vezi aici este un nod de nuntă, cunoscut și ca nodul lui Isis. Iar literele... ei bine, A este de la Asherah și E de la El.

Maureen era încântată de explicație. Era atât de elegantă, atât de frumoasă. Dar avea o întrebare.

– De ce este E-ul invers?

– Pentru că fiecare iubit este reflexia celuilalt. Sunt imagini oglindite; din acest motiv oglinzile mici erau oferite de către poporul nostru drept cadou în ceremoniile de căsătorie. Deși, în cazul monogramei, aceasta este o celebrare a uniunii divine și sacre a lui El și Asherah și o aducere aminte că ne vom vedea întotdeauna reflexia în ochii celui pe care îl iubim cu adevărat. Un om foarte înțelept a spus cândva că „arta va salva lumea“, iar membrii ordinului nostru au crezut și au practicat acest lucru din vremea lui Nicodim și a Chipului Sfânt. Dar nu doar simbolurile contează, continuă Destino. Ci și intenția artistului. Pentru că acesta este marele secret al artei. Adevărata artă este întruchiparea spiritului artistului, acest lucru creând o capodoperă. Iubirea pentru obiect și o dorință intensă de a exprima acea iubire. Un inițiat poate observa o operă de artă și să absoarbă semnificația acelei opere direct în inima și sufletul său. Nu trebuie doar să vezi arta, trebuie să o simți. Din acest motiv există câteva obiecte autentice despre care Biserica susține că sunt copii. Pentru că nu vor ca oamenii ca voi să petreacă prea mult timp în prezența lor. Credeți-mă când vă spun că Volto Santo este o operă de artă vie, care respiră. Întruchipează pasiunea lui Nicodim, amintirea lui despre răstignire. Dar, mai ales, întruchipează amintirea lui despre adevăratele învățături ale lui Iisus.

– Din acest motiv i-a vorbit Matildei, observă Maureen.

– Da, desigur. Iar ea era o copilă și era pură, deci a auzit vocea artistului foarte clar, așa cum copiii din Fatima au auzit-o pe Fecioară. Dar, dacă Biserica ne spune că acesta nu este adevă-

ratul Volto Santo, că opera de artă a Chipului Sfânt creată de Nicodim a fost pierdută, fără vreo explicație, și că aceasta este o copie, probabil nimeni nu se va strădui prea mult să audă ceea ce spune ea de fapt. Și, cu toate acestea, Biserica o ține închisă în catedrala din San Martino, într-o cușcă neagră de fier care o face aproape imposibil de văzut. Același lucru e valabil pentru pictura realizată de Sfântul Luca, de la capătul Scării Sfinte din Roma. Este ținută în spatele multor centimetri de sticlă groasă și grilaj, pentru ca nimeni să nu fie niciodată prea aproape de ea. Iar pentru și mai multă protecție, ei spun că este un fals, așa că nimeni nu va fi dornic să o privească foarte îndeaproape.

Atât Bérenger, cât și Maureen rămăseseră fără cuvinte. Ideea ca arta să conțină adevărul în atâtea straturi, chiar și dincolo de baza symbolismului, era emoționantă și fermecătoare.

– Trebuie să vă aduceți amine, continuă Destino, că ideea potrivit căreia arta va salva lumea a atins punctul culminant în Renaștere, iar asta, draga mea, este ceea ce trebuie să abordăm mai departe. Când vei fi pregătită, te voi ruga să ne întâlnim în Florența și îți voi spune o poveste despre cel mai frumos bărbat și cea mai frumoasă femeie care... care au trăit vreodată.

Vocea lui Destino se pierdu pentru o clipă. Făcea o pauză în onoarea acestor două mari persoane din trecut.

– Ei au întruchipat înțelegerea principiului „Timpul se întoarce” și s-au folosit de el pentru a crea o renaștere a înțelegerii umane. Vă promit, copiii mei, că odată ce veți ști adevărul despre Lorenzo de Medici, prietenii lui, Sandro Botticelli și Michelangelo Buonarroti, și femeile fermecătoare care i-au inspirat pe fiecare, nu veți mai privi arta niciodată la fel. Și nici nu ar mai trebui.

Destino mergea încet cu ei prin oraș și pe deal spre iubita lui catedrală. Ținea strâns la piept o geantă veche de curier pe care o verifica din când în când în timp ce mergea. Voia să le arate ceva, un anumit detaliu din exterior și un altul din interior, înainte de

sfârșitul zilei. Era a douăzeci și doua zi a lunii iunie și le aminti că în a douăzeci și doua zi a lunii se știe că se întâmplă lucruri extraordinare. Îi făcuse cu ochiul lui Maureen când le spunea asta, iar ea i-a zâmbit, gândindu-se că pentru un om atât de trecut prin viață, cu un chip atât de îmbătrânit de vreme și cu o cicatrice înspăimântătoare, Destino avea ceva incredibil de frumos.

Omul era un sfânt. Nu avea nici o îndoială cu privire la acest lucru.

Maureen și Bérenger îl urmau pe Destino, care mergea cu pasul său încet și greoi, bucuroși să îl lase să-i conducă și să-l asculte vorbind despre istoria acestui oraș superb din locul unde se simțea pulsul pământului, un oraș care dăduse naștere celui mai important și mai spectaculos altar din lumea creștină. Au ajuns la intrarea vestică și au trecut de turnuri, ajungând la superba sculptură a Sfintei Modesta.

– Cunoașteți povestea ei? întrebă Destino.

– Modesta? A fost torturată de tatăl ei, care era un roman, răsunse Bérenger.

– Nu la propriu, a dat Destino din cap. Întreaga poveste a Modestei este simbolică. Modesta a fost o fiică a profeției, Cea Așteptată, într-o perioadă când *Cartea Iubirii* se afla aici, în La Beauce. Trebuiau eliminate toate amenințările împotriva creșterii puterii Bisericii, după urcarea la tron a lui Constantin și după sinoadele lui. Iar Modesta – la fel ca toate femeile profeției – reprezenta o amenințare. Ce ar putea simboliza „tatăl ei care era roman“?

Maureen reacționează imediat.

– Un patriarh din Roma. Papa sau Biserica. Deci Modesta a fost omorâtă ca exemplu pentru fiecare femeie care va amenința noile doctrine proaspăt stabilite ale Bisericii?

– Parțial, dar adevărata ei greșală a fost asta. Destino i-a condus pe Maureen și pe Bérenger în jurul coloanei și le-a arătat o altă sculptură paralelă a unui bărbat. Potențiu. Soțul ei. Ei au fost executați împreună pentru că reprezentau cuplul model al propo-

văduirii care a venit odată cu Iisus și Maria Magdalena. Iubiții care predică împreună din *Cartea Iubirii* erau un lucru mai amenințător decât orice altceva.

Drept răspuns, Maureen l-a prins pe Bérenger de mână, iar el o strânse pe a ei. S-au închinat în fața ei, iar Destino s-a oprit, arătând o altă coloană.

– Priviți cu atenție. Este deteriorat, dar este important. Majoritatea nu observă, nici măcar cei care ar putea să-i recunoască semnificația.

Coloana înfățișa un car cu roți, iar în car se afla o cutie pe care era inscripționat ceva.

– O arcă, spuse Bérenger.

– Arca Noii Alianțe, adăugă Maureen. Arca Matildei?

Destino a dat din cap, zâmbind.

– Da, într-adevăr este Arca Matildei. Iar inscripția de aici oferă instrucțiuni pentru meșteri și arhitecți despre cum să înceapă construcția Porții Inițiaților. Înscripția spune: *Hic Amititur, Archa Cederis*. Este o latină greșită după standardele moderne, dar traducerea aproximativă este: „Aici lucrurile au cursul lor. Trebuie să lucrați cu ajutorul Arcei.“ Și așa au făcut. Au folosit *Libro Rosso*, Noua Mărturie și au introdus întreaga carte în piatra și sticla care au rămas aici ca mărturie a iubirii și adevărului timp de opt sute de ani.

Minunile nu încetează. Maureen era convinsă de asta. Văzuse și uimirea din privirea lui Bérenger, în timp ce îl urmau pe Destino spre intrarea în biserică. El s-a oprit și a făcut mai întâi un semn în sus –, spre fereastra în formă de roză din biserică apoi în jos spre podea, unde labirintul era din nou acoperit cu scaune, o continuare a vandalismului.

– Aici se află ceva incredibil, chiar dacă stați aici și priviți. Diametrul ferestrei în formă de roză și diametrul labirintului sunt egale.

Avea dreptate. Cum stăteau acolo și se uitau în sus spre roză, era imposibil de înțeles că avea un diametru de treisprezece metri.

Aceasta era încă o trăsătură uimitoare a arhitecturii. Destino nu terminase cu laudele despre realizările remarcabile ale arhitecților din Chartres.

– Este perfect din punct de vedere geometric. Dacă fereastra în formă de roză ar fi lăsată în jos, s-ar așeza exact aici și ar acoperi perfect labirintul. Vă puteți imagina o asemenea precizie?

Destino nu a așteptat răspuns și a pornit mai departe. Bătrânul, plin de voie-bună, îi conduse prin transept, luând-o spre stânga și oprindu-se înaintea măreției Madonei Albastre, Doamna noastră a Frumosei Ferestre. Destino radia. Aplecându-se spre ei, șopti:

– Asta... asta e doar pentru cei ce au urechi de auzit. Iar pentru mine, este foarte emoționant, pentru că am atât de puține ocazii să împărtășesc acest secret. Ați avut amândoi dreptate când ați spus că în această fereastră este Doamna Noastră și tot ceea ce acest titlu aduce cu el. Dar iată ceea ce nu știți. Această fereastră a avut un model uman. Cel mai potrivit model din istoria ordinului nostru.

Destino a scos cu mare grijă din geanta de mesager o bucată de pergament învechită și pictată. Când le-a arătat-o lui Maureen și Bérenger, amândoi au rămas uluiți. Pergamentul era un portret al unei femei medievale într-o rochie superbă din mătase albastră, purtând un acoperământ pe cap și un voal alb și având pe cap coroana care simboliza descendența regală a lui Carol cel Mare, coroana gravată cu floarea de crin și cinci bijuterii alese cu grijă. În brațele ei se afla un băiețel cu părul negru. Destino arătă spre fortăreața pictată deasupra Fecioarei cu Fiul ei în fereastră și spuse:

– Canossa.

Pentru Maureen, acesta era aspectul cel mai frumos și mai poetic al extraordinarului templu în care se afla. Fecioara Frumosei Ferestre, faimosul și minunatul vitraliu din lume, reprezenta aspectul feminin al lui Dumnezeu, dar avea chipul Matildei din Canossa, contesa de Toscana.

Destino s-a întors spre Maureen, iar ea observă că ochii lui erau plini de lacrimi când spuse în șoaptă:

– Semenii... atât de mult cu ea.

Lacrimile au început să curgă și din ochii lui Maureen, iar ea răspunse:

– Mulțumesc, Învățătorule.

– Și la fel ca ea, continuă bătrânul, privind într-un trecut foarte îndepărtat, aduci cinste lui Dumnezeu.

Capitolul douăzeci și doi

Chartres, în prezent

Era un vis pe care Maureen îl mai avusese și altă dată, o dată în somn și o dată într-o viziune în Catedrala Notre Dame din Paris. Visul i-a convins pe Bérenger și pe ceilalți că ea este într-adevăr Cea Așteptată a timpului ei și a dus-o într-un final la descoperirea Evangheliei Mariei Magdalena.

Dar în această seară visul luase o întorsătură la care Maureen nu s-ar fi așteptat nicidecum. În această seară, a zărit un adevăr pentru care, chiar și după tot ce a îndurat în ultimii doi ani, era total nepregătită.

Începuse să plouă, iar Maureen era în afara grupului, dar o putea vedea pe Doamna ei, pe Maria Magdalena, chiar înaintea ei, purtând voalul roșu. Fulgerele brăzdau cerul neobișnuit de întunecat pe când ea se chinuia să urce dealul, urmată de Maureen. Era o senzație ciudată, să participe și să observe în același timp. Maureen nu-și putea da seama dacă sentimentele erau ale ei sau ale Mariei Magdalena, pentru că toate se amestecau în această trăire.

Nu mai simțea tăieturile și zgârieturile – ale ei, ale Mariei Magdalena, nu mai conta. Avea un singur țel, și acela era de a ajunge la El.

Sunetul unui ciocan care lovește un cui – metalul lovind metal – a răsunat tulburător prin aer. Când ea – sau ele – a ajuns la piciorul crucii, ploaia a început să curgă din cer. Ea s-a uitat în sus la El și picuri din sângele lui au căzut pe chipul ei desfigurat, amestecându-se cu ploaia năpraznică.

Maureen se uita împrejur, departe de Magdalena acum și simțindu-se din nou doar un observator. O vedea pe Doamna ei la piciorul crucii, sprijinind-o pe Mama Domnului, care părea aproape inconștientă de durere. Erau și alte femei care purtau vâl roșu în jurul lor, strânse laolaltă, ținându-se una de alta. O femeie mai tânără, cu un vâl alb, aflată în mijlocul lor, i-a atras atenția lui Maureen. În mod ciudat, un centurion roman stătea lângă femei, dar părea mai degrabă că le apără decât că le terorizează. Blândețea i se citea pe chip și părea la fel de chinuit precum era familia în suferință. Odată, acest bărbat fusese o prezență misterioasă pentru ea, dar acum îl cunoștea bine pentru faptele lui bune din Evanghelia din Arques. Era Praetorus, care într-o zi va împărtăși sfîntenia uniunii sacre a iubiților cu fermecătoarea Veronica. Împreună, în viitor, ei vor propovădui învățăturile Căii Iubirii.

Un alt roman stătea lângă cruce, cu spatele la familia îndurerată. Nu putea să-i vadă fața, deoarece el dădea ordine celorlalți soldați romani din apropierea crucii. Nu putea auzi ce spune, dar în vocea lui se simțea o trufie rece, primejdioasă. Și știa ce va urma, ceea ce a făcut ca totul să fie mult mai groaznic. Pentru că acest bărbat putea să fie doar ticălosul Longinus Gaius. Era pe punctul de a-și decide propria soartă mizerabilă, de a cutreiera pământul în căutarea morții și a mântuirii.

Un strigăt a despicat aerul, un urlet al disperării umane absolute, care a ieșit din gura Mariei Magdalena. Când Maureen

l-a privit pe Easa pe cruce, a văzut imediat ce se întâmplase. Centurionul nemilos, Loginus Gaius, și-a înfipt lancea în coasta Domnului ei, așa cum știa că o va face, iar sânge și apă au început să curgă din rană.

Sunetul lacrimilor Mariei Magdalena se împletea cu rânjetul crud al groaznicului roman, care s-a întors și a privit-o direct pe Maureen. Iar ea a avut suficient timp să vadă cicatricea lividă care îi brăzda partea stângă a feței în timp ce-și arăta sabia în semn de sfidare. Arma cunoscută în istorie drept Sabia Destinului.

În italiană, sabia era numită „il giavellotto di destino“.

Destin și destinație aveau aceeași rădăcină, iar acea rădăcină era Destino.

Maureen a avut suficient timp să-și dea seama că, în secolul XXI, a ajuns să cunoască destul de bine acest chip nefericit.

Destino s-a trezit speriat. A tras disperat aer în piept, străduindu-se să se ridice din pat. Nu era tulburat de coșmar, pentru că în această noapte nu avusese un coșmar. Pentru prima oară în memoria lui aproape eternă, bărbatul care acum se purta ca numele lui, care însemna atât *destin*, cât și *destinație*, petrecuse o noapte cu un somn liniștit.

Era posibil? Se putea să se fi... terminat?

A început să facă singurul lucru care i-a trecut prin minte. A căzut în genunchi și a început să spună Tatăl Nostru în greacă, așa cum îl învățase prima dată. Așa cum ea îl învățase cu mila ei infinită, acum atât de multe secole.

Lacrimile alunecau pe chipul său bătrân, neașteptate și necontrolate. Bărbatul cunoscut sub atât de multe nume timp de atâtea secole s-a ridicat ușor.

I-a trebuit ceva timp pentru a ajunge la oglinda veche care binecuvânta acea cameră de când iubita lui i-o dăduse cu atâtea secole în urmă ca dar de nuntă. Pentru că blestemul cel mai mare

al nemuririi era de a vedea cum dispar cei dragi, iar și iar. Când a ajuns la oglinda învechită, și-a văzut privirea hotărâtă și figura schimbată. În primul rând el era Destino, bătrânul care cunoștea cele mai mari povești nespuse niciodată, omul care nu trebuie să eșueze în ultima lui provocare – aceea de a se asigura că toate învățăturile din *Libro Rosso* vor găsi un povestitor modern pentru a le duce într-un nou mileniu; că adevărata istorie a poporului său nu se va pierde niciodată. Credea acum că reușise.

În al doilea rând, mergând mai în profunzime, el era arhitectul care condusese construirea catedralei din Chartres. Apoi și mai departe, într-o perioadă care i-a adus foarte mari bucurii, în memoria elevei preferate, miraculoasa Matilda din Canossa. Dacă existase vreodată o femeie demnă de a moșteni sângele ei, aceasta era Maureen. Chiar și azi, gândul la Matilda îl putea face să zâmbească, mai ales când se gândea atât la Matilda, cât și la Maureen, împreună. Cât de mult semănau, în ciuda faptului că aproape o mie de ani despărțea viețile și perioadele lor; cât de bine dovedeau ele împreună că Timpul se întoarce.

Printre lacrimi privea în oglindă cum trăsăturile chipului său începeau să semene cu toate personajele care pretinsese că este de-a lungul timpului, personaje în căutarea unei pedepse care nu mai venea. Atinse singurul element care nu se schimbase: cicatricea în zigzag de pe obrazul lui stâng. Era singura constantă a tuturor acestor personaje; toate aveau cicatricea, pentru că era aceeași cicatrice, pe același chip, al aceluiași bărbat.

În cele din urmă, s-a întors cu gândul la perioada în care a început totul, la momentul când îi fusese făcută acea cicatrice, în timpul lui Ponțiu Pilat. Nu amintirea acelei dureri îl chinuia acum, ci amintirea propriilor fapte care i-au înrobit mintea și spiritul în ultimii două mii de ani de trai în iad. Fiecare noapte din viața lui nesfârșită era bântuită de amintirea acelor fapte: îi răsună în cap râsul lui sadic din momentul în care sfâșiasse carnea Fiului Domnului cu arma sa; în fiecare noapte se îneca în propriul

dispreț când visa momentul în care își înfigea spada în coasta lui Iisus, care era pe moarte.

Închizându-și acum ochii, și-a amintit minunata binecuvântare și blestemul care i-au fost trimise de Tatăl Ceresc:

Longinus Gaius, m-ai jignit foarte tare pe mine și pe toți cei cu inimă bună cu faptele tale ticăloase din această zi. Pedepsa ta va fi să duci o viață eternă în chinurile iadului, dar va fi o viață pământească. Vei cutreiera pământul fără să mori și în fiecare noapte, când vei închide ochii, visele îți vor fi bânuite de groaza acțiunilor tale și a durerii pe care acestea au provocat-o. Să știi că vei trăi acest chin până la sfârșitul timpului sau până când vei îndeplini o pedeapsă potrivită pentru a-ți răscumpăra sufletul murdar în numele fiului meu, Iisus Hristos.

Această sentință l-a dus într-adevăr în pragul nebuniei, până în ziua în care a pornit în căutarea Mariei Magdalena pentru a-i cere iertare și a primi binecuvântarea ei. Ea i-a împărtășit harul lui Dumnezeu pe care urma să-l găsească prin învățăturile Căii Iubirii. Iar în ziua în care el a privegheat la mormântul ei ca membru acceptat al familiei ei, alături de copiii săi care o jeleau și de protectorul și extraordinarul ei partener Maximin, alături de Praetorus și Veronica, a făcut un jurământ în fața tuturor. A jurat că își va petrece fiecare minut din viața lui eternă propovăduind lecțiile din *Cartea Iubirii* și împărtășind frumusețea Căii Iubirii așa cum a fost predată și trăită de Domnul Iisus Hristos și de iubita lui soție, Maria Magdalena, împreună cu sfinții lor copii. Pentru că nici un om nu putea înțelege puterea de transformare a iubirii și a iertării mai bine decât Longinus Gaius, mizerabilul centurion.

Apărarea *Cărții Iubirii* a devenit mai dificilă de-a lungul timpului decât și-ar fi imaginat când a făcut jurământul. În acele vremuri, cu toții încă mai credeau că Noul Testament autentic al lui Iisus Hristos avea să fie primit cu inimile deschise și acceptat de copiii lumii. Era o sarcină care i-a pus la încercare puterea fizică

și puterea minții de-a lungul a două milenii. A privit cu groază cum cele mai frumoase suflete erau ucise pentru credința lor în iubire, distruse în moduri oribile de legile lipsite de scrupule ale oamenilor și ale puterii, oameni care au încălcat fiecare lege adevărată a lui Iisus Hristos în numele Său sfânt. Destino a îndurat atrocitățile Inchiziției; a trăit chinul de a vedea cum adevărul trece printr-o moarte crudă și nedreaptă, de a vedea cum cele mai miraculoase învățături sunt răstălmăcite, ajungând de nerecunoscut când intrau pe mâinile necruțătoare ale mincinoșilor și a celor plini de putere. Cum ar fi putut vreunul dintre ei să știe că după două mii de ani lumea tot nu va avea acces la adevăratele învățături ale *Cărții Iubirii*? Și că niște învățături atât de simple despre iubire și credință vor fi considerate mai periculoase astăzi decât au fost până atunci? Dintre toate grozăviile la care fusese martor, acesta era cel mai groaznic iad pe care îl îndurase pe pământ.

Ca parte a pedepsei pe care și-o dăduse singur, Destino a început să înregistreze pentru posteritate măreția celor care au trăit și au murit pentru adevăratele învățături ale Căii. Cine era mai capabil să păstreze istoria decât bărbatul care nu poate să moară și care și-o amintește exact așa cum s-a petrecut? Așa s-a născut *Libro Rosso*, când el se refugiase în Calabria. Iar acum, părea că va renaște pentru o nouă epocă și un nou timp, că fiii noului mileniu erau pregătiți să o citească în întregime.

Pentru cei ce au urechi de auzit, intrăm într-o nouă eră.

– Te rog... lasă-i să audă, șopti Destino lui însuși și Domnului înainte de a se ridica din nou. Și-a dat seama că mai avea foarte puțin timp pentru a face tot ceea ce trebuia făcut. Iar acum, când acest moment venise, tristețea îl copleșea. Pentru că exista ceva cu adevărat frumos în această lume, în ceea ce a creat Dumnezeu și în ceea ce a creat omul în imaginea Lui și a Ei. Această moarte mult dorită va fi amară în dulceața ei.

Dar când Destino s-a așezat, pregătindu-se pentru moartea care credea că sosește, a avut o viziune a Domnului său. Era

Easa, cu ochii lui blânzi și negri, care îi șoptea dincolo de spațiu și timp.

– Tu ești fiul meu, de care sunt foarte mulțumit. Dar munca ta nu s-a încheiat încă.

Destino zâmbi. Moartea încă nu se îndurase de el, și cu atât mai bine. Avea atât de multe povești să-i împărtășească lui Maureen, de îndată ce Maureen va termina cartea, ea va trebui să scrie despre cum se citește Cartea Iubirii sau despre cum a fost păstrată în catedrala din Chartres.

Chartres, în prezent

Maureen avusese norocul să primească ajutor în munca ei. În Chartres existau peste o mie de opere de artă. Sarcina de a le interpreta pe toate în spiritul *Cărții Iubirii* și a *Libro Rosso* era una imensă și putea dura ani de zile. Dar ea nu va trebui să o facă singură. O va face înconjurată și asistată de cei pe care îi iubea, deoarece erau mulți oameni în jurul ei care aveau urechi de auzit și ochi de văzut. Aceasta era cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu i-a dăruit-o într-o viață plină de binecuvântări – de a avea prieteni frumoși, o familie loială, mentorul spiritual cel mai remarcabil din istorie și un om extraordinar care îi dăruise cel mai mare jurământ al poporului lor: uniunea sacră a iubiților.

Împreună, ei vor dovedi adevărul profeției. Timpul se întoarce. Vor crea ceva la fel de frumos și de rezistent precum au făcut bărbații și femeile extraordinare din istorie care au avut înaintea lor aceeași misiune. Vor invita lumea să ia parte la o înțelegere din care fac parte toți bărbații și femeile care vor să fie parte din profeție. Pentru că *Timpul se întoarce* se referă mai ales la crearea raiului pe pământ, iar pentru acest lucru este nevoie ca toată omenirea să participe, întrucât fiecare este un profet și fiecare este una cu Dumnezeu, așa cum toți oamenii sunt creați egali în iubire.

Precum în cer, așa și pe pământ.

Era o sarcină uriașă și utopică, dar Maureen învățase să creadă în miracole în ultimii ani.

Dar, mai întâi, va adăuga chiar ea ceva în *Libro Rosso*. Era, până la urmă, destinul ei de Cea Așteptată. Precum Matilda, înaintea ei, va crea propriile monumente în cinstea învățăturilor Căii Iubirii și a marilor bărbați și femei care au trăit și au murit pentru o cauză atât de importantă. Monumentele ei din secolul XXI vor fi consumate pe hârtie și nu în piatră, vitralii sau pânze și vor fi publicate în întreaga lume în multe limbi. Va adăuga în *Libro Rosso* viața și iubirea Matildei cu Brando și ale celor care au apărut în povestea lor. Ei, mai mult decât oricine, meritau să fie amintiți pentru contribuțiile lor la Calea Iubirii. Și vor mai fi și alții. Destino îi povestise multe și Maureen aștepta cu nerăbdare să exploreze viețile extraordinarilor bărbați și femei care o așteptau în trecut și în viitor.

Maureen plănuia deja să se întâlnească degrabă cu Destino în Florența de îndată ce se putea, unde ea va începe pregătirea oficială în învățăturile ordinului, aceeași pregătire pe care o avusese și Matilda – cu același profesor. Bérenger li se va alătura, pentru că avea și el propria lui misiune și profeție de îndeplinit. Vor lucra împreună pentru a-și îndeplini destinele și profețiile, vor lucra împreună pentru a aduce Calea Iubirii înapoi oamenilor, sub îndrumarea excepționalului profesor.

Și probabil, într-o zi, Destino îi va da voie să spună povestea lui. Maureen dorea cel mai mult ca lumea să știe despre acest mare și chinuit om, al cărui nume însemna atât „destin“, cât și „destinație“. Pentru că povestea lui era povestea omenirii. Era povestea mântuirii prin puterea credinței și a iertării. Dar, mai mult decât orice, era povestea renașterii prin puterea iubirii.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Maureen a avut un ultim vis înainte de a pleca din Chartres. Destino a avertizat-o că, după întâlnirea pe care a avut-o cu *Cartea Iubirii*, visele și viziunile ei se vor înmulți enorm. Va trebui să învețe să trăiască așa și lucrurile se vor liniști. Dar ea se simțea foarte diferit de când văzuse *Cartea Iubirii*. Ceva înlăuntrul ei se schimbase, se deschisese o ușă spre divinitate în mintea și în inima ei, făcând visele mai reale ca oricând.

În acest vis ea era doar observator, nu o parte a lui. O incantație răsuna în întunericul din jurul ei în timp ce privea o procesiune care străbătea străduțele înguste și pietruite ale unui oraș italian medieval. Era noapte, iar bărbații din procesiune purtau torțe. Ea a crezut că sunt bărbați, dar nu-și putea da seama exact. Erau îmbrăcați din cap până-n picioare în robe, iar glugi separate le acopereau complet capul. Robele erau din material alb imaculat. Pe mânecile fiecărei robe era o emblemă, brodată cu un fir roșu – un vas de alabastru care simboliza devotamentul lor față de Maria Magdalena și față de ordinul din care făceau parte.

Procesiunea trecea pe străzi. În centrul paradei, două persoane cu glugi purtau un drapel, pe care era înfățișată în mărime naturală Maria Magdalena pe tron, în plină măreție, ca aspect feminin al lui Dumnezeu.

Când procesiunea religioasă a trecut pe lângă ea, Maureen a putut să vadă două persoane care stăteau la marginea străzii. Nu aveau cagule și nu participau la paradă. Maureen a văzut că unul era un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunț, dar foarte înalt și puternic și cu siguranță un aristocrat. Avea o ținută regească. Lângă el se afla un băiat la vârsta adolescenței cu un păr negru strălucitor și ochi inteligenți. Acest copil părea nobil și înțelept pentru vârsta pe care o avea.

La fel ca Maureen, și ei erau observatori, dar erau într-o legătură profundă cu evenimentele la care asistau. Pe fața băiatului

curgeau lacrimi când procesiunea trecu de ei. Când vorbi cu bărbatul mai în vârstă, ochii lui străluceau.

– Nu te voi dezamăgi, bunicule. Nimic nu-mi va sta în cale. Nu-i voi dezamăgi pe Domnul nostru și pe Doamna noastră și nu voi dezamăgi moștenirea familiei Medici.

Maureen a fost șocată de reacția ei interioară la vederea acestui băiat și la auzul declarației lui. Era copleșită de amestecul de iubire, frică, tristețe și uimire pe care îl simțise în timp ce privea. Destinul radia din el. Al lui era tangibil prin promisiunea unei vieți pline atât de reușite, cât și de tragedii.

Bărbatul mai în vârstă puse o mână pe umărul băiatului și zâmbi:

– Știu asta, Lorenzo. Știu mai bine decât am știut ceva vreodată. Nu vei eșua pentru că destinul tău este să reușești. Vei fi salvatorul nostru, al tuturor.

Ultimele vorbe ale bărbatului au fost ultimele cuvinte pe care Maureen și le-a amintit:

– Nu vei eșua, pentru că ești Prințul Poet.

Maureen s-a trezit și l-a văzut pe Béranger lângă ea. El îi zâmbi când ea își deschise ochii.

– Ai strigat în somn. Ai visat?

Maureen a dat din cap.

– Despre ce?

Maureen s-a întins să mângâie ușor cu un deget trăsăturile de aristocrat ale lui Béranger.

– Cred că am visat despre tine.

– Despre mine? Trebuie să fi fost un vis splendid.

Ea râse împreună cu el.

– Splendid? Da, cred că așa ai fost. Și mai cred... că te-am iubit și înainte.

– Și azi mă iubești?

– Te iubesc azi. Și nu am nici o îndoială că te voi iubi din nou.

Maureen s-a întins să-i atingă ușor buzele lui Béranger cu ale sale, apoi s-a cuibărit în brațele lui.

– Noapte bună, dulce prinț. Timpul se întoarce.

Béranger și-a cufundat fața în părul ei, râzând, și a tras-o aproape de el.

– Timpul se întoarce. Mulțumesc lui Dumnezeu și frumoasei lui soții.

Și iubiții din Scriptură s-au unit încă o dată. Acum nu mai erau doi. Erau Unul.

Istoriile cronologice ale *Cărții iubirii* și *Libro Rosso*

Cartea Iubirii (originalul)

Secolul I: Manuscrisul original este scris de Iisus Hristos. După Răstignire este dus de Maria Magdalena mai întâi în Alexandria, iar apoi în Franța. Maria Magdalena îi învață pe ceilalți din carte, lăsând-o mai departe fiicei ei, Sarah-Tamar, ca succesoare după moartea ei. Deși celelalte tradiții ale lui Sarah-Tamar și ale familiei de descendență sunt păstrate în cultura franceză, ele nu sunt sprijinite prin documente, așa cum vor fi în Italia. În Franța, Cartea Iubirii rămâne în formatul original și neatins, deși este îmbrăcată în piele, pentru a fi protejată.

Secolele II – XIII: Cartea Iubirii în forma ei originală este protejată de familiile descendente din Franța care continuă să învețe din ea. Acesta este începutul unei „erezii” care este păstrată în Franța până în zilele noastre, căreia i se spune cel mai frecvent catarism.

Secolul XIII: Strămoașa lui Maureen, La Paschalina, salvează Cartea Iubirii de cruciații din Montségur și o duce în siguranță la simpatizanții catarilor din mănăstirea Monserrat.

Secolele XIII–XVI: *Cartea Iubirii* rămâne ascunsă de familiile descendente în Catalonia, în nordul Spaniei).

Mijlocul secolului XVI: Ignațiu de Loyola descoperă secretul Cărții Iubirii și îl dezvăluie papei. Cartea este dusă la Roma, unde devine proprietatea secretă și foarte protejată a Bisericii. Nu se vorbește niciodată în mod public despre ea și toate documentele istorice despre ea sunt distruse.

Secolul XVII: Papa Urban al VIII-lea reconstruiește bazilica San Pietro în cinstea tradițiilor secrete ale Cărții Iubirii, în ton cu decorațiile catedralei din Chartres.

Libro Rosso (copia)

Secolul I: Apostolul Filip face o copie a Cărții Iubirii când o vizitează pe Maria Magdalena în timpul sarcinii ei, în Alexandria. Această copie ajunge la Ierusalim, unde este protejată de Ordinul Sfântului Mormânt, o societate secretă formată la primul Paște de Sfântul Luca, Nicodim și Iosif din Arimateea.

Luca ia această copie și o duce în Italia, unde este păstrată într-o mănăstire din Calabria. Se naște o tradiție prin care scribii din Calabria încep să înregistreze viețile și morțile membrilor familiei sfinte și ale descendenților ei. Scribii adaugă profețiile lui Sarah-Tamar în manuscrisul lor, împreună cu copia Cărții Iubirii, și încep să o numească *Libro Rosso* după ce este învelită în piele roșie.

Secolele II – XI: *Libro Rosso* este mutată la Lucca în secolul al II-lea, când Ordinul Sfântului Mormânt întemeiază un sediu în Toscana.

Secolul XI: Matilda trimite *Libro Rosso* la Chartres, în Franța, unde cartea devine inspirația pentru reconstruirea capodoperei gotice care va fi catedrala din Chartres, cu labirintul ei enigmatic.

Secolele XII – XV: *Libro Rosso* este în mâinile familiei regale franceze, până când este înapoiată regelui Ludovic al XI-lea, drept cadou pentru familia Medici.

Mijlocul secolului XVI: *Libro Rosso* este în posesia preoților din familia Medici, Leon al X-lea și Clement al VII-lea, și rămâne la Vatican până când familia Barberini o scoate pe furiș, după moartea lui Urban al VIII-lea.

Secolul XVII: Papa Urban al VIII-lea mută rămășițele Matildei în bazilica San Pietro și, împreună cu Bernini, îi onorează pe Longinus și Veronica pentru rolurile lor în apărarea sfintelor învățături.

Notele autoarei

Subiectul acestei cărți este unul care, din cunoștințele mele, nu a văzut lumina tiparului niciunde în lume. De aceea, cercetarea necesară pentru a pune cap la cap toate piesele a durat ani de zile și a fost realizată în paralel cu cercetările despre Maria Magdalena așa cum au fost relatate în prima carte a acestei serii, *Cea Așteptată*. Ca rezultat al numeroaselor straturi ale timpului și istoriei, prima ciornă a acestei cărți avea peste 1 400 de pagini și era de-a dreptul dezlânată, atât pentru autor, cât și pentru viitorii cititori. Constituind o echipă împreună cu un editor talentat, am făcut acele alegeri dificile de care se tem majoritatea scriitorilor – am tăiat povești întregi și personaje și sute de pagini de detalii istorice. Aceste note ar putea ușor să cuprindă jumătate din lungimea cărții. Dar cum spațiul și pădurile ce trebuie protejate nu ne permit, îi invit pe cei interesați să exploreze mai profund această lume să viziteze adresa www.KathleenMcGowan.com, unde voi împărtăși numeroase însemnări, anecdote și completări.

Întreaga istorie este o bănuială. Totul. Este culmea nebuniei și a trufiei să spună cineva că știe sigur ce s-a întâmplat în trecut. Le punem pe toate cap la cap cât de bine putem, cu bucățelele de dovezi care există. Când avem mare noroc, piesele se potrivesc și

formează un puzzle frumos și coerent. Diferența dintre mozaicul pe care îl creează un romancier istoric și ceea ce creează un istoric are loc pe tărâmul a ceea ce acceptăm individual ca dovadă. Am tendința să cred că romancierii preferă să lucreze în culori, iar academicienii aleg să lucreze strict în alb și negru. Cu toții au merite, ca producători de amuzament ori de materiale educative și sper că într-o zi vom învăța cu toții să ne lăudăm unii pe alții pentru că am cercetat trecutul unor figuri ilustre ale istoriei.

Despre Cartea Iubirii

Am auzit prima oară despre Cartea Iubirii pe când mă aflam în Languedoc, la începutul anilor 1990. Am fost fascinată de referințele la o „Evanghelie misterioasă” care a fost folosită de catari în tradițiile lor cele mai sfinte și sacre. Încercările inițiale de a înțelege exact ce era aceasta au eșuat total. Cererile de informații în Languedoc au avut parte de răspunsuri rezervate și evazive – asta când primeam vreun răspuns. Adesea mi s-a spus că această carte era o altă versiune a *Evangheliei după Ioan*. Lucrul mi s-a părut a fi o poveste de acoperire. De-a lungul a zece ani am aflat că aceasta era cu siguranță o perdea de fum pentru a proteja adevărul.

Ctitorii cărții *Cea Așteptată* sunt probabil conștienți că investigația mea spirituală a fost aceeași cu a lui Maureen în multe aspecte. Precum eroina mea fictivă, imersiunea în tradițiile culturale și folclorice ale Franței și mai târziu ale Italiei mi-a schimbat gândirea, credința și viața. Deoarece am fost binecuvântată să am profesori extraordinari – și „adevărați eretici” –, mi s-a spus o versiune diferită despre adevăratele origini și conținuturi ale *Cărții Iubirii*. Am încercat din răsputeri să prezint aceste învățături pierdute în paginile care au precedat. Deși cuvintele *Cărții Iubirii* din aceste pagini sunt în întregime ale mele, ele sunt o interpretare a tradițiilor și învățăturilor puternice care cred că au fost transmise din generație în generație timp de 2 000 de ani.

Când am devenit pentru prima oară conștientă de toate aceste lucruri prin poveștile despre Cartea Iubirii și conținutul ei, nu știam încă nimic despre *Evangheliile gnostice*. Astfel, a fost un șoc pentru mine să descopăr că *Evanghelia lui Filip* era identică în mai multe aspecte cu învățăturile „eretice” care mi-au fost povestite. *Evanghelia lui Toma* și cea a Mariei Magdalena conțineau, de asemenea, numeroase asemănări cu tradițiile din *Cartea Iubirii*. Cu siguranță, natura erotică și pasională a scrierilor lui Filip era o revelație, deoarece era o indicație clară că Duhul Sfânt era feminin. Așa cum bănuiește și Peter în paginile cărții, eu sunt convinsă că *Evanghelia lui Filip* a fost cel puțin parțial o încercare de a reconstrui *Cartea Iubirii* – pentru cei ce au urechi de auzit.

Pentru cei care doresc să-și plece urechea ca să audă și vor să studieze amănunțit acest subiect, eu aș recomanda cu entuziasm să cerceteze foarte atent scrierile lui Filip. Deși sunt disponibile numeroase interpretări și comentarii bune, eu sunt devotată scrierilor lui Jean-Yves le Loup. Neinițiații în *Evangheliile gnostice* ar trebui să înceapă căutarea cu scrierile clasice ale lui Elaine Pagel pentru fundamente mai amănunțite.

Despre Matilda din Toscana

Pe Matilda am întâlnit-o pentru prima dată fizic pe când călătoream prin Italia cu soțul meu, în primăvara anului 2001. Ne aflam în bazilica San Pietro și tocmai ne întorceam de la capodopera lui Michelangelo, *Pietà*, când era să mă prăbușesc din cauza uriașului său altar din marmură. Era uimitor pentru mine că în centrul Vaticanului se afla un monument dedicat unei femei. Faptul că femeia purta mitra papală și ținea în mână cheia Sfântului Petru era aproape dincolo de puterea mea de înțelegere. Cine era această femeie, ce făcea în mijlocul bazilicii San Pietro și de ce nu știa nimeni răspunsul la aceste întrebări? Trebuia să aflu.

Cercetarea vieții unei femei care murise de aproape 1 000 de ani și care trăise într-un timp când femeile nu erau iubite de călugării care transcriau istoria este o extraordinară provocare, fără să ținem cont de mediu și abordare. Eram convinsă de devotamentul Matildei față de ereziile catare din Toscana, care erau, prin natura lor, secrete și protejate, dar atunci se întâmplă ceea ce mie îmi place să numesc o amnezie istorică.

O notă importantă despre istoria catarilor: academicienii tradiționali ar fi fericiți să arunce cu pietre în mine pentru că mă refer pe larg la toate aceste erezii din timp și spațiu din întreaga Europă ca fiind „catare“, pentru că istoria definește catarismul într-un timp și spațiu limitate. Totuși, această tradiție de „creștinism pur“, care este esența cuvântului „catar“, datează de acum 2 000 de ani. De aceea, fără să mă scuz, îi numesc catari pe toți acești „eretici perfecți“.

Ca și catarii francezi, acești „oameni puri“ din Italia duceau o existență liniștită, care s-a dovedit a fi total neprimejdioasă pentru catolicii tradiționali timp de peste o mie de ani. Persecuția acestor credincioși, declarați eretici periculoși de către Inchiziție, va avea loc în cel mai serios mod în secolul al XIII-lea, iar catarii italieni vor suferi aceleași chinuri ca frații lor din Franța. La fel ca francezii, istoria lor era înțeleasă complet greșit și reprezentată greșit intenționat de biserica Romano-Catolică și de istorici. Acest popor nu era descendentul altei secte eretice care venise din altă parte a Europei pentru a se opune doctrinei catolice, așa cum istoriile derivate din surse ale Inchiziției au afirmat mult timp. Catarii din Umbria și Toscana, ca și cei din Languedoc, erau acolo de la începuturile creștinismului, păstrându-și cu strictețe și în tăcere tradițiile și învățăturile lor, așa cum făcuseră întotdeauna. Faptul că Biserica nu-i recunoștea ca fiind astfel era o strategie șireată și utilă în persecuțiile ei.

Misiunea mea declarată, ca scriitoare, și promisiunea făcută au fost să dezvălui poveștile unor femei extraordinare care au

îndrăznit să schimbe lumea și care au riscat totul în această încercare, fiind cu toate acestea uitate sau rău înțelese de istorie. Matilda din Canossa este un exemplu mai ilustrativ decât oricare altul pe care l-am cercetat eu, cu excepția Mariei Magdalena. Am învățat atât de mult de la ea! Deși mulți știu că sudul Franței a reprezentat centrul tuturor ereziilor din ultimii două mii de ani, frecvența acestor tradiții în Italia este un lucru nou pentru majoritatea. Cu toate acestea, ele au stat ascunse acolo, „în plin lumină“, cum se spune, vreme de secole, așa cum se vede din povestea vieții Matildei. Tocmai m-am întors dintr-o vizită făcută cu familia pe domeniului ei din Toscana. Am vizitat Ponte della Maddalena, podul pe care Matilda l-a ridicat în apropiere de Lucca. Este de o frumusețe care îți taie respirația felul cum arcele din piatră se reflectă în luciul apei, creând astfel un cerc perfect, vizibil mai ales noaptea. Am rămas acolo ceasuri întregi, nu ne lăsam duși, căci locul era de-a dreptul... magic. Este limpede că arhitectul acestui pod a avut în vedere un scop spiritual, pe lângă cel practic. Că acea construcție poartă numele Mariei Magdalena, ca și faptul că la piciorul podului se ridică odinioară o statuie și o capelă închinată ei, nu face, după părerea mea, decât să demonstreze devoțiunea pe care Matilda i-o arăta doamnei ei. La fel de semnificativ este și faptul că, de-a lungul timpului au existat mai multe tentative de a schimba numele podului și de a-i ascunde originile. Maria însă - și Matilda - nu se lasă ignorată, iar numele Ponte della Maddalena rezistă și este recunoscut oficial în documentele administrației italiene.

Există foarte puține informații în limba engleză despre Matilda și nu cu mult mai multe scrise în latină sau în italiană. Matilda rămâne astfel unul dintre misterele istoriei. Manuscrisul lui Donizone, care se află la Vatican, este principala sursă de informație despre viața ei. Cu toate acestea, eu cred cu adevărat că ea a modelat aceste informații pentru atragerea aprecierii publicului cu priceperea unui star din secolul XXI, angajând o echipă de

relații publice de prima mână. Adesea, ceea ce Donizone nu spune este, cred eu, mult mai important decât ceea ce spune. Celălalt manuscris pe care Peter îl descoperă în Vatican se presupune că există, dar nu pot să o dovedesc, iar pentru scopurile noastre este o ficțiune. Sarcofagul Matildei din San Benedetto a fost deschis de mai multe ori înainte de domnia papei Urban al VIII-lea, și sunt convinsă că membrii familiei Medici au găsit într-adevăr o altă versiune a vieții ei, scrisă chiar de mâna ei. Familia Medici și metodele lor – ca și modul în care au transformat lumea în perioada Renașterii – vor fi dezvăluite în următoarea mea carte, *Prințul poet*.

Trebuie să o onorez pe mult-stimata autoare Michele K. Spike, pentru excelenta ei carte, *Contesa toscană*, care este cu adevărat o operă despre Matilda și pe care o recomand cu căldură celor care vor să cunoască detalii istorice despre lumea ei. Cartea doamnei Spike este scrisă cu o emoție și o pasiune foarte rare într-un cadru academic. Îi sunt recunoscătoare acestei femei culte a cărei pasiune pentru Matilda a dus-o în propria ei călătorie incredibilă prin Evul Mediu și care mi-a dat o mână de ajutor în călătoria mea, pentru că și eu am cutreierat Italia în căutarea acestei eroine fenomenale. Așa că, deși eu am tras concluzii diferite în ceea ce privește multe dintre motivațiile Matildei – și motivația este singurul element din natura umană pe care îl putem presupune cu adevărat –, am rămas uimită de bogăția pe care a creat-o disciplina ei erudită.

Tot doamna Spike este cea care m-a ajutat să rezolv misterul pretenției pe care a ridicat-o Michelangelo, cum că ar fi un descendent al Matildei, și pentru care a fost ridiculizat! Deși am dat peste documente care lansau ipoteza că lucrul ar fi fost totuși posibil, în eventualitatea în care copila Beatrice nu ar fi murit, știam că mai exista și o altă explicație. Aveam de mult bănuiala că existase și un al doilea copil, iar Michèle Spike m-a condus la el, odată cu descoperirea celor trei documente – în care se

menționează numele lui Guidone și al lui Guido Guerra –, cel mai important dintre ele fiind „decretul de adopție“ de la Vallambrosa. Trebuie să subliniez că doamna Spike nu trage nici o concluzie despre identitatea lui Guidone ca fiu al Matildei și a lui Grigore. Această presupunere este exclusiv a mea. Pe temeiul dovezilor colaterale, eu sunt sigură că ei au fost fiul și respectiv nepotul Matildei și că sunt strămoșii lui Michelangelo. Această teorie va fi și ea dezvoltată în cel de al treilea volum, *Prințul poet*.

Voi cere ca experții și specialiștii în medievalistică să nu mă pună la zid pentru că am scurtat și complicat evenimentele din vremea Matildei pentru a face viața ei cu mult mai savuroasă pentru cititorul meu. Au fost perioade de luni întregi când eram disperată să închei capitolele despre Matilda, pentru că era atât de greu să înțeleg politicile feudale și intrigile papale. Deși am încercat să rămân pe cât s-a putut de aproape de contextul istoric, scurtările erau necesare și pe ele le declar licență poetică. Într-adevăr, cel puțin zece papi și viețile lor au ajuns azvârlite la podea, cât am muncit la această parte. Din nou, cei care sunt interesați să sape mai adânc sunt invitați la adresa mea de web, unde vor găsi mai multe detalii istorice despre perioada Matildei.

Nu există o consemnare clară a locului nașterii Matildei. Mai mulți istorici importanți, inclusiv Michèle Spike, susțin că este vorba despre Mantova. De altfel, despre el există și primele mărturii scrise legate de copilăria ei și acela a fost locul în care a ales să fie înmormântată. Cu toate acestea, în călătoria mea am găsit câteva surse care susțineau că Lucca era un loc „posibil“ sau chiar „probabil“. Pentru mine, cu iertăciune către prietenii mei mantovani, am ales Lucca pentru că așa mi s-a părut potrivit. Cu siguranță, devotamentul Matildei față de oraș și față de locuitorii lui nu a încetata niciodată, nici măcar atunci când Henric al IV-lea a făcut tot posibilul ca să îndepărteze poporul de ea. Cât privește evenimentele descrise ca având loc în acest oraș –

dedicarea ei față de San Martino, decretul de protecție pentru Lucca din 1099 și marele pod construit în numele Mariei Magdalena – sunt toate bazate pe istorie.

Câteva ghiduri pe care le am, publicate în Lucca, consemnează faptul că Matilda era prezentă în momentul în care biserica San Martino a fost sfințită din nou. Totuși, ele plasează acest eveniment în 1070, fapt imposibil. Unul dintre puținele lucruri pe care le știm cu siguranță despre Matilda este că în 1070 ea se afla în Lorena, căsătorită cu cocoșatul și construind mănăstirea de la Orval. Deși istoricii au presupus că e posibil ca Beatrice să fi fost cea prezentă și nu Matilda, lucrul nu mi se pare plauzibil. Cred că este foarte puțin probabil ca oricine din Lucca, mai ales în vremea aceea, să confunde prezența legendară și de neuitat a Matildei cu aceea a mamei ei. În plus, eu cred că Matilda ar fi insistat să fie prezentă la resfințirea bisericii care găzduia prețiosul Chip Sfânt. Cred că este mult mai probabil ca data să fi fost confundată sau incorect înregistrată.

Deși am folosit versiunea italiană a numelui lui Brando, Ildebrando, el este cunoscut cel mai adesea în sursele istorice cu numele germanizat, Hildebrand. Realizările din timpul domniei sale sunt adesea numite „reformele hildebrandiene“. Am ales pronunția italiană pentru a scoate în evidență proveniența lui română. Și m-am gândit că este un nume mai atrăgător pentru un personaj masculin atât de complex – ironic, cu siguranță, e faptul că el susținea și cauza celibatului în cazul preoților. Este important să ne aducem aminte că preoții celibatari nu aveau totuși copii. Așadar, Roma era singura moștenitoare a acestora. Decizia ca oamenii Bisericii să rămână celibatari avea mult mai mult de-a face cu economia, decât avea cu moralitatea.

Interpretarea în ceea ce privește personajul Brando/papa Grigore este în mare parte modelată după numeroasele scrisori pe care el le-a lăsat ca parte a moștenirii sale. Când le citești, devine limpede că el era un om puternic, inteligent, ambițios, neînfricat

și foarte, foarte îndrăgostit de Matilda. Cred că Brando considera cu adevărat că scopul scuză mijlocele și credea despre sine că este în general un om bun și drept, interesat de reforma reală. Mai cred și că era cu adevărat inteligent, viclean și nemilos când era nevoie. Orice alte trăsături nu ar fi făcut decât să-l pună în clar dezavantaj în acea mlaștină politică din vremea lui. Trebuia să acționeze cu aceleași arme ale jocului pentru a supraviețui, iar el era mai mult decât capabil să-și asigure acele arme, prin orice mijloace ar fi fost nevoie. Cred că a fost cel mai mare profesor al Matildei în această privință. Și astfel au stat lucrurile în politică din veacul vecilor.

Există mari controverse din punct de vedere istoric, cu siguranță, dacă relația intensă dintre Brando și Matilda a fost de ordin sentimental și dacă ea s-a consumat. Evident, nu ezit să-mi spun părerea despre acest lucru. Îi trimit pe cititori la o scrisoare a papei către iubita lui, în care scrie ce mult își dorește să fugă împreună cu ea în Țara Sfântă, într-un loc unde să fie feriți de privirile iscoditoare și unde să poată realiza adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Aceasta este o scrisoare atât de pasională, încât n-ar fi putut fi scrisă decât de un bărbat îndrăgostit până peste cap.

Knock și aparițiile sfinte

Eu și familia mea am făcut o vizită la Knock în perioada când făceam ultimele revizii la această carte. Nu mai fusesem acolo de la vârsta de douăzeci de ani. Viziunea mea de acum, știind toate câte le știu, este cu totul alta decât atunci. Din toată inima mea de irlandeză cred că Knock este un loc sfințit, poate singurul unde Sfânta Treime s-a arătat pentru o perioadă lungă de timp vederii muritorilor. Este un pământ cu adevărat sfânt, și cred că Sf. Patrick a avut o astfel de viziune atunci când a spus că Knock va deveni în viitor un loc cu sfințit.

Îmi ce scuze aici față de toți aceia pe care s-ar putea să-i fi jignit cu interpretările pe care le-am dat Sfintelor Apariții. Știu că

este vorba despre o un teritoriu sacrosanct pentru mulți. Cred sincer că toți copii aceia au văzut lucruri extraordinare și că mulți dintre ei erau adevărați mistici, lucru adevărat mai ales în cazul Luciei Santos. La fel ca Maureen, am plâns în vreme ce citeam despre izolarea ei. Mi-aș fi dorit să putem cunoaște, așa cum singură spunea, ce a trăit ea cu adevărat, în lunga și inspirata sa viață. Departe de mine dorința de a diminua în vreun fel miracolul de la Fátima. Nu vreau decât să-i inspir pe ceilalți, oferindu-le o altă perspectivă asupra circumstanțelor și rezultatelor acestora, astfel încât ei să poată medita asupra lor așa cum doresc.

Neprețuitul document al profeției, care este atribuit lui Nostradamus și care se află în posesia părintelui Girolamo de Pazzi, există și este într-adevăr dedicat papei Urban al VIII-lea. A fost descoperit într-o bibliotecă publică din Roma de către un ziarist italian, în anii 1990. pe marginea acestei descoperiri s-a scris o carte și s-a filmat un documentar, în care documentul este numit „cartea pierdută a lui Nostradamus“. Așa cum se arată aici însă în acel document se află mult mai multe decât ar indica tradiționalele comentarii ale lui Nostradamus. Eu îl studiez în amănunt și sper să-mi pot publica descoperirile în viitorul apropiat.

Despre Chartres și labirint

Scriu rândurile de față stând pe treptele catedralei din Chartres, chiar la poalele minunatei statui a Sf. Modesta, aflată în porticul de nord, cel adesea numit „intrarea inițiaților“. În toate călătoriile mele nu am ajuns niciodată într-un loc mai plin de inspirație decât Chartres. Este cel mai uluitor monument închinat lui Dumnezeu și ridicat de mâinile omului - de o grandoare magnifică și totuși plin de umilință în credința lui.

Ridicarea edificiului este înconjurată de legende și de istorii despre credință, devoțiune și putere umană, nepereche în tot ceea ce eu am auzit până acum. Istoricii nu au reușit să explice de unde au venit banii necesari finanțării unei astfel de enorme

realizări, dar tradițiile orale susțin că aceia care caută registre contabile și documente vor rămâne fără răspuns. Chartres a fost ridicată de oameni cu credință drept „impozit“ plătit ui Dumnezeu. Eu cred că mâna de lucru a fost în cea mai mare parte gratuită și oferită din credință. Unii susțin că refacerea catedralei după teribilul incendiu din 1194 a fost făcută de cei care se împotriveau cruciadelor – versiunea medievală a opozanților din convingere. Părinții își trimiteau fii pentru a munci la refacerea monumentului închinat lui Dumnezeu, în loc să-i înroleze pentru război, alegând să lucreze pentru Dumnezeu în loc să ucidă.

Mai sunt și alte legende, istorisiri despre ritualuri de rugăciune în care era nevoie de purificare înainte de i se permite cuiva să înceapă ziua de lucru la acest etern monument de dragoste și credință. Dacă un lucrător avea o zi proastă și nu venea la lucru cu sufletul senin, era pur și simplu rugat să plece și să revină doar atunci când se simțea din nou dedicat misiunii comune. Nu era permisă nici o altă stare de spirit decât cea bazată pe iubire.

Sunt oare adevărate aceste legende? Există vreo dovadă care să le susțină? Ele au rezistat, prinse vreme de opt sute de ani în pietrele acestui edificiu și pentru mine asta este suficient. Când mă apropii de catedrală venind dinspre Paris și îi zăresc turlele zvelte simt că locul este special. Cred că frumusețea și grația ei, inegalabile din punct de vedere artistic, arhitectural și spiritual, au fost atinse prin efortul extraordinar care a avut la temelie o comunitate fondată pe principiile dragostei și credinței celebrate prin rugăciune. Cred că Chartres, așa cum este ea astăzi, a fost și este un monument dedicat *Cărții iubirii*.

De aceea, labirintul catedralei din Chartes este, pentru mine, spațiul cel mai sfânt de pe pământ. Ca și Maureen, am plâns când l-am văzut acoperit cu scaune. Când am început să merg la Chartres, acum mulți ani, labirintul nu era niciodată descoperit. Majoritatea vizitatorilor habar nu aveau că sub tălpile lor se află tot atâta glorie cât străbătea și prin vitraliile aflate sus, deasupra lor.

În ultimii câțiva ani lucrurile au evoluat oarecum în ceea ce privește accesul la labirint. Pe când scriu toate acestea mă aflu chiar în Chartres, unde mi-am petrecut fericită întreaga după-amiază în labirint. Biserica este acum deschisă o dată pe săptămână, vinerea, din septembrie până în octombrie. Adesea mă rog, literalmente, ca acesta să fie doar începutul unei deschideri a minților și ca acest program, limitat, să fie extins, pentru a oferi accesul regulat la acest instrument unic din punct de vedere spiritual pe care arhitecții l-au amplasat aici acum mai bine de opt sute de ani, un instrument despre care eu cred că a fost proiectat prin efortul și colaborarea nimănui altora decât regele Solomon, regina din Saba și Iisus Hristos. Te invit și pe tine să te rogi alături de mine, ca acest loc unic să fie, într-o bună zi, în viitorul nu prea îndepărtat, recunoscut și cinstit pentru sfîntenia lui și ca practica distructivă a ascunderii lui și a distrugerii lui cu ajutorul acelor scaune, complet inutile, să înceteze pentru totdeauna.

Există astăzi în lumea întreagă o mișcare prolabirint, din ce în ce mai stăruitoare, pe măsură ce oamenii redescoperă această minunată ocazie de a se ruga în timp ce merg, care îi conduce direct către Dumnezeu. Resursele existente pe internet, inclusiv amplasamentele labirinturilor vă vor ajuta să-l găsiți pe cel situat în apropierea voastră. Iar dacă nu există în zona apropiată, poate că sunteți meniți tocmai să creați unul!

Sciam când unul dintre paznicii catedralei a sosit pentru ritualul și jurământul de credință din fiecare dimineață. Aduce în fiecare zi flori pentru Fecioara Maria. Astăzi mi-a dat și mie una. Spiritul acestui loc și sufletele celor care l-au creat veghează ca un far pe această planetă, pentru cei care au ochi de văzut și urechi de auzit, ba poate chiar și pentru cei care trebuie încă să-și dezvolte aceste simțuri. Eu vin aici în fiecare an pentru că mă remontează. Vin cu nădejdea că voi lua câteva crâmpeie din ea înapoi cu mine, în lume, ca să împărtășesc această minunată viziune a ceea ce au realizat oamenii. Vin și pentru că eu însămi

am promis să dezvălui și să redau acele istorii care s-au pierdut în negura timpului, adevărurile care au stat atâta vreme ascunse, așteptând să le vină vremea de a fi relevate din nou.

Acel moment a sosit acum și nu există un alt loc pe pământ, din câte cunosc eu, în care spiritul uman să fie mai bine relevat decât la Chartres. Această carte este propriul meu monument închinat celor care ai inspirat și au creat acest loc sfânt, pe urmele cărora putem încerca și noi pași, fiecare în felul nostru. Mă rog să fi reușit a le face cinste și dreptate prin această carte și ca ea să-i inspire și pe alții în drumul lor.

Chartres, Franța
17 mai 2008

Mulțumiri

Deși scrisul este o strădanie singulară, procesul de a termina o carte și de a o pregăti pentru publicare este un efort în colaborare. E nevoie de un sat întreg de oameni pentru a publica o carte. Nu am suficient spațiu și timp pentru a mulțumi fiecăruia în parte pentru generoasa inspirație, susținere și încurajare cu care am fost binecuvântată de-a lungul perioadei, adesea provocatoare, în care am dus la bun sfârșit această carte. Sper că fiecare dintre voi, care sunteți cu mine pe acest drum, știe cât de mult vă iubesc și vă apreciez, chiar dacă spațiul nu-mi permite să vă numesc pe fiecare.

Timpul se întoarce, sunt sigură, și oamenii următori mi-au dovedit asta cu prezența lor magică și puternică în viața și munca mea. Cred că toți sunt membri ai „familiei mele spirituale” și sper că ei mă consideră la fel. Așa cum spune *Cartea iubirii*, „cei care își amintesc unii de alții și se recunosc sunt binecuvântați dincolo de credință”. Recunoștința mea eternă se îndreaptă spre toți, pentru că m-au binecuvântat într-adevăr dincolo de credință.

Viața mea personală este centrată pe familie, iar familia mea a făcut ca această muncă să fie posibilă la orice nivel. Pasiunea și aprecierea se îndreaptă spre soțul meu, Peter, care va fi întotdeauna cel dintâi: prima iubire, primul cititor și critic (adesea o muncă fără mulțumiri) și primul susținător. Cei trei băieți frumoși ai noștri sunt dovada vie a puterii dragostei; ei sunt un dar al lui Dumnezeu. Părinților mei, care îmi sunt alături în fiecare zi a vieții mele și îmi oferă totul, le transmit toată iubirea și recu-

noștința, pe care le trimit și fraților mei, Kelly și Kevin, și familiilor lor, pe care le iubesc la fel de mult ca pe a mea.

Nu aș fi reușit nicidecum fără:

Larry Kirschbaum, care mă susține cu o răbdare și bunăvoință necondiționate; nu știu ce am făcut ca Dumnezeu să mă iubească atât de mult, încât să trimită un asemenea înger să-mi fie aproape, dar sunt recunoscătoare mai mult decât pot exprima în cuvinte în fiecare zi pentru prezența lui în viața mea.

Trish Todd, o editoare pe cât de răbdătoare, pe atât de talentată, pentru că s-a asigurat că folosesc întotdeauna cele mai bune cuvinte și pentru că mi-a oferit un loc atât de sigur în care să pot fi cine am nevoie să fiu pe hârtie.

Patrick Ruffino, pentru că și-a amintit, a crezut și a trăit adevărul atât de neînfricat și pentru că a creat o lucrare de artă în timp record, întipărintu-și astfel propriul spirit în această carte, și pentru că nu a dezvăluit niciodată pilula roșie; îi transmit multă iubire frumoasei lui soții, care îl împarte cu mine în mod atât de generos.

Iar mulțumirile nu vor fi niciodată îndeajuns pentru:

Stacey Kishi, pentru fiecare minut din nenumărații ani în care am fost împreună pe acest drum; de această dată, mulțumiri speciale pentru descoperirea micuței madone din Orval și pentru că m-a suportat când plângeam după ce am străbătut fiecare labirint din Franța. Și mulțumiri băieților ei, Michael și Elliott, pentru că au împărțit-o cu mine.

Ampy Dawn, care m-a învățat cu generozitatea și loialitatea ei că Dumnezeu nu mi-a oferit surori biologice pentru că voia ca eu să le aleg, așa că am ales-o pe ea.

Olivia Peyton, pentru că cum *Timpul se întoarce*; îi mulțumesc lui Dumnezeu și frumoasei sale soții că ea vrea să fie alături de mine la fiecare pas. Inteligența ei este dincolo de puterea mea de înțelegere.

Issy a mea, Isobel Denham, care m-a învățat atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt, unul dintre acestea fiind acel cântec frumos în franceză despre iubire și despre ce înseamnă cu adevărat să fii un „eretic perfect“, prin exemplul muncii ei plină de iubire și compasiune pe care o face pentru femeile și copiii din Bosnia.

Larry Weiberg, pentru căldura și înțelepciunea sa.

Drăgălașei laurence Rabe, pentru ajutorul dat cu limba franceză.

Gary Lucchesi, care a devenit cea mai neașteptată și șovăielnică muză, oferindu-mi un exemplu viu al moștenirii nobile din Lucca. Sunt recunoscătoare că a suportat haosul creat de mine cu o răbdare toscană neobișnuită. De cele mai multe ori.

Cea mai nouă surioară a mea, Boston Mary, pentru că a pornit în călătorie și pentru că a adăugat farmecul ei muncii și vieții mele.

Îi datorez o mențiune specială lui Sarah Symons, fondatoarea Rețelei de Emancipare, pentru dedicarea ei zi de zi cauzei stopării traficului de carne vie în lumea noastră plină de suferință. Devotamentul lui Sarah față de umanitate este una dintre cele mai mari inspirații din viața mea. Sper doar să pot s-o urmez pe această cale a ajutorării și, încercând să fac acest lucru, voi dona un procent din drepturile de autor pe această carte muncii ei. Pentru mai multe informații despre cum Sarah și cu mine ne combinăm eforturile pentru protejarea femeilor și a copiilor, vizitați www.MadeBySurvivors.com sau adresa mea, www.KathleenMcGowan.com

Danke Tobi și Gerda, pentru toate clipele minunate, dar mai ales pentru că sunt întruparea învățăturilor din *Cartea iubirii* în felul în care trăiesc zi de zi.

Prietenilor și asociaților mei, autorii și artiștii din tranșee, le aduc mulțumire pentru camaraderia de care dau dovadă și pentru conversațiile de care noi, scriitorii, avem nevoie ca de aer. Am învățat multe de la voi, fie direct, fie prin scris: Jeffrey Buty, Ani Williams, Nancy Safford, Shannon Andersen, Flo Aveia Magdalena, Angelina Heart, Phil Gruber, Victoria Mary Clarke, Henry

Lincoln. Pe când terminam această carte, Jean-Luc Robin – custode la Rennes-le-Château și autorul cărții fundamentale despre acel sat misitc și eretic – a trecut din lumea aceasta în cealaltă. Mă rog ca Jean-Luc, din locul său în ceruri, dețină acum cheia tuturor acestor mistere.

Dragostea și recunoștința mea sunt fără margini pentru misterul care a fost și este Destino, pentru că „destin“ și „destinație“ au într-adevăr aceeași rădăcină. Desigur, aceleași sentimente și pentru Easa și Magdalena și pentru moștenirea de iubire pe care ne-au lăsat-o și care a schimbat lumea o dată și o va face iar.

Mai presus de toate, această carte este pentru voi toți, cititorii mei, frații și surorile mele aflați pe cale – cea trecută, cea prezentă și cea viitoare –, pentru miile dintre voi care mi-ați scris de pretutindeni pentru a-mi încuraja munca și cercetările. Am citit fiecare scrisoare în parte și cele mai multe mi-au produs lacrimi de recunoștință, pentru există oameni ca voi. Speranța mea fierbinte este că tot ceea ce veți citi aici vă va ajuta poate să vă „amintiți“, căci acesta este cu siguranță unul dintre cele mai importante scopuri ale căutării noastre, ca indivizi dar și ca o comunitate. Nu există fior mai plăcut decât acela pe care ți-l dă redescoperirea nevoii de căutare, foamea acută de a căuta ceea ce este divin și misterios – și de a trăi în miracolul pe care ele ți-l aduc. Poate că Sfântul Graal care așteaptă să fie găsit are o înfățișare diferită pentru fiecare dintre suflete, dar pentru mine comoara supremă este adevărul propriei noastre moșteniri magnifice și al istoriei noastre ca oameni. Această căutare este provocarea maximă pe care Dumnezeu ne-o face și există o mare bucurie în hotărârea noastră de a intra în joc cu tot spiritul și cu toată inima noastră. Easa spunea „Oricine caută, trebuie să nu înceteze căutarea până ce nu găsește.“ Căutarea este însăși destinația, găsirea este destinul.

În sfârșit, ca un omagiu adus lui lady Ariadne, am încercat să Țes un indiciu pe care voi toți să îl urmați când intrați și când ieșiți din labirint. De aceea am scris această carte folosind tehnica

vechii școli a misterelor numită „învățatul în straturi“. Cu cât citiți mai mult, cu atât se vor da în lături văluri de mister și mai multe adevăruri se vor revela. Așa, deci! Acum puteți să vă întoarceți și să o citiți din nou...

În ceea ce mă privește, un adevăr rămâne peste tot și toate:

Te-am iubit în trecut/ Și azi te mai iubesc/ Te voi iubi și-n viitor/ Căci timpul se întoarce.

Pentru cine are urechi de auzit,

Kathleen McGowan

În capitolul doi din *Cartea iubirii*, Maggie Cusack cântă un imn tradițional închinat lui Iisus, în limba celtă. Soțul meu, Peter McGowan, vine dintr-un cătun din Irlanda unde legenda spune că Sf. Patrick a propovăduit același mesaj: „De o mie de ori fii bine-venit, Iisuse!“

Așa cum am menționat și până acum, cred că Patrick era descendentul lui Iisus și al Mariei Magdalena și că predica din învățăturile originale din *Cartea iubirii*. Pentru a celebra acest lucru, Peter și cu mine am stilizat un cântec folosind chiar cuvintele Sf. Patrick. Acesta a fost un prinț poet în adevăratul înțeles și credem că vorbele lui sunt o minunată ilustrare a acestor învățături din vechime.

Refrenul imnului este străvechi și aparține poate chiar Sf. Patrick, așa cum este și melodia refrenului. Cântecele poate fi ascultat în întregime tot pe site-ul meu [www.Kathleen McGowan.com](http://www.KathleenMcGowan.com).

Céad Mile Fáilte Romhat, a Iosa¹

Azi mă înalț prin forța slavei cea de sus
Și prin raza caldă a soarelui merg
Spre splendoarea focului, spre graba fulgerului,
Prin iuțeala vântului, alerg.

¹ „De o mie de ori fii binecuvântat, Iisuse“ (în limba celtă, în orig.) (n.trad.)

În astă zi eu chem la mine
Mâna cerească a mă susține
Și astfel răspândi-vom adevărul cel fără de tăgadă.

Cu mare și puternică tărie, invoc Sfânta Treime
Azi iată mă înalț, mă-nalț
Prin marea mea credință în Treime,
Mărturisind într-Unul, Creatorul tuturor lucrurilor.

Cred, ah, cred,
În vorbele profeților și-n propovăduirea Căii
În forța care drumul mi-l arată și care pururi mă susține,
În înțelepciunea ce mă călăuzește, în calea așternută
dinainte-mi.

În astă zi eu chem la mine
Mâna cerească a mă susține
Și astfel răspândi-vom adevărul cel fără de tăgadă.

Mâna cerească mă apere
Mâna cerească mă-ndrume
Urechea Domnului mă audă,

Ochiul ceresc mă vegheze
Puterea Domnului mă susțină
Cuvântul Său prin mine glăsuiască,
Iubirea Sa mă sprijine,
Scutul Domnului mă apere.

Céad mile fáilte romhat, a Iosa

©2008 McGowan și McGowan
(cu un pic de ajutor din partea Sf. Patrick)